

NEW YORK TIMES ÇOKSATAN YAZARI

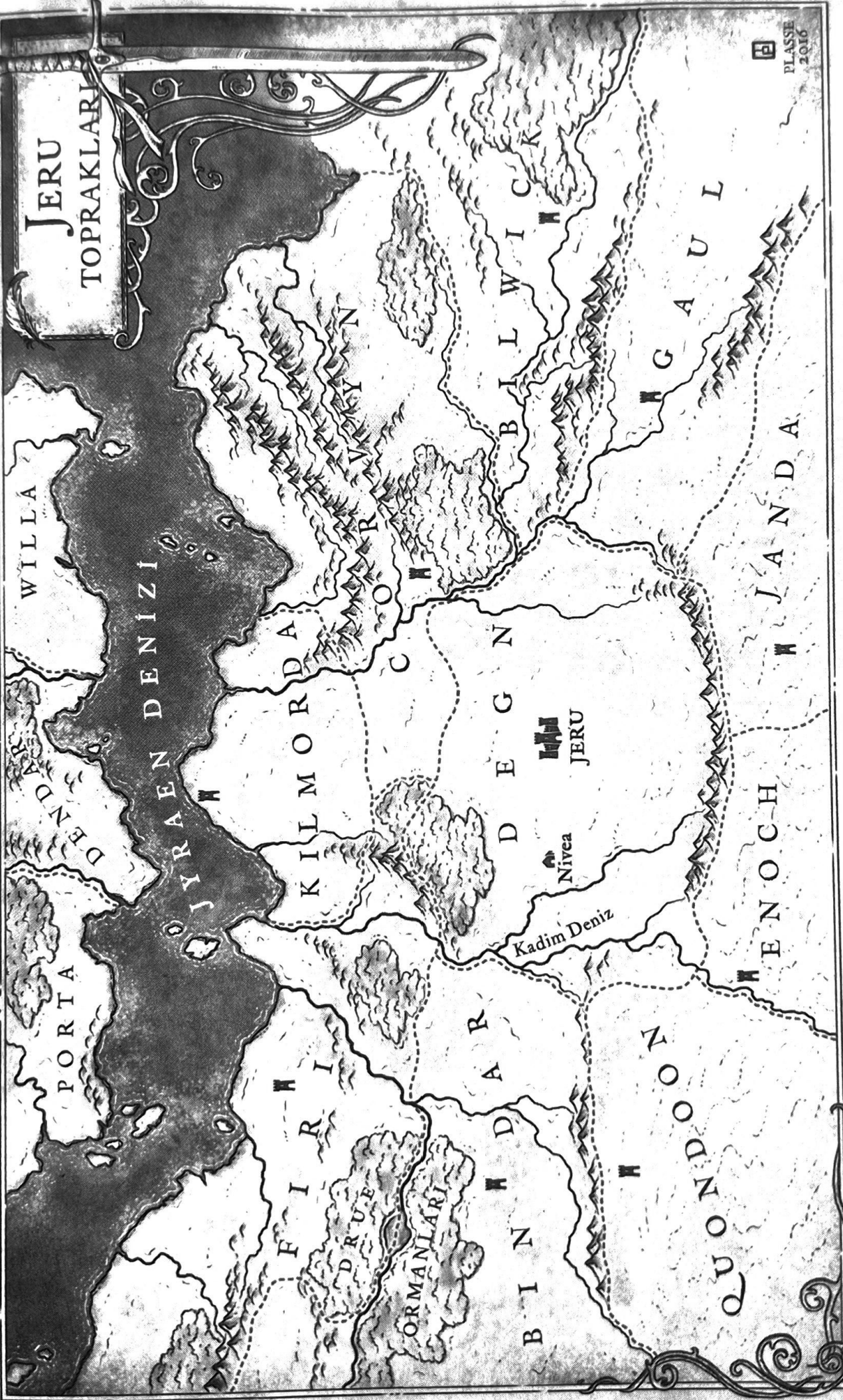
AMY HARMON

KRALİCE
VE
SİFA

YABANCI

JERU TOPRAKLARI

WILLA

PORTA

SIYRAEN DENIZI

FIRI

DRUE

ORMANLARI

KILMOREDDAN

DA

CO

CH

EGN

JERU

Nivea

Kadim Deniz

AR

BD

QUONDOON

ZN

ENOCH

JANDA

GAUL

BLACK

SEA

O zaman adam şöyle yanıtlayacak:
“Ben sizin yarınızı saramam.
Beni halkın önderi yapmayın.”
İşaya, 3.7*

* Türkçesi *Kutsal Kitap*, Yeni Yaşam Yayınları, 2001, 2008. —çn

GİRİŞ

Güneş ışığı boş tahtı sıyrıp geniş odayı bir uçtan diğer uca hızla geçti ve köşelere göz gezdirip duvarlara tırmandı. Odanın tek sakini sessizlikti. Tavanda bir şeyler titreşerek sükûneti bozdu. Taşların etrafından dolanarak yollarını bulan, ışığı süzerek ve iç mekânı yeşile boyayarak pencereleri aşan sarmaşık yaprakları o kadar zümrüt yeşiliydi ki gölgede kalan yerleri siyah görünüyordu. Saray nefesini tutuyordu. Hem de çok uzun süredir.

Surların içinde hiç hayvan yoktu... sadece küçük bir fare ya da iç içe geçmiş ağaçların arasında bir kuş belki... ama ne otlayan sığırlar vardı ne de dörtnala koşan atlar. Ne havlayan bir köpek vardı ne de taş duvarların üzerinde güneşlenen miskin bir kedi. Ne ağıllarda domuzlar vardı ne de kümeslerde tavuklar. Bakım isteyen, ilgilenilmesi gereken hiçbir şey yoktu. Ama örümcekler yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ağları her yeri sarmıştı; duvarlardaki resimler ve şamdanlar titreşen ağlarla kaplıydı, avizelerden ve goblenlerden ağlar sarkıyor, her yüzey dantelle kaplıymış yanılsaması yaratıyordu. Kadehler ve gümüş bardak altlıkları uzun ziyafet masasına yerleştirilmişti ve boş beklentilerle dolu tabaklarla kâseler masanın ortasında düzgünce uzayan bir sıra oluşturunuyordu.

Şato bahçesinin ilerisinde dalları iç içe geçmiş, gövdeleri karanlıktaki âşıklar gibi birbirine yaslanmış sıra sıra ağaçlar, geçil-

mesi imkânsız bir çember gibi şatonun etrafını sarıyordu; âdeta sessiz gözcüler ormanıydı bu. Canlıydı ama zamanın ötesinde kaybolmuştu. Aralıklı ya da iç içe geçmiş her tür ağaç şatoyu çevreleyen kalın bir duvar oluşturunuyordu. Bazıları sadece uzun boylu bir insan boyutlarındaydı, diğerleri ise göğe yükseliyordu, gövdeleri Bahar Bayramı dansında el ele tutuşmuş altı genç kızın oluşturduğu bir daireden daha genişti. Biraz daha yakından bakıldığında bazı ağaçların yüzleri, her birine farklı bir şahsiyet kazandıran, farklı bir kişilik veren girinti ve çıkıntılarla doluydu. Biri uyuklayan bir dev gibi görünüyordu, diğeri oyun oynayan bir çocuk görüntüsüne sahipti.

Ağaçlar gelip geçen günlerin ya da değişen mevsimlerin farkında değildi. İçlerine kapanmış uyuyorlardı sadece ve hiçbir şey onlara dokunamaz ya da onları alıp götüremezdi. Hiç kimse onları uyandırmayı ve vahşetin geçtiğini söylemeyi akıl edememişti.

“Her şeyin bir başlangıç hikâyesi var. Her yerin. Her insanın. Hepimiz bir kadının rahminden geliriz, o da başka bir kadının rahminden gelen bir kadından. Hepimizin kalıtım yoluyla edinilmiş hünerleri ve zayıflıkları var, hepimiz zaferle ve mücadeleyle doğarız, hepimiz sevecenlik ve ilgisizlikle sarılırız, hepimiz öğrenir ve kendi başlangıç hikâyeleri, kendi yükleri ve kendi geçmişleri olan diğer canlıların arasında dolaşırız.”

Sasha’nın sesi alçaktı ve yaşlı sahibinin ateşten yanan başını yıkarken hoş bir iniş çıkışla konuşuyor, yaşlı kadının dikkatini acısından ve korkusundan uzaklaştırarak onu sakinleştiren ve rahatlatan hikâyeler anlatıyordu. Ölüm küçük taş evin çevresinde dört dönüyor, kapıyı tırmalıyor, gizlice pencerelerden içeri bakıyor, istediğini almak için yanıp tutuşuyordu.

Yaşlı kadın âdeta yalvarırcasına, “Senin başlangıç hik yen ne Sasha?” diye sordu, daha önce yüzlerce kez sorduğu bir soruydu bu.

Sasha onu avuturcasına, “Benimkini bilmiyorum Bayan Mina,” diye karşılık verdi.

Yaşlı kadın güçsüz bir sesle, “O zaman gidip bulmalısın,” diye ısrar etti.

Sasha sabırla, "Nereye gideceğim?" diye sordu. Bu konuşma alışkanlık hâline gelmişti.

"Hünerin seni yönlendirecektir."

Sasha, "Buna neden hüner demekte ısrar ediyorsunuz?" diye üsteledi.

Mina derin bir iç çekti. "Nedenini biliyorsun. Efsaneyi biliyorsun. Bana, o hikâyeyi tekrar anlat."

Kafasının içini dolduran hikâyeyi daha önce birçok kez anlattığı için ezberlemiş ve artık ondan bıkmış olmasına, sihirden ve gerçeklikten yoksun olduğunu düşünmesine ve hanımının bunun tüm insanlığın, hatta Sasha'nın başlangıç hikâyesi olduğu konusundaki ısrarlarına rağmen hayıflanmadı.

"Tanrı dünyaları kelimelerle yarattı," diye başladı anlatmaya ve yaşlı kadın gevşedi, göz bebekleri titreşti, hikâyeyi göz kapaklarının ardında görmeye başladı. Sasha yumuşak, yatıştırıcı bir sesle konuşurken kendisi de hafiflemiş hissetti. "Tanrı, kelimelerle aydınlığı ve karanlığı, suyu ve havayı, bitkileri ve ağaçları, kuşları ve hayvanları yarattı; bu dünyaların tozundan ve toprağından çocuklar yarattı... İki oğlan, iki kız... Onlara kendi görüntüsünü verdi ve çamurdan bedenlerine yaşam üfledi," diye hikâyeye usulca devam etti.

Mina başını sallayarak, "Doğru," diye mırıldandı. "Bu hikâyeyi çok güzel anlatıyorsun. Biraz daha anlat."

"Başlangıçta Yaratıcı her çocuğa bir kelime verdi, özel bir hüneri harekete geçiren güçlü bir kelime, dünya üzerindeki yolculuklarında onlara rehberlik edecek değerli bir armağan. Oğlanlardan birine, kendini orman hayvanlarına ya da havadaki yaratıklara dönüştürme becerisi bahşeden *değiş* kelimesi verildi. Her tür şeyi altına dönüştürebilmesi için bir kıza *dönüş* kelimesi verildi; otları, yaprakları, bir tutam saçını. Kardeşlerinin hastalık ve yaralarını tedavi edebilmesi için diğer oğlana *iyileş* kelimesi verildi. Bir kıza da *söyle* kelimesi verildi, böylece gelecekte neler olacağını önceden haber verebilecekti. Bazıları, bu kızın kelimelerinin gücüyle geleceği şekillendirebileceğini söyledi.

Dönüştüren, Değişen, İyileştiren ve Söyleyen uzun bir yaşam sürdüler ve bir sürü çocukları oldu ama dünyadaki yaşam, kut-sanmış kelimeler ve olağanüstü hünerlerle bile tehlikeli ve zordu. Çoğu zaman ot, altından daha çok işe yarıyordu. İnsan evladı, hayvandan daha makbuldü. Şans, bilgiden daha baştan çıkarıcıydı ve aşk yoksa ebedi yaşam çok anlamsızdı.”

Yaşlı kadın, “Hem de çok anlamsız,” diye tekrarladı ve sanki bu kadim hikâyeye kendi hayatını anlatıyormuş gibi ağlamaya başladı. Genç kadını hikâyeye devam etmesi için zorlamak yerine kaldığı yerden alıp kendisi anlatmaya başladı. Onun için en anlamlı olan kısımları güçsüz bir tonla vurguluyordu.

Yaşlı kadının gözyaşları yanaklarında kuruyup sesi nihayet kesildiğinde Sasha kalktı ve yaşlı kadın seslenirse hemen dönebilmek için bağcıklarını bağlamadan, kapıyı kapatan kalın perdeyi çekip ılık su dolu leğeni toprak kulübenin dışına boşalttı.

Ama başlangıç hikâyesi kafasının içinde devam ediyordu... Değişen, Dönüştüren, İyileştiren, Söyleyen ve onlardan sonra gelen çocukları. Yüzlerce yıl. Bahşedilmişler, nesiller boyu el üstünde tutuldu ve büyük saygı gördüler, sonra aşağılandılar ve kötü muameleye maruz kaldılar ve en nihayetinde toplumdan dışlandılar ve son kalan Bahşedilmiş düşman sayılıp saldırılınca saklanmak zorunda bırakıldılar. Söyleyenler, İyileştirenler, Değişenler ve Dönüştürenler birer birer yok edildi. Kraliyet güçleri Dönüştürenlerin ellerini kesti. Söyleyenleri yakarak öldürdü. Bu özel hünerlerin herhangi birine sahip olanlar korkup hünerlerini birbirlerinden saklamaya başlayana dek Değişenleri tıpkı benzedikleri hayvanlar gibi avladılar ve İyileştirenleri köy meydanlarında taşladılar.

Solemn Köyü sessizdi, hava ya gün ışığı ya da yaşamla kavrulmuştu, günün sıcaklığı ıstırap çeken küçük köyle birlikte uyukluyordu. Birden havayı bir çığlık delip geçti ve Sasha, çığlıkla yükselecek isme kendini hazırladı. Ve o isim geldi, bu tanıdık isim onun dudaklarının titremesine, gözlerinin yanmasına neden

oldu. Bir çocuk daha ölmüştü. Edwin. Çarpık bacaklı o küçük oğlan.

Canları ilk alınanlar en güçsüz olanlardı.

Sasha, sıra sıra kulübelerden ve ihtiyarların daha heybetli yapılarından uzaklaşıp kanyondan akan suya doğru yorgun bacaklarıyla yavaş yavaş yürümeye başladı. Burası doğudan gelen ırmak kadar yakın değildi ama bu suyun, Mina'yı doğudan gelen su gibi hastalandırmayacağını düşünüyordu. İhtiyarların en kibarına, Mina'nın erkek kardeşine gitmiş ve o suyu içmemeleri, o suyun karanlık bir şeyler taşıdığı konusunda insanları uyarmasını söylemişti. Adam diğer ihtiyarlarla görüştü. Hiçbiri hasta değildi ve doğu ırmağının suyunu uzun süredir içiyorlardı. Sasha'nın deli olduğunu, insanları korkutacağını söylediler. Dilini tutmasını yoksa koparacaklarını söylediler.

Kısa bir süre önce Jeru topraklarında büyük bir savaş yaşanmıştı. Yıkım düzelmişti. Zulüm sona ermişti. Ama Quondoön köylerinde fazla bir şey değişmemişti. Tacirler Jeru Kent'inden Solemn'e hem mal hem de haberler taşıyordu ve Sasha'nın sahibi ihtiyarlarla oturup bir kuş gibi uçabilen ve eski yasaları değiştiren güçlü Kral Tiras'ın hikâyelerini dinlemişti. İhtiyarlar, Bahşedilmişlerin artık istedikleri gibi dolaştıklarını ve ellerinden geleni ardına koymadıklarını söylüyordu, oysa o güne dek herhangi biri Solemn'de ne bir Dönüştüren görmüştü ne de bir İyileştiren. Onlara en yakın köy olan Doha'da Değişenler vardı... yaşlı bir adam ve bir çocuk... ama sadece kısmen değişebiliyorlar, istedikleri zaman kanatlarını çıkarabiliyor, güçlü butlar yaratabiliyor ama tamamen dönüşemiyorlardı. Sasha onları hiç görmemişti ama ihtiyarlar onları önemsemiyor, bu garip yaratıklara kahkahalarla gülüyor ve bunun armağan değil lanet olduğunu söylüyorlardı. Tacirler kuzeydeki eyalet olan Bin Dar'dan da yuvalar yapan ve insan eti yiyen kuşadamlarıyla ilgili haberler getiriyordu ama Solemn'deki hiç kimse onları da görmemişti. Sasha İyileştiren, Değişen, Dönüştüren ya da Söyleyen değildi.

Tamamen farklı bir şeydi. Kimse onun hakkında konuşmuyordu ama bu sessizlik, güvenlik anlamına gelmiyordu. Sasha'nın da o kadar uzaktaki bir krala ya da herkesi... köleleri bile... koruyacağı düşünülen yasalara hiç güveni yoktu.

Sasha'nın asla unutamayacağı ve asla hatırlayamayacağı bir yüzdü adamınki. Onu net olarak görmüş olamazdı. Geceydi ve adam, yarısı yenmiş ayın altındaki bir karaltı gibi Sasha'nın tepesinde dolaşıyordu. Gözleri deniz gibiydi; masmaviydi ama sakın değildi. Ağzı da onun çapasıydı ve onu sürüklenerek uzaklaştırmaktan koruyan sözler veriyordu. Elleri yumuşak, kelimeleri sertti ve Sasha onun dediğini yaparak kendi bedeninden yeniden doğdu.

Ama yine de onu buldular.

Onu arayan bedenler sisin içine gire çıka yer değiştirdiler. İnsanlar bağırdı, karaltılar havayı delerek uçup pike yaptı ve saldırdı. Sasha yere dümdüz yatıp yüzünü toprağa gömerek saklandı. Nefes almaya çalıştı ama içine çektiği toprak parçaları yüzünden soluğu kesildi ve öksürdü. Havayı filtrelemek için yüzünü şalıyla kapatıp öne doğru süründü. Çıt çıkmıyordu. Bağırmaya çalışırken dudaklarında adamın adının şekillendiğini hissetti, duymadığı bir kelimeydi bu. Bilmediği bir kelime.

Pat, pat, pat.

Ses kafasının içiyle göğsünde yankılandı; *pat* sesi gitgide artarken muğlak suretler ve uçuşan ölüm dünyası hızla uzaklaştı.

Ateşe çok yakın uyuyakalmıştı.

Yine.

Saçlarıyla yüzü is kaplıydı ve ciğerlerine kül çekmişti. Ev ısıtmaya gerek olmayacak kadar sıcaktı ama Mina'yı bir türlü ısıtamamıştı ve kömür yaşlı kadından daha yavaş ölüyordu. Kalbi küt küt atıyor, boğazı acıyordu. Vurma sesi sertleşti, şiddetlendi ve kafasının içinden çıkıp binlerce kanat sesiyle havayı titreştirdi.

"Sasha. Beni içeri al. Şu perdenin bağlarını çöz."

Sasha gözlerini ovuşturdu ve eski düşün sarhoşluğuyla yalpalayarak ayağa kalktı. Bitkindi ve yanakları alev alev yanıyordu. Günlerce sahibinin yatağının yanı başında oturmuş, Mina bir düş gibi bu dünyadan kopana dek yaşlı kadınla ilgilenmişti. Tek başına yas tutmuş, geceye feryatlar ve biraz daha fazlasıyla karşılanan bir çığlık göndermişti. Mina'nın erkek kardeşi ihtiyarlarla birlikte sadece birkaç saat önce gelmişti. Sahibinin ölü bedenini alıp götürmüş, onu ise geride bırakmışlardı.

"Sasha. Beni içeri al."

Sasha sendeleyerek kapıya doğru gidip güçsüz elleriyle bağları çözerken, "Maevel Bütün köyü uyandıracaksın," diye uyardı onu. Quondoon halkının çoğu gibi ufak tefek ve koyu tenli olan kız, âdeta yıkılırcasına içeri girip Sasha'nın kollarına yığıldı.

"Sasha. Kaç. Hemen git buradan. Seni almaya geliyorlar," dedi Maeve soluk soluğa. "Mina artık seni koruyamaz. Geliyorlar. Korkuyorlar ve seni suçluyorlar."

Sasha, "Ne için?" diye bağırdı. Aslında biliyordu. Maeve de biliyordu ve gereksiz kelimelerle zaman harcamadan onu ellerinden tutup öne doğru çekti.

"Nereye gideceğim?"

"Özgürsün. Nereye istersen git."

"Ama benim yuvam burası."

"Artık değil. Mina öldü. Ve eğer hemen gitmezsen çok yakında sen de öleceksin."

"Üstüm başım düzgün değil." Sasha solgun tenini ve parlak saçlarını saklama ihtiyacıyla telaş içinde şalına uzandı. Ayakkabıları kapının dışındaydı.

"Zamanın yok!"

Ardından o sesi duydu. Hissetti. Ve tanıdı. Bu ânı daha önce görmüştü. Her yanını kaybetme ve... rahatlama duygusu kapladı. Gelmişti. Düşleri ne zaman gerçeğe dönüşse rahatlama hissederdi. Nedenini bilmiyordu.

Uzaktan sanki köy saldırı altındaymış gibi çığlıklar ve bağırışlar geldi. Ama sınırlarda içeri girmeye çalışan yağmacılar yoktu. Havada Solemn Kenti'nin sınırlarını ihlal eden canavarlar yoktu. Düşman kapıların içindeydi.

Tepelerinde sinsice onları izleyen ve kendi güvende olduğu için parıldayan yeniay, açık araziden geçtikleri gece yolculuğunu sakin bir keyif hâline getiriyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlarla kaplıydı. Dağlar, mahsur kalmış gemiler gibi yükseliyor, sivri taş direkleri yıldız dolu göğü işaret ediyordu ve atlar, Quodoon'un uzak eteklerindeki Solemn'e doğru kıvrıla kıvrıla uzanan bayırdan inmeye başlamıştı. Kral Muhafızları komutanı Jerulu Kjell daha önce oraya bir kez gitmişti ama çöl sakinlerinin sade giysilerini, kapalı başlarını ve sakin tavırlarını hatırlıyordu.

Son birkaç gündür Volgarlara, o canavar kuşadamlara ait herhangi bir işaret görmemişlerdi. Ne bir yuva ne ceset ne pis koku ne de tek bir tüy vardı. Kjell, Bin Dar sınırındaki köylerde Solemn'deki yıkımla ilgili dolaşan dehşet dolu haberlere bir kez daha şaşırdı. Ama havada bir şeyler vardı ve atı Lucian huzursuzdu; bayırı inmeye ve ilerleme baskısına karşı koyarcasına ayak diretiyor, isteksiz adımlar atıyordu.

Kjell'de Kraliçe Lark'ın emretme ve yok etme becerisi olsaydı çok daha kolay olacaktı. Ama o, en iyi askerlerden oluşan bir orduyla Jeru'nun eyaletlerini dolaşmış, güneydeki Firi'ye, batıdaki Bin Dar'a, doğudaki Bilwick'e giderek Volgarları zor yolla, kılıçla avlamış ve ardından Jeru Kenti'ne geri dönmüştü. Son iki yılı bir zamanlar eyaletleri baştan sona yakıp yıkan ve neredeyse bütün krallığı kırıp geçiren kanatlı yaratıkların geri kalanını imha ederek at sırtında geçirmişti.

Quondoan dağlarında kuşadam sürüleri olduğu haberini alınca yapacak bir iş olmasından tuhaf bir mutluluk duyarak Jeru Kenti'nden tekrar ayrılmıştı. Üvey kardeşi ve Jeru kralı Tiras, uzun

süredir Kjell'i yakınında tutan dertten nihayet kurtulmuş, ülkeyi başarıyla yönetiyordu. Tiras'ın gayrimeşru ağabeyinden başka yardım isteyebileceği kimse olmadığından, genç ve Bahşedilmiş kardeşi babasının ardından tahta çıktığı günden beri çok az ayrı kalmışlardı. Ama Tiras'ın artık ona ihtiyacı yoktu. Eskisi gibi ihtiyacı yoktu.

Kjell servet istemiyordu. Güç ya da makam istemiyordu. Hayatı boyunca mal mülk, hatta bana ait diyeceği bir yer özlemi duymamıştı. Kardeşinden büyük olmasına rağmen asla kral olmak istememişti ve onun sorumluluklarının yükünü kendisinin asla öğrenemediği sakın bir kabullenişle omuzlayan meşru evlat, tahtın varisi Tiras'ı hiç kıskanmamıştı. Kardeşinin arkasını kollamak ya da savaşın harareti içinde kaybolmak onu hep çok mutlu etmiş ve her zaman kim olduğunu bilmişti.

Bununla gurur duymasa da bilmişti.

Merhum kral Zoltev'le Majestelerinin bir süre yatağını ısıtan hizmetçi kadının piç oğluydu. Çok kısa bir süreliğine. Annesi doğum sırasında ölmüş ve Kjell'in adını, bebeğin bağırsığının Kjell Baykuşu'nun saldırmadan önceki çığlığına benzediğini düşünen ebe koymuştu.

Gelgelelim bir insanda anne ve babasının sahip olduğundan daha fazlası olurdu. Onların kılıcından, boyutlarından, becerilerinden fazlası vardı ve Kjell'in bir zamanlar bildiği her şey geçen yıl tamamen değişmişti. O güne dek inkâr ettiği yönlerini kabul etmek zorunda kalmıştı. Bahşedilmişti. *Onlardan* biriydi. Korktuğu ve uzak durduğu insanlardan biri. Ve bu, kolay bir alışma süreci olmamıştı. Sanki hayatı boyunca denizle mücadele etmiş ama sonunda pullarıyla solungaçları olduğunu ve serpme ağlar yerine derinliklere ait olduğunu keşfetmiş gibiydi. Artık ne kim olduğunu biliyordu ne de amacının ne olduğunu. Belki de biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyordu.

Karanlık çöktüğünde hava soğumuştur. Güneş yeniden doğduğunda yine sıcak, çok sıcak olacaktı. Quondoona aşırı uçları severdi zaten. Gündüz sıcak, gece soğuk; çok yüksek tepeler ve

dümdüz ovalar, yağmurun aylarca yağmadığı, upuzun, kupkuru geçen dönemlerden sonra yağan kısa ve aşırı şiddetli yağmurlar. Quondoos halkı çoban, çöpçü, dokumacı ve çömlekçiydi ama yeterince bitki yetiştiremezlerdi. Yetiştiremezlerdi. Kjell, Volgarların görülmesine bir kez daha şaşırdı. Volgarlar bataklık toprakları tercih ederlerdi. Eğer Quondoos köyleri yakınına yuva yapıyorlarsa gerçekten çok çaresiz kalmışlardı.

Üstlerindeki sarp kayalardan tüyler ürpertici bir uluma yükseldi ve Lucian korku içinde saha kalktı.

Kjell, "Durun!" diye emretti ve adamları anında itaat edip elleri kılıçlarında, gözleri sağ taraftaki kanyon çeperlerinde sesin kaynağını bulmaya çalışarak bekledi. Onlar pürdikkat etrafa göz atarken sağ taraflarında yükselen ve düzleşen kayalarda şekiller göründü. Solemn Kenti aşağıda uzanıyordu. Ama bunlar kuşku dolu nöbetçiler değildi. Akşam faaliyetlerinin engellenmesine sinirlenen kurtlardı; uluma yine yükseldi ve atlar ürktü.

"Orada bir şey var, Komutanım. Yaralı... ya da ölü bir şey. Kurtlar onu istiyor," dedi gözleri en yüksek kayalığı saran karanlığa yapışmış bir asker.

"Volgar ise yalnızdır. Kurtlar sürüye yaklaşmaz," dedi yüzbaşı Jerick.

Kjell, "Volgar değil," diye cevap verdi ama atından indi ve kılıcını çekti. "Isak, Peter ve Gibbous, atlarla kalın. Geri kalanlar benimle gelsin."

Adamları anında itaat edip çalılıarın ve kuru otların arasından sürünerek yerden yükselen sarp kayaların dibine doğru ilerledi. Soluk kayalar arasında büzülmüş yatan bir şey vardı gerçekten ama gölgeler onu gizliyordu. Volgar kanadı gibi kıpraşan bir şey... dalgalanan koyu renk bir şey. Ve Kjell durup adamlarına da aynı şeyi yapmalarını emretti.

Tuhaf bir biçimde kurtlar sessiz olmak için en ufak bir girişimde bulunmadı ve bir uluma yükseldi, arkasından diğerleri koro hâlinde ona katıldı. Uluma gölgelerin yer değiştirmesini ya

da kıpraşmanın durmasını sağlamadı ve Kjell hareketli karanlıktan gözlerini ayırmadan yeniden öne doğru ilerledi.

Birkaç adım sonra ay ışığı sır perdesini araladı. Gördükleri hareket Volgar kanadı değil, cansız bir külçe hâlinde yatan bir kadının dalgalanan elbisesiydi. Kanının kırmızısı ve toprağın sıcaklığıyla harmanlanmış saçları bu loşlukta bile kızıldı. Sırtüstü yatıyordu, gözleri kapalıydı ve oval yüzü onu çevreleyen kayalar kadar soluk ve hareketsizdi. Kolları, düşerken rüzgârı kucaklamaya çalışmış gibi iki yana açılmıştı.

Sırtı tuhaf bir açıyla bükülü, bacaklarından biri altında kıvrık duruyordu ama ne diş izi vardı ne de pençe ve giysileri parçalanmamıştı. Bu, Volgar saldırısı değildi; yukarıdaki kayadan düşmüştü. Yattığı yere ilk giden ve yanında ilk diz çöken Jerick oldu, genelde Kjell'e karşı sergilediği cüretle kadının beyaz tenine dokundu.

"Bedeni sıcak Komutanım ve kalbi hâlâ atıyor."

Nefesini tutmuş bekleyen sadece Kjell değildi; havayı ele geçiren şaşkınlık nidaları, yan yana çökmüş askerler arasından tıslayarak geçen bir in dolusu yılan gibi yankılandı. Kadın o kadar perişan hâldeydi ki.

Jerick bakışlarını komutanına doğru kaldırarak, "Ne yapmak istersiniz?" diye sordu. Sesi yansıtmasa bile cevap açıktı. Jerick, Kjell'in İyileştiren olduğunu biliyordu. Hepsi biliyordu ve adamları, yaralananları ya da ölmek üzere olanları ellerinden başka bir şey kullanmadan iyileştirmişti. İçin içinde izlerken hem korkuyor hem de ona hayranlık duyuyorlardı. Ama o güne dek sadece yakınlık duyduklarını iyileştirebilmişti, hizmet ettiklerini ve ona hizmet edenleri. Ve bunu çok sık yapmamıştı. Birkaç adamını iyileştirmişti. Kardeşini iyileştirmişti. Kraliçesini. Ama... sevgi olmadığında bu gücü bulamamıştı. İçin için güldü ve etrafındaki adamların sıkıntı içinde kıpırdandıkları gördüğünde dudaklarından alaycı bir kahkaha çıktığını fark etti.

Sert bir tonla, "Gidin," diye emretti. "Lucian'ı ve diğer atları alıp yakınlarda bekleyecek bir yer bulun."

Kimse kıpırdamadı, gözlerini perişan hâldeki kadından ve üstlerindeki kayalıklara dizilmiş kurtları çağıran kan gölünden ayırmadı. Kurtlar askerlerin uzaklaşıp kızı yalnız bırakmalarını bekliyordu.

Kjell zaten zaman kalmamışken fazlasıyla oyalandıklarının farkındalığıyla dizleri üzerine çöküp, "Gidin!" diye bağırdı. Askerler komutanlarının emrine uyup kurtlar kadar temkinli ama bunu yapmaktan hoşnut olmayan bir ifadeyle hızla geri çekildi. Jerick gitmedi. Kjell onun gitmeyeceğini biliyordu zaten.

Kjell kaba bir tonla, "Sen izlerken yapamam," dedi. "Kendimin fazlasıyla farkında olmama neden olur."

"Daha önce yaptığınızı gördüm Komutanım."

"Biliyorum. Ama bu farklı. Bu kadını tanımıyorum." Kjell ellerini kadının göğsüne koydu ve bedeni bu işkenceden kurtulmak için yalvarırken direnen kalbinin sıcaklığını hissetti. Kadının melodisini duymaya çalıştı. Tek bir net nota ona yardım edecekti. Ruhu, gücü, *benliği*.

Jerick, "Tanıdığınızı hayal edin," diye ısrar etti yumuşak bir tonla. "Onun... hayat dolu olduğunu hayal edin. Koştuğunu. Güldüğünü. Seviştiğini."

Kjell'in bakışları hızla Jerick'e döndü ve yüzbaşı, sanki onun için hayal kurmak çok kolaymış ve bu yüzden Kjell için de kolay olması gerekirmiş gibi hiç geri adım atmadan onun gözlerinin içine baktı.

"Onu sevdiğinizi *hayal edin*," diye tekrarladı.

Kjell, bu hisse karşı koyarcasına dudak büktü ve başını eğdi. Jerick'in bakışlarını görmemek için gözlerini kapattı. Ellerini kadının göğsüne koyup kalbini ona itaat etmeye zorladı ve kafasının içinde davetsiz bir görüntü belirdi. Ondan hiç sır saklamayan, hiç yalan söylemeyen gözlerle gülümseyen bir kadın. Önünde yatan yalnız ve can çekişen bu kadın gibi kıpkırmızı saçlı bir kadın. Bir kez daha sert bir tonla Jerick'e gitmesini emretti. Kadın ölüyordu ve o, uzun süredir kadınsız olduğu açıkça belli

olan aptal bir silahşorun saçmalıklarını dinliyordu. *Koşarken, gülerken, sevişirken*. Sersem herif.

“Beni yalnız bırak Jerick. Hemen.” Jerick kalırsa Kjell onu kırbaçlayacaktı. Jerick komutanının ona hiç acımayacağını fark etmiş olmalı ki ısrarından vazgeçti ve Kjell onun çalılarının arasından geçerek isteksiz adımlarla uzaklaştığını duydu.

Kjell, kırık kemiklerin sivri uçlarını hissedip onlara düzelmelerini emrederek ellerini kadının narin kaburgasında gezdirdi. Elleri dolaşırken dua etmedi. Bu laneti ve bu şifayı ona Yaratan vermişti ve daha da arttırması için yakarmayacaktı.

Kadın ona direniyordu, narin bedeni inatla can çekişiyordu.

Kjell mırıldanmaya başladı, tamamen içgüdüsel, tınısını yukarıdaki kurtların kesik kesik ulumalarına uydurduğu bir mırıltıydı bu. Bir süre sonra avuçlarında uyarıcı bir karıncalanma hissetti ve damarlarında zafer duygusu akmaya başladı. Bedenine ışığını paylaşmasını buyurdu ve kadının kırık göğüs kafesi dokunuşu altında düzeldi, göğsü yükseldi ve Kjell’in geniş avuçlarında dışarı doğru kıvrıldı. Ama Kjell onun şarkısını hâlâ duyamıyordu.

“Neredesin, kadın?” diye sordu. “Kalbini ve kan akışını hissediyorum. Bana şarkını söyle ki seni geri getirebileyim.”

Ellerini kadının kalçalarına götürdü; vücudunun şeklinin geri döndüğünü, bacak kemiklerinin kaynadığını ve kalçasının yavaş yavaş şekillendiğini hissetti. Kadının omurgası uzayıp düzleştiğinde ellerini kafatasının arkasında gezdirmek için onu yan çevirdi. Kadının başı kan içindeydi, ellerinde vıcık vıcık bir his bıraktı. Midesinin bulanmasına şaşırarak boğazına kadar yükselen safrayı yuttu. Bir sürü insanın ve canavarın bağırsaklarını deşmiş ve bundan hiç rahatsız olmamış, hatta tereddüt bile etmemişti.

Kadının saçını düzelterek, “Hayal gücü fazla olmayan bir insanım,” diye fısıldadı. “Seni seviyormuş gibi davranamam. Ama eğer bana yardım edersen seni iyileştirebilirim.”

Kadının hayatını kurtaracak o tek notayı duymak için kendini zorladı. Yıllar önce bir kez daha bu konumda kalmış, ne aradığını

bilmediği hâlde kulaklarını dört açarak daha önce duymadığı bir şeyi duymak için kendini zorlamıştı. O zamanki kişi kardeşiydi ve yaraları bu kadınıninkiler kadar ağırdı. Kjell onu kurtarmıştı. Onu iyileştirmişti. Ama aynı zamanda onu *sevmişti*.

İçi korkuyla ürperdi ve avuçlarındaki ısı anında azaldı. Düşüncelerini kardeşine, sevgisine, saygısına, sadakatine yönlendirmek için kendini zorladı. Bu düşünce güçlendi ve avuçlarındaki ısı alevlendi.

Eğilip ikna etmeye çalışırcasına tekdüze bir tonla kadının kulağına fısıldadı.

“Beni duyabiliyor musun, kadın? Benimle şarkı söyle.” Kjell’in bildiği şarkıların hepsi ahlaksız ve müstehcendi; etekleri kaldırmak ve kılıçları savurmakla ilgili basit ezgilerdi sadece.

Yumuşak bir tonla, “Bana gel ki seni iyileştirmeye çalışayım. Ancak bana gelersen iyileştirmeye çalışabilirim seni,” diye bir şarkı söylemeye başladı; melodi tekdüze, sözler yavandı ama yine de bir tür şarkıydı ve Kjell’in dudaklarından boğuk bir yakarıyla dökülüyordu.

“Bana gel ki seni sevmeye çalışayım. Ancak bana gelersen sevmeye çalışabilirim seni.”

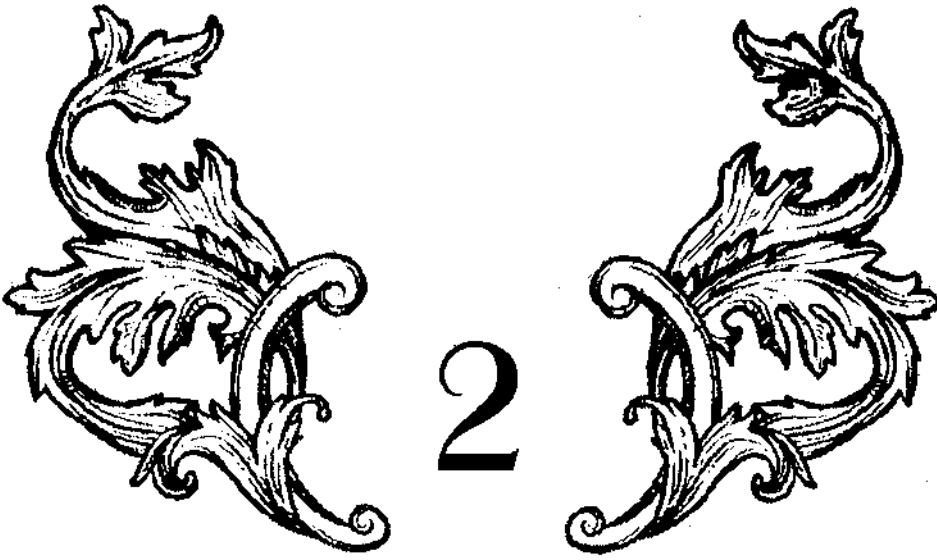
Tek, kimsesiz, neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir çan sesi duydu. Neredeyse hayali. Neredeyse cansız. Bir kez çalan bir çan.

Ama yeterliydi.

Kjell, bu perdeye sımsıkı tutunup göz kırpan yıldızların ahen-
ginden destek alarak sesini yükseltti. Ölüm çanı birden neşeli,
belirgin ve canlı bir çınlamaya dönüştü. Sesi yükseldi, yükseldi
ve Kjell, bu ses teninde, kafatasında, gözlerinin ardında ve kar-
nının derinlerinde yankılanana dek mırıldanmaya devam etti.
Sevinçten havalara uçarak, sesle ve zafer duygusuyla titreyerek
keçeleşmiş saçları kanla kaplı yanaklardan çekti ve başını eğip
sonsuz görünecek denli koyu renk olan gözlerin içine baktı.
Bakışları kenetlendi ve kısa bir an için aralarında bir yankılanma
oldu.

Çan sesi kelimelere dönüştü ve kadın, "Seni gördüm," diye fısıldadı. Kjell'in boğazındaki şarkı şaşkınlık dolu bir sessizliğe dönüştü ve kadının saçlarını bırakıp geri çekildi. Ellerini birbirine kenetledi, avuçlarında kadının kanını hissetti.

Kadın bir kez daha, "Seni gördüm," dedi. "Buradasın. Nihayet geldiniz," diye tekrarladı.

Kadının kelimeleri anlamsızdı. Kjell onun bedenini iyileştirmişti ama beynine dokunamazdı. Kjell poposunun üzerine oturup aralarına birkaç metre mesafe koydu.

“Sen... iyi misin?” diye sordu. Aslında kadının bir bütün olup olmadığını, yani iyileşip iyileşmediğini sormak istiyordu ama az önce yaptığı şeyin daha fazla dikkat çekmesini istemiyordu. Hüneri insanları korkutuyordu. Kendisini de korkutuyordu. Kadın yavaşça doğrulmaya başladı ve Kjell ona yardım etmek için elini uzattı. Kadın elini tutmadı ama bir an durup sanki bedenini dinler gibi sessizce oturdu. Kjell’in ayağa kalkmaya ihtiyacı vardı. Dizleri uyuşmuştu ve kadının yanında o kadar uzun süre çömelmekten dolayı kalçası acı dolu çıgıllıklar atıyordu. Başı hafiflemiş, bedeninin geri kalanından ayrılmış, sanki yoğun ve ağırlıksız bir bulut misali süzölüyormuş gibi hissediyordu; yorgunluktan kafasının içi karmakarışık.

Kramp girmiş bacaklarının onu yarı yolda bırakmamasını dileyerek titreyen ellerle kendini yukarı doğru çekti. Şifa verme çabası damarlarındaki bütün kanı boşaltmış, onu tüketmişti ve hünerini kullanma sonrası ortaya çıkan etkiyi adamlarının ya da boş gözlerle onu izleyen kadının görmesini istemiyordu.

Anlayamazlardı. Bu tür bir bilgi zihne kaydedilir ve muhalif kabilelerle komplo kuran insanlar arasında takas edilecek bir sır olarak saklanırdı. Kjell, kardeşi gibi sevilen biri değildi ve hiçbir zaman benzer bir bağlılık duygusu uyandıramamıştı. Babasından olduğu gibi ondan da korkuluyordu ve bu, onun işine geliyordu.

Kadın, az önce yattığı yerdeki toprağı hâlâ kaplayan kana meydan okurcasına ayağı kalktı. Kjell'in beklediğinden daha uzun boyluydu, uzun boylu ve ince, bu sayede yüzüne bakmak için boynunun tutulmasından kurtardı onu. Saçları açıldı ve keçeleşmiş bir dağınıklıkla kalçasından aşağıya kadar dökülüyordu. Gecelikten biraz daha kalın olan kan lekeleri içindeki ince elbisesi tenine yapışmıştı. Ayaklarında bir çöl insanının kısa, deri çizmelerinden vardı; evinden telaşla ayrılırken elbisesinden ziyade ayakkabılarına önem vermişti sanki.

Kjell, "Adın ne?" diye sordu. Kadın kısa bir an duraksadı ve Kjell onun yalan söyleyeceğinden şüphelendi. Ona yalan söyleyen kadınlara çok alışık ve anında kendini ona inanmamaya hazırladı.

Kadın gönülsüzce, "Bana Sasha derler," diye karşılık verdi ve Kjell'in kaşları inanmaz bir ifadeyle kalktı.

Bu, bir isim bile değildi. Atları ve sığırları harekete geçirmek için kullanılan, genelde böğre vurulan bir tekmeye ya da kalçaya vurulan bir tokada eşlik eden bir komuttu. Kjell, bu kelimeyi günde birkaç kez söylüyordu, zavallı kadına bu ismi kimin koyduğunu merak etti.

"Peki evin nerede, Sasha?" Kadının adını çekinerek söyledi.

Sasha ileride yükselen, dik çeperli, sivri dişli, titreşen fener ışığında hiç de hoş görünmeyen sarp kayalara doğru döndü.

"Solemn'de yaşıyorum ama orası asla evim olmadı." Bu basit açıklamada acı vardı ve Kjell, kendini bu acıyı duymaya karşı hazırladı. Onun acısını öğrenmek istemiyordu. Onun için yapabileceğini yapmıştı. Bazı acıları yok etme gücü yoktu. Kadın daha fazlasını söylemedi ama sanki hayatı gerçekten orada sona ermiş

ve sonrasında ne olduğunu bilmiyormuş gibi sarp kayalıklara bakmaya devam etti. Kayalık sete doğru birkaç adım attı, Kjell kenara çekilip onu gözleriyle takip etti. Gözüne kayanın eteğinden yaklaşık altı metre yukarıdaki kayaların arasından çıkan çalıya takılmış beyaz bir kumaş çarptı. Sasha, kumaş sanki kendisine aitmiş gibi ona doğru yürüdü ve Kjell, onu almak için kayaya çıkmaya niyetli olduğunu fark edene dek birkaç metre tırmandı.

“Aşağı in. Seni ikinci kez iyileştirmem.”

Sasha, dinlemesi gerektiğini biliyormuşçasına hafifçe başını salladı ama durmadı, hızla birkaç adım daha tırmandı ve kıvrık ayak parmakları ve bir eliyle kayaya sımsıkı tutunarak soluk renkli kumaşı daldan kurtardı.

Yeniden Kjell’in karşısına geçtiğinde biraz nefes nefese hâlde, “Bu benim,” dedi. Kumaşı dikkatle kandan sırlıklam olmuş saçına doladı ve uçlarını beline sıkıştırdı. Sakin ve serinkanlıydı; sakinliği Kjell’in tetikte olmasına neden oldu. Onun bedenini iyileştirmişti ama fiziksel iyileşme ne hafızasını silmiş ne de yaşantısını değiştirmişti. Düşmüştü. Yaşamla ölüm arasında gelip gitmişti. Ama ne ağlıyor ne de titriyordu. Ne Kjell’e soru sormuş ne de ne olduğunu anlamaya ya da açıklamaya kalkışmıştı.

“Kayaların arasındaki yarıktan dökülen bir dere var,” dedi. “Sana ve adamlarına göstereyim.”

Kjell, “Yalnız olmadığımı nereden anladın?” diye sordu.

Sasha ilk söylediğini tekrar ederek, “Sizi gördüm,” dedi ve onun bu ısrarı Kjell’in huzursuzca ürpermesine neden oldu. Onu bulduklarında baygındı.

Şiddetli bir ıslık çaldı, ses karanlığı delip geçerek adamlarına ulaştı. Jerick’le birkaç adamı karanlığın içinden çıkıp şaşkınlık nidalarıyla durana kadar gözlerini tuhaf kadından ayırmadan bekledi. Bir mızrak yerde takırdadı.

“Kadın suyun nerede olduğunu biliyor. Geceyi orada geçireceğiz,” diye talimat verdi. “Diğerlerini toplayın ve benim atımı da getirin.”

Jerick komutanının becerisinden hiçbir zaman kuşku duymamışçasına anında toparlanıp, "Ya Solemn?" diye sordu.

Kadın, bu kelime tenine çarpan bir kamçıymış gibi irkildi.

Kjell, "Yarın," diye cevap verdi ve kadının bakışları bir anda ona döndü. "Yarın gideceğiz. Hava aydınlıkken."

Sasha, yanına kıvrılmış yatıyordu. Kjell'in pelerinine sarınmış ve kayadan çekip aldığı uzun kumaş parçasını katlayıp alev gibi saçlarının altına koymuştu. Kjell, kumaşın o güne dek gördüğü en soluk mavi renk olduğunu ve üzerinde sanki güneş ağartmışçasına düzensiz beyaz çizgiler bulunduğunu o an fark etti. Kjell uykuya daldığında Sasha hâlâ onun pelerinine sarılmış hâlde ateşin yanındaydı ve sade, koyu mavi elbisesi kuruması için yakında bir yere serilmişti. Anlaşılan kadın onu karanlıkta bulmuş ve yanına uzanmıştı. Yüzünden ziyade ayaklarına yakındı ama yine de eğer ondan önce kalkarsa üzerine basıp tökezleyeceği mesafedeydi. Kjell, kadının yakınlığından görünenin ötesinde nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu. Bu yakınlık onu iyileştirdiği içinse kadın ona minnet duymuştu. Sebep, kadına değer vermiş olmasıysa onun yanında kendini başka birinin yanında olduğundan daha güvende hissediyordu.

Gitgide artan aydınlıkta tenindeki bakır rengi çiller daha belirgin görünüyor, saçının sıcak tonunu yansıtıyordu. Kan, elbisesinde parça parça koyu lekeler bırakmıştı ama Sasha nispeten temizdi, saç kandan arınmıştı ve doğudaki ovaları yalayıp geçen ve kayalıklara çarpan uykulu güneş ışığında parlıyordu. Sasha su konusunda haklıydı... bir yarıktan dere dökülüyor ve sivri iki set arasındaki bir gölette toplanıyordu... ve onları kendini buldukları yerden sadece birkaç dakika uzaktaki dar bir vadiden geçirmişti. Adamlar midelerini ve mataralarını doldurana kadar beklemiş, sonra göletin yanına diz çöküp keçeleşmiş saçlarını ve toz toprak içinde kalmış tenini yıkamıştı. Diğer sorun da kan kaplı elbise-

siydi ve Kjell ona peleriniyle bir kalıp sabun verip adamlarıyla birlikte yakındaki açık araziye çekilerek onu yalnız bırakmıştı.

Kendini onun sıvışmasını, yitirmenin eşiğine geldiği hayatına geri dönmesini umarken bulmuştu. Ama kadın bunu yapmamıştı. Elinde ıslak elbisesiyle pelerine sarılmış, saçından su damlayarak yanına geldiğinde Kjell ona yemek vermiş ve oturtmuştu. Ateş yakma hünerine sahip bir asker olan Isak'a ateş yakmasını söylemiş ve Sasha ateşe yaklaşıp başını karnına çektiği dizlerine dayamıştı. Adamları kadının etrafında temkinli bir biçimde dolaşmıyor, mesafelerini koruyor, yanına yaklaşmıyorlardı ve merakları onları sessizleştirmişti ama Kjell kadına baktıkları kadar kendisine de baktıklarının farkındaydı.

Ondan yana attıkları bakışlarında hem hayranlık hem de korkudan biraz daha fazlası vardı. Ne yaptığını biliyorlar ama hâlâ buna inanamıyorlardı. Daha önce de berbat bir yarayı ya da kırık bir kemiği iyileştirdiğini görmüşlerdi ama emrindeki askerlerin ölümlerini de izlemişlerdi... onlar için bir şey yapamadığından göçüp gitmişler ve cansız bedenleri ya ailelerine gönderilmiş ya da savaş alanında gömülmüştü. Adamların hiçbiri Jeru Kenti'ndeki saldırıda zarar görmemiş ve çok azı onun bu eşsiz yanına şahit olmuştu. Ama hepsi kanlar içindeki bu cansız kadının yeniden bir bütün olmasına şahit olmuştu.

Onların hayranlığı, Kjell'in dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor ve ona uzun süre bakan herkesi tokatlama isteği uyandırıyor. Kendine hâkim olmaya çabalamaktan başı çatlıyor, parmak uçları uyuşuyordu. Gücünü yeniden kazanmak ve göğsünden yavaş yavaş damlayan sabrı tı kayıp durdurmak için sadece zorunluluktan bir şeyler yedi. İkisini de beceremeyince peşinden gelmeye kalkışan Jerick'e bağırarak ateşin yanından ve adamlarının rahatsız edici saygısından uzaklaştı.

"Kadının neye ihtiyacı olursa karşılandığından ve istemediği hiçbir şeyin yapılmadığından emin ol ve beni yalnız bırak."

Jerick anında, "Baş üstüne, Komutanım," diyerek geri çekildi.

Kjell yatağını yere atıp çizmelerini bile çıkartmadan yattı ve Sasha'nın gözleri kadar derin ve karanlık bir uykuya daldı.

Artık sabah olmuştu ve Kjell, o gözlerin hatırladığı kadar karanlık olup olmadıklarını merak ederek kadını izliyordu. Sasha, korku içinde uyumaya alışmışçasına uyanıp gözlerini aniden açınca tam da tahmin ettiği kadar karanlık olduklarını gördü. O gözler Kjell'i rahatsız etti gözbebeklerini, onları çevreleyen renkten ayırt etmek mümkün değildi. Onunki gibi soluk ve kırlangıç yumurtası gibi benekli ten görmüştü ama böylesi siyah gözlerle bir arada olanı hiç görmemişti. Sasha hafifçe titreyerek gerindi, vücudu silkinerek uyku izlerinden kurtuldu.

Kjell'i, gözlerini dikmiş ona bakarken yakalaması onu utandırdı. Kendini böylesi rahatsız hissetmeye alışık değildi, özellikle de onun için hiçbir anlamı olmayan birinin yanında. Ayağa kalkıp üzerindeki tozu silkeledi ve yatağını sımsıkı rulo yapıp sicimle bağladı. Bir süre sonra Sasha da kalktı ve pelerini çıkarıp ona uzandı. Kjell hiçbir şey söylemeden aldı. Güneş dünyayı ısıtmaya başlamıştı bile ve çok geçmeden daha da acımasız olacaktı. Kjell, Sasha'nın soluk mavi kumaşı başına dolayıp yüzünü güneşten koruyacak bir kukuleta yapmasını izledi. Kadın kumaşın uzun uçlarını göğsünde çapraz yapıp rüzgârdan uçmasını diye beline bağladı.

"Solemn'de hastalık var," diye mırıldanarak Kjell'i daha da tedirgin etti, uykudan yeni uyandığı için sesi hâlâ çatlak olsa da çok tatlıydı. "Orada hastalık var ve sen iyileştirensin."

Kjell, "Ne tür bir hastalık?" diye sordu.

"Ateşli. Hezeyanlı. Genç ve yaşlı herkesin saçları dökülüyor. Çocuklar büyümüyor. Bazıları sakat."

"Sen de bu yüzden mi düştün? Hasta mıydın?"

Sasha, "Hayır," diye mırıldandı. Kjell, onun hangi soruyu cevapladığını anlamadığını fark etti. "Hasta değilim ama sahibim hastaydı."

"Sahibin mi?"

"Ben... köleydim."

Kjell, "Neden köleydin?" diye sordu. Sasha kaşlarını çatı, alnı hafifçe kırıştı. Kjell, onun köleliğiyle ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyordu ama Sasha bunu anlamamış görünüyordu.

Şifacılıkla kölelik aynı şeymiş gibi, "Sen neden iyileştirensin?" diye sert bir karşılık verdi. Kjell bu kıyaslama karşısında şaşkına dönerek homurdandı ama Sasha daha fazla açıklama yapmadı. Bir açıklama yerine ellerini tevazuyla kenetleyip ona doğru çekingen birkaç adım attı. Birden dizlerinin üzerine çöküp gözlerini yere dikti. Sonra öne doğru eğilip alnını toprağa, Kjell'in ayaklarından birkaç santim uzağa koydu. Saçları bir örtü gibi etrafına yayıldı. "Sahibim öldü. Beni sen iyileştirdin. Artık sana aitim."

Kjell ellerini ince kollarına dolayıp çekerek onu ayağa kaldırdı ve başını iki yana sallayarak kendinden uzaklaştırdı.

"Hayır. Değilsin. Seni kendi özgür irademle iyileştirdim. Hiçbir şey talep etmiyorum."

"Yanında kalacağım."

"Hayır. Kalmayacaksın." Kjell'in sesi sert ve aşırı yüksekti. Utanç içinde artık uyumayan adamlarının ilgisini fark etti. Biri bastırmaya çalışsa da bir kahkaha attı. Kjell ters ters baktı ve hepsi anında çizmeleri ve sırt yataklarıyla ilgilenmeye başladı.

Sasha başını eğik tutuyor, kukuletası yüzünü saklıyordu. Kjell, onun kendisini duyduğundan ve söylediğini yapacağından tatmin olunca yanından uzaklaştı.

Sasha peşinden gitti.

Kjell kayaların arasındaki suya doğru yürümeye başladığında Sasha, aniden durursa ona çarpmayacak kadar uzak ama rahatsızlıktan tüylerinin diken diken olmasına neden olacak kadar yakından sessizce onu takip etti. Kjell'in mesanesi dolu, sınırları tepesindeydi ve kadının onu biraz yalnız bırakmasına ihtiyaç duyuyordu. Sasha bunu anlamış gibi birden ondan uzaklaşıp bir kaya çıkıntısının arkasına girdi. Kadın, çağlayanda ona yeniden katılmadan önce yalnız kalacağı kısa bir süre bulan Kjell de aynı şeyi yaptı.

Dişlerini temizledi, yüzünü, kollarını, boynunu yıkadı, bıçağıyla yanaklarındaki sakalı kazıdı ve Sasha bu işi yapmayı teklif ettiğinde onu tersledi. Ona sabununu ve diş tozunu verdi ve Sasha nazik ve saygılı bir tavırla ona teşekkür edip kendini çabucak temizledi, uzun saçlarını ördü ve kumaşı yeniden başına doladı.

Adamlarla atlarının yanına dönerlerken, "Solemn'e gidecek misiniz?" diye sordu.

"Bunun için geldik."

"Solemn... için mi geldiniz? Siz kraliyet ordususunuz. Kraliyet ordusunun Bahşedilmişleri avladığını sanıyordum."

"Kralın kendisi Bahşedilmiş." Kralın ağabeyi de. "Ben Volgarları avlıyorum."

Sasha, "Kuşadamları mı?" diye sordu, şaşırdığı barizdi. "Burada hiç Volgar yok."

"Hiç mi?" Durup inanmaz gözlerle ona baktı. "Solemn'de büyük bir katliam olduğu yönünde söylentiler var."

"Solemn'deki tek katliam hastalık." Sasha başını kaldırıp ciddi bir ifadeyle ona baktı.

Kjell homurdandı. Yaratıcı, ona gereken hüneri vermekten kaçınmıştı. O, kuşadamları öldürmek istiyordu. Bakıcı olmak değil Solemn'de hastalık varsa adamlarını tehlikeye sokardı. Onları hastalığa maruz bırakırsa bu illeti krallığın diğer bölgelerine, Jeru'nun diğer eyaletlerine taşırlardı. Ne ölü sayısının artmasına sebep olabilir ne de bütün köyü iyileştirebilirdi. Bu feci düşünce kalbinin teklemesine, dizlerinin titremesine neden oldu.

Sasha onun ne düşündüğünü tahmin edercesine, "Hepsini iyileştiremezsin," dedi sakın bir tonla.

Kjell bir kişiyi bile iyileştirebileceğinden kuşkuluydu. "Adamlarımı hastalık dolu bir köye götüremem."

Sasha tereddütle başını salladı ama bakışlarını kaçırmadı. "Anlıyorum... ama adamlarının hasta olacağını sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü hastalık havada değil."

Kjell elleri kalçalarında bekledi, tek istediği atına atlayıp buradan uzaklaşmaktı ama suçluluk duygusu onu dinlemeye zorladı.

“Bence hastalığı köye doğudan gelen su taşıyor. Adamların mataralarını burada doldururlar ve doğudan gelen nehirden uzak dururlarsa sorun olmaz. Bazı kişilerin ona karşı bağışıklığı var. Güçlü kuvvetli ve orta yaşlı olanlar ya daha az etkileniyor ya da daha yavaş. Ama birçok kişi hasta.”

Kjell, “Bu durumda onları iyileştirsem bile yeniden hasta olurlar,” diye tahmin yürüttü. “Çünkü hayatta kalmak için su içmek zorundalar ve bu küçük dere bütün köye yetmez.” Elini sığ bir gölette toplanıp kayalar arasından yoluna devam eden ve bir sızıntıdan farklı olmayan dereye doğru uzattı.

“Yeterince sayıda insan tedavi edebilirsen oradan ayrılacak kadar iyileşebilirler.”

Kjell elini omuzlarına değen saçlarında gezdirerek küfretti. Kafasının içinde peşinden sürüler hâlinde gelen binlerce sığınmacıyla Jeru’ya yolculuk yapma görüntüleri canlandı ve bu düşüncüyü hafızasından çıkarmak için avuçlarıyla gözlerini ovuşturdu.

“Neden hâlâ ayrılmadılar? Kuzeydeki köylerde hastalık belirtisi yok. Bin Dar’la burası arasındaki bütün köylerden geçtim.”

“İnsanlar bana inanmıyor. Suda hastalık olduğuna inanmıyorlar. Onları ikna etmem gerek. Ama tek başıma Solemn’e dönemem,” dedi Sasha alçak sesle.

“Neden?”

“Beni oradan sürdüler.”

Kjell tekdüze bir tonla, “Seni... oradan sürdüler,” diye tekrar etti.

Sasha, “Kayalıklara,” diye açıkladı.

“Kayalıklara gitmeye mi zorladılar seni?” Sesi öfke doluydu ama kadına yönelik bir öfke değildi bu. Yine de onu tiksindirmiş dâhi olsa bu tür davranışların bir nedeni olmalıydı. “Neden?”

“Gördüm. Suyu içtiklerini gördüm. Ve hastalandıklarını gördüm. İhtiyarlara söyledim.” Gece söyledikleri bu açıklamayla yeni bir anlam kazandı.

“Gördün mü?”

“Ben bir sürü şey görürüm.”

Kjell alçak sesle, “Bahşedilmiş misin?” diye sordu.

“İyileştiremem.” Sasha, tek gerçek hüner buymuşçasına başını iki yana salladı. Bir cevap sayılmayan bu kaçamak karşısında Kjell’in çenesi kasıldı.

Bir kez daha, “Bahşedilmiş misin?” diye zorladı.

Sasha, “İyileştiremem... ama bazen kurtarabilirim,” diye cevabını düzeltti. “Gördüğüm şey konusunda sessiz kalırsam gerçekleşeceğini öğrendim. Bazen sessiz *kalmasam* bile gördüğüm şey gerçekleşiyor ve sadece kendim tedbir alabiliyorum. Ama birkaç kez insanları... fırtına gelmeden uzaklaştırdığım oldu.”

“Kendini kayadan düşmekten kurtaramadın mı?”

Sasha, “Hayır,” diye fısıldadı ve parıldayan gözleri, dolan yaşlar yüzünden siyah gölcüklere dönüştü. Gözlerini hızla kırptırdı. Sonra bakışları uzaklaştı ve çenesini kaldırıp güneş ışığının yanaklarını okşamasına, esintinin şalın altındaki buklelerini çekiktirmesine izin verdi. Yüzünden farklı duygular gelip geçerken Kjell onu izledi, sonra yüz hatları gevşedi ve bakışları bir kez daha Kjell’e dikildi.

“Burada olduğunuzu biliyorlar.”

Kjell şaşırmış bir hâlde, “Kimler?” diye sordu. Akli hâlâ kadının kayaların dibindeki parçalanmış bedenindeydi, yüzündeki değişen ifadelerden çok etkilenmiş, alev alev saçları aklını başından almıştı.

“Geliyorlar. Solemn’in ihtiyarları. Sizinle alışveriş yapmak istiyorlar.”

“Alışveriş mi? Biz askeriz. Tüccar değil. Silahlarımız ve atlarımız dışında çok az şeyimiz var ve onlar da satılık değil.”

Sasha başını iki yana sallayarak, “Ticaret değil,” diyerek farklı bir şey ima etti, tam olarak anlamadığı bir şeyi çözmeye çalışıyormuşçasına tane tane konuşuyordu. “Size... hediyeleri var. Gece nöbetçisi burada olduğunuzu bildirmiş olmalı.”

“Neden hediye getiriyorlar?”

“Her şeyi göremiyorum.” Sasha başını tekrar iki yana salladı. “Özellikle niyetler daha zor. Belki de Kral Muhafızları olduğunu biliyor ve bir iyilik karşılığı size hediyeler getiriyorlar. Belki de hastalığı biliyor olmanızdan ve güçsüz durumlarından faydalanmanızdan korkuyorlar.”

Kjell'i uyaran, Sasha'nın tahminini doğrulayan bir ısıklık havayı âdeta deldi. Kjell soru sormayı bırakıp tepeden açık alana doğru inmeye başladı ama Sasha, ziyaretçiler gelmeden önce kendilerini hazırlama telaşına düşmüş askerlerin arkasına saklanarak geride kaldı. Kjell, herhangi bir tehdit olmasa da otoriter konumda olma arzusuyla Lucian'ın sırtına atladı. Yakın bir mesafede, dağlık geçitten aşağı inen altı adam görüldü, at sırtında değil kocaman burun deliklerinin üst tarafında kıvrık kirpikleri olan büyük ve hantal develerin sırtındaydılar. İhtiyarların üstlerinde sade giysiler vardı ve güneşten korunmak için başlarını Sasha gibi örtmüşlerdi. Kjell ve adamlarıyla aralarında geniş bir boşluk bırakarak durdular.

Kjell duyulmak için sesini yükselterek, “Ben Jerulu Kjell'im,” diye selamladı onları. “Kral Muhafızlarının komutanı. Buraya Volgarları bulmak için geldik. Buraya geliş sebebimiz sadece yardım etmek. El koymak ya da... yağma yapmak değil.” Kral Muhafızlarına vergi tahsildarlarının eşlik ettiği günler olmuştu. Neyse ki o günler geçmişte kaldı. Eyaletler, muhafızlara destek ve ülkenin korunması için krallığa para gönderiyordu. Bu parayı toplamak artık eyalet lordlarının göreviydi.

Yüzü Drue Ormanı'ndaki ağaçlar kadar ince ve koyu olan grubun ortasındaki sakallı adam, “Adınızı duyduk Jerulu Kjell. Kralın ağabeyisiniz,” diye cevap verdi.

Kjell bu akrabalığı inkâr etmiyordu ama konumu yüzünden herhangi bir gurur duymaktan kaçınıyordu. Kralla olan kan bağı gurur duyacağı bir kan bağı değildi. Ayrıca kötü şöhretin iyi bir şey olduğundan emin değildi. Geçmiş pek de temiz sayılmazdı. Adamı doğrulamadan devam etmesini bekledi.

"Size ve adamlarınıza selam olsun. Ben Syed. Majesteleri için hediyeler getirdik ve Jeru Kenti'ne geri döndüğünüzde ona olan sadakatimizi sunmanızı rica ediyoruz." Bu bir imaydı ve Kjell bu imayı kaçırmadı. İhtiyarlar köyden onların yolunu kesmek için çıkmışlardı. Kral Muhafızları yollarına devam etmez ve Solemn'e girmezlerse büyük minnet duyulacaktı.

Kesinlikle yanlış bir adımdı bu. Kjell ne yapacağını söylemesinden nefret ederdi.

"Çok nazıksınız Syed. Ama hediye gerekmez. Tek istediğimiz yemek, banyo ve bir günlük istirahat. Dinlenme ve yemek atlarımız için de geçerli. Sonra yolumuza gideceğiz. Köyünüz bizi misafir edebilir mi?" Kjell'in ses tonu yumuşaktı ama dinleyenleri kontrol eden bakışları sertti. O âna dek Sasha'nın söyledikleri doğru çıkmıştı.

Sakallı adam kaskatı kesildi, etrafındaki adamları birbirlerine imalı bakışlar atarak kıpırdanmaya başladı.

Syed, "Köyümüzde... sorun var," diye lafı dolandırdı. "Halkımızın bir kısmı hasta. Girmemeniz daha akıllıca olur."

Jerick, "Komutanımız yetenekli bir iyileştiren," diyerek araya girdi. "Dün gece kadınlarınızdan birini iyileştirdi. Düşmüştü ve ölmek üzereydi. Köyünüze de şifa verebilir." Sesi, yalan olduğunu çok az kişinin anlayacağı dürüstlikle çınlıyordu. Eğer amacına hizmet ediyor olmasa Kjell onu sertçe sustururdu. Sasha'nın bir gece önce Jerick'e kendisiyle ilgili bir şeyler itiraf ettiği barizdi.

"Sasha!" Kjell, adamlarının arkasında saklanan kadına seslendi. "Öne çık, kadın. İyi olduğunu göster onlara. Dün gece geri dönmeyince senin için endişelenmiş olmalılar. Her yer kurt dolu." Adamlarının harekete geçip kadına yol açtıklarını hissetti ama başını çevirmedi. Sasha'nın öne çıktığını duydu ve karşısındaki Solemn ihtiyarlarının yüzlerinden onun görüldüğünü anladı.

Altı adamdan biri, iri yanaklı, düşük gözlü ve hüzünlü ifadeli, beyaz saçlı bir adam Sasha'yı fark etti ve soluğu görünür biçim-

de kesildi, sarı kaftanı altındaki göğsü kabardı ve dizginleri tutan elleri kasıldı. Bindiği at onun gerginliğini hissederek uysalca geri geri gitti. Adam kaçmak istedi ve bunu isteyen sadece o değildi.

Şişman bir yaşlı âdeta yuhalarcasına, “O bir cadı,” dedi. “Üç yaz aramızda yaşadı. Köye uğursuzluk getirdi. Yangınlar ve seller. Salgın ve hastalık. Mızraklarımızla onu köy dışına sürükledik ama o uçarak bizden kaçtı.

Kadının eğri büğrü, paramparça olmuş kan içindeki bedenini zihninde canlandıran Kjell, tehditkâr bir ifadeyle ona baktı. Sasha *uçmamıştı*. Eğer uçabilmiş olsaydı Kjell onun kemiklerini düzeltmek ve ruhunu bedenine geri çağırmak zorunda kalmazdı.

“Jeru yasalarına göre Bahşedilmişlere zarar vermek yasak,” diye azarladı.

“Halkımızı hasta etti. Sizin adamlarınızı da hasta edecek. Atlarınız ölecek ve kemikleriniz Quondoon düzlüklerinde bembeyaz olacak. Artık sizin aranızda ve siz de bizim gibi acı çekeceksiniz.” İhtiyarların önünde bariz bir şekilde canlı ve sağlıklı olan Syed söylüyordu bunları, gözleri Kjell’le Sasha arasında gidip geliyordu. Sasha kendini savunacak hiçbir şey söylemedi... aslında hiç konuşmadı... ve Kjell de ona ayak uydurdu. Birinin düşüncesini değiştirmek için söylenebilecek çok az şey olduğunu öğrenmişti. Özellikle de bir kadının suçlu olduğuna ikna olmuş ve yaptıklarını cezalandırmak için onu kayalıklara sürükleyecek kadar ileri gitmiş kişilerin düşüncesini değiştirmek en zorlarından biriydi. Kjell, onu suçlayan insanların kaderine Sasha’nın karar vermesine izin verecekti. Tiras olsa böyle yapardı.

“Kadın, şimdi ne yapmalı? Solemn halkı iyileştirilmeyi hak ediyor mu?” diye sordu. Eli kılıcında, gözleri onun gitmesi için yanıp tutuşan adamlardaydı. Peki, öyle olsun. Kjell de gitmek *istiyordu*. Bu köyü kendi ıstıraplarıyla baş başa bırakacaktı.

Sasha anında, “Bütün insanlar iyileştirilmeyi hak eder,” diye cevap verdi ve Kjell’in kalbi sıkıştı. Sağdaki sarkık yanaklı adam daha da geriye çekildi.

İhtiyarların lideri titreyen parmağını kaldırıp Sasha'yı gösterdi. "Solemn'de istenmiyorsun," diye tısladı.

Kjell adamı ciddiye almayarak, "Halkını hazırla Syed," dedi. "Solemn'e geliyoruz." Eliyle ihtiyarları kışkışlar gibi yaptı. Adamları, onun etrafında safları sıklaştırıp âdeta yutarak koruma altına aldılar ve inik mızraklarıyla ihtiyarları geriye sürüp daha fazla tartışmaya ya da konuşmaya fırsat vermediler. Kjell, hediyeleri geri çevrilmiş, korkuları gerçekleşmiş ihtiyarlar dönüp develerini Solemn'e doğru dehleyene kadar bekledi.

"Jerick, bir düzine adam al. Solemn'e git. İhtiyarların ortalığı karıştırmalarını engelle. Ben de hemen arkanızda olacağım. Bir de..."

"Emredin, Komutanım."

"Benim adıma konuşma. Asla. Kimi iyileştireceğimi ben seçerim. Sen bu bilgiyi kendiliğinden fazlasıyla açık ediyorsun. Bir daha olursa seni Jeru'ya geri gönderirim."

"Baş üstüne, Komutanım." Jerick'in omuzları kendini savunurcasına kasıldı ama Kjell'in söyleyecekleri bitmemişti. "Solemn'deki suyu içmeyin. Hiçbiriniz. Sadece mataralarınızdaki suyu için ve benim gelmemi bekleyin." Jerick'in kaşları şaşkınlıkla kalktı ama anladığını belli edencesine başını salladı. Atını döndürüp atlarının tepesinde çoktan etrafını sarmış askerlere emirler yağdırdı.

Jerick ve ilk asker grubu yanlarından ayrılınca Kjell geride kalan adamlarına mataralarını doldurmalarını, kampı toplamalarını ve atlarını hazırlamalarını emretti. Adamları onun emirlerini yerine getirmek için koştururken atından indi ve sessiz Sasha'ya döndü. Kadın ona bakmadı. Bakışları ifadesizdi ve gözleri ihtiyarların gittiği yöne dikiliydi.

"Sen Solemn'e gelmek zorunda değilsin. Tehlikeyi saptayabilmek için orada ne olduğunu görmek istiyorum sadece. Sonra adamlarımı alıp yola devam edeceğim. Quondoondan gereken fazla kalmaya hiç niyetim yok. Canavarlarla savaşmak istiyorum ben... dar kafalılarla değil."

Sasha onu hiç duymamış gibi, "Ben uğursuzluk getirmiyorum," diye fısıldadı. "Salgın ya da yangına sebep olmuyorum. Acıya sebep olmuyorum. Ama bazen ne olacağını görüyorum."

Kjell yüzünü buruşturdu ama onu susturmadı.

"Ben sadece uyarmaya çalıştım. Ama önemsenmeyen uyarılar genelde... trajediye dönüşür. Suçlanması en kolay kişi de bendim. Sahibim Mina gördüklerimi halkın büyük saygı duyduğu bir ihtiyar olan erkek kardeşi Byron'a anlattı. O da diğer ihtiyarlara söyledi ve gördüğüm şeyler yüzünden beni suçlamaya başladılar. Mina hasta olunca Byron onu görmeye geldi ve ben de ona ne gördüğümü söyledim... suyla ilgili."

"Byron denen bu adam... sana inanmadı mı?"

"İnanmış gibi davrandı. İhtiyarlara söyledi ama köyü uyarmadı. Belki uyardı ama onlar inanmadı."

"Peki dün gece köylüleri durdurmaya çalışmadı mı?"

"Hayır. Belki de haberi yoktu. Ama hiç konuşmasa da burada ihtiyarlarla birlikteydi." Bariz bir biçimde ihanete uğramış olmasından kaynaklanan duygular boğazına takılarak devam etmesini engelledi ve Kjell "büyük saygı duyulan" Byron'ın titrek elli ve sarkık derili ihtiyar olduğunu tahmin etti.

"Her şeyi görmüyorum. Çoğu şeyi görmüyorum. Ve iyi şeyleri çok ender görüyorum. Acı görüyorum. Korku. Ölüm. Öfke. Belki de sevgi bu kadar karanlık olmadığından... görmesi daha zor. Korkunç şeyler koku yayıyor. Bir sinyal ya da art arda dalgacıklar gönderiyor belki de."

"Dalgacıklar mı?"

"Bir göletteki dalgacıklar gibi. Suyu bir taş atarsın ve etkisiyle her yöne dalgalar yayılır. Mekânından ya da zamanından ne kadar uzak olursam olayım, dalgacıklar sanki sahildeymişim gibi beni buluyor. Kontrol edemiyorum. Çoğu kez olacak şeyi değiştiremiyorum. Sadece görüyor ve gelişini uyarmak için elimden geleni yapıyorum. Bazı dalgacıklar... sadece dalgacık ama bazıları devasa dalgalar. Bazen o dalgayı yakalayabiliyor ve akıntıy-

la sürüklenabiliyoruz. Bazen çalkantının altına dalabiliyor ama dalganın gelmesini engelleyemiyoruz. Bazen sadece ayaklarımı okşuyor, bazen ise sadece gözlerimle takip ediyorum onu ama ne olursa olsun o dalga geliyor.”

“Beni de gördün, değil mi?”

“Evet. Birçok kez. Sayamayacağım kadar çok kez. Seni gördüm, ölüm gördüm.”

“Kendi ölümünü mü?” diye sordu Kjell. Sasha onu görmüştü, ölüm görmüştü ama yine de ondan korkmuyordu.

“Hem evet hem hayır. Önce gelen anları gördüm. Köylülerin öfkesini hissettim. Korkumu ve... düşüşümü gördüm. Düşeceğimi biliyordum.”

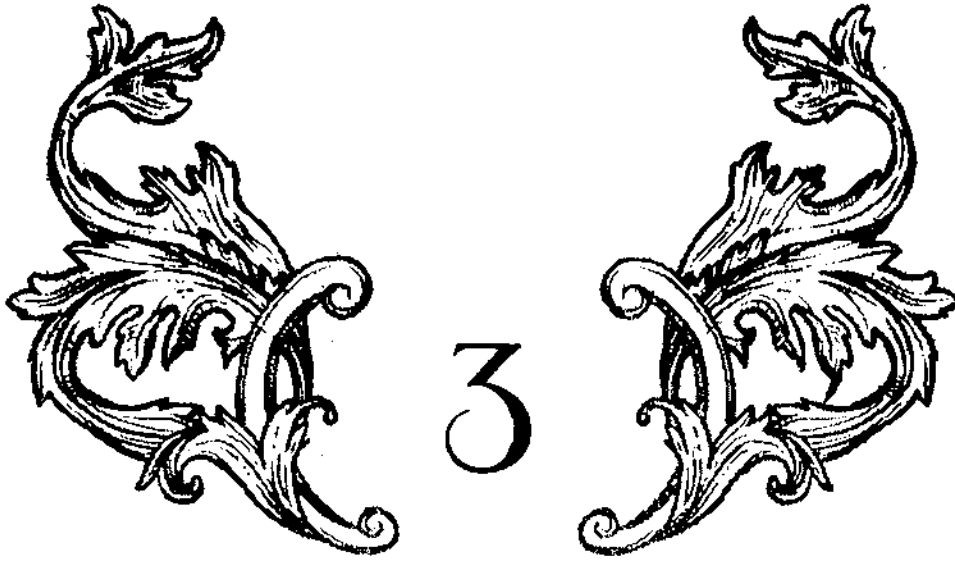
“Ve bu insanlara *yardım etmemi* istiyorsun, öyle mi?”

Sasha, “Bazılarına,” diye fısıldadı ve gülümsemeye çalıştı. “Hepsine olmayabilir.”

Kjell acımasızca, “Senden hâlâ nefret edecekler,” diye karşılık verdi.

Sasha başını sallayarak, “Bazıları. Hepsi olmayabilir,” diye tekrarladı. “Ama yapabileceğini bilirken onlara yardım etmeni *istememem* suyun zararlı olduğu bilip kimseye söylemememle aynı şey. Bu benimle ilgili bir şey değil, sorumlulukla ilgili. Bize Bahşedilmiş hünerler kendi çıkarımız için değil, insanlığın yararı için bahşedildi.”

Kjell için için inledi, kaygısı ikinci kez artıyordu. Bu köle kadın, bu kızıl saçlı fazilet ve cefa örneği onun çöküşü olacaktı ve bu, hoş bir çöküş olmayacaktı.

Muhafızlar at sırtında Solemn'e girerken Sasha onların hızına ayak uydurup tempolu adımlarla Kjell'i takip etti. Köy, kil ve taştan oluşuyordu; biri diğeriyle karışarak topraktan yükseliyor ve dik yamaçlara kadar uzanıyordu. Quondoön, nadiren rastlanan verimli vahalarla bezenmiş bir çöldü ve kayalarla kaplı bir yükselti üzerine kurulmuş olan Solemn bu vahalardan biri değildi.

Kjell yavaşladı ve adamlarına atlarıyla Sasha'nın etrafını sarıp ona zarar verecek gözlerden koruyacak bir kalkan oluşturmalarını emretti. Burada olmasının sebebi oydu. Çekiştirilerek götürülmesini istemiyordu.

Bir dağ yolundan daha geniş olan tek cadde olan ana cadde de ilerlerken köylüler kapı girişlerinden, yol kenarlarından onları izliyordu; düşmanlıkları bariz, bakışları temkinli ve ürkekti. Hatta bazıları askerlerin peşine takıldı, korkuları merakları kadar büyük değildi ve muhafızlar hedeflerine varana dek arkalarında küçük bir kafil e oluştu.

Jerick ve ilk gruptaki askerler ve Solemn'in ihtiyarları, orasının han olduğunu gösteren bir tabelanın asılı olduğu bir binanın önünde toplanmıştı. Kjell, Solemn yolunda çok gezgin olduğunu sanmıyordu ama anlaşılan birkaç tane vardı. Kusursuz kare pen-

cerelerle tamamlanıp üstü düz bir çatıyla kaplanarak dikdörtgen bir şekil verilmiş üç katlı yapı gururla yükseliyordu. Çatıya bir çeşit bahçe yapılmıştı; ağaçlar ve bitkiler binaya saçı varmış görüntüsü veriyordu. Caddenin iki yanında benzer tarzda kil yapılar dayanışma içinde duruyordu... bir nalbant, bir kilise, bir ahır, bir taverna ve bir eczane. En büyük bina eczaneydi; Kjell sahibinin Solemn'in hasta halkına şifalı bitki ve şurup satarak zenginleşip zenginleşmediğini merak etti.

Syed, duyulması için sesini yükselterek, "Bir ziyafet hazırlamaya başladık," dedi. İnsanlar sessizleşti, düşmanlıkları hissediliyordu. "Atlarınızı ahıra götürebilirsiniz." Yolun karşısındaki yapıyı ve etrafı çitle çevrili alanı işaret etti. "Bizim konuğumuzsunuz. Kadınlarımız, adamlarınız için banyo hazırlayacak ama bu kadar insan için yatacak yer ayarlamak biraz zaman alacak."

"Banyoya ve yemeğe ihtiyacımız olmadığına karar verdim. Suyun temiz olmadığı söylendi," dedi Kjell, sesini kalabalıktaki herkese ulaşabilecek kadar yükselterek. Topluluktan mırıltılar yükseldi.

Kjell üstüne basa basa, "Halkınızı hasta ediyor," dedi.

Syed, "Kral Muhafızları olabilirsiniz ama Solemn hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz," diyerek karşı çıktı.

Kjell omuz silkti. "Bana inanıp inanmaman umurumda değil. Solemn'de kalmayacak ve o sudan içmeyeceğiz." Muhafızlar, Kjell'in söylediğine uyup atlarından dahi inmediler.

İhtiyarlardan biri Sasha'yı gösterip tıslarcasına, "Kadın yalan söylüyor," diyerek onu suçladı ve Kjell sahte bir kararsızlıkla bir kez daha omuz silkti.

"Bunu neden yapsın?" diye sordu.

Syed uyarırcasına, "İnsanları korkutmak için," dedi.

Kjell alaycı bir ifadeyle, "Onu öldürmeye kalkışacak kadar korkutmak için mi?" diye sordu. Bir kez daha suçluluk dolu mırıltılar yükseldi.

"Zarar görmediği ortada," dedi başka bir ihtiyar. "Size de yalan söylüyor. İnsanları hasta eden o."

Köylüler topluca ilerleyip akın hâlinde Kjell'in adamlarının çevresini sardı. Kjell bunun kışkırtılmaktan mı yoksa sadece meraktan mı olduğunu anlayamadı, atlar topluluğun enerjisini ve duygusunu sezerek hareketlenip ayaklarını yere vurmaya başladılar. Adamlar at sırtındaki silahlı askerlerdi; kahramanlıklarıyla tanınıyor, kralın temsilcileri olarak biliniyorlardı. Kjell ise kralın ağabeyiydi ama yine de eğer Solemn'in ihtiyarları halkı kışkırtırsa bu kadar büyük bir kalabalığın onları ezip geçeceğini biliyordu.

Biri taş attı, ardından biri daha. Taşlar yağmaya başladı, atlara ve bazen de muhafızlara çarpıyordu ama asıl hedef bu ıstıraba sebep olmakla suçlanan kadındı. Sasha acıyla bağırdı ve Kjell kılıcını çekti. Adamları da onu takip edip kılıçlarını çektiler.

"Kralın emriyle Bahşedilmişler asla zarar görmeyecek ya da sürülmeyecek. Onlar da Jeru'nun her vatandaşının sahip olduğu korumaya ve yasalara sahipler. Eğer herhangi birini toplumdan nedensiz yere uzaklaştırırsanız siz de aynı kaderi paylaşırsınız."

İnsanlar geri çekilmeye başladı ve adamları, kılıçlarına uzatıp atlarını öne doğru ilerlettiler, niyetleri belliydi. Köylülerden bazıları koşmaya başladı, bazıları başlarını örttü ve ihtiyarlar çılgınca tehditler savurup askerlerin köyü hemen terk etmelerini talep ettiler.

Kjell bacağında onu çekiştirerek dikkatini çekmek isteyen bir el hissetti ve başını aşağı çevirdiğinde Sasha'nın korku dolu gözleriyle karşılaştı. Şalı düşmüş, saçları dağılmıştı.

"Acı çekiyorlar. Onlara yardım edecek misin?"

Kjell onun derin gözlerinin içine bakarak inanamaz bir tonla, "Biraz adalet olması gerek," diye karşı çıktı.

Sasha, "Adalet vardı. Sen benim adaletimdin. Beni kurtardın. Şimdi onları kurtaracaksın," dedi yalvarırcasına.

"Hayır."

"Sen iyileştirensin, cellat değil."

Kjell, "Her ikisiyim," diye gürledi, ona olan öfkesi ona yapılan duyduğu öfke kadar büyüktü.

Sasha yumuşak bir tonla azarlıcasına, "İkisi de olamazsın," dedi. Yanağında bir yumru oluşmaya başlamıştı, sıyrıktan ince bir çizgi hâlinde kan sızıyordu. Kjell'in öfkesi tekrar kabardı, o kadar büyüktü ki göğsünden taşıyor, şakaklarını zonklatıyordu. Parmak uçlarını yaraya bastırıp kanı sildi, ardında pürüzsüz, yarasız bir ten bıraktı.

Sasha gözlerini ondan ayırmadan yalvarırcasına, "Jerulu Kjell bir İyileştiren," diye bağırdı. Mırıltılar uğultuya dönüştü. Sesini yükselterek kalabalığa hitaben, "Beni iyileştirdi, sizi de iyileştirebilir," dedi. "Hastalarınızı ona getirin ve görün."

İsyankâr kalabalık sessizliğe büründü ve kısa bir an şaşkınlık içinde bütün nefesler tutuldu. İddia ettiği şeyin olabilirliği, umut ihtimali toplulukta dalga dalga yayıldı. Muhafızlar kılıçlarını indirmiş, hareket etmeden Kjell'in emrini bekliyorlardı. Halk beklenti içinde donakalmış, bir şans olmasının baştan çıkarıcılığıyla sessizleşmişti. Sasha yalvararak ve Kjell'in istediğini yerine getireceğine inanarak bacağına yapıştı. Kjell köylülere, onların temkinli yüzlerine, saklı iyimserliklerine, liderlerinin küçümser duruşlarına bakıp boyun eğdi.

"Eğer iyileştirilmek istiyorlarsa bırak gelsinler," dedi. "Masumlar gelsin. Ama *onları* iyileştirmeyeceğim." Suçlarcasına kılıcının ucunu ihtiyarlara doğru uzattı. "İnsanların kalplerini iyileştiremem," diye ekledi ve anında kendi suçluluk duygusunun ağırlığını hissetti.

Sasha elini bacağından çekerek başını salladı. Başka bir şey söylemeden döndü ve sadece birkaç dakika önce onu taşlamaya çalışan kalabalığı yararak ilerledi.

İnsanlar onun geçmesi için anında açıldılar.

Kjell onun nereye gittiğini ya da niyetinin ne olduğunu bilmiyordu ama onu takip etti, adamları da peşine takıldı... Hizmetçi bir kızın önderlik ettiği bir asker alayı. Girdap genişlemiş, taşlar unutulmuştu ve insanlar onların geçişini izliyorlardı.

Kjell herhangi birinin peşlerinden gelip gelmeyeceğini, bi-

rilerinin ölüm döşeginde olan hastalarını ona getirecek inancı olup olmadığını merak etti. Kendisinin de bir İyileştirenin peşinden gitmeyeceği bir zaman olmuştu. Kendisi için değil. Ama belki Tiras için. Tiras için her şeyi yapardı. Alay edilmeyi ve inananların toplumdan dışlamasını göze alırdı. Risk alır ve boş yere ümitlenmenin hayal kırıklığıyla yüzleşirdi. Bunu birçok kez yapmıştı. Ama bu insanların kaderi Kjell'in sorunu değildi. Eğer iyileştirilmek istiyorlarsa peşinden gelirlerdi. Bunu onlar için kolaylaştırmayacaktı.

Sasha, Kjell ve adamlarını merhum sahibinin boş evine götürdü, kapılarında ve pencerelerinde ağır halılar asılı kaya ve kilden yapılmış küçük bir evdi burası. İnsanların geleceğinden emin görünüyordu, geldiklerinde onları karşılamak için kapıdaki halıyı ardına kadar çekti. Kjell atından indi, dizginleri Jerick'e verdi ve adamların yarısını evin etrafına, diğer yarısını da bir gece önce kamp kurdukları açık araziye yerleştirmesini emretti.

"Sudan içerseniz ne sizin ne de atların hasta olmasını engelleyebilirim. Eğer olursanız iyileştirebilirim ama her yudum aldığınızda bağırsaklarınızı rahatlatamam. Sırayla nöbet tutacağız. Düzeni korumak için gerekirse kılıçlarınızı kullanın. Tetikte olacağız ve mümkün olduğunca çabuk buradan ayrılacağız."

Sasha haklıydı. İnsanlar geldiler. İlk gelen hasta değil, sakat olan bir adamdı. Geride durup önce başka birinin girmesini bekledi. Kısa süre içinde ona diğerleri de katıldı; bazıları meraklı, bazıları temkinliydi ve çoğunun yanında hasta olduğu açıkça belli olan insanlar vardı. Çocuklar taşındı, erkekler ve kadınlara yardım edildi, bazı köylüler hastalarıyla ilgili umutlarını yükseltmeden önce İyileştirenin ne yapabildiğini görmek için tek başlarına geldi. Büyük bir kalabalık toplandı; aralarında konuşuyor, Sasha'nın sahibinin evini gözlüyor, "ölümden ayağa kalkan" hizmetçi hakkında fısıldaşıyorlardı. Hepsi Sasha'nın kayalıklara kadar kova-

landığını biliyordu; Kjell'in içi bir kez daha öfkeyle doldu. Bunu biliyor olmaları onları suçlu yapardı ama yine de hepsi burada iyileşme arayışındaydı.

Kjell, pencereden onları izliyordu, perde gitgide artan kalabalığı görebileceği kadar açılmıştı. Sasha küçük evi toparladı ve elbisesini yine onun kadar sade ama o kadar lekeli olmayan bir başka elbiseyle değiştirdi. Saçını düzeltti ve Kjell'in kayalıklar arasındaki göletten getirmiş olduğunu tahmin ettiği suyla yıkandı. Ona bir kadeh ılık şarap koydu, küçük mutfaktaki dolaptan biraz kuru etle sert ekmek çıkarıp masaya koydu ve yemesini söyledi.

Kjell, onun da yemesini isteyerek dediğini yaptı ve Sasha kabul edene dek yemeyi reddetti.

Sasha bakışları kucağında kibarca yerken alçak sesle, "Korkuyorlar," dedi.

Kjell, "Cesaret küçük bir bedeldir. Eğer iyileşmek istiyorlarsa ödeyebilirler," diye homurdandı ama konuşurken midesi sıkıştı. O da korkuyordu. İnsanların çekip gitmesini umuyordu.

"Jeru barış içinde yaşasın," dedi biri kapıdan utangaç bir tonla ve Sasha öyle hızlı kalktı ki küçük taburesi devrildi. Onu düzeltmekle oyalanmadan ellerini kapının az ilerisinde duran başı örtülü, duruşu ürkek kadına doğru uzatarak hızla gölgeli girişe gitti. Kadının gözlerinin altında büyük daireler vardı ve elbisesi bedeninin zayıflığını saklayamıyordu.

Sasha, kadın gelmesine çok sevinilen bir dostmuş gibi, "Kimala," diye karşıladı onu. "Gel." Kimala adlı kadın evin içine çekilmeye izin verdi ve dışarıdan onu aptallıkla suçlayan bağırışlar yükseldi.

Sasha emin bir biçimde, "Komutan sana yardım edebilir," dedi.

Tanrılar adına. Kjell bunu yapabileceğini sanmıyordu. Kaçıp gitme arzusuyla savaşıyor, kaçamayacağını ve kaçmaması gerektiğini bilerek ayağa kalktı. Masadan uzaklaşıp kendisi kadar korktuğu belli olan kadına doğru yürüdü. Kadın kaçamazdı. Kjell onun yürümekte bile zorlandığını görebiliyordu.

“Şuraya uzan.” Sasha’nın temiz çarşaf serdiği alçak yatağı işaret etti ve Sasha, kadın korku ve hayranlıkla Kjell’e bakarak yatağa uzanana kadar ona destek olup yatmasına yardım etti. Kjell kadının yanında diz çöküp asker ellerini göğsüne koydu. Kadının kalbi âdeta titrerken hızlı solukları dudaklarında minik kanatlar gibi çırpındı. Odadaki umudun kalbi kadının sinekkuşu kalbiyle aynı anda atmaya başladı.

Kjell bir ezgi duyamıyordu. Tek bir nota bile. Kadının yankılanan beklentisi dışında hiçbir şey duyamadı ve bunu fark etmek çaresiz hissetmesine neden oldu. Ellerini aniden çekti. Hünerini kullanma becerisine sahip değildi. Kalbi deli gibi atmaya başladı ve içi, kendine, Sasha’ya, babasına, Yaratıcı’ya, doğduğu dünyaya karşı öfkeyle dolup taşıtı. O bir savaşçıydı. Seven ya da besleyip büyüten bir adam değildi. Olduğu kişiyle o kadar tezat bir hüner bahşedilmişti ki hüsrarla ulumak ve kılıcını ölümcül bir şeylere saplamak istiyordu.

Kulübenin duvarları âdeta kabarıp geri çekilerek Kjell’in baş döndürücü bir şekilde sallanmasına ve gözlerini kapamasına neden oldu. Uzun süredir nefes almadığını fark etti. Nasırlı ve zayıf bir elin avucuna bastırıldığını hissetti.

“Kimala bir anne,” dedi Sasha yumuşak bir tonla. “İlk çocuğunu kaybetti, ikincisini de. Ama geçen kış çok güzel, küçük bir oğlan doğurdu. Çok güçlü bir bebektir ve ağlaması o kadar şiddetliydi ki bütün Solemn duyuyordu. Kimala şimdi hasta ve oğluna bakamayacağından endişeleniyor.” Sasha’nın yumuşacık sesi Kjell’in kapalı gözlerini âdeta okşadı ve konuşmaya devam edip çocuğunun büyümesini görmeye can atan anneyi anlatırken elini avucundan çekmedi. Kjell’in öfkesi geri çekildi ve yerini başka bir his aldı.

Merhamet. Merhamet hissediyordu.

Gözlerini açtı ve kadının gözlerinde biriken çaresizliği gördü. Sasha, onun elini de Kjell’ininki gibi tutup ikisi arasında bir köprü oldu. Kjell, Sasha’yı bırakmadan avucunu bir kez daha Kimala’nın göğsüne koydu ve daha dikkatli kulak kabarttı.

Nota o kadar zayıftı ki Kjell onu duyup duymadığından emin olamıyordu; içe çekilmiş bir nefesten başka bir şey olamayacak belli belirsiz esinti gibiydi. Yine de sesle uyumlu olarak verilen nefes, daha önce hissettiği, ruhun derinliklerinden gelen şifa ezgisinden çok farklıydı. Ses yükseldi, nefes iç çekişe, iç çekiş titremeye dönüştü. Kjell, eli hâlâ Sasha'nın elini, Sasha'nın eliyle Kjell'e şaşkınlıkla bakmaya başlayan kadını sımsıkı tutarken dişleri ve diliyle sesi çıkardı. Kjell hastalığı teninden çekip, kemiklerinden koparıp alarak ani bir son nefesle saldıığında kadının rengi düzeldi, gözlerinin altındaki morluk ve dudakların etrafındaki solukluk yok olmaya başladı.

Sasha'ya dönüp, "Yeni birini getir," dedi. Sasha başını bir kez sallayarak onayladı ve elini bıraktı. Kjell'in az önce iyileştirdiği kadını çekip kaldırdı. Kimala sarhoş gibi kalktı, dudakları sadece mutluluk diye tarif edilebilecek bir duyguyla titriyordu.

Elini Kjell'e doğru uzatıp ağlayarak, "Teşekkür ederim," dedi. Kjell başını hızla iki yana sallayıp teşekkürünü geri çevirdi. "Git ve zarar verme," dedi sert bir tonla. Müşkülpesent hüneriyle kurduğu bağ akışını kaybetmekten korkarak, "Sasha. Çabuk ol," diye baskı yaptı. Sasha söylediğini yapıp evden koşarak çıktı ve koyu renk gözleri kocaman ve acı dolu bir kız çocuğuyla geri döndü; o kadar güçsüzdü ki Sasha onu kucağına almak zorunda kalmış ve çocuk bitkin bir hâlde göğsüne yaslanmıştı.

"Bu Tora. Tora kuşları çok seviyor. Hepsinin ötüşünü taklit edebiliyor." Küçük kız alçak sesle şakıdı; o güne dek Kjell'in duyduğu hiçbir kuşa benzemeyen bir şakımaydı bu ama Sasha gülümsedi. "Gördün mü? Bu kuşu biliyorum." Dudaklarını büzüp hafifçe ıslık çalarak çocuğun çıkardığı sesi taklit etti.

Kızı, Kjell'in önündeki yatağa yatırdı ve çocuk, kuş ötüşü sonuymuş gibi gözlerini kapadı. Sasha, Kjell'in ona ihtiyacı olup olmadığını anlamayı beklemeden elini avucuna soktu, ardından çocuğun elini tutup aralarında köprü oluşturdu. Kjell avucunu küçük kızın minicik göğsüne koydu ve ona yol gösterecek bir şey

duymaya gayret etti. ıslık sesi duyduğunu sandı ve Sasha'ya susmasını söylemek için gözlerini açtı. Sasha sessizce onu izliyordu, dudakları sakın ve sessizdi.

Kjell ıslık sesinin kulaklarında değil, göğsünde ve ellerinde olduğunu fark etti. Çocuğun melodisi tıpkı küçük bir kuşun ürkek ötüşü gibiydi. Sese odaklandı ve onu yeniden yaratmaya çalıştı. Boğazı sıkışıyor, bu perdedeki sese direniyordu.

Sasha'nın elini sıktı. "Kuş ötüşü. Tekrar yap," dedi. Sasha isteneni hemen yapıp alçak sesle şakıdı ve Kjell o sese tutunup kafasının içi ve elleri kulak tırmalayıcı titreşimlerle çınlayana dek yükseltti. Ardından çocuğun her nefesini saran kapkara hastalığa odaklandı ve keskin bir çığlıkla onu içine çekti. Hastalık duyulur bir patlamayla parçalandı ve çocuğun dudakları hafif bir hırıltıyla aralandı. Kjell onu uyuttu. Titreşimi serbest bırakıp ellerini çocuktan çekerek arkasına yaslandı.

Soluk soluğa, "Geçti. Çocuk iyi," dedi. "Onu götürüp başka birini getir."

Sasha kızı kucaklayıp kaldırdı ve ikiletmeden kapıdan çıktı. Karşısına getirdiği her yeni insan hakkında ona bir şeyler anlattı, küçük ama önemli bir şeyler, iyileşmeyi mümkün kılan insani bağın özünü bulmasına fırsat veren bir şeyler. Ve her seferinde onun elini tuttu.

Kjell ardı ardına şifa verdi, her şifa şarkısı farklı bir tını, farklı bir ritim, farklı bir tondu. Bazı ezgiler tıkrtıları, bazıları yüksek ve tizdi, bazıları ise bir çocuk dünyaya getiren hemen ardından hastalanan kadının iniltilerini andıran rüzgârın uğultusuydu. Yaşlı bir adamın kalın sesli büyük davula benzer bir ezgisi vardı ve Kjell'in ruhu ona ayak uydurmaya zorlanırken boğuk ve anlaşılmaz sesler çıkardı. Ama sonunda ayak uydurdu ve yaşlı adamın hastalığı uçup gitti, onu özgürleştirerek Kjell'in yanından kendi çabasıyla ayrılmasını mümkün kıldı.

İyileştiremedikleri de vardı. Örneğin ona donuk gözlerle bakan yirminci yazındaki bir kız. Sasha kızın saçlarını okşadı ve kı-

zın kayaların arasındaki kır çiçeklerini çok sevdiğini söyledi. Ama Kjell, Sasha'nın sevecenliği dışında hiçbir şey duyamadı. Kızın bir ezgisi vardıysa bile ulaşamadığı bir yere kilitlenmişti. Hâlâ nefes alıyor, kalbi hâlâ atıyordu ama ölmüştü. Eve annesinin kucağında taşınan başka bir çocuk da iyileştirilme aşamasını geçmişti. Annesi ısrarla onun hâlâ yaşadığını söyledi, Kjell başını iki yana salladığında çığlıklar attı, küçük oğlanın uzuvları güçsüz, gözleri donuktu. Saatler önce ölmüştü.

Kjell'den fazla yaşlı olmayan ve acı içinde kıvranan bir adam, yavaşça önündeki yatağa oturdu ama Kjell sırtüstü uzanmasını söylediğinde istemiyormuş gibi başını iki yana salladı.

Sasha alçak bir sesle, "Bu Gar. Çok hasta," dedi. Gözleri sıkıntılı, dudakları gergindi. "Karısı geçen ay öldü," diye açıkladı. "Onu özlüyor."

Kjell bir elini adamın kalbinin üzerine, diğerini sırtına koyup onu yavaşça yatırdı. Tereddüt edecek ya da empati gösterilecek zaman yoktu. Adam hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ama Kjell onu duymazdan gelip adamın şifa şarkısının tatlı ezgisini arayıp kolayca buldu. Ama onu yakalamaya çalıştığında ezgi değişip ahenksiz bir tona dönüştü. Kjell hangi notayı söyleyeceğini bilmiyordu. Tereddüt etti, kararsız kaldı ve o ton adamın teninden yükselip Kjell'in parmaklarında titreşti ve duman gibi gitgide daha yükseğe süzüldü, sonunda Kjell onu duyamaz oldu.

Kjell gözlerini açtığında Gar'ın bakışları tavana sabitlenmişti ve yüzünde huzurlu bir ifade vardı.

"Onu iyileştirmeni istemedi," dedi Sasha. "Ölmek istedi."

"Ezgisi çok güçlüydü. Acısını dindirebilirdim," diye karşı çıktı Kjell, kaybetme hissi şaşırtıcıydı.

Sasha, "Acısını dindirdin," diye karşılık verdi. Gar'ın gözlerini kapattı ve saçına bağladığı soluk mavi kumaşı üzerine örttü.

Kjell, "O senin," diye itiraz etti. Bundan neden rahatsızlık duyduğunu bilmiyordu. Sasha kayaya tırmanıp almıştı onu ve şimdi başkasına veriyordu.

“Karısı bana karşı çok iyiydi,” diye açıkladı Sasha. Odadan çıktı ve hiç vakit kaybetmeden üç köylüyle geri döndü. Köylüler soru dolu gözlerle Gar’ı dışarı taşıdı ve işlem devam etti.

Bir noktada sesler ve ezgiler birlikte yayılmaya başladı ve Sasha, Kjell’e yeni bir Solemn vatandaşı getirmeyi reddetti. Onun yerine Kjell’i iterek saatlerdir yanında diz çöktüğü alçak yatağa yatırıp başının altına bir yastık yerleştirdi. Bir ses daha çağıramayacak hâlde olan Kjell, kadının saçlarında gezinen yumuşak ellerine ve, “İyi iş çıkardın, Komutan. İyi iş çıkardın,” fısıltılarına teslim oldu.

Kjell güneş ışığıyla ve yüzüne sürtünen bir bıçakla uyandı.

Uykulu gözlerini açtığı anda kenetlenmiş ellerine hafifçe sürtünen açık saçlı gördü ve, “Sen benim hizmetçim değilsin,” diye mırıldandı. Sasha bıçağı kenara bıraktı, hızla gidip ona bir kadeh şarap koyarak geri döndü ve oturmasına yardım etti. Kjell’in vücudu bir hafta savaşmış ya da bir kuşadam tarafından gökten atılmış gibi ağrıyordu. Şarabı bir dikişte içti ve Sasha anında kadehi yeniden doldurdu. Şarap yumuşak, hafif ve onun sevdiğinden çok daha ılıktı ama susuzluğunu giderdi. Yeniden yastığa çöktü ve Sasha ondan yana dönüp başını kucağına çekti.

“Bu işi de bitirip gideceğim. İki gündür uyuyorsun,” dedi çenkingen bir tonla. “Ayıya benzemeye başladın.”

Kjell homurdandı ve Sasha’nın dudakları seğirip sevimli bir ifadeyle yukarı doğru kıvrıldıktan sonra dikkatini yaptığı işe verdiğini belli edercesine tekrar büzüştü. Adaçayı kokan ve Kjell’in tenini kaşındıran bir yağ kullanıyordu; Kjell gözlerini kapatıp istediğini yapmasına izin verdi. Sessizliği gizemli değil, huzur vericiydi ve Kjell, bu duygunun onu sarıp sarmalamasına teslim oldu. Sasha tuhaf özgüveni ve tamamen yalansız tavıyla sıradışıydı. Kjell göğsünde rahatlama, kafasının içinde özgürleşme hissetti; Sasha geçmişin bağlarını çözmüş, şimdiyi sıkılaştırmış ve ânın daha fazla farkında olmasını,

daha önce yaşananlardan daha az endişe duymasını sağlamıştı sanki. Kjell ondan hoşlanıyordu.

"Solemn'de kalmama izin verecekler. Bunun için gerekeni yapacağım. Bu ev senin olacak ve köle olmayacaksın. Korkmak için hiçbir sebebin olmayacak," diye söz verdi, ona bir şeyler vermesi gerektiğini düşünerek.

Sasha gözlerini elindeki bıçaktan ayırmadan, "Her zaman korkacak bir şey vardır," diye cevap verdi. Başka bir şey söylemedi ve Kjell bu konu hakkında daha fazla ısrar edemeyecek kadar uykuluydu. Jeru Kenti'nin serin rüzgârlarını, ağaçların gölgesini, kardeşinin sesini, avludaki kılıçların birbirlerine çarparken çıkardıkları sesi, ahırlardaki taze saman kokusunu hatırlamak için kendini zorladı. Evi düşünmeye çalıştı ama ona karşı bir çekim hissetmedi. Aklına gelen tek şey bir kölenin kucağındaki başı, yüzüne değen ipeksi nefesi ve ellerinin onu sakinleştiren şefkattiydi.

Onu tekrar içine çeken uykuya direnerek, "Quondoonlyulara benzemiyorsun," dedi.

Sasha, "Benzemiyorum. Mina benim çirkin olduğumu söyledi. Saçım siyah ve düz değil, tenim buğday rengi değil. Çilli ve solgunum," dedi üzgün bir ifadeyle. "Ama bildiğim tek yuva burası."

"Çirkin değilsin."

Sasha şaşkınlık içinde dikleşti ve bıçak kısıp bir süre Kjell'in yüzünde hareketsiz kaldı. Kjell içinden küfretti ama bakışlarını kadından kaçırıp başka bir yorumda bulunmayınca Sasha sohbetin konusunu kendinden uzaklaştırdı.

"Jeru Kenti'ndeki herkes sana benziyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Ama Jeru Kenti'nde Solemn'den daha fazla insan var, Quondoonlyu'nun toplamından daha fazla."

"Kralın ağabeyisin, değil mi?"

"Evet."

"Yani o zaman... prensisin, öyle mi?"

"Kardeşim kral, ben ise askerim. Hepsi bu."

Sasha yumuşak bir tonla, "Bir krala benziyorsun," diyerek karşı çıktı.

Yıllardır savaşmaktan ve ağır fiziksel iş yapmaktan gücü kuvveti artmış, vücudu kaslı, hatta iri yarı bir adamdı. Mızrak dövüşü alanlarında büyümüş, kılıç kullanmaktan önce kılıç çekmeyi, yumruk indirmeden önce kendini onlardan korumayı öğrenmişti. Askere benziyordu.

Ama babasına da benziyordu. Üstelik babası bir kraldı.

Kjell'in saçları da onunkiler kadar koyu, gözleri aynı soluk mavi renkteydi. Soğuk. Donuk. Acımasız. Babası asla onun oğlu olduğunu ilan etmemişti ama bu hiç sorun olmamıştı. İnsanlar Kjell'i gördüklerinde bunu anlıyorlardı.

Babasıyla ilgili düşünceleri zihninden uzaklaştırıp, "Quondoondan mı doğdun? Ailen nerede?" diye sordu.

"Kilmorda'danım. Ama Mina köle olarak doğduğumu ve her zaman köle kalacağımı söyledi."

"Kilmorda, Volgarlar tarafından yakılıp yıkıldı."

"Bana söylediğine göre Lord Kilmorda'nın evindeki bir hizmetçinin kızıymışım."

"Lord Kilmorda ve ailesi öldü." Bütün vadi Volgar yuvaları ve insan kalıntıları dışında hiçbir şey olamayan ıssız bir araziydi artık. Köyler terk edilmişti; evler ve araziler boştu, sığır ve koyun leşleri bütün eyalete dağılmıştı.

"Evet. Bu, bana da söylendi."

"Sen hatırlamıyor musun?"

"Hatırladığım en eski anıda diğer sığınmacılarla birlikte Firi'ye kaçıyordum. Kimseyi tanı mıyordum. Yiyecek hiçbir şeyim yoktu. Giysim yoktu. Ailem yoktu. Firi'de kayıt altına alındım ve satılıp Quondoona getirildim."

"Quondoondan Kilmorda'dan çok uzak."

Sasha alçak bir tonla, "Evet," dedi, "ama hatırlayamadığım şeyi özlemiyorum."

"Neden hatırlamıyorsun?"

"Bilmiyorum. Mina, bunun sebebinin... saf olmam olduğunu söyledi." Sasha'nın sesi değişti ve Kjell ona bakmaktan kendini alamadı. "Ama okuma biliyorum. *Hem okuma hem de yazma* biliyorum. Solemn'deki köleler ne okur ne de yazar. Ben... bir yerde öğrenmişim."

"Sen bir Kâhinsin... eminim zihninde ailenle ilgili görüntüler vardır."

"Geçmişte yaşananları görmüyorum. Sadece olabilecekleri görüyorum ve o zaman bile esinti gibi. Esintiyi ben çağırmıyorum, kendisi beni buluyor. Gördüklerim böyle. Onları ben çağırmıyorum. Kendileri geliyor ya da gelmiyor."

Ailesiyle ilgili hiç görüntü görmemişti. Kjell bunun nedenini merak etti. O, hünerini kullanıp kullanmamayı kendi seçebiliyordu. Sasha bu kadar şanslı görünmüyordu ama yine de Kjell, onun seçiminin görüntüleri kendine saklamak olup olmadığını düşündü.

"Kilmorda'dan Firi'ye kadar benimle yürüyen bir adam vardı. Ayaklarım kanadığında onları sarmama yardım etti. Ağzım kurduğunda su verdi. Bana hikâyeler anlattı. Korkuyordum, o yüzden bana hikâyeler anlattı. Quondoon'a geldiğimde kafamın içi hikâyelerle doluydu ve hiç anı yoktu. Aklımda kendimle ilgili hiçbir şey yoktu. Sanki Yaratıcı, kilden bana tam bir yetişkin olarak şekil vermişti; bir Değişen, Dönüştüren, İyileştiren ve Söyleyen gibi. Ama onlar bile köklerini bilirler. Kime ait olduklarını bilirler."

Kime ait olduklarını bilirler.

Kjell'in kardeşinde aidiyet duygusu hep vardı. Tiras, bütün krallar gibi kibirliydi ama bu sadece hayatta kalmak içindi. Tiras'ın kendi hakkındaki düşüncesi, diğerlerinin onun hakkındaki düşüncesini biçimlendirmesine rehberlik etti. Bir kral tahta uygunmuş gibi davranmak zorundaydı. Kjell ise hiç kimseyi tahta uygun olduğuna inandıramazdı.

Sasha net bir notla, "Ama artık sana aitim," dedi ve Kjell'in yüzünü bir bezle kurulayıp işinin bittiğini belli etti.

Kjell aniden kalkıp oturarak ve araya mesafe koyarak Sasha'nın sıçramasına neden oldu.

"Hayır. Değilsin." Ayağa kalktı ve birden başı döndü. Sasha uzanıp düşmesin diye tuttu ama Kjell silkinerek onu uzaklaştırdı.

Sasha onun peşinden ayağa kalkarak, "Bir şeyler yemelisin. Otur. Sana yiyecek bir şeylerle biraz daha şarap getireyim," dedi ısrarla. Ellerini önünde kavuşturmuş, bakışları aşağıdaydı.

"Sasha." Kjell, onun başını kaldırıp yüzüne bakmasını bekledi. Sasha çok sakindi ama hayal kırıklığı gözlerinden okunuyordu.

"Bana ait değilsin. İyileştirdiğim insanlar... iyileştirmeme yardım ettiğin insanlar da bana ait değil. İşler böyle yürümez. Ben hizmetçi istemiyorum ve bir kadına ihtiyacım yok." Bir çocukla konuşur gibi tane tane konuştu ve Sasha başını bir kez sallayarak onu duyduğunu belli etti.

"Mina benim saf olduğumu söyledi. Ona itaat etmemi, ancak öyle güvende olacağımı söyledi. Ama ben saf değilim. Aptal değilim." Sasha'nın sesi sakın, neredeyse melodikti ama duyulanın altındaki ses çok katıydı ve gözlerindeki o soluk ışıltı gitmişti. Kjell onu kızdırmıştı. Güzel. Biraz öfke iyiydi.

Kjell, "Aptal değilsin. Ama çok bağışlayıcı ve çok güven dolusun. Sen bir Kâhinsin ama bariz olanı görmüyorsun," dedi.

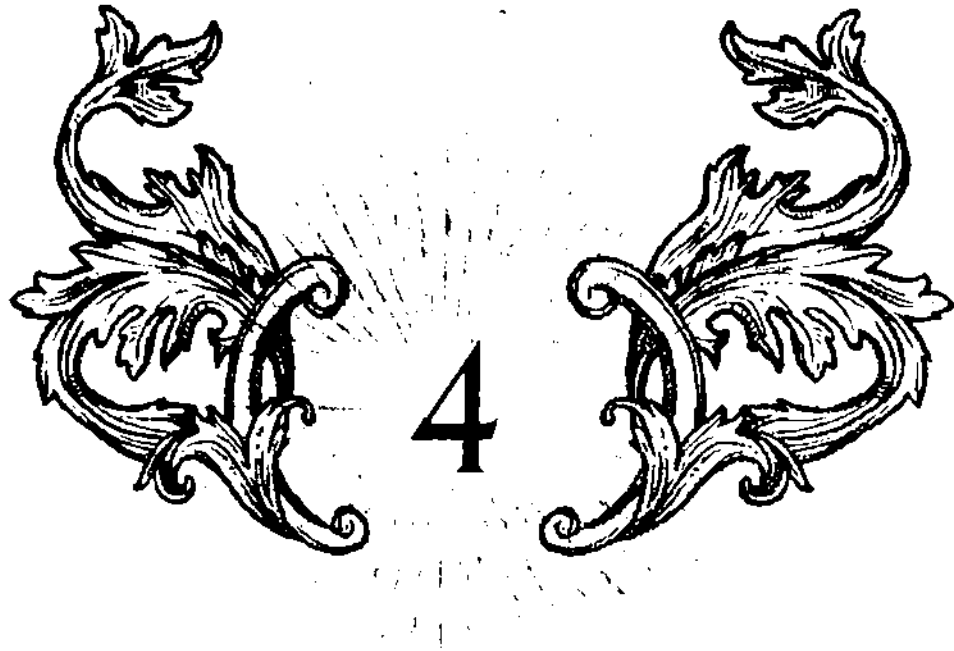
"Çoğu zaman bariz olan saklı olanı görmemizi engeller."

Kjell avuçlarını gözlerine bastırarak derin bir iç çekti. Bu kadının, bu kadar savunmasız biri için güçlü düşünceleri vardı. Çizmelerini giydi ve ondan kurtulmaya kararlı bir biçimde ellerini saçlarında gezdirdi. Sasha da sessizce durup onun ne yapacağını bekledi.

"Adamlarım nerede?"

"Jerick dışarıda. Diğerleri de emrettiğin gibi sırayla nöbet tutuyor. Dağdaki nehirden su getirmeye yardım ediyorlar."

Kjell ona teşekkür etmeye çalışsa da doğru kelimeleri bulamadı, sadece başını iki yana sallayıp evden çıktı. İlgilenmesi gereken işler vardı ve sonrasında atına binip Solemn'i terk edecek ve Sasha'nın bütün insanlarını geride bırakacaktı.

Köy canlanmıştı. Yeni bir hayat vardı ve insanlar oradan oraya koşturuyordu. Çocuklar ortalıktaydı ve ana caddede Jeru Kenti meydanındaki pazardan çok farklı olmayan açık pazar kurulmuştu. İnsanlar mallarını satıyor ve aralarında heyecanla konuşuyorlardı. Yeni bir kuyu kazılıyordu. Doha'dan bir adam Solemn'e gelmek üzere yola çıkmıştı. Suyu seslenme hüneri olduğundan söz ediliyordu. Ayakkabılarını çıkarıp parmaklarını toprağa sokarak yürüyor ve ne kadar derinde olursa olsun yüzeyin altındaki suyu hissedebiliyordu. Şimdilik köyün eli ayağı tutan bütün erkekleri kayaların yanındaki dereden su taşımakla görevlendirilmişti.

Kjell hayranlık ve gözyaşı dolu selamlamalarla karşılandı. Bu durum midesinin sıkışmasına, ellerinin terlemesine neden oldu. Adı sesleniliyor, eline yiyecekler sıkıştırılıyor, ayakların altına hediyeler seriliyordu. Kjell bunları geri vermeye, reddetmeye çalışıyordu ama insanlar, itirazlarını kabul etmedikleri anlamına gelecek şekilde başlarını sallayarak hediyelerini bırakıp geri çekiyorlardı. Bir kadın, hediye verenler dışında kalmama kararlılığıyla arkasından çekiştire çekiştire bir keçi getirdi ona.

Kjell, "Hayırlı" diye gürledi. "Ben askerim. Keçini alamam." Hayvan yürek parçalayıcı bir tonla meledi ve kadın Kjell ona vur-

muş gibi kalakaldı. Kadının başında soluk yeşil bir örtü vardı. Kumaşı yumuşak ve inceydi, rengi sıcağı çekmezdi.

Sasha kendi şalını vermişti ona.

“Şalı alacağım. Keçi yerine onu ver. Keçi sende kalsın.”

“Ama keçi daha değerli bir hediye.”

“Onu istemiyorum. Şalı istiyorum. Bunun gibi farklı renklerde iki şal daha lazım, üç de elbise. Yaklaşık senin bedeninde. Bir de kadın için bir çizme.” Para kesesine uzandı ama etrafındaki insanlar onun bu talebi karşısında hemen harekete geçip isteğini yerine getirmek için koşuştular.

Kadın başını sevinçle sallayarak gülümsedi ve utangaç bir ifadeyle şalını çekip çıkardı. Saçları Sasha’nın gözleri kadar siyahı ve anında Kjell’in aklına o sabah duyduğu şeyler geldi. Sasha Quondoona ait değildi.

Ona şallar, takılar, ayakkabılar, uzun boylu ve zayıf bir kadına uyacak elbiseler sunan tüccarlar ve kadınlar tarafından anında dikkati dağılan Kjell, kafasını kurcalayan bu düşünceyi bir kenara itti.

Takıları ve bir giyişte yırtılacak terlikleri gereksiz görüp kenara ayırdı. Abartılı denebilecek bir tavırla bağırarak tercihlerini söyleyip Sasha’nın saç rengiyle ters düşmeyecek ya da güneş ışığını içine çekmeyecek renkler ve tenini aşındırmayacak, yıkanması da zor olmayan kumaşlar seçti. Daha önce bir kadın için kıyafet seçmemişti ve bu işi bitirdiğinde bir ayda kazandığından fazlasını harcamıştı. Satın aldıklarıyla birlikte onu takip etmeleri için iki oğlana para verdi ama henüz pazar yerinden çıkmadan Sasha’nın sahibi merhum Mina’nın erkek kardeşi Byron adlı yaşlı ona seslendi.

“Komutan!” diye seslendi Byron, cüssesi Kjell’i yakalamak için çabalamasına neden oluyordu. Kjell birden durdu ve oğlanlara Sasha’nın evini tarif ederek aldıklarını orada yaşayan kadına götürmelerini söyleyip döndü. Oğlanlar onun kim olduğunu biliyordu, içlerinden biri ona kızıl cadı dedi ve söylediğini yerine

getirmeye can atarak ceplerinde ondan aldıkları parayla yola koyuldular.

Byron yanına geldiğinde hafifçe eğilerek, "Minnettarız Majesteleri," dedi. "Solemn halkı sizi asla unutmayacak."

"Bana kalsaydı hepinizi çürümeye bırakırdım. Minnettarlığınız yanlış kişiye." Unvanı umursamadı. "O kadına büyük bir borcunuz var."

Byron coşkuyla ellerini açarak "Kızı size vereceğim," derken cömert bir tavır takınmıştı.

Kjell, "Bana mı vereceksiniz?" diye sordu, ses tonu ifadesizdi.

İhtiyar hevesle, "İşinize yarayabilir," diye devam etti. "Üstelik artık ablamın işine yaramıyor."

"İhtiyarlar onun üç yıldır aranızda olduğunu söyledi. Buraya nasıl geldi?"

"Firi'de Quondoon lordunun hizmetindeydim," dedi Byron göğsünü gururla kabartarak. "Firi'ye sayısız sığınmacı akını vardı. Bunu biliyorsunuz. Çoğu Kilmorda'dan gelen ve iş arayan bir grup insanla birlikteydi. Onlarca kadınla bir müzayedede gördüm onu. İfadesizdi. Diğer kadınlar ağlıyordu. Travma geçiriyorlardı. Kızsa öyle değildi. Ben de sorun değil, ablama can yoldaşı istiyordum."

Firi adını duymak bile midesinin düğümlenmesine ve sıkışmasına neden oldu. "Köleye ihtiyacım yok," dedi Kjell. "Sasha'ya özgürlüğünü geri vereceksin. Ablanın evini verecek ve geçimini sağlayacaksın."

Byron, "Burada güvende değil," diyerek itiraz etti, itirazı yüzünden utanmış görünecek vicdana sahipti.

"Sen güçlü bir adamsın. Güvende olmasını sağlayacaksın."

Byron yutkunarak başıyla onayladı.

Sasha gülümseyerek gönderdiği paketler için ona teşekkür etti ama Kjell gideceğini söylediğinde gülümsemesi yok oldu.

“Burası senin evin. Bugünden itibaren sadece kendine hizmet edeceksin.” Masanın üstüne içi altın dolu bir kese bıraktı.

Sasha’nın koyu renk, zeki gözleri ona çevrildi. Kjell, kafa karışıklığı ve hayal kırıklığıyla doldu. Sasha ne itiraz etti ne de parayı saydı. Onu da yanına almasını söylemeden Kjell’in evden çıkışını izledi ama Kjell her adımını kendini zorlayarak attı.

Atı hazırlanmış, adamları toplanmıştı ve birkaç dakika içinde Solemn caddelerinde at sırtında ilerlemeye başladılar, vedaları karşılanmalarından çok farklıydı. Çocuklar koşuyor, insanlar sesleniyordu ve bir kez daha arkalarında, savaş alanından ayrılıyor gibi değil, savaşa gitmek için yola çıkmışlar gibi pirinç taneleri fırlatan ve yol açıklığı dileyen bir kafilе oluştu. Kasabanın çıkışında bekleyen Kral Muhafızlarının diğer yarısı ciddi ve köylülerdeki değişiklikten etkilenmemiş bir ifadeyle yaklaşmalarını izliyordu.

Kjell, Sasha’nın da aralarında olup olmadığını görmek için başını çevirmek istedi. Ona bir kez daha bakmak, veda kafilisine katılıp katılmadığını görmek istedi ama kendine engel oldu. Sağlığına yeniden kavuşmasını sağlamış, geçimini sağlayacak ayarlamaları yapmıştı ve ona başka herhangi bir şey borçlu değildi. Sasha da *ona* hiçbir şey borçlu değildi. Sasha’nın istediği her yere gitme özgürlüğü vardı. Kjell sırtı dimdik, gözleri ilerde yoluna devam etti ve kalabalığı arkasında bıraktı; iyi dilekler ve bağışların yerini yavaş yavaş sessizlik aldı.

Jerick yanında, “Kadın peşimizde, Komutanım,” dedi.

Kjell hızla arkasını döndü ve kısa bir mesafe geriden onları takip eden yalnız şahsı gördü. Koşuyor görünüyordu. Hava sıcaktı ve sıcaklık yolculuğu yavaşlatıyordu. Eğer atları zorlarsa askerleri uzağa kadar taşıyamazlardı, Sasha ise bu hıza yürüyerek yetişmeye çalışırsa kendine zarar verirdi.

Kjell alçak sesle, “Kahretsin. Lanet olsun!” dedi.

Jerick sakince, “Her an biraz daha uzaklaşıyoruz. Geri dönecektir,” dedi.

Kjell, “Hayır, dönmeyecektir,” dedi endişeli bir tonla. Suçluluk

duygusu ve garip sevinciyle mücadele etmek için gözlerini kapattı. Peşine takılmıştı ve Kjell buna sevinmişti.

"Onu bırakamam. Solemn'den kovuldu. Orada kalmak istemiyorsa onu başka bir yere götürmemiz gerek," dedi.

"Aynı fikirdeyim, Komutanım."

"Ama nereye?" diye bağırdı Kjell, Jerick'in bu kadar kolay teslim olmamış olmasını dileyerek.

"Jeru Kenti'ne götürün. Sarayda çalışabilir."

"Şehre dönene kadar bir grup askerle birlikte kalamaz. Geri dönüşümüz bir ayı bulabilir."

"Adamlarınızın rahat duracaklarına güvenmiyor musunuz? Yoksa ona karşı yumuşamaktan mı korkuyorsunuz?" dedi Jerick, dudaklarında hafif, imalı bir tebessümle.

"Kes sesini, Jerick."

Jerick onu duymazdan gelerek, "Bana Kraliçemizi hatırlatıyor," dedi dalgın bir tonla.

"Kraliçeyle en ufak bir benzerliği yok. Kraliçe Lark, gri gözlü, ince kahverengi saçlı ve güçlü iradeli, ufak tefek, incecik bir kadındı."

Jerick, "Yok, yine de... Bir şey var," diye karşı çıktı.

Bir şey vardı. Başlarını eğdiklerinde bile vücutlarının hareket-sizliğinde, omurgalarının dikliğinde olan bir şey. Kadın, bir köle için tuhaf biçimde asildi. Kraliçe Lark da aynı duruşa sahipti.

Kjell atını döndürüp adamların elleri dizginlerinde, kaşları çatık hâlde aniden durmasına neden oldu.

"Beni burada bekleyin," diye emretti. Peşlerinden gelen şahsa doğru giderken askerlerin bakışlarını sırtında hissetse de Sasha'nın bakışları daha yoğun hissediliyordu. Yaklaşmasını izliyordu, ona verdiği şal rüzgârda soluk kanatlar gibi çırpınıyordu. Elinde küçük bir bohça vardı, büyük bir ihtimalle eşyalarıydı. Bohça Kjell'in boğazının tıkanmasına neden oldu ve ona aldığı eşyaları yanına alıp almadığını merak etti.

Kjell ne söyleyeceğini bilmiyordu. Kelimeler hiçbir zaman silahı ya da tarzı olmamıştı. Onları düzgün söylemekte zorlanır ve konuş-

tuğunda öfkeli konuşurdu. Öfke kendini rahat hissettiriyordu. Sasha, sanki geri döneceğini biliyormuş gibi elini kaldırdı ve Kjell aralarındaki mesafeyi kapattı. Eğildi, onun kaldırdığı kolunu görmezden gelip kolunu beline doladı ve atın sırtına çekip önüne oturttu. Kadının soluğunun kesildiğini ve yumuşak tonla söylenen, "Teşekkürler, Komutanım," ile sona eren rahatlama duygusunu hissetti.

"Ben senin sahibin değilim. Kurtarıcı ya da aziz de değilim. Ben Kjell'im. Bana ya Kjell de ya da başka hiçbir biçimde hitap etme. Seni iş bulabileceğin bir yere götüreceğim."

"Seninle kalacağım."

"Hayır."

Sasha daha fazla karşı çıkmadı ama Kjell onun direncini hissetti ve sessizce bundan keyif aldı.

İki gün at sırtında, doğudaki Enoch'a doğru yol aldılar. Sasha hiç şikâyet etmiyordu ama geceleri o kadar derin uyuyordu ki Kjell onun çok yorulduğunu anlıyordu. Buna rağmen yararlı olmaya kararlıymışçasına her sabah ondan önce kalkıyordu. Sessizdi, Kjell'in konuşmasına izin vermesini bekliyordu âdeta ve Kjell yalnızlığa alışkın olsa da Sasha'nın sessizliği içine dert oluyordu.

Fiziksel temastan rahatsız görünmüyordu, Kjell'in vücuduna yaslanıp dinlenmekten çekinmiyordu. Aksi ikisi için de işkence olurdu. Kjell, onu daha rahat ettirmek için zırhını çıkartmaya kalkışmış ama Sasha sert bir biçimde başını iki yana sallamıştı. "Çatışma olacak."

"Ne zaman?" Bütün hünerler gibi onun hüneri de Kjell'i huzursuz ediyordu. Ama ondan kuşku duyacak kadar aptal değildi. Deneyimine göre çok az insan Bahşedilmiş olmak isterdi, bu yüzden de öyle olduklarını söylediklerinde inanılmayı hak ediyorlardı. Bunu zor yolla öğrenmişti.

Sasha, "Ne zaman olduğunu bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama bir çatışma olacak ve kalbini koruman gerekecek."

“Bunu görebiliyor musun?”

“Olayları tam olarak oldukları ya da olacakları gibi görmüyorum. Görüntüler daha çok işaret gibi. Parçalar, bazı sahneler, resimler ve ipuçları. Bazen parçaları birleştirmek kolay oluyor. Su görüyorum. Hastalık görüyorum. Bir sonuç çıkarıyorum.” Omuz silkti. “Bazense hiç anlamadığım şeyler görüyorum ve gerçekleşene kadar işaretleri çözemiyorum.”

Kjell zırhını çıkarmadı. Havanın cehennem gibi sıcak olmasına ve Volgarlarla ilgili herhangi bir iz olmamasına rağmen adamlarına da çıkarmamaları emretti. Artık zırhının içinde pişiyor, Sasha’nın sessizliğinde boğuluyordu.

İkinci gün sessiz bekleyiş onu o kadar bunalttı ki, “Konuşsana, kadın,” diye ısrar etti. Sasha sıçradı ve başı onun çenesinin altında olmasına rağmen yüzünü görmeye gayret etti.

Şaşırdığı bariz bir tonla, “Ne söylememi istersin?” diye sordu.

Kjell beynini zorladı, onun kendisiyle sohbet etmesini istemek zorunda kalmış olmaktan dolayı kızgındı ve aklına gelen ilk şeye tutundu. “Kendine geldiğinde kafanın içinde tek bir anı olmadığını, sadece hikâyeler olduğunu söylemiştin.”

Sasha umutla, “Hikâye anlatmamı mı istiyorsun?” diye sordu ve Kjell kendini çocuk gibi hissetti. Eğer çocuk olsaydı, çaresiz bir çocuk olurdu.

“Evet. Hikâyelerinden birini anlat.”

“Başlangıç hikâyesini anlatabilirim. Mina’nın en sevdiği oydu.”

“Değişenler, Söyleyenler ve Dönüştürenler,” diye mırıldandı Kjell. Bahşedilmişler hakkında konuşmak istemiyordu.

Sasha, “Bir de İyileştirenler,” diye ekledi.

Kjell, “Bir de İyileştirenler,” diyerek onu onayladı. İyileştirenler hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordu. Ama Sasha istiyordu.

Sasha ihtiyatlı bir tonla, “Şifa verebildiğini en başından beri biliyor muydun?” diye sordu. Bunu hak etmişti. Kadının konuşmasını o istemişti ve şimdi sorusuna cevap vermek zorundaydı.

“Bir zamanlar bahşedilmişlerin kâhini olan ihtiyar bir kadın, en kolay inkâr edilebilecek hünerin İyileştireninki olduğunu söylemişti bana. Özellikle de savaştan rahatsız olmayan ve aşka kuşkuyla yaklaşanlar arasında.” Bu kelimeleri hiç unutmamıştı. Duyduğu anda kalbine kazımişti. “Çok uzun bir zamanı inkâr ederek geçirdim.”

“Hâlâ inkâr ediyor musun?” diye sordu Sasha.

“Hâlâ direniyorum. Kadın, kurtardığım her hayat için kendi hayatımdan bir günü feda ettiğimi söyledi. Ama bunun nasıl kanıtlanabileceği benim için bir gizem.”

Sasha sıçradı ve Kjell ne söylediğini düşündü. Sasha, “İki yüz kişi iyileştirdin,” diye fısıldadı. “Onları iyileştirmeni ben *istedim*.”

“Daha önce hiç bu kadar çok şifa vermedim. O kadar yetenekli değilim.”

“Ama... *beni* iyileştirdin.” Bunu fark etmek ona acı vermiş görünüyordu ve tekrar sessizleşti. Kjell bir kez daha denedi.

“Başlangıç hikâyesini duymak istemiyorum. Onu çok iyi biliyorum. Bilmediğimi düşündüğün bir hikâye anlat.”

Sasha hemen cevap vermedi ve Kjell, onu teşvik etmek için yanıp tutuşarak sabırsızlıkla bekledi.

“Bir zamanlar kayalarla otların birlikte büyüdüğü bir yerde, ağaçlara dönüşen insanlara hükmeden bir kral varmış,” diye başladı, düşüncelerini oldukları yerden Kjell’in olmasını istediği yere kaydırmaya zorlanıyormuşçasına tereddütle. “İstilacı ordular onları köle yapmak için geldiklerinde bu kralın halkı, krallığının etrafını sarıp kendilerini, rüzgârda eğilen ama devrilmeyen, krallığı ona zarar verecek herkesten koruyan yüksek ve ulu ağaçlarla dolu bir ormana dönüştürmüştü. Ama aralarında bir kız varmış, dönüşemeyen bir prenses ve istilacılar uçabiliyormuş.”

Zihninde bir şey canlandı. “Bu yeri daha önce duydum.”

Sasha başını merakla yana eğdi. “Bunu biliyor musun? Başka bir hikâye anlatayım mı?”

“Hayır. Devam et.”

“Dönüşemeyen kız saklanmak için en büyük ağaca tırmanmış ve yaprakların arasına gizlenmiş ama istilacılar kanının kokusunu alabiliyormuş. Kalp atışını duyabiliyormuş. Kral, orman ne kadar büyük, dallar ne kadar yüksek olursa olsun onun sonsuza dek saklanamayacağını anlamış ve Ağaç Dönüştürenler ülkesinden uzağa göndermiş.”

“Geri dönmüş mü?”

“Hayır. Ama bütün krallık değişmeden onun dönüşünü bekliyor. Ormanda gezinip ağaç gövdelerine bakarsan her birinde saklanmış bir yüz, ağacın içinde uyuyan ve yeniden insana dönüşmeyi bekleyen bir dönüştüren olduğunu görürsün.”

Kjell, onlara yakın yol alan adamların Sasha’nın hikâyesini duymak için başlarını eğmiş dinliyor olduklarını fark etti ve bu kulak misafirliğinden rahatsız oldu. Bir hikâye bitince adamlar bir tane daha istedi, sonra bir tane daha... sonunda hepsi kulaklarını dört açmış, anlattığı dönüşüm hikâyelerini dinleyerek kağı gibi ilerlemeye başladı. Sesi alçak, yumuşak ve çok hoştu. Hikâyeyi o kadar doğal anlatıyordu ki tıpkı elleri ve kızıl saçları gibi kendisinin bir parçasıydı sanki. Geceyi geçirmek için durduklarında katetmeleri gereken yolun yarısını katetmişlerdi ve adamlar ateşin çevresinde otururken daha fazla hikâye anlatması için yalvardı.

Her gece farklı bir hikâye anlattı. Drue Ormanı’ndaki yaratıkları ve Corvyn dağlarından gelen trolleri anlattığında Kjell ona kraliçenin değerli dostu olan Boojohni’den söz etti. Ejderhaya dönüşen Değişenler, bir ordu kuran kral, kraliçe olan bir tarla kuşuyla ilgili hikâyeler biliyordu. Anlattığı bazı hikâyeler gerçektir, yakın geçmişti ve adamlar bu hikâyeleri daha da çok sevdi. Sahsa, hayali detaylarla yeniden anlatarak onların anılarını canlandırırken başlarını sallayarak dinledi. Bu hikâyelerin ağızdan ağıza dolaşarak bütün ülkeye yayıldığını, sonunda Solemn’de onu bulduğunu söyledi. Adamlar, ölümcül derecede yaralanmayı göze alarak Volgarların Efendisi’ni katleden Kral Tiras’ı duyup duymadığını sorduklarında başını sallayıp Kjell’e baktı.

“O hikâyeyi duydum. Kralı kurtaran ve krallığı yeniden huzura kavuşturan kudretli İyileştireni de duydum,” dedi.

Kjell, mahcup olmuş bir hâlde homurdanarak ayağa kalktı. Adamları boğazlarını temizleyip birbirlerine imalı bakışlar attı. Kjell, sırf onları dağıtmak için Isak’ın yaktığı ateşe ayağıyla toprak atarak hepsini uyumaya gönderdi. Ne pişirecek tavşanları vardı ne çay için kullanacak suları ne de ateş yakmak için sebepleri. Adamlar yalvaran bakışlarla isteksizce kalkıp hikâyeleri için Sasha’ya teşekkür ettiler. Sayısız hikâyeleri sayesinde Kjell’in taburunu sadece birkaç gün içinde akıllarında yemek dışında hiçbir şey olmadan peşinden ayrılmayan koyun sürüsüne çevirmişti.

Onlara annelik yapıyordu. Kjell’e annelik yapıyordu.

Kjell bundan hem nefret ediyor hem de çok hoşlanıyordu. Hem sessiz olmasını diliyor hem de asla susmaması için dua ediyordu. Bu kadın onu hem mutluluktan havaya uçuruyor hem de perişan ediyordu ve her gece kendini, adamlarının toplanıp yalvaran gözlerle Sasha’ya baktığı, onun da karşı çıkmadan dizlerinin dibindeki çocuklar gibi onlara hikâyeler anlattığı ânı büyük bir rahatsızlık içinde dört gözle beklerken buluyordu.

Her zaman parlatılmış çizmelere, silkelenip havalandırılmış giysilere ve tımarlanmış ata uyanıyordu. Daha erken uyanmak için ne kadar çaba harcarsa harcasın Sasha hep ondan erken uyanıyordu. Ne zaman kalkacağını *biliyordu* sanki. Kadının bu bağlılığı karşısında adamları pis pis gülüyordu ama Sasha, yanında olması o kadar kolay, öyle güler yüzlü ve sakindi ki ona sataşmak zordu. Sadece gülümsüyor ve alayları umursamadan, Kjell’in dışında başka kimsenin düşüncesine aldırış etmeden dolanıyordu.

Kjell ilgisizliğinin onu üzdüğünden emindi.

Onu yok saymıyordu. Ama üzerine de titremiyordu. Ondan asla bir şey istemiyordu ama yaptığı hiçbir şey için de ona asla teşekkür etmiyordu. Sasha her gün onun atına biniyor, asla şikâyet etmiyor, en güzel hikâyelerini ona saklıyordu ve Kjell dinlerken nadiren ona katılıyor, ona karşı kayıtsızmış gibi davranıyordu.

Sasha, Jeruvian Denizi'ndeki deniz yaratıkları hakkında çok ilginç bir hikâye anlattıktan sonra sessizleşmişti ve Kjell, yeni bir hikâye anlatmasını istemeden onu konuşturma yolları arıyordu.

"Fırtına var." Sasha kolunu çekti. Duyduğundan emin olmak için yüzünü Kjell'e çevirdi. Paniğe kapılmamıştı ama nabızı boğazının hemen altında atıyordu ve gözleri Kjell'i korkutacak kadar kocaman açılmıştı. Ufuktaki bir karartıydı sadece, onlara asla ulaşmayacak bir şeyin gelişinin ya da gidişinin göstergesi olan uzak bir anafor. Sasha başka bir şey daha görüyordu.

"Fırtına geliyor," diye tekrarladı ve koyu karartıyı gösterdi; parmakları öylesi mavi bir göğü işaret ediyordu ki Kjell'in buna kahkahalarla gülmesi gerekirdi. Gülmedi.

Sasha o yöne bakıp sığınacak bir yer aramaya başladı. "Her yer kumla kaplanacak. Nefes alamayacağız." Oksijen ihtiyacı şimdiden başlamış gibi göğsü inip kalkmaya başladı. Sonra titreyerek bu görüntüyü zihninden uzaklaştırdı ve kendini anda tuttu.

Kjell, gözleriyle Sasha'nın az önce yaptığı gibi etrafı tarayarak küfretti. Qundoon'dan Enoch'a uzanan arazi engebeli ve huzursuz edecek düzeyde aynıydı. Dört yanları kızıl kum tepeleri ve yer yer kumtaşı uzantılarıyla dolu toprakla çevriliydi. Bir çukura ihtiyaçları vardı, yaklaşan fırtına yüzünden sığınacak bir yer bulmaları gerekiyordu.

Kjell, Sasha'nın çenesini sımsıkı tutup bakışlarını kendine çevirmesini sağladı.

"Sığınacak bir yer görüyor musun? Nereye gidelim?"

Sasha çaresizce başını iki yana salladı, Kjell onun siyah gözlerinde gitgide büyüyen paniği görebiliyordu. Kaçabilecekleri bir yer yoksa onları şiddetli fırtınaya karşı uyarmasının bir anlamı yoktu. Ardından bakışları Kjell'in dudaklarına kaydı ve sanki gelmesi an meselesi olan fırtınadan tamamen farklı bir şey görmüş gibi yüz ifadesinde bir şeyler değişti.

"Bir mağara. Bir mağaradayız," diye mırıldandı.

Kjell, onun çenesini bıraktı ve tekrar etrafa bakınıp iki düzine

adam ve bir o kadar atın saklanması yetecek genişlikte bir yer bulmak için araziye taradı.

“Oradal” Sağ tarafının ilerisinde eski bir tapınağın kalıntıları gibi göğü âdeta delen bir kaya yükseltisi vardı. Görüldüğünden daha büyük ya da yetersiz olup olmadığını anlayamayacak kadar uzaktaydı. Ama Sasha titremeye başladı, gözleri bir kez daha uzaktaki masum görünüşlü bulutlara dönmüştü.

Kjell’in adamları hâlâ farkında değildi. Kjell yükseltiyi işaret edip emirler yağdırarak adamların onu takip etmesini söyledi. Adamlar hiç duraksamadan sağa yönelip yetişmek için hızlandılar. Bağırmakta olan Jerick’e döndüğünde arkalarındaki karanlığın arttığını, yayıldığını, gökyüzünü kapladığını gördü.

Adamları, “Kum fırtınası!” diye bağırdı ve söylediklerinin geri kalanı rüzgârda kayboldu. Atlarını taşlık alana doğru mahmuzlayıp fırtınayla yarışarak kumun içinden uçarcasına geçtiler.

Yukarı doğru uzanan çıkıntının altında bir uçtan diğer uca üç at genişliğinde, iki insan yüksekliğinde kocaman bir oyuk vardı. Derinliği karanlıktan görünmediğinden bir anlık tereddüde neden oldu ama başka seçenekleri yoktu. Atlar ayak direse de arkalarında, gitgide büyümekte olan uğultu onları ilerlemeye zorluyordu.

Kjell, “Atlari içeri sokun,” diye bağırdı ve Sasha’yı da çekerek atından indi.

“Isak, ışık lazım.”

Ateş Yaratıcısı, avuçlarını birbirine sürtüp arada bir alev yarattı ve göz bebekleri büyüdüğünde ellerini açıp bir sonraki oyunu aydınlatarak ortama anlık bir huzur verdi. Kjell bir eli atının yelesinde, diğer eli kılıcında önden gidiyordu. Yılanlardan pek hoşlanmazdı ve mağarada yılan olduğu konusunda az da olsa şüpheleri vardı. Yılanlar ve yarasalar.

Jerick, “Daha derine,” diye bağırdı ve Kjell daha da derine ilerledi.

Bir süre sonra Jerick, “Hepimiz içerideyiz, Komutanım,” diye seslendi ve durdular. Bir kadın, iki düzine adam, atları kısa bir

süre Isak'ın alevinin sıcacık ışığıyla sarmalandı. Saniyeler sonra Isak özür dileyerek alevi bıraktı. Ateş topu etrafında toplanmış insanlar için çok sıcak, giysileri için çok yakıcıydı ve yakacak bir meşale, alevi korumanın bir yolu olmadığından söndürmek zorunda kalmıştı.

"Bir zamanlar, tıpkı Isak'ın havadan ateş çekmesi gibi anıları yıldızlara dönüştürebilen bir Dönüştüren varmış," diye konuştu Sasha, karanlığın içine. "Fırtına dindiğinde size bu hikâyeyi anlatacağım. Endişelenmeyin. *Geçecek.*"

En büyük rahatsızlıklara ve korkulara alışık askerler arasında yalnız bir kadın, onları rahatlatmaya çalışıyordu.

Bir sevecenlik dalgası Kjell'i sarıp sarmaladı, ardından belli belirsiz bir korku geldi. Sasha'nın sesi kulağa tuhaf geldi, etraflarında süzülüyordu âdeta. Birden etraflarını saran karanlık boşlukta onu kaybetmekten korkup elini uzattı ve kadının saçları kollarına döküldü. Parmak uçları yüzünde gezindi ve Sasha parmaklarını adamın gözlerinde, burnunda, dudaklarında ve kulaklarında gezdirerek karanlıkta onu görmeye çalışırken Kjell kısa bir an hareketsiz durdu. Kadının dudaklarını ve zihninde mağarayı gördüğündeki bakışını düşündü.

Onu öpebilirdi. Dudaklarını tadabilir, iç çekişlerini yutabilir ve fırtınanın geçmesini dudaklarını keşfederek bekleyebilirdi.

Arzu, içinde tıpkı etrafındaki fırtına gibi çılgınlık atıyordu ama yapmak istediği o olsa da bekleneni yapmayı istemediğinden buna direndi. Sasha'nın elleri omuzlarına indi ve yanağını Kjell'in göğsüne yaslayıp kıpırdamadan onun kolları arasında durdu ve Kjell, fırtınayı hem ıstırap hem de mutluluk içinde geçirdi.

Mağaradan çıktıklarında manzara değişmişti ve kısa bir an kimse konuşmadı; hepsi bacaklarını açmaya, gün ışığına ve yeni görüntüye uyum sağlamaya çalıştı. Fırtınanın şiddetinden kaçmış olsalar da kum taneleri bir şekilde tenlerine yapışmış, kaşlarıyla kirpiklerini kaplamıştı. Sasha saçını ve eşarbını silkeledi, elleriyle vurarak elbisesini temizledi, ayakkabılarını çırttı.

Kjell en yüksek noktaya çıktı; kum yığınının biraz daha yüksekti burası ve Enoch'u görmeye, yıkanmaya can atarak dürbünü çıkardı. Havada asılı pus her yandaki görüntüyü engelliyordu. Güneş görünmüyordu, pusun arasından süzülen ışığı kırmızıydı. Ne ufuk seçilebiliyordu ne de doğu, batı, kuzey, güney. Görüntü her yönde aynıydı. Enoch'un bir gün daha beklemesi gerekiyordu.

Yükseltiye çıkıp ona katılan Sasha nihayet iyi haberler getirdi. "Adamların bazıları keşfe çıktı. Isak, at kılı ve kumaş parçasıyla meşale yaptı. Mağaranın arka tarafında su var. Çok değil ama yüzümüzü yıkamaya, mataralarımızı doldurmaya yeter."

"O zaman bu akşam burada kalacağız. Mağaranın içinde ve civarında kamp kurabiliriz. Yanlış yöne gidersek yol almamızın bir yararı olmaz. Sadece daha çok kayboluruz ve bizi orada kimse bulamaz."

Sasha, "Yolumuzu mu kaybettik?" diye sordu. Fazla endişeli görünmüyordu.

Kjell hâlâ boş yere bakınarak, "Şimdilik," diye cevap verdi. Dürbününü kapattı ve tenini ovuşturdu. Zamanının çoğunu at sırtında geçiren pis biri olmaktan fazlasıyla nefret ediyordu. Kjell, Sasha'nın verdiği şalı iç çekerek kabul etti. Karanlıkta onu kendine çekmişti ve tekrar itmek için ne takati vardı ne de arzusu.

Kjell şalı aldıktan sonra kadının acımasız güneşe maruz kalan boynunun yan tarafındaki derinin şerit hâlinde kızarıp su topladığını gördü.

Şalı geri vererek, "Yanmışsın," dedi. Yeteri kadar olmasa da şal kirpiklerindeki kumlardan kurtulmasına yardım etmişti.

Sasha başını sallayıp eşarbını bir kez silkeledi ve başını yeniden örttü. Kjell, örtüyü kenara çekti, avucunu su toplamış kabarcıklara bastırıp Sasha'nın irkilmesine neden oldu. Kjell elini çektiğinde kabarcıklar gitmiş, geriye geniş, sapsarı lekeler kalmıştı. Lekeler Kjell'i rahatsız etti. Şaşırmıştı, onları silmek istercesine başparmağını üzerlerinde gezdirdi. Tiras'ı tedavi ettiğinde geriye hiç yara izi kalmamıştı. Onu tamamen iyileştirmişti.

Sasha, "Yapma," dedi, sesi sertti. Bu, Kjell'i şaşırttı. Sasha'nın sesi asla sert çıkmazdı. Kjell, aklı karışmış bir hâlde elini indirdi ve bakışlarını onun teninden ayırarak geri çekildi. Sasha, onun mağaradaki yakınlığından mutlu olmuştu oysa.

"Sadece bir yanık, Komutan. Kendi kendine iyileşir." Parmaklarını boynuna bastırıp yarayı sakladı.

"Pekâlâ."

Sasha'nın omuzları düştü. "Bunu yapmaya devam edemezsin."

Kjell şaşkınlığını öfkeyle örterek, "Ederim ve edeceğim de," diye tersledi onu.

Sasha, "Şifa vermenin bir bedeli olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı. "Zorunlu olmadıkça şifa vermeni istemiyorum."

Kjell, birdenbire gerçeği fark etti. Sasha onu iyileştirmesini istemiyordu çünkü bunun bir bedeli olduğunu düşünüyordu.

Kurtardığı her hayat için kendi hayatından bir gün feda ediyordu. Kjell, su toplamış yarıyı geçirmenin hayat kurtarmak olup olmadığını bilmiyordu ama Sasha'nın bu yüzden üzgün olduğu barizdi.

"Kimbilir, belki de bu topraklarda çok yaşlı bir adam olarak nasıl geçireceğimi bilmeyeceğim kadar uzun yaşarım. Hünerim konusunda beni asla rahatsız etmeyen tek şey bu, yani günlerimi feda ediyor olma ihtimali."

Sasha yumuşak bir tonla, "Sen merhametli bir adamsın," dedi.

Kjell dudak bükerek, "Merhametli değilim," diye karşılık verdi.

Sasha, "Ve iyi bir adamsın," diye ekledi.

"İyi de değilim."

"Senin gibi bir adamla hiç karşılaşmadım."

"Quondoondan köleydin. Tanıdığın adamlar seni etkilemeye çalışmıyordu."

"Sen de çalışmıyorsun, Komutan. Yine de etkileniyorum."

"O zaman öğrenmem gereken çok şey var."

Sasha yavaşça başını salladı ve Kjell anında pişman oldu. Sasha'nın eski sahibi onun saf olduğunu söylemişti. Saf *değildi*. Akıllı ve sinir bozucuydu.

"Seni neden bu kadar kızdırıyorum?" diye sordu Sasha.

Kjell kendine engel olmak için yumruklarını sıkarak, "Kızdırmıyorsun," diye itiraz etti.

Sasha gözlerini ondan ayırmadan, "Kızdırıyorum," diye ısrar etti.

"Beni tanı mıyorsun. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrin yok. İyileştiren olduğumu düşünüyorsun ama ben, iyileştirdiğimden daha fazla insanı katlettim."

Sasha bir süre sessiz kalıp onun itirazını hazmetmeye çalıştı. Kjell, onun peşinden geleceğini tahmin ederek mağaraya doğru yürümeye başladı.

"Yanı lıyorsun, Kumandan," diye seslendi Sasha arkasından.

"Seni tanıyorum. Seninle karşılaşmadan yüzünü biliyordum. Sayısız kez gördüm seni. Bana hep umut verdin."

Kjell'in kalbi tekledi, ayakları dolandı ve oynak kumda yüzüstü düşmemek için durdu. Arkasını dönüp ona bakmadı ama Sasha, onu duyduğunu biliyor olmalıydı. Güçlü bir nefes verip adımlarına dikkat ederek yeniden yürümeye başladı.

Mağarada yılanlar vardı. Rutubetli köşelere kıvrılmış, av olmaya alışık olmayan ve Ateş Yaratıcısı'nın kör ettiği yılanlar, mızraklar ve kılıçlara yeterince direnemediler. Adamlar, on beş gün önce Bin Dar'dan ayrıldıklarında beri ilk kez iyi bir yemek yediler. Sasha yılanların öldürülmesine yardım etmedi ama itiraz etmeden derilerini yüzdü ve adamlar kadar iştahla yedi. Aralarından birinin fırtına dindikten sonra hikâye anlatmaya söz verdiğini hatırlatması fazla uzun sürmedi ve Sasha sevimli bir ifadeyle başını sallayıp hikâyesine başlamak üzere yerleşti.

"Bugün Isak elleriyle ateş tuttuğunda aklıma bir zamanlar bildiğim bir hikâye geldi. Başlangıçta sadece dört hüner varmış. Söyleyenler, Dönüştürenler, Değişenler ve İyileştirenler. Ama yıllar geçtikçe ve ülkenin her yanındaki insan sayısı katlanarak arttıkça hünerler gelişmiş, değişmiş ve yeni hünerler ortaya çıkmış. Güç artmış ve gelişmiş. Bazı Bahşedilmişlerde söyleme, görmeye; şifa, şekil değiştirmeye dönüşmüş. Bazı Değişenler birden fazla hayvana dönüşmeye başlamış ve dönüştürme hüneri gitgide çeşitlenmiş. Bazı Dönüştürenler Isak gibi havayı ateşe çevirebiliyor, Bazıları ise nesneleri hayale döndürebiliyor, Hatta bazıları kendilerini ağaca dönüştürebiliyor."

Biri, "...Ama hayvana dönüştüremiyor," diye araya girdi ve Sasha onu başıyla onayladı.

"Hayır. O zaman Değişen olurlardı."

"Ama öylesine güçlü bir Dönüştüren varmış ki düşünceleri yıldızlara dönüştürebiliyor. Ona Yıldız Yaratıcısı diyorlarmış." Sasha kısa bir an sustu ve bütün adamlar başlarını kaldırıp yıldızlara bakarak en parlak ışığı aradılar. Gökyüzü açılmaya baş-

lamıştı ve pusun ardına saklanmış ay soluk bir parıltı yayıyordu. Kjell elini kaldırıp başparmağını sessiz ışık huzmesinde gezdirirken Sasha'nın sapsarı lekelerini hatırladı.

"Biri yaşlanıp ölüme yaklaştığında Yıldız Yaratıcısı onun anılarını avuçlarına çeker ve bu anıları ışık küreciklerine dönüştürüp göğe salarmış, böylece o kişi sonsuza kadar yaşayabilirmiş."

Isak, Sasha'nın anlattığını göstermek için avuçlarını açıp bir alev yarattı ve sanki bir Yıldız Yaratıcısı'ymış gibi göğe doğru fırlatarak serbest bıraktı. Sasha gülümsedi.

"Hâlâ hayatta olanlar kaybettikleri kişilerin anılarına tutunabilsin diye bazen yıldızı geri çağırır, gökten alırmış."

Bundan sonra adamlar onun sözünü kesip özledikleri, kaybettikleri kişilerin adlarını söylediler ve Kjell kendini bildi bileli Kral Muhafızlarından olan Gibbous adlı aralarındaki en yaşlı asker, gözlerini gökten ayırmadan bir kadın adı seslendi.

Jerick, şaşkın bir ifadeyle kahkaha attı ve o anki hava dağıldı. Sasha'yı konuşturmaya kararlı görünen Isak, bir yakını kaybedip kaybetmediğini sordu ona.

"Kaybolan benim," dedi Sasha. "Beni arayan biri olduğunu da sanmıyorum." Dudaklarının kenarları acı dolu bir ifadeyle kıvrıldı. Isak kısacık bir an üzülmüş göründü. Kjell ona ters ters baktı. Adamları bu hizmetçi kadınla fazla samimi olmuşlardı. Bu, iyi değildi.

Atları içeride bağlı bırakıp yataklarını mağaranın ağzına açtılar. Yalnız kalma ihtiyacı duyduğundan Kjell ilk nöbeti tutmaya gönüllü oldu.

Ama yalnız kalamadı.

Kamp sessizleştikten sonra Sasha onu buldu ve yanına oturup onun oturuşunu taklit ederek gözlerini boş genişliğe dikti.

Yumuşak bir sesle, "Öfkeli bir adamsın," dedi.

Öfkeli fazla güçlü bir kelime olsa da Kjell aksini savunmadı. Yorgundu. Tedirgindi. Çok endişeliydi. Kafası karışık.

"Bir grup silahşorla birlikteyken yanında bir kadınla seyahat etmek tehlikeli," dedi.

"Neden?" Bu soru oldukça sıkıntılıydı.

"Çünkü senden hoşlanırlarsa, ki hepsi hoşlanıyor, birbirlerini gözetmekten vazgeçip hepsi seni gözetir. Bu, senin hatan değil. Onların da değil. Biz böyleyiz sadece."

Sasha, "Anlıyorum," diye fısıldadı ve Kjell onun konuşmayı sonlandırdığını fark ederek sustu.

Pus dağılıp ay gökyüzünde yükselerek etraflarındaki kum tepelerini aydınlatana kadar Sasha onunla oturdu. Çok geçmeden şalını başını altına koyup, kollarıyla bacaklarını göğsüne çekerek Kjell'in yanına kıvrıldı ve Kjell, adamlarının oynaştıklarını düşüneceklerini bildiğinden iç çekti.

Ama onu uyandırmadı. Henüz değil. Biraz daha kalmasına izin verecekti.

Atlar uyuyor, adamlar rüya görüyor ve o nöbet tutmaya devam ediyordu.

Solemn'den ayrıldıktan on gün sonra Enoch'a girdiler, toz toprak içindeydiler; banyo, şarap ve kum örümceklerini cesaretlendirmeyecek, kaskatı sırtlarla kalkmalarına neden olmayacak bir yatak için can atıyorlardı. Sasha'nın uyarısına rağmen hiç çatışma yaşanmamıştı ve zırhları leş gibi, derileri tahriş olmuş atları arpa ve tımar ihtiyacındaydı.

Enoch toprakları, Jeru'nun en büyük akarsuyu olan Bale Nehri kıyısındaydı. Bale Nehri, Jeru Kenti'nin hemen aşağısından başlayıp Enoch'un güney sınırına kadar yaklaşık yüz altmış kilometre uzanıyordu ve bu sayede Enoch, yoksul komşusu Quondoon'ın aksine krallık ve Güney eyaletleriyle ticaret yapma şansına sahipti.

Bale Nehri'nin bir kıyısındaki caddeleri sıra sıra güzel evler ve saygın şirketlerin binaları süslüyordu. Kötü şeylerden uzak kadınlar ve kötü şeylerden uzak çocuklar özgürce dolaşıyordu. İlk Enoch Lordu için inşa edilen katedral nehre tepeden bakıyor

ve karşı kıyıya kınayıcı bir gölge düşürüyordu. Güvenli ve uygun olanın karşı kıyısında çöküşün ve ahlaksızlığın her türü âdeta kök salmıştı. İki kıyıyı ayıran şey büyük bir nehrin genişliği idi sadece.

Bale'in öbür kıyısında zenginlik bu denli ortadayken saygınlıkla namussuzluğu, daha fazla değilse bile, aynı oranda cazip kılan serbest bir para akışı ve ahlaksızlık da söz konusuydu. Açıgözlülerle canı sıkılanlar kumar ve bahis oyunlarının cazibesine kapılıyordu. Tavernalarla çayevleri açları ve saklananları baştan çıkarıyordu. Natırların erkeklerin küvetlerini doldurduğu, onların giysilerini yıkadığı ve giysilerin kurumasını beklerken onları hoşnut ettiği gösterişli halk hamamları kirlilerle yalnızları kendine çekiyor ve tekrar tekrar geri gelmelerini sağlıyordu. Lüks hanlar yiyecek ve güzel refakatçiler dolu odalara ve asla tükenmeyen içkilere sahip olmakla gururlanıyordu.

Her şey paranın arındırıcı pırıltısını taşıyordu ama kadınlar hâlâ metresti ve içki erkekleri hâlâ aptallaştırıyordu. Kjell'in adamları birkaç gün için akıllarına geleni yapmaya ve tedbirsiz davranmaya hevesliydi ve atlarını ahıra teslim edip kalacak yerlerini ayarladıktan sonra iki gün içinde tekrar yola çıkmaya hazır olmaları konusunda katı emirler alıp Enoch sokaklarına dağıldılar. Kjell de aralarında, Sasha emrine amade bir hizmetçiyle kendine ait bir odaya yerleştirildi ve kibarca istediği her şeyi yapabileceği söylendi.

Ama yine de Kjell merak ediyordu.

Ve endişeleniyordu.

Sonra merak ettiği için öfkелendi ve endişelendiği için sinirlendi. Nihayet, ona genelde zevk ve keyif veren şeylerle saatler geçirdikten sonra hızla Sasha'yı bıraktığı hana döndü. Merdivenleri koşar adım çıkıp onun odasına gitti ve Sasha uyuklu gözler, gül yaprakları kokusu ve yeni yıkanmış saçlarla açana dek kapıyı yumrukladı. Her şeyin yolunda olduğunu görünce rahatlamasını homurdanarak ifade etti, istediği yere gidebileceği konusundaki talimatını tekrarladı ve arkasını dönüp geniş koridorun tam karşısındaki odasına gitti.

Sonra odasında durup Sasha'nın odasından çıkıp çıkmadığını duymak için kulak kabarttı. Sasha çıkmadı. Nereye gidecekti ki? Kjell, kadının Solemn'den Enoch'a kadar sırf onu burada terk etmek için mi peşinden geldiğini düşünüyordu? Kendini kocaman yatağa attı ve Sasha'nın da yanında kıvrılmış olmasını arzu ederek ve bu düşünce yüzünden kendinden nefret ederek huzursuz bir uykuya daldı.

Onu Jeru Kenti'ne götürecekti. Kraliçe'nin hizmetinde ona bir yer ayarlayacak ve ondan kurtulacaktı.

Ertesi gün Kjell, eskiden yaptığı gibi kendini kaybetmeye; suyla, buharla, kokuyla ve tenle avutmaya karar verip tekrar hamama gitti. Ama onunla ilgilenen kadın, koyu teni, dolgun dudakları, yuvarlak kalçaları ve iri göğüsleriyle Firili Ariel'e benziyordu ve Kjell'in tercih ettiğini düşündüğü görüntü buydu aslında. Kadının kalın telli, siyah saçları kalın örgüler hâlinde sırtına iniyordu ve Kjell kendini o saçların açık olmasını, buklelerin dağınık durmasını isterken buldu. Kadın başını kaldırıp özenle sürme çekilmiş, kapaklarına ağır makyaj yapılmış gözlerinde sahte bir sıcaklıkla ona baktığında Kjell'in hissettiği tek duygu kendinden tiksинmeydi. Kadını anında gönderdi.

Tek başına yıkandı, bir hedefi olmasa da bir an önce yola koyulmak arzusuyla temiz giysiler giydi. Natırı tekrar gördüğünü sandığında boş bakışlar ve dolu bir zihinle amaçsızca yürüyordu. Kadının onu neden takip ettiğini merak edip irkildi ve natırla hiç alakası olmadığını fark etti.

Kadın bariz bir beğeniyle ona bakarak yanından geçti ve Kjell hatasını fark etti. Kadın, hamamdaki natıra benzemiyordu. Hem de hiç. Firili Ariel'e benziyordu. Her kadında onun yüzü mü vardı yoksa her kadında onun ihanetini mi görüyordu? Kjell, gittiği her yerde onu arıyordu. Adını bir daha ağzına almamış, onu aradığını Tiras'a söylememişti ama hiç vazgeçmemişti.

Ariel'in bulunması zordu. Kadın, ona bağı ve sadıkmış numarası yaparak, krallığı yıkma komploları kurarken tahta sadakat yeminleri ederek yıllarca onu kandırmıştı. Bir hayvandan başka bir hayvana dönüşebilen, bir yerden başka bir yere uçabilen, iklim ve çevrenin gerektirdiği biçimde değişebilen bir kadındı. Ortaya çıkması güvenli olana dek ortama uyum sağlayarak saklanacaktı. Ondan sonra da istediğini elde edecek ve zarar vermesi gereken herkese zarar verecekti.

Bir lordun kızı ya da bir eyaletin elçisi olmak onu asla tatmin etmemişti. Daha fazlasını istediğinden Tiras'ın etrafında dolanmış, kendisi onun yanındaki konuma sahip olmak için Kjell'i kral yapma komplosu kurarak onu kullanmıştı. Ama Kjell, hiçbir zaman kral olmayı istememişti ve birden kraliçe unvanını başka bir kadın almıştı, kendisinden bile daha büyük güçleri olan küçük bir kuş. Foyası meydana çıkan Firili Ariel ortadan kaybolmuştu.

Kjell'in onun tekrar ortaya çıkacağından kuşkusu yoktu. Çıktığında Kjell iyileştiren değil, cellat olacak ve adalet yerini bulacaktı.

Hava kararana kadar dolaştı ve sonra hana geri dönüp aç ve tatminsiz bir hâlde Sasha'nın odasının dışında bir süre oyalandı. Onun içeride olduğunu duyabiliyor ve onu görmek istiyordu ama akşamı tek başına yemek yiyip bir an önce sabah olmasını dileyerek odasında geçirdi. Saatler ilerlediğinde kendini tekrar Sasha'nın oda kapısında buldu. Kendi kendine, sadece nasıl olduğunu görmek istediğini söylerken kapının sürgüsünün açık olduğunu fark etti. Endişeyle itip sonuna kadar açtı ve içeri girdi. Hiçbir mum yakılmamış, tek lokma yenmemiş ve Sasha'nın yatağı bozulmamıştı.

Sasha pencerenin önünde ayakta duruyordu ve ay ışığı içeri girsin diye perdeleri sonuna kadar açmıştı. Kjell ne beklediğini tahmin edemese de görünen o ki bekliyordu. Kapıyı itip kapatarak kadının sıçramasına ve kendisinin kaşlarını çatmasına neden oldu.

“Kapın aralıktı. Quondoan’ın merkezinde değiliz Sasha. Enoch kıyılarındayız ve burada seni çekip götürmekten çok keyif alacak bir sürü insan var.”

Açık saçları vücudunu sarıyordu ve gözleri aydaydı ama Kjell konuşmaya başlayınca pencereye arkasını dönüp onun gözlerinin içine baktı. Korkmuş gibi hızlı hızlı soluyordu ve gözleri o kadar kocaman açılmıştı ki Kjell çok geç kaldığını, birinin ya da bir şeyin ona çoktan zarar verdiğini düşündü.

“Sasha?”

Sasha derin bir nefes aldı ve yeni elbisesini birden üzerinden çıkarıp ay ışığında çıplak kaldı... çıplak ten, pembe uçlu memeler, yumuşak kıvrımlı kalça ve uzun bacaklar... tüm yumuşaklığı geceye teşhir edildi. Kjell, sırf onu kendi bakışlarından korumak ve bedeniyle bedenini örtmek için aralarındaki mesafeyi kapatabilirdi ama aksine geri adım attı. Sasha’nın ellerinin gözler önüne serdiği şeyi örtme güdüsüne direnircesine iki yanında kasıldığını gördü ve onun korktuğunu anladı.

Hem dehşete düşmüş hem de büyülenmiş bir hâlde, “Ne yapıyorsun?” diye inledi. Ne yaptığını *biliyordu*. Kjell saf değildi ve bir kadın vücudu her zaman beğenilecek bir şeydi. Ama dekor tamamen yanlıştı. Kadının soluk teni ve göz alıcı saçları karanlıkta fazla parıltılıydı, tıpkı yarattığı bir idole, Kjell’in var olmadığını bildiği bir idole, kurban edilecek bir adak gibi görünüyordu ve Kjell, onun güzel olduğunu kabul etse de bu görüntüden hiç hoşlanmadı.

Sasha, “Ben seninim,” dedi sadece ve görüntüsü başını döndürse de sesinde bacaklarını güçsüzleştiren bir titreme vardı. “Çocuk değilim. Erkeklerle yattım. Mina iki kez ayarladı. Bunun bizi güvende tutacağını söyledi. Artık sana aitim. Eğer istediğin buysa seninle yatarım.”

Dışarıda bir kuş cıyakladı ve ilerideki sokakla aşağıdaki işletmenin seslerinin hepsi, Kjell’in kafasının içindeki kanın zonklamasıyla aynı anda yükselip onları sardı âdeta. Sasha, yalvarır-

casına ve boyun eğercesine diz çökmeye başladı ve Kjell elini uyarırcasına kaldırdı.

Kjell, "Sakin diz çökmeye kalkışma," diye gürledi ve Sasha, çenesi yukarıda donakaldı. Derin ve hüzünlü bakışları Kjell'e, Jeruvianların bağırarak dileklerini söyleyip hayal kırıklığı ve kısık sesle yanından ayrıldıkları Jeru Kenti meydanındaki kuyuyu hatırlattı. Aynı hatayı yapmayacaktı. Bağırmayacak ve aptalca isteklerde bulunmayacaktı.

Sasha'yı bakışlarıyla yerine mihlayarak uzun adımlarla ona doğru yürüdü. Eğilip elbisesini yerden aldı ve alması için ısrar eder bir tavırla ona uzattı. Sasha almak için en ufak bir hareketle bulunmayınca elbiseyi ona fırlattı. Elbise, göğsüne çarpıp vücudundan aşağı kaydı ve bir kez daha ayaklarının dibine düştü. Kjell'in bakışları bu düşüşü takip etti, gözlerini kadının ayaklarında kalmaya zorladı.

"Bunu neden yaptığını biliyorum," dedi Kjell, ses tonunu yumuşatarak.

Sasha, "Beklenen bu olduğu için?" diye karşılık verdi ama bu cümle açıklamadan ziyade soruydu.

"Bizi birbirimize bağlamak istiyorsun. Ama seninle sevişmek beni sana bağlamayacak. Seni bana daha çok bağlayacak sadece. Anlıyor musun?"

Sasha, sanki hiçbir şey anlamamış gibi sessizdi.

"Benim gibi erkekler..." Cümlelerin yarısında durup başka bir şekilde ifade etti. "Erkekler kadınlarla... onları sevdikleri için sevişmez. Sevişmekten zevk alır. Hepsi bu. Bu eylemde başka bir şeyler bulan, kadınlar."

Elinden geldiğince başka tarafa bakmaya çalışarak elbisesini bir kez daha alıp yakasını bularak zorla başından geçirdi. Elbise kadının boynunun etrafında toplandı, kolları yenlere geçmedi ama dikkat çekici kısımlarının çoğu örtüldü. Parmakları kadının omuzlarıyla boynunun birleştiği yere değdi ve Kjell onun kasıldığını hissetti. Sasha onu mutlu etmek istiyor ama aynı zamanda

ondan korkuyordu. Kollarını yenlere geçirerek ve bağcıkları göğsünde bağlayarak üstünü düzeltmeye başladı.

"Sen ve adamların... hepiniz dün natırlara gittiniz." Bu cümle, herhangi bir suçlama olmadan söylendi ama Sasha'nın natırların farklı hizmetler sunduğunu bildiği barizdi. "O kadınlardan birine vücudunu verdin, Komutan ve sen de onunkini aldın. Neden aynısını benimle de yapmayasın?"

Kjell zorlukla soluyarak, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Beni burada bırakıp gittiğinde sanki çoktan olmuş gibi gördüm."

Kjell'in midesi sıkıştı ve sendeleyerek geri çekildi.

"Yararından çok zararın var," diye fısıldadı, görmüş olduğu şeyden, daha da kötüsü bunu ona itiraf etmesinden utanmıştı.

Sasha başını eğerek, "Bunu Mina da söylerdi," diye fısıldadı. "Seni kızdırdıysam özür dilerim. Ne görüp ne görmeyeceğim benim elimde değil." Sesi çatladı ve Kjell onu incittiğini fark etti. "Seni anlamak için... çok büyük bir... çaba harcıyorum."

"Eğer bir şeyi anlamak istiyorsan... sor." Bu kelimeler ağzından çıkar çıkmaz pişman olacağını biliyordu.

"Bana söyler misin peki?" Sesi o kadar özlem doluydu ki Kjell başıyla onaylayabildi sadece.

"On beş gün daha at sırtında olacağız. O zaman anlatacağım." Sasha başını salladı, Kjell de anlamaya varıldığının işareti olarak başını eğdi. Odadan çıkmak zorundaydı. Elleri titriyor, ciğerleri yanıyordu. Arkasını döndü ve uzun adımlarla kapıya yöneldi.

"Kjell?"

Sasha, adını ilk kez söylemişti. Genelde ona komutan ya da sahip diye hitap ediyordu ki Kjell, ikincisini anında engellemişti. Donakaldı.

"Efendim?"

"Geri dönersem... beni sevmeye çalışacağını söylemiştin."

Kjell, bu tanıdık kelimeler karşısında gafil avlanıp başını çevirdi.

"Ne diyorsun?"

Sasha yumuşak bir tonla, "Bana gel ve seni sevmeye çalışayım; eğer geri dönersen seni sevmeye çalışacağım," diye âdeta şakıdı. "Duydum... ve geri döndüm."

Kjell soluk soluğa, "Yalan söyledim," dedi. Kadının ona inancını sağlamak için kendini ona bakmaya zorladı. Sasha tepeden tırnağa giyinikti ve Kjell, onun çıplak hâlini hâlâ görebiliyordu.

"Kime yalan söylüyordun?" diye sordu Sasha.

Kjell, "Sana," diye fısıldayarak yine yalan söyledi. Öfkesini aradı. Lanet olası öfke neredeydi? *Bana gel ve seni sevmeye çalışayım. Eğer geri dönersen seni sevmeye çalışacağım.*

Sasha onun denemek istemesine neden oluyordu. Tekrar yalan söylemek istemesine neden oluyordu.

"Bana yalan gibi gelmedi," dedi Sasha ve Kjell'in tek yapabildiği, bu konuyu kapatmasını dileyerek hiçbir şey söylemeden ona bakmak oldu. Ama Sasha, yarı çıplak hâlimden huzursuz bir hâlde ısrar etti.

"Natırı öpmedin. Neden? Erkekler öpüşmekten zevk almaz mı?"

Kjell kaskatı kesildi ve arkasını dönüp bilinçsizce kapıya yöneldi.

"Anlamadığım bir şey olursa sormam gerektiğini söylemiştin."

Kjell, "Evet. Erkekler öpüşmekten zevk alır," dedi üstüne basa basa.

Sasha, "Beni öpecek misin?" diye sordu. Kjell eliyle ağır ahşaba vurup küfretti, bu hareketi ahşabın zangırdamasına ve kızgınlığının ise artmasına neden oldu. Silahlarını çekmiş bir hâlde ona döndü.

Sesine buz gibi bir ton vererek, "Neden?" diye sordu ama cevabını beklemedi. "Seni öpmezsem... elbiselerini çıkarıp kendini adamlarımdan birine mi sunacaksın?"

Sasha irkilince küfretti.

"Bunu neden yapayım?" diye fısıldadı Sasha.

"Hayatta kalmaya çalışıyorsun. Bunu anlıyorum." *Gerçekten* anlıyordu ve bu, onu rahatsız ediyor olsa dahi yüzüne vurmaya-caktı. Hayatta kalmak tehlikeliydi ve Sasha korkunç koşullarda hayatta kalmıştı. Yine de bu tür bir davranış adamları arasında sorun çıkmasına neden olurdu.

"Yanılıyorsun. Ben, böyle biri değilim." Kadının sesi titriyordu ve Kjell, ilk kez onun yüzünde öfke gördü.

"*Hepimiz böyleyiz* Sasha. Her erkek ve her kadın. Hepimiz sadece hayatta kalmaya çalışıyoruz."

Sasha, "Benden neden bu kadar çok nefret ediyorsun?" diye sordu, sesi kontrollüydü ama yüzü kızarmıştı. Gözleri parlaktı ve Kjell, onların ifadesiz olduğunu nasıl düşünmüştü? Parlıyor, kıvılcımlar saçıyor; sıcaklık, yaşam ve duygu ışıltıları yayıyorlardı.

Kjell aralarındaki mesafeyi kapattı ve ellerini onun yoğun saçlarına sokup söyleyeceklerinin önemini anlaşılmamasını sağlamak için çenesini kendi çenesine doğru kaldırdı.

"Senden nefret etmiyorum," dedi boğulurcasına. "Sana *güvenmiyorum*. Sana karşı *hiçbir* duygu beslemek istemiyorum. Oysa sen beni soytarın yapmaya kararlısın."

Sasha, parmaklarını açıp saçlarını, tıpkı Kjell'in onun saçlarını tuttuğu gibi sımsıkı kavrayarak, kollarını yüzünün iki yanına bastırarak ve vücudunu ona yaslayarak cevap verdi. Ani saldırganlığı Kjell'i şaşırttı. Bu kez kadının öfkesi, onun öfkesine denkti.

Kjell'in saçlarındaki ellerini daha da sıkıp kafatasının âdeta yanmasına neden olarak, "Bunu hissediyor musun?" diye sordu. "Buna ne diyorsun?" Parmak uçlarında yükselip dişlerini Kjell'in alt dudağına batırdı ve Kjell, âdeta tıslayarak onu durdurmak için yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda tıpkı azgın bir kurt gibi asılı kaldı.

Burun buruna, göğüs göğüseydiler. Kjell, onun göğüslerinin yumuşaklığını, çene hattının pürüzsüzlüğünü ve ipeksiliğini, gözlerinin kafasının içinde gürleyen kan kadar akışkan olduğunu fark ettiğinde dudağı kadının dişleri arasındaydı. Sasha dişlerini

onun dudaklarından çekti ama saçlarını bırakmadı ve geri çekilmedi.

“Beni şimdi hissediyor musun?” diye sordu Sasha ama sesi çatlağı, öfkesi belirsizlik içinde eriyordu.

Bu, Leydi Firi’nin söyleyeceğı bir şeydi, cüretkâr ve otoriter bir tondu ama Firili Ariel dudaklarını bırakmazdı ve ona aynı beklenti ve kırılganlıkla bakmazdı. Leydi Firi, Kjell’in titreyen dudaklar ve yalvaran gözlerle onu öpmesini beklemezdi. Leydi Firi onu dişler, tırmalar, tüm vücuduyla sarıp sarmalar ve istediğini alırdı.

Kjell sert bit tonla, “Hayır,” diye yalan söyledi. Kararlı bir şekilde. Ama Sasha’nın ona inanmasından, nihayet yapmasını istediğı gibi utanarak onu bırakmasından deli gibi korkan kalbi küt küt atarak ona ihanet ediyordu. Utanç mükemmel bir silahtı. Ama Sasha geri adım atmadı, ondan uzaklaşmadı. Aksine Kjell için anlaşılmaz olan duygusal sadakatini ifşa etmeye devam etti.

“Sen bu kadar az hissederken ben nasıl bu kadar fazla hissedebilirim?” diye haykırdı, nefesi Kjell’in dudaklarını yaladı; aralarındaki birkaç santim söylediğı yalanlarla çelişiyordu. Kjell cevap veremedi. Cevap verseydi kendini açık edecekti. Bu yüzden yalancılıkta kararlı bir hâlde duygusuz gözlerle ona baktı. Sasha, bu bariz reddediş canını acıtmışçasına gözlerini kapattı. Gözleri kadar siyah kirpikleri çilli yanaklarına indi ve onun bakışlarından kurtulan Kjell ürperdi. Bu kadın onun için değerliydi. Değerli ve güzeldi.

Çok, hem de çok güzeldi.

Hayatlarını kılıçla kazanan erkekler özgür ve güçlüydü ya da uzun bir ömür sürmezlerdi. Hayatlarını başkalarına hizmet ederek kazanan kadınlar ise yumuşak ve nahifti, çok az şeyle yetinirlerdi. Kjell bir savaşçıydı, Sasha ise bir köle.

Ama Kjell onu hissediyordu.

Sasha, onun tereddüttü sezmiş olmalıydı ki dudakları geri döndü. Bu kez ne öfke vardı ne de dişleme. Dudaklarını onun

dudaklarıyla birleştirdi. Bu sayede sanki onun iini gorecek, düşüncelerini duyacak ve kendisinden etkilenmediğini kesin olarak anlayacaktı.

Önceden başka erkeklerle yatmışsa bile o erkekler sadece almış, hiç vermemiş olmalıydı çünkü bu eylemin sanatını ya da haz yaratmak için atılacak sonraki adımları bilmiyor görünüyordu. Ne dilini Kjell'in diline doladı ne de dudaklarını davetkârca araladı. Onunki bir öpüşmeden ziyade daha yakın olma, tanıma ihtiyacıydı ve Kjell'in dudaklarındaki dudakları tamamen hareketsizdi. Yumuşak. Ama hareketsiz.

Sonra dudakları hafifçe aralandı ve derin bir nefes çekip Kjell'in kalbini göğsünden köle dudaklarına çekerek ciğerlerine aldı. İşte o an, Kjell'in sımsıkı tutunduğu reddedişi yitirerek kabullenişin sıcak uçurumuna yuvarlandı.

Baştan beri Sasha'nın yüzünden çekilmeyen ellerin yeri değişti, parmakları kadının başını sarıp onu kendine çekti ve dili, ruhunun, kadının içine çektiği nefesle çıkardığı ruhun yolunu takip ederken dudakları çılgınca bir arabul oyununa başladı. Sasha, kollarını Kjell'in sırtına doladı ve vücudu yay kirişi gibi titreyerek onun dudaklarının baskısına, ağzının sıcaklığına büyük bir mutlulukla hesapsız kitapsız bir şevkle karşılık verdi.

Birbirlerine dolanmış hâlde dudakları arada bir uzaklaşıp birbirlerini yeniden bularak ve tekrar tekrar birleşerek âdeta i içe geçti. Kjell, onun gitmesine izin veremeyeceğini düşündü. Ondan *asla* kurtulamayacaktı. Bu kavrayış, aniden kayan parıl parıl bir kuyruklu yıldız gibi kapalı göz kapaklarının karanlığını delip geçti ve şaşkınlık duygusu içinde soğuruldu.

Kjell açlıktan gözü dönmüş bir adam gibi öptü onu ama sonra sanki karnı doymuş gibi iterek uzaklaştırdı. Oysa doymamıştı. Hâlâ kurt gibi aç, hâlâ bomboştu. Sasha şiş dudaklar ve milyonlarca soru dolu gözlerle ona baktığında Kjell kendi gözlerindeki, kalbindeki ve kafasının içindeki deliliği hissetti.

Uzun adımlarla kapıya doğru yürüdü, sonra fikrini değiştirip açlığın susuzluğa tercih edildiğine karar vererek onun yanına geri döndü. Onunla olmak içindeki susuzluğu gideriyordu ve Sasha'nın odası çöldü. "Gitmek istemiyorum." Sanki gitmesini Sasha istemiş gibi kollarını savunur biçimde kavuşturdu. "Burada kalacağım... ama... senden yararlanmayacağım. Sana dokunmayacağım. Sen de bana dokunmayacaksın."

Sasha istekle başını salladı, onun kadar açlık çekmediği barizdi, bir anda yataktan kalın bir kürk alıp kendine yerde bir yatak hazırladı.

Kjell, "Sasha," diye bağırdı. "Sen benim hizmetçim değilsin. Kölem de değilsin. Orası *senin* yatağın. Orada sen uyuyacaksın."

Sasha anında itaat etti ama dudaklarında hafif bir tebessüm gezindi. Kjell'le alay ediyordu. Kjell büyük bir aptaldı. Ama yine de... oradan ayrılamadı.

Sasha'yla kaldı ama sözünü tuttu. Ona bir kez daha dokunmadı. Hatta başının altında bir yastıkla yere uzanıp onu uyanık tutma arzusuna yenilmemek için Sasha'nın uyumasını bekledi.

Sasha karanlığa fısıldayarak, "Sana bir hikâye anlatmamı ister misin?" diye sordu.

Kjell ters bir ifadeyle, "Hayır," dedi. Kadının sesi onu dağıtırdı. Paramparça ederdi. Yapabileceği tek şey sessizce uzanıp onun nefesini dinlemektir.

"Beni tekrar öpecek misin, Kjell?"

Kjell avuçlarını gözlerine bastırarak, "Hayır," dedi.

"Asla mı?" Sasha'nın sesi öyle kuşku doluydu ki Kjell kadının saflığı karşısında gülmek istedi ve kadının gelecekte öpüştüklerini görüp görmediğini merak etti. Bunu düşünmek dondurucu bir etki yarattı.

"Bu gece değil, Sasha," diye karşılık verdi ve kendini şimdiden ele vermeye başladığını fark etti.

Sasha, "Neden?" diye sordu ve bu kelime, Kjell'in midesine bir kılıç gibi saplandı. Yaralı, aklı karışık, kendini anlamak ve anlaşılacak için yanıp tutuşur bir hâlde yerde kan kaybından öleceğini düşündü.

"Çünkü şimdiye kadar hep yanlış insanları sevdim ve yanlış insanlardan nefret ettim," dedi.

Sasha, "Ve beni seviyor musun yoksa benden nefret mi ediyorsun bilmiyorsun, değil mi?" diye sorarken sesi neredeyse dokunaklıydı.

Kjell, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Daha önce nefret edildim. Ama sevilip sevilmediğimi bilmiyorum. Sanırım... bir kez... sevilmiş olmalıyım çünkü sevmeyi biliyorum."

Kjell, "Nefret etmeyi biliyor musun?" diye sordu; sesi sertti ve odada yankılandı. "Nefret etmeyi bilmiyorsan sevmeyi nasıl bilebilirsin?"

Sasha sadece, "Yaşamayı bilmem için ölmeyi bilmem gerek-

mez," diye karşılık verdi ve Kjell buna verecek bir cevabı olmadığını fark etti.

"Söylesene, en büyük hatan kimdi?" diye ısrar etti.

Kjell uyuyor numarası yapmayı düşündü ama kendini korkak gibi hissetti.

"Kraliçe Lark'tan nefret ettim. Onu küçümsedim ve ona acımasız davrandım," diye cevap verdi.

"Neden?"

"Çünkü kardeşimi seviyordum ve Kraliçe Lark'ın ona ihanet etmesinden korkuyordum."

"Ama etmedi, değil mi?"

"Hayır. Aksine... onun hayatını kurtardı." Sasha, sessizce devam etmesini bekledi. "Lark'tan nefret ettim... oysa nefretimi hiç hak etmiyordu. Ama babamı sevdim." Kılıç deşmeye devam ediyordu.

"Elbette sevdin. Ben de benimkini seviyorum, oysa onu hatırlamıyorum bile."

Kjell yarı gülen yarı homurdanan bir ses çıkardı, ona karşı öfkelenildiğinde bile gösterdiği tatlı tavra minnettardı ama sonradan söyledikleri bir kez daha acıdan kıvrınmasına neden oldu.

"Ve her şeyden çok kendini seven bir kadını sevdin."

Kjell cevap vermedi. Veremezdi. Sonrasında Sasha'nın sesi, sanki uyumak üzereymiş ama aklından geçenleri söylemeyi bitirmek istermiş gibi gitgide azaldı.

"Çok güzeldi. Ama sadece kadın olmak istemedi. Her şey olmak istedi. Yumuşacık siyah tüylü bir kediye dönüştü ve bacaklarına süründü. Onu kucağına almaya kalkıştığında pençeleriyle elbiselerini parçaladı ve her yanını kanattı. Bir kuşa dönüştü ve sen yanında kalmaya çalışırken o hızla çok yükseklerle uçtu. Sen tam vazgeçmek üzereyken seni baştan çıkardı ve deniz kenarında ona katıldın. Suyu girdi, derinlerden gelen bir yaratığa, keskin dişleri olan bir köpekbalığına dönüştü ve sen de suda onun peşine düşüp değişmesi için yalvardın. Bembeyaz güzel bir ata dönüştü ve sahile yüzdü. Seni sırtına binmeye ikna etti. Seni ta-

şıyacağını söyledi. Ama aksine, sen üzerindeyken başka bir şeye dönüşerek yere attı seni."

"Geçmişini görmediğini sanıyordum." Kjell, hangi adamının komutanlarının geçmişini paylaşmaya meyilli olduğunu düşündü.

Sasha, "Belki geçmiş *değildir*," dedi; sesi o kadar alçaktı ki Kjell ne dediğini zar zor duydu.

Firili Ariel'i her düşündüğünde içini dolduran aşağılanma duygusu ve öfke boğazının yanmasına ve izleniyormuş duygusuna kapılıp kalbinin deli gibi atmasına neden oluyordu.

"Artık onu sevmiyorum," diye fısıldadı.

Sasha o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Kjell onun uykuya daldığını düşündü. Gitmesi gerektiğini ama gitmeyeceğini bilerek o da gözlerini kapattı. Ona yakın uyuduğu bir sürü gece geçirmişti ve artık ayrı uyumak istemiyordu.

Sasha iç çekerek, "Onu gördüm, Kjell," dedi.

Kjell'in soluğu kesildi ve yerden kalkıp ona yukarıdan bakabilmek için yatağa yaklaştı. Sasha'nın elleri çenesinin altında kıvrılmış, şal omuzlarına kadar çekilmişti. Alev alev saçları yastığa yayılmıştı ve yüzüne dökülmüştü. Gözleri kapalıydı ve derin nefesler alıyordu. Ya uykuya dalmıştı ya da hayallere... Kjell hangisi olduğundan emin olamadı.

"Nerede?" diye sordu.

Ama Sasha cevap vermedi.

Güneş yükselmeden Enoch'dan ayrıldılar. Kjell'in adamlarının gözleri ıslık ıslık, eyerlerinde dimdik oturuyor ve keyifleri yerindeymiş, bütün gece uyumuşlar, ağızlarına bir yudum içki koymamışlar numarası yapıyorlardı. Son iki gecedir yaşadıkları türden bir özgürlüğü tekrar yaşamak istiyorlarsa ikna edici olmaları gerektiğini biliyorlardı. Ama Kjell birçok adamını arkaya dönüp hareketli şehre bakarken yakaladı, aslında hiç kimse oradan ayrılmak istemiyordu.

Büyük eyaletin adını alan Enoch şehriyle Janda sınırı arasında görülecek çok az şey, yapılacak daha da az şey vardı. Kjell kendi atının gecelediği yerden bir at daha almıştı, güçlü bir sırtı ve yumuşak mizacı olan çok güzel, doru bir kısırak. At, burnunu onun boynuna sürtmüş, elinden yemişti ve Kjell onu eyerleyip sırtına bindiğinde ağırlığını ve yönlendirmesini uysal bir sabırla kabullenmişti ki bu, Sasha için biçilmiş kaftandı.

Eğer Kjell onu yanında tutmaya devam edecekse Sasha'nın kendi atı olması gerekirdi.

At ona pahalıya mal olmadı... ahırın sahibi ondan kurtulmaya hevesli görünüyordu... ve ahır sahibinin karısıyla da sıkı bir pazarlık yapıp anlaşmanın bir parçası olarak iki adet binici kıyafeti getirmesini istedi. Kadın üç tane getirdi ve Kjell hana dönüp giysileri Sasha'ya fırlatarak üzerini değiştirmesini söyledi.

İlk kez ondan önce uyanmış —aslında hiç uyumamıştı— ve uyandığında ona günaydın demek zorunda kalmamak için odayı çıkmıştı.

Sasha ellerini yumuşak kumaşa gezdirip alttaki pantolonu saklayan kat kat kıvrımlara hayranlıkla bakarak, "Hakkını ödeyemem, Komutan," dedi.

Sasha itaatkâr tavrına geri dönmüş ve böylece Kjell'in yeniden önceki kişiliğine, onu çıplak görmeyen hâline bürünmesini kolaylaştırmıştı. İkisi de ateşli öpüşmeden de Kjell'in yerde uymasından da söz etmedi.

Kjell azarlararcasına, "Bana borçlu değilsin," dedi ve Sasha konuyu uzatmadı.

Şimdi Kjell'in yanında ata biniyordu, bakışları ileride, duruşu dikti ve atını geçmişiyle çelişen bir rahatlıkla idare ediyordu.

Janda'ya giden uzun ve düz bir yolla birleşecek toz kaplı patikada ilerledikleri sabah boyunca Jerick alışılmışın dışında sessizdi. Yol, derin bir geçitte daralınca tek sıra oldular ve Kjell Sasha'yı önden gönderip herkes karşıya geçene kadar geride kaldı. Jerick de onun yanında bekleyip diğerlerinin ilerlemesini izledi.

Gözlerini Sasha'nın narin sırtından ayırmadan yumuşak bir tonla, "Ona Enoch'ta bir iş bulacağınızı sanmıştım," dedi.

"Onu Jeru Kenti'ne götürüyorum. Senin önerin de bu değil miydi, Yüzbaşı?" diye karşılık verdi asık suratla.

"Evet... ama bu sabah sizi onun odasından çıkarken gördüm, Komutan."

"Düşüncelerine ve dilime hâkim olsan iyi olur, Jerick."

Jerick, "Eğer yanınızda tutmaya niyetli değilseniz onu kullanamazsınız," diye terslendi.

Kjell birden çizmesinden bıçağını çekip çıkardı, rasgele savurdu ve bıçak Jerick'in sol yanağını sıyırdı.

"Seni uyardım, Yüzbaşı."

Jerick, eli kılıcında, yüzü kanayarak ve egosu yerle bir olmuş hâlde geri çekildi. Yarası yüzeyseldi ama gururu derinden yaralanmıştı. Kjell, genç yüzbaşının yeni bir meydan okumaya kalkışma ihtimalinden dolayı gergin gergin bekledi. Jerick asla çenesini tutamazdı. Bu yüzden Kjell onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordu.

Jerick'in soru dolu gözleri kısa bir süre için kadına kayıp yeniden komutanına döndü. Sasha'nın aralarındaki varlığı şimdiden zarar vermeye başlamıştı. Kjell, kâhin değildi ama bu ânın geleceğini görmüştü. Adamlarının iyiliği için ya bu kadına ya sahip çıkmak ya da onu göndermek zorundaydı. Hem de en kısa sürede.

"O benim."

Jerick'in kaşları kalktı ve eli kılıcının kabzasından çekildi. Atı, onun şaşkınlığını yansıtırcasına hafifçe yalpaladı ve Jerick yanağını silip kanı burnuna bulaştırdı.

"Sizin mi?" diye sordu, kinin yok olduğu apaçık ortadaydı. "Bu ne demek, Komutan?"

Lanet olsun, Kjell keşke ne demek olduğunu bilseydi. Ama bunu söylemişti ve midesi birkaç kez âdeta tepetaklak olup sonra yerine yerleşti.

"Konu Sasha olduğunda gerekçelerimi asla sorgulamayacaksınız demek."

"Baş üstüne, Komutan. Adamlara söylerim."

"Cehenneme kadar yolun var, Jerick." Kjell adamı itip atından düşürmek istedi.

"Durumu anlamaları daha iyi, Komutan," dedi Jerick ciddi bir tonla. Kjell, Jerick'in sahte ciddiyetine sinirlenerek bir kez daha küfürler savurdu.

Jerick yanağını tekrar sildi ve Kjell, Sasha ve muhafızların geçidin diğer tarafında atışmayı izleyerek beklediklerini fark edince homurdandı. Konuşmanın duyulmadığından kesinlikle emin-di ama husumetin ve kanın gözden kaçması zordu. Kjell, elini ağzına götürüp dişleriyle eldivenini çıkardı ve çıplak avucunu Jerick'in yanağına koydu. Hafifçe mırıldanarak açtığı yarayı iyileştirdi, geriye yüzbaşının yüzüne bulaşmış kan ve sırtış dışında bir şey kalmadı.

"Teşekkür ederim, Komutan."

"Çeneni kapalı tut, Jerick."

"Jerick'in yüzünü kestir. Sonra da onu iyileştirdin," dedi Sasha, upuzun bir saat boyunca onun yanında sessizce at sürdükten sonra.

"Evet." Kjell ardından soru geleceğini biliyordu.

"Sen verdin ve sen aldın, öyle mi?" Sesi tedirgindi. Kjell, onu asıl rahatsız edenin ne olduğunu sormak istedi... Jerick'e öfkelenmesi mi yoksa hünerini gelişigüzel kullanması mı? Ama sormadı.

"Onu cezalandırdım... sonra affettim," dedi.

"Neden?"

"Çünkü herkes tedaviyi hak eder." Amacı Sasha'yla dalga geçmekti ama konuşma tonu zayıftı ve hedefi oralı bile olmadı.

"Umarım herkes tedavi talep etmez." Sasha'nın kaşları çatıldı, çilleri bir araya gelip oybirliğiyle hoşnutsuzluğunu gösterdi.

Sasha ne konuyu uzattı ne de Jerick'le kavgası konusunda onu daha fazla didikledi ama her sorusuna cevap vereceği sözünü

unutmamıştı. Sonraki hafta boyunca onu saçma sapan soru yağmuruna tuttu ve Kjell her seferinde cevapladı... onu dinlemeyi tercih ettiği zaman bile. Yolculuk sırasında adamları ikisinden uzak durup onlara Kjell'in çok hoşuna giden tuhaf bir mahremiyet sağladılar. Belli ki Jerick, adamlara komutanlarının isteğini iletmişti.

Sorun yoktu. Sasha'ya söylemediği sürece.

Kjell, ne zaman başarabilirse Sasha'nın sorularını ona çevirip kendini daha fazla sorgulanmaktan kurtarıyordu ve Sasha, hiç tereddüt etmeden yalan dolansız cevaplıyordu. Kjell, onun hakkında her şeyi öğrenmek istediğini fark etti. Her detayı, en küçük parçayı.

Enoch'tan Janda'ya kadar olan arazi uçsuz bucaksızdı; araziler hafif bir eğimle yükseliyor, ardından tekrar inişe geçiyordu... art arda bayırlar... ta ki eyalet merkezindeki deniz seviyesine varana dek. Kjell, Janda'ya uğrayıp lordla görüşerek civarda Volgar olup olmadığını değerlendirmeyi, ardından Degn ve aşağı bölgelerdeki tepelerin eteklerinden geçip Gaul'un etrafından dolanarak kuzey batıya, Jeru Kenti'ne yönelmeyi planlamıştı.

Janda'nın güney sınırı boyunca düzlük araziler bir anda azalıp yaklaşık yüz elli metre aşağıdaki denize inen sarp kayalara dönüştü. Denizin adı Takei'ydi ve tuz seviyesi o kadar yoğunlu ki neredeyse üstünde yürünebilirdi. Janda eyaleti, binlerce yıl Takei Denizi'nden çıkarılan tuzdan kazanç elde etmişti. Doğudan batıya, Enoch'un en uç noktasından Janda'nın ortasına kadar uzanan Bale Nehri, Takei'ye dökülüyordu. Kjell, Volgarların kayalıklarda ya da sahilde yuvalanmış olabileceklerini, bu denli tuzlu bir suda sadece birkaç yaratığın yaşayabileceğini düşünmüştü. Aşırı tuzlu Takei kuşadamlara değil, deniz yaratıklarına uygundu.

Su kütlelerinin yükseklerindeki çayırdan geçerken esintiyle gelen tuz kokusunu alabiliyorlardı ve bu, Sasha'ya yeni sorular sorma ilhamı verdi.

"Kara mı, deniz mi?" diye sordu dalgın bir tonla.

Kjell hiç düşünmeden, "Kara," diye cevapladı, "deniz fazlasıyla güvenilmez."

Sasha iç çekerek, "Ben denizi seviyorum," dedi.

"Denizi hatırlıyor musun?" Bu, Kjell'i şaşırtmıştı. Quondoondan denizden çok uzaktaydı.

"Evet." Sasha başını salladı. "Hatırlıyorum. Okumayı, yürümeyi ve nefes almayı hatırladığım biçimde hatırlıyorum sanırım."

"Kilmorda'daki sahil çok güzeldi."

Sasha üzgün bir ifadeyle, "Artık değil," dedi.

"Kilmorda'nın tekrar güzelleşmesi biraz zaman alacak."

Sasha, "Bir gün olacak," diye mırıldandı ama Kjell, onun bir şey mi gördüğünü yoksa sadece öyle olmasını mı dilediğini anlamadı.

Sasha kısa bir süre sonra, "Karanlık mı, aydınlık mı?" diye sordu.

"Aydınlık."

Kjell açıklama yapmayınca Sasha onu hafifçe azarladı. "Seçmek yeterli değil, Komutan. Neden onu seçtiğini açıklamam gerek."

Kjell iç çekti ama pek de kafasına takmadı. "Aydınlıkta her şey görünür. Sır yoktur. Görmek için bakmak yeterlidir."

Sasha onu cevabını duymazdan gelerek, "Annenin adı neydi?" diye sorup Kjell'i hazırlıksız yakaladı. Bu etkili bir yöntemdi. Kjell daha önce de yalan söylememişti.

"Adı Koorah'dı. Babamın sarayında hizmetçiymiş. Beni doğururken ölmüş." Üç basit cümleyle annesi hakkında bildiği her şeyi söylemişti. Adı, işi, ölümü. Fazlası yoktu.

Bu cevap karşısında Sasha başını yana eğip ona dikkatle baktı. Kjell eyerde kıpırdamadan durmak için büyük çaba harcadı.

Sasha tekrar aynı sorulara dönerek, "Şarkı mı, hikâye mi?" diye sordu.

Kjell alçak sesle, "Şarkıyı şifa vermek için söylüyorum ama senin konuşmanı, hikâyelerini dinlemekten büyük keyif alıyorum," diye itiraf etti.

Sasha'nın yüzü ışıldadı, gülümsemesi yüzüne öyle bir mutluluk yaydı ki Kjell onu mutlu etmek için neden daha çok çaba göstermediğini düşündü. Güldüğünde o kadar güzel oluyordu ki.

Onu yeniden gülümsetmek arzusuyla birden, "Seni ne mutlu ediyor?" diye sordu. Bu soruyu sorar sormaz kendini gülünç, sanki ona kur yapıyormuş gibi hissetti ve dizginleri tutan ellerini sıkarak atının karşı çıkarcasına huysuzlanmasına neden oldu. Sasha'nın ise gözlerinin içine baktı.

Sasha hızla gözlerini kaçırdı, bu soru onu utandırmış gibi yanakları kızardı. Belki de onu utandıran cevaptı.

Bir beyefendi onu rahatsız ettiği için özür dilerdi ama Kjell, *efendi* bir adam değildi... hiçbir zaman da olmamıştı. Süslü sözler kullanma, yapmacık sevgi gösterme ya da sahte duygusallık sergileme sanatını hiç öğrenememişti.

Sasha hızla konuşmaya başladı, onun dinlemesini istiyor ama duymasını sağlayacak cesareti bulamıyordu sanki. "Beni öptüğünde... mutlu hissettim. Aslında hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu hissetmemiştim. Daha önce hiç *böyle* hissetmemiştim. Keşke... dudaklarımın hatırlamasını sağlayabilsem... Kalbim asla unutmayacak. O duyguyu tekrar yaşamayı öyle çok istiyorum ki."

Kjell'in yüreği süzölmeyi andıran bir duyguyla dolup âdeta kabbardı. Lucian'ın dizginlerini çekip durdurdu. Sasha da şaşırmış bir hâlde onun yanında durdu. Jerick onlara afallamış bir bakış attı.

"Adamları al. Yola devam edin. Sasha'nın biraz dinlemesi gerek. Size yetişiriz," diye talimat verdi. Jerick, tam da Kjell'in istediği gibi Sasha'nın kişisel sebeplerden dolayı mahremiyet istediğini düşünerek anında bütün adamlara yola devam etmelerini işaret etti.

Sasha onun isteğine karşı çıkmadı ama kaşları kalktı, kelimelerini gerisin geri yutmaya çalışmış gibi alt dudağı dişlerinin arasına girdi. Kjell, son adam az ötedeki Afrika akasyası ağaçları arasından dönüp gözden kaybolana dek bekledi ve hiç oyalanmadan, bir an bile düşünmeden Lucian'ın sırtından indi. Nabızı kulaklarında atıyor, boğazı gıcıklanıyordu. Sasha'ya uzanıp onu uysal, doru kısıraktan aşağı çekti.

Sasha tiz bir çığlık attı ve Kjell, dudaklarını onunkine bastırıldığında şaşkınlığını dudaklarında hissetti.

Onu tadarken başta gözlerini kapatmadı. Gözlerini kaçırmak istemedi. Onun aldığı zevki görmek, mutluluğuna şahit olmak istedi. Arkalarındaki atlar V şekli oluşturdu, limon otları bacaklarına sürtündü ve yakındaki çöl tavuklarının ötüşleri uzaklardan gelen mırıltılara, yaşanan zevkin bir parçasına, ses ve doku kırıntısına dönüştü.

Ama Kjell sadece onun iç çekişlerini duyuyor, ipeksi dudaklarını hissediyor ve teslimiyet içinde titreşen kirpiklerinin sivri uçlarını görüyordu. Belki de bu, onun teslimiyeti değil, Kjell'in teslimiyetiydi çünkü Kjell'in bacakları titriyordu ve gözleri kapandı. Dudakları sevgi dolu bir yakarıyla hareket ediyordu, kalbi paramparça olmuş ve kadının önünde diz çökmüştü ve göğsü mutluluktan yanıyordu.

Kjell düşmemek için hafifçe geri çekildiğinde bile Sasha'nın parmakları yüzünü okşadı ve dudakları onun dudaklarını aradı. Nefesleri çılgınca bir dansla fırl fırl dönerek ve hassas dudaklarını baştan çıkararak birbirine karıştı. Kjell, ona tekrar iç çekirtme arzusuna direnerek alnını alnına bastırdı. Kısa bir an kendine onu istemediğini unutma izni vermişti. Onu çekip çimenlere yatırma için ellerini beline dolayıp yeniden atının sırtına oturttu.

"İşte bu... mutluluk," diye fısıldadı Sasha. "Öyle olmalı."

Kjell onun atının yanından uzaklaşıp ters bir ifadeyle, "Hayır. Bu haz," diye karşılık verdi. Sasha anlayan, onun zarif uzaklaştırmasını hazmeden gözlerle ona baktı.

Sasha, "Haz, mutluluğa benzer bir duygu olabilir. Ama haz tatmin edilebilen bir duygudur, mutluluğun ise buna hiç ihtiyacı yoktur. Kendisi görkemlidir," dedi.

Kjell, neredeyse kendinden utanarak arkasını döndü ve Lucian'a binmeye hazırlandı.

Sasha'nın atı durduk yere birden ileri fırladı.

Sasha çığlık attı, az kalsın düşecekti ama tutunmayı başardı. Elinden kaçırdığı dizginleri telaş içinde yakalayıp eğildi ve atın boynuna yaslandı. Kjell atı tutmak için atıldı ama çok yavaştı.

Bağırarak adamlarını uyardı ve Lucian'a atlayıp çingiraklı yılan görmüş gibi fırlayıp kayalıklara doğru hızla koşan ürkmüş kısırağın peşine takıldı. Sasha'nın yapabildiği tek şey atın yelesine yapışmaktı, açılmış şalı âdeta çırpınıyor, sarı elbisesinin kıvrımları arkasında uçuşuyordu. Kjell, Lucian'ı mahmuzlayıp hızlandırarak dörtmala koşan kısırakla kendi atının arasındaki mesafeyi katetti. Lucian'ın diğer attan daha büyük ve daha güçlü olması onu yakalamasını kolaylaştırdı ama kısırak durmuyordu. Düzlüğü uçarcasına geçtiler. Hızla uçuruma yaklaşıyorlar, kısırak son hız kenara doğru koşuyordu. Kjell, hızla koşan atın önünü kesip döndürerek yolunu değiştirmeye çalıştı ama at aksine başını eğip hızını artırarak ileri doğru atıldı.

Kjell, Sasha'nın ona bakmasını, ne yapmak üzere olduğunu anlamasını sağlamak için, "Sasha!" diye bağırdı. Sasha yavaşça döndü; başı hâlâ atın boynundaydı, gözleri korkudan kocaman olmuştu. Bırakırsa en iyi ihtimalle kötü yaralanacaktı. Bırakmazsa çılgına dönmüş atla birlikte uçurumdan aşağı düşecekti.

Kjell, ata yetişip hızına ayak uydurdu. At sırtında savaşıma, kalkan kullanma, kılıç sallama, güçlü bacaklar ve salt korku dışında hiçbir şeye tutunmama deneyimiyle yandan hamle yapıp sağ kolunu Sasha'nın beline doladı. Kjell onu atın sırtından çekerken Sasha mutlak bir güvenle atın yelesini bırakıp kendini ona doğru savurdu. Kjell onu eyerine çekip uyluklarıyla ikisini de altındaki ata sabitledi ve Lucian'ın dizginlerini gererek onu sola döndürüp dur komutu verdi.

"Dur, Lucian! Dur!"

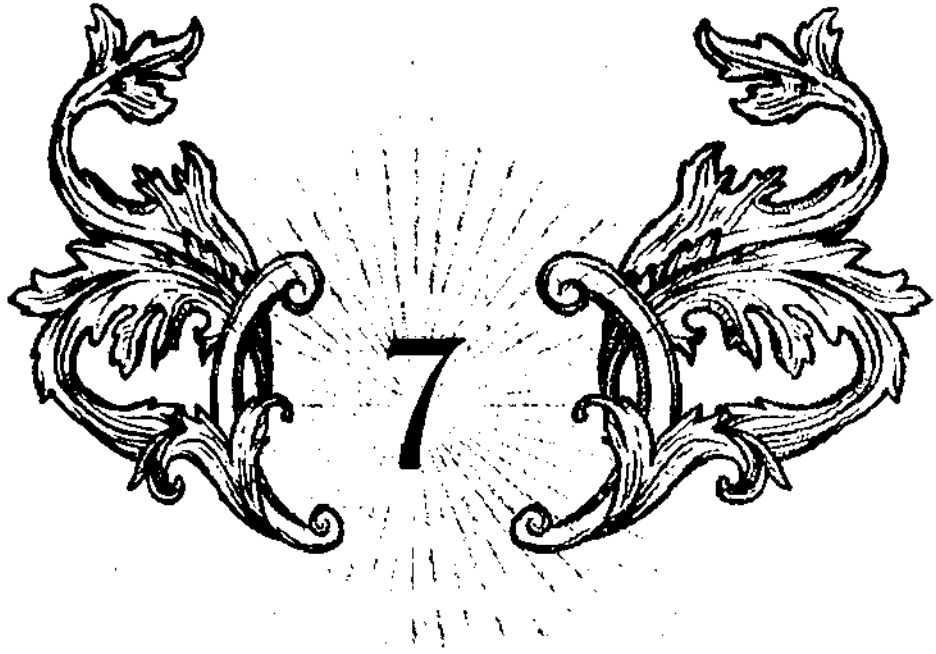
At, anında güvenli bir biçimde durabilecek hâle gelene dek yavaşlayıp durdu. Kjell ve Sasha doru kısırağın hiç yavaşlamadan ya da yön değiştirmeden uçurumdan düşüp gözden kayboluşunu izlerken yeri eşeleyerek ve başını geriye atarak çaresizce kişnedi. Ne korku dolu bir kişneme ne kayaların düşüşü belli eden dağılması ne de korkunun gitgide azalan sesleri vardı. Öylece... gitmişti.

Kjell'in adamları da bu mücadeleye katılıp çılgına dönmüş hayvanı zaptetmek için onu çember içine almışlardı ve yüzlerinde şok olmuş bir ifadeyle nefes nefese Sasha'yla Kjell'in etrafında toplandılar. Uçurumdan bir martı, düşen attan ürkmüşçesine deli gibi kanat çırparak ve tüyleri uçuşarak yükseldi.

Yüzünü, kollarını sımsıkı doladığı Kjell'in boynuna gömmüş olan Sasha güçlükle soluyarak, "Yuvalarını bozduk," dedi.

Nefesi kesilmişti, güçlükle nefes alıyordu ve Kjell ucundan dönülmüş facianın korkusu yüzünden hâlâ kendinde değildi. Sonra Sasha, elleriyle Kjell'in göğsünden destek alarak kendini itip doğruldu ve hem derin derin nefes almaya hem de konuşmaya çalıştı.

"Komutan, Volgarlar! Yuvalarını bozduk."

Kayalıkların ardından, atın gözden kaybolduğu boşluktan gelen kanat sesleri havayı doldurdu ve martı sürüsünden yüz kat büyük bir sürü uçurumun kenarından çıkıp atları ürküterek korkuyla kişnemelerine neden oldu.

Kjell, uçurum kenarındaki bir savaşın Kral Muhafızları'nın lehine değil, Volgarların lehine sonuçlanacağını bildiğinden, "Geri çekilin!" diye bağırdı. Kovalayarak ve kovalanarak, birbirlerine korku dolu bakışlar atarak az önce geldikleri mesafeyi hızla gerisingeri gidip savanı kesen sert patikaya yöneldiler. Ama Volgarlar saldırmadı ve üstlerine çullanmadı.

Zayıflar, derileri kâğıt gibi ve sarıydı, kanatları örümcek ağı gibi lime limeydi. Bunlar, Kilmorda vadisinde irileşen ve şişmanlayan Volgarlar değildi. Bunlar, ölmek üzere olan Volgarlardı. Gözlerinde çaresiz bir pırıltı vardı ve askerlerin üstündeki havayı döven gagaları, kana susamış ama almaya takatleri yokmuşçasına açılıp kapanıyordu. Akbabalar gibi daire olmuş, bir fırsat arıyorlardı... daha küçük bir kurban, yorgun bir at, askerler arasında bir boşluk.

Kjell, "Atlardan inin ve bir araya toplanın," diye gürledi. Atlar savaşa, kanatlı canavarların çılgınlıklarına, kılıç sallayan bir askeri

taşımaya alıştı ama Kjell önünde Sasha'yla savaşılamazdı. Lucian'ın tamamen durmasını istemediğinden kolunu Sasha'nın beline dolayıp onu da çekerek eyerden kaydı.

Atlar ürktü ama kaçmadı ve askerler atları geri çekerek çabucak toplanıp sırtları içe, mızrakları dışarı dönük bir düzen oluşturdular. Dıştaki askerler diz çöktü, sonraki sıra çömeldi, iç sıralardakiler ayakta kaldı; ortadaki askerler ise Sasha'yı iterek tam ortaya alıp çömelmesini ve başını korumasını söylediler, mızraklarını dikeye yakın tutup yukarıdan gelebilecek saldırılara karşı hem insanın hem de hayvanların etrafında sivri kenarlı bir küre oluşturdu.

Kuşadamların kümelenip çevrelerinde dönüp durarak bir açıklık yakalamayı bekleyişlerini izlediler.

Kjell, kana susamışlığın, açlığın ve çaresizliğin dehşetini henüz başlamadan gördü. Volgarların muhtemelen kendilerini koruma duyguları yoktu ya da karınlarını doyurma arzusuyla bütün içgüdülerini kaybetmişlerdi. Gökten inmeye başladılar, birkaç kuşadam kendilerini feda edip uçları yukarı dönük mızraklara doğru atıldı. Bu ani iniş onların mızraklara saplanmalarına neden oldu ama mızrakları oynatıp düzeni bozarak geride kalan canavarlar için bir açıklık yarattı. Bir kuşadam yere çarptı ve anında Kjell'in kılıcıyla bir kanadını kaybetti. Başka bir kuşadam pike yaptı, ardından biri daha ve hepsinin kanatları hızlarını artırmak için kıvrıldı.

Kjell, "Açılın!" diye gürleyip adamlarına düzeni değiştirmelerini emretti. Adamları anında çemberi genişletti ve atları serbest bırakıp koşmaları için sağrılarına şaplak indirerek karmaşa ve dikkat dağınıklığı yarattı.

Kjell, "Safları sıklaştırın!" diye emretti ve adamları sırt sırta verip mızraklarını yere dayayıp dizlerinin üstüne çöktü. Kjell ayakta kalıp kendine daha geniş bir hareket alanı sağlayarak yeni bir kuşun inişini beklemeye başladı; kılıcı kandan kararmıştı, duruşu saldırılara açıktı.

Kjell, kılıcını savurup bir kuşadamın kafasını gövdesinden ayırırken kendini birden sırtüstü yerde, göğe bakarken buldu. Sasha, onu çimenlere bastırdı, gözbebekleri kocaman olmuş, beti benzi atmış, saçları dağılmıştı.

Sonra bir kuşadamın pençeleri tarafından yerden çekilip kaldırılarak Kjell'in tepesinden sallanmaya başladı. Gözleri hâlâ tuhaf bir siyahlıktaydı ve yukarı doğru çekilirken ona doğru uzandı.

Kuşadam, bu denli güçten düşmüş hâliyle bir kadının ağırlığı ona fazla gelmiş gibi yarı yolda sendeledi. Kuşadamın avını paylaşmaya can atan ve sürünün yarısından fazlasını kırıp geçirmiş silahlardan kaçmaya çabalayan diğer Volgarlar birden havalandı.

"Sasha!" Kjell, ayağa fırlayıp atışı kaçırıp kaçırmayacağını düşünmeden, Sasha'nın soluk renkli elbisesinde gitgide genişleyen kanı göz önüne dahi almadan mızrağını savurdu.

Mızrağının ucu kuşadamın boğazına saplanıp darbenin etkisiyle geri tepti ve Sasha, kollarını sallayıp başını sağa sola çevirerek kurtulmak için tekmeler atmaya başladı. Kuşadam ağzından fışkıran yeşilimsi siyah kan yüzünden nefesi kesilerek alçalsa da ganimetini bırakmadı. Diğer Volgarlar pençelerini açmış, bir deri bir kemik kalmış göğüslerindeki kalplerinin atışı görünür hâlde, Sasha'yı onun elinden almaya can atarak etrafında dönüp durmaya başladılar. Başka bir mızrak Sasha'yı ele geçirenin sol kanadını deldi, Jerick hedefi bulmuştu. Ölümcül bir yara alan kuşadam yerden yaklaşık on metre yüksekte duraksayıp Sasha'yı bıraktığında kendini kurtarmak için fazlasıyla geç kalmıştı. Sasha kendini korumak için eğilmedi, aksine ayağa fırlayıp kollarını indirip kaldırarak ve saçları uçuşarak hızla Kjell'e doğru koştu. Kjell ancak iki kuşadamı indirdikten sonra gözü dönmüş bir tonla, "Aşağıda kall" diye emrederek onu yere itebildi. Adamları Sasha'nın çevresini sarıp kılıçlarını dışa çevirip yüzlerini göğe doğru kaldırarak yeni bir saldırı beklediler.

Ama olmadı.

Üç kuşadam parçalanmış kanatları ve bir deri bir kemik kalmış vücutlarıyla uçarak geldikleri kayalıkların ardında gözden kaybolarak kurtuldu.

Kjell, Sasha'nın yanında dizleri üstüne çökerek, "Lanet olsun, kadın!" diye inledi. Sasha yerden destek alıp yavaşça doğruldu, acıdan yüzü kasılmış, bir kolu karnına dolanmıştı; elini bağrına bastırmış, elbisesini kaplayan kanı gizlemeye çalışıyordu.

"Zırhını giymemişsin," dedi yumuşak bir tonla, ses tonu onu azarlıyor gibi olsa da bakışları affediciydi. "Kalbini korumuyordun, o yüzden ben korumak zorunda kaldım."

Gibbous, "Atlar dağıldı, Komutanım. Ama yürüyerek buradan uzaklaşmak zorundayız. Burada kalamayız. Volgar leşleri diğer yırtıcı hayvanları çekecektir," dedi ısrarla. Jandarian bozkırları aslanlarıyla ünlüydü ve adamlar, Enoch'u boylu boyunca geçerken herhangi bir sürüyle karşılaşmamış olsalar da onların dikkatlerini çekmek istemiyorlardı. Volgarların kanı, bozuk renkte akıyordu ve sırtlan gibi kokuyorlardı ama yine de Kjell, aslanların bunu umursamayabileceklerini düşündü.

Ama Sasha'nın kanı kırmızıydı ve kanaması çok fazlaydı. Kjell onu kucaklayıp kaldırdı, arkasına dizilen adamlarıyla kuru otlardan yalpalayarak geçti ve ağaçların arasına, âdeta sonsuz gelen bir süre önce Sasha'yı öptüğü yere götürdü.

Adamlarına durmalarını emredip, "Onu iyileştirmem gerek, yoksa ne kadar uzağa gidersek gidelim aslanlar kokusunun izini sürer," diye seslendi. Sasha'nın ne kadar kan kaybettiğini ve gömleğinin kendine yasladığı yerinin ne kadar kanla kaplı olduğunu düşünmemeye çalıştı. "Ağaçların ardında durun. Yarınız benim yanımda kalsın, diğerleri de çevreye yayılsın. Atları bulmamız gerek," dedi. Arka arkaya emirler yağdırdı... Sasha'nın elbisesinin sırtını kesmek için bir bıçak, su içmesi için bir matara istedi... ve sonra Sasha'yı iyileştirmesi için adamlarının ona yeterli alan açmalarını ve yalnız bırakmalarını emretti.

Sasha'nın sırtındaki uzun oyuklar o kadar derindi ki Kjell

fışkıran kanın altındaki kemiğin beyazlığını görebiliyordu. Avuçlarını yaralara bastırdı ve onlardan kapanmalarını istedi. Sasha'nın kanı ellerini ısıttı ve parmaklarına bulaştı ama yaralar kapanmadı. Onu yana çevirip elini göğüslerinin arasına bastırarak kalp atışını buldu. Sasha sakın bir kabulleniş ve inanç dolu gözlerle onu izliyordu ama teni o kadar solgundu ki Kjell, onun teninin altınsı ışıltısını göremiyordu.

İlk kuşku dalgaları kendini çaresiz hissetmesine neden olunca, "Sasha, ezgiye eşlik et," diye yalvardı. Kadının ezgisi; artık tanıdığı o dupduru, ahenkli, o an kapatmaya uğraştığı yaralardan çok daha ağır yaraları iyileştirmiş çan çınlamaları her yanını sarmıştı. Ama bu yaraları kapatamıyordu.

"Bana gel ki seni sevmeye çalışayım," diye fısıldadı Sasha, yumuşak bir ifadeyle gülümseyip göz kapakları ağırlaşırken.

Kjell başını sallayarak, "Evet," dedi. Gözlerini kapatıp atan nabzın derisinin altına işlemesine izin verdi ama Sasha'nın sırtını boydan boya kaplayan yaralar, başarısızlığına gülen cırtlak kahkahalara dönüşüp onunla alay etti.

Yüzünü kadının boynuna gömdü ve kollarını ona dolayıp ezgiyle sallanmaya başlayana dek Sasha'nın iyileşme çınlamasını yükseltti. Başî âdeta bir çan, kalbi onun çınlamasını devam ettiren vuruştı. Çınlıyor ve çınıyordu...

"Kjell," diye seslendi birisi.

Bir kez daha, "Komutanım," dendiğini duydu ve kafasının içindeki çan sesi yankıya dönüştü. Kasları âdeta kilitlenmişti, gözlerini açamıyordu.

Jerick'in tepesinde dikildiğini hissetti ve kendisi korku içinde çınlarken zamanın geçtiğini fark etti. Gökyüzü kararmıştı ve kamp alanın çevresine hayvanları uzak tutmak için küçük ateşler yakılmıştı. Kjell, dönebilmek için parmaklarını birer birer gevşetmeye, Sasha'nın teninden koparıp onu bırakmaya odaklandı. Acı içinde inleyerek sırt üstü düştü, kan yeniden kollarıyla bacaklarına hücum etti ve bedeni uyanmaya başladı.

"Size ihtiyacımız var. Peter iyi değil. Kan kusuyor," dedi Jerick. Kjell inlercesine, "Ya Sasha?" diye sordu.

"Uyuyor, Komutanım. Yaralarını iyileştirdiniz. O iyi." Jerick'in sesi şaşkın, hatta tedirgindi.

"Onları görmem gerek."

"Kimleri, Komutanım?"

Kollarındaki uyuşma, sırtındaki sızı ve baldırlarıyla ayaklarına bıçak gibi saplanan acı karşısında âdeta tıslayarak, "Sasha'nın yaralarını. Sırtını görmem gerek," dedi. Jerick uyuyan Sasha'ya doğru döndü ve onu yavaşça yüzüstü çevirip elbisenin parçalanmış kenarlarını açıp yaraları açığa çıkardı.

Kjell, yaraların kapandığını ama kalın mor çizgilerin Sasha'nın kürekkemiklerinden göğsüne kadar uzandığını, alevlerin turuncu parıltısında bile görebiliyordu. Enfeksiyon kapmamışlardı ve görünüşe göre acı geçmişti. Ama izler hâlâ duruyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştı, neyse ki Jerick oradaydı da kollarından birini onun omzuna atıp kalkabildi.

Jerick on an fark ettiği şeyin korkusuyla âdeta bağırarak, "Hasta mısınız, Komutanım?" diye sordu. Kjell adamlarını iyileştirebilirdi ama adamlarından hiçbiri onu iyileştiremezdi.

"Kes sesini, Jerick."

Bunun aklına gelmesine, hünerinin gitgide zayıfladığı endişesine kapılmasına izin vermedi. Bir sonraki hovardalığa götürülen bir sarhoş gibi ona destek olan Jerick'le uyuyan sıra sıra askerin arasından sendeleyerek geçti.

Hasta askerin yanına vardıklarında Kjell diz çöktü.

"Bana içecek bir şeyler getir, Yüzbaşı," diye emretti. Boğazı o kadar kurumuştı ki yutkunamıyordu ve her zaman olduğu gibi seyirci istemiyordu. Jerick bir an tereddüt etse de oradan ayrılmak üzere döndü.

Yumuşak bir tonla, "Size ihtiyacımız var, Komutanım," dedi. "Sahip olmadığınız bir şeyi vermeyin."

Kjell, "Sahip olmadığım tek şey içecek bir şey," diye mırıldandı

ve Jerick iç çekip emri yerine getirmek için uzaklaştı. Kjell ellerini esnetti ve Peter'in göğsüne koydu. Genç adamın ezgisi alçak ve yumuşaktı, Kjell, onu gevşek bir ud teli gibi dikkatle tıngırdattı.

"Hadi Peter," diye onu teşvik etti. "Komutanının işini kolaylaştır. Biraz yorgunum."

Oğlanı ilk gördüğü ânı hatırladı; çevikti ve inanılmaz hızlı kılıç kullanıyordu. Büyüyüp güçlü bir adam ve Jeru'nun saygın bir askeri olmuştu. Kjell'in kalbindeki sevgi anında ellerinde sıcaklığa dönüştü.

Peter alçak sesle inledi ve nefesi rahatlamaya başladı. Kjell hayali bir teli sıkıkça tını daha da tizleşirken Kjell, bu işin bu denli kolay olmasına hayret etti.

Jerick henüz geri dönmeden Peter doğrulup oturmuş su istiyordu.

Susuzluğunu gidermiş ve biraz toparlanmış Kjell, yavaşça Sasha'nın yanına oturduğunda kadın kıpırdanıp gözlerini açtı.

Kjell, onun üzerine battaniye örtüp katladığı pelerinin başının altına yerleştirirken, "Uyu. Her şey yolunda," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Sasha, vücudunun onu taşıyacağına güvenmiyormuş gibi yavaşça doğruldu ve Kjell bir kez daha onu ne kadar zor iyileştirdiğini düşündü.

"Uyu, Sasha."

Sasha, "Her yanın kan içinde," diye mırıldandı.

"Evet. Ama benim kanım değil."

Sasha ısrarlı bir tonla, "Seni yıkayayım," dedi. Belli ki Kjell, onu şımartma arzusunu tedavi edememişti.

"Hayır. Uyuyacaksın."

"Ama ben iyileştim. Beni yine iyileştirdin." Sesi neredeyse ağlar gibiydi ve bu, Kjell'in elinde olmadan gülümsemesine neden oldu.

"Elbisen paramparça. Ayağa kalkarsan üzerinden düşer."

Sasha'nın yüzü asıldı. "En sevdiğim elbisemdi."

Kjell, "Sana yenisini alırım," dedi. "Hadi ama... uyuman gerek." Sasha isteksizce tekrar uzandı ama uyumadı.

"Volgarları daha önce de görmüştüm. Kilmorda'daydılar," dedi.

"Doğru. Hatırlıyor musun?"

"Bunun bir anı mı... yoksa birinin bana anlattığı bir hikâye mi olduğunu bilmiyorum. Aynı görünmüyorlar."

"Ölüyorlar."

Aksini hissetmesi gerektiğini düşünse de "Onların acı çekmesine hiç üzülmiyorum," diye itiraf etti.

"Merhametsizlik merhameti tüketir. Bu dünya için herhangi bir anlamı olmayan şeyler var. Bir insanın yaşamını sürdürme hakkı var ama Volgarlarla insanlar bir arada yaşayamazlar. Ben onu yemek istemiyorum. O beni yemek istiyor. İkilemi anlıyor musun? Varlıklarının sürmemesi gereken canavarlar var." Kjell babasını, onun dönüştüğü hayvanı, yarattığı canavarları ve zarar verdiği yaratıkları düşündü. Kjell'in tek üzüntüsü, onu durduran kişinin kendisi olmamasıydı.

Sasha sessiz durmayı reddederek yarı uykulu bir sesle, "Sana bir hikâye anlatayım," dedi. "Kendini korumayı reddettiği düşünüldüğünde hayatta kalması şans olan kudretli bir İyileştiren hakkında." Kjell, onun sesindeki alaycılığı duydu ama merakının uyandığını sezdi. Bu, onu yine gülümsetti.

"Eğer yatarsan ben sana hikâye anlatırım," dedi.

"Sen *bana* hikâye mi anlatacaksın?"

"Evet, sana hikâye anlatacağım. Şimdi sus," dedi Kjell.

Sasha, hazır olduğunu belli etmek için eliyle dudaklarına hafifçe vurarak ağzını kapatıp gözlerini kocaman açtı.

"Ben küçük bir çocukken kralın ahırlarında uyuyan bir av köpeği vardı. Çirkin bir hayvandı. Biri onun tüylerini yakmıştı, vücudu kocaman lekelerle kaplıydı. Bir gözü yoktu ve sürekli topal-

lıyordu. Ama çok sevimli ve uysaldı. Ne hırlardı ne de ısırmaya çalışırdı. Kötü muamele görmüş gibi davranmazdı.

"Nereden geldiğini kimse bilmezdi ama hizmetkârlar onu kovalamazdı çünkü kralın atları üzerinde sakinleştirici bir etkisi vardı, özellikle de bir lordun armağanı olan ve kesinlikle ehlileştirilemeyen bir aygır üzerinde. At vahşiydi ama asil bir soydan geliyordu ve Kral Zoltev ondan en az birkaç tane tay almak istiyordu. Av köpeği aygırın ayaklarının dibinde uyurdu. At birkaç dakika ayağını yere vurur, kişner ve huysuzlanırdı ama köpek korkmazdı, aygır da sakinleşir ve kısırakları incitmeden onlarla çiftleşirdi.

"Köpeğe kimse isim verme zahmetine girmemişti. Kimse ona sevgi göstermezdi. Ona köpek diye seslenirlerdi. Ama kalmasına izin verilirdi. Asla havlamaz ve beni her gördüğünde mutlu olurdu; ben de çevrede kimse yokken onu okşar ve verdiğim adla seslenirdim."

Kjell verdiği adı söylemeyince Sasha beklenti içinde ona baktı.

"Ona verdiğin adı söylesene," dedi.

"Jerulu Maximus."

Daha önce hiç Jerulu Maximus hakkındaki gerçek duygularını dile getirmemişti. Sasha'nın gülmesini bekledi ve bu anıyı hatırlayınca kendi dudaklarının da kıvrıldığını hissetti. Ama Sasha, gözlerini ayırmadan ona bakıyor ve sanki çok önemli bir şeyi ifşa ediyormuş gibi ağzından çıkan her kelimeyi âdeta özürsüyordu.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü soylu bir isim hak ediyordu. Soylu bir yüreği vardı."

Sasha başını bir kez sallayarak bu cevabı yeterli bulduğunu belli etti.

"Bacakları güçlendi ve yaralarının etrafındaki tüyleri gürleşmeye ve parlamaya başladı. Belki de onu ben iyileştirdim ama o zamanlar bunu bilmiyordum. Onu sevgimin iyileştirdiğini düşünüyordum. Nereye gidersem peşimden gelmeye başladı."

"Maximus'a ne oldu?" Sesinde kaygı vardı ve Kjell eski yaralarının canını acıtmasına fırsat vermeden hemen cevapladı.

"Kral Zoltev, ani bir öfke krizine kapılıp onu öldürdü. Ölene kadar tekmeledi ve cesedini hendeğe attı. Ama kral öfkesinin bedelini ödedi, aygırı kudurarak en değerli kısırağını öldürdü."

"Gibbous benden... ahır köpeği diye bahsederken bunu mu kastetti? Maximus'tan mı söz ediyordu?"

"Gibbous sana köpek mi dedi?" Kjell'in sesi sakindi ama çok sinirlenmişti. Gibbous'a on iki kırbaç yeme cezası verecekti.

"Kötü bir niyeti yoktu. Köpekleri insanlardan çok sevdiğini söyledi, bu yüzden gurur duymam lazım. Gibbous pek... kibar değil."

Hayır, değildi ama her zaman iyi bir asker olmuştu ve Kjell'in kızgınlığı biraz azaldı. Ama yine de o budalaya iki çift laf edecekti.

Sasha, "Ee, söyle bakalım.... Ne bakımdan Maximus'a benziyorum?" dedi, aşağılanmayı umursamıyor görünüyordu. Kjell, bu kıyaslamayı uzatmaya istekli değildi ama Gibbous'un ne kastettiğini anında anladı.

"Seni iyileştirdiğim için peşimden ayrılmıyorsun. Kızman gereken zaman kızmıyorsun. Acımasız kişilere karşı nazıksın. Senin de soylu bir yüreğin var."

Sasha ses tonunu değiştirmeden, "Ve soylu bir adım," diye ekledi.

Kjell kahkaha attı, Sasha da yumuşak bir gülüşle ona katıldı.

Kjell, "Adın gitgide daha çok hoşuma gidiyor," diye itiraf etti. Sasha iç çekti, Kjell'in onu kendisine çekmesine ve bedeninin onu tamamen sarmasına neden olan mutlu bir sestir bu.

"Sasha?"

"Efendim," diye cevap verdi, sesi uykuluydu.

"Bunu bir daha asla yapmamalısın."

"Neyi, Komutan?"

"Beni korumaya çalışmayı."

Sasha düşüncelere dalarak sessiz kaldı ve Kjell onun karşı mı çıkacağını yoksa kabul mu edeceğini görmek için bekledi.

Sasha, "Öldüğünü gördüm. Pençelerin kalbine saplandığını gördüm. Bunun olmasına izin veremezdim," diye fısıldadı.

Başka bir şey söylemedi ama Kjell onun bu anı karşısındaki korkusunu hissetti ve onu azarlamak için sabaha kadar beklemiş olmayı diledi. Nihayet Sasha'nın nefesi hafifledi ve kasları gevşedi, Kjell gözlerini kapattı ve Jandarian düzlüğünde onun yanına sokulup uykuya daldı.

Şafak söktükten hemen sonra başlayan yağmur onları uyandırıp sıırıslıklam yaptı. Ne yağmur soğuktu ne de hava ve hepsi şakır şakır yağan yağmurun altında durup sağanağın onları yıkamasına, tenlerini temizlemesine, giysilerini arıtmasına izin verdi. Onlar uyurken atlar bir araya toplanmıştı ve Kjell, sabununu bile çıkarıp koşullar el verdiğince temizlenme fırsatını kullandı. Gömleğini çıkarıp göğsünü sabunlayarak doğal duşun ve yırtılmış elbisesini omuzlarına dolayıp yağmurun saçlarını taramasına izin veren kadının keyfini çıkardı. Gür ve ıslak saçları kalçasına kadar uzanıyor, sırtındaki yaraları gizliyor ve Kjell'i onları düşündüğünde içinde yükselen kuşku sızılarından uzaklaştırıyordu.

Adamları çocuk gibi davranıyor, sağanak altında çıplak ayaklarla koşturuyor, uzun otların arasında güreşiyorlardı. Yağmur başladığı gibi aniden durunca Sasha'nın parçalanmış elbisesini değiştirebilmesi için gereken mahremiyeti sağlayacak derme çatma bir çadır kurdular. Doğal mahremiyet sağlamayan bir arazide bir sürü erkekle seyahat etmenin kendine özgü zorlukları vardı ama elbirliğiyle bunun üstesinden geliyorlardı ve Sasha asla şikâyet etmiyordu. Kjell ve adamları ellerinden geldiğince kurulanıp güneşin, otları yollarına devam edebilecekleri kadar kurutmasını beklerken kuru et ve peksimetle kahvaltı ettiler.

Kjell, zihninde hâlâ hızla koşmaya başlayan atın görüntüsüyle Lucian'ın toynaklarında taş ya da diken parçaları olup olmadığını kontrol ederken Ateş Yaratıcısı Isak yanına yaklaştı.

"Komutanım, bir şey söyleyebilir miyim?"

Kjell elini Lucian'ın bacaklarında, sanrısında gezdirip dişlerini

kontrol ederken, "Konuş," dedi. Sahibinin ilgisine alışkın olan at sakince duruyordu ama ateş yaratıcı, Kjell'in gözlerini görmek istencesine onun işini bitirmesini bekledi. Kjell, Lucian'ın başını bırakıp genç adamın gözlerinin içine baktı. Isak'ın dudaklarında ince ince ter damlaları oluştu ve devam etmeden önce boğazını temizledi.

"Komutanım, dün gece ikinci nöbet bendeydi. Yorgundum ama hiç alkol almamıştım." Gözlerini Kjell'inkilere dikti. "Kuralları biliyorum. Bir... kadın gördüm. Kadın... çıplaktı. Başta onun Bayan Sasha olduğunu düşündüm. Ve başımı çevirdim. Düşündüm ki... o... siz... belki..." Elleriyle yüzünü ovuşturdu. Kjell, bu olayın nereye varacağından emin olamadığından ve konuyu kendinden uzaklaştırmak istese bile başka yöne çevirmek istemediğinden sadece bekledi.

"Tekrar baktım, Komutanım. Özür dilerim. Kendime engel olamadım. Ama Sasha değildi. Kadının saçları siyahtı ve vücudu da Bayan Sasha'dan daha dolgundu." Elleriyle seksi bir vücudun ana hatlarını çizdi ve kıpkırmızı kesildi, sonra yine yüzünü ovuşturdu. "Özür dilerim, Komutanım. Bayan Sasha'nın etli butlu mu yoksa... ince hatlı mı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Yüzünü buruşturdu ve Kjell dişlerini gıcırdattı. Lanet olası Jerick.

"Sadede gel, Isak."

"Bu arazide hiç kabile yok, değil mi Komutanım? Kabile kadınlarından biri olabilir mi? Orada, şuradaki ateşin ilerisinde çırlıçıplak duruyordu." Kjell'le Sasha'nın altında uyuduğu ağaca en yakın olan ateş çukurunu işaret etti. Kjell buz kesildi.

"Sonra gitti. Birdenbire ortadan kayboldu. Bütün çevreyi tekrar tekrar dolaşarak araziye kolağan ettim. Az kalsın bir yılanı basıyordum... ödümü koparan bir şişen engereğe. Bu sabah izlerini aradım ama yağmur her şeyi silip süpürmüştü."

Kjell, kısık gözlerle adama bakarak, "Yılan ne oldu?" diye sordu.

"Olduğu gibi bıraktım, Komutanım. Yılan hızla otların arasına girip kamptan uzaklaştı. Ben de gitmesine izin verdim."

Kjell, gözlerinde tatsız bir ifadeyle dudaklarını büzüp başını salladı.

"Bana inanıyor musunuz, Komutanım?"

"Evet, Isak. İnanıyorum." Ona inanıyordu ve kafasının içinde ihtimaller dönüp duruyordu. Bakışlarını adamdan uzaklaştırdı, gözleri temiz elbisesinin kavuniçi rengi ona egzotik bir çiçek görüntüsü veren Sasha'yı buldu. Saçlarını kalın bir örgü yapmış ve kırmızı bir boa yılanı gibi tek omzunun üzerinden sarkıtmıştı. Bu benzetme kalbinin sıkışmasına neden oldu.

"Yola çıkıyoruz," diye bağırdı adamlarına. "Atlara. Yılanlara dikkat edin."

İki gün boyunca hiçbir olay olmadan yol aldılar... ne Volgarlar ne yılanlar ne de kamp kenarında beliren çıplak kadınlar. Ama Kjell'i endişelendiren çıplak hayaletler ya da kuşadamlar değildi. Gece nöbetçilerini üç katına çıkarmış ve Sasha uyurken yanına bir nöbetçi koymuştu. Adamları onu sorgulamadı... Isak siyah engerek hikâyesini ve yerli bir kadın gördüğünü onlarla paylaşmıştı ama olayı tekrar anlatırken Sasha'dan ve kadını o sandığından bahsetmekten özenle kaçınmıştı.

"Mağaradaki yılanlar gibi değildi. Bu yılan saldırgandı. Kedi gibi tıslıyor ve havaya doğru yükseliyordu," diye anlattı Isak hayretler içinde.

Jerick, "Yılanlar sürülerden hoşlanmazlar. Sürüler yerin sarılmasına neden olur ve yılanları gererler. Çiğnenmek istemezler. Engereğin hırçınlığının suçlusu muhtemelen atlarımız," dedi düşünceli bir ifadeyle.

Komutanın elleriyle iyileşmiş olmanın şaşkınlığından hâlâ çıkmamış olan Peter, "Engerekler öldürücüdür ama komutan seni iyileştirebilirdi," diye lafa karıştı.

Sasha, "Evet ama komutanı kim iyileştirecek?" diye tatlı bir tonla çıkıştı.

Kjell'in adamları utanarak eyerlerinde kıpırdandı ve Kjell iç çekerek Sasha'nın kalın saç örgüsünü eline dolayıp hafifçe çekti. Adamlarının önünde onu utandırmamak için doğrudan kulağına konuşarak, "Beni korumaya çalışmaktan vazgeçeceksin, Sasha," diye mırıldandı.

Sasha, "Vazgeçmeyeceğim," diye fısıldadı ama muhafızları da dahil edip hem yakasını Kjell'den kurtarmak hem de adamların düşüncelerini komutanlarının zafiyetinden uzaklaştırmak için sesini yükseltti. "Bir yılan hakkında bildiğim bir hikâye var... duymak ister misiniz?"

Adamlar sevinçle kabul ettiler ama Kjell saç örgüsünü bırakmadı.

"Bir yer varmış, çiçeklerin durmadan açtığı, havanın yumuşak ve ılıman olduğu muhteşem güzellikler ülkesiymiş burası. Denizlerinde bol balık olan, insanların mutluluk içinde yüzdüğü bir yer. Ülkeyi iyi bir kralla genç bir kraliçe yönetiyormuş. Kral karısına her tür ağaçla bezeli muhteşem bir bahçe yapmış. Ama bir ağaç varmış ki meyvesi diğer ağaçlarınkilerden daha güzelmış. Beyaz ve tatlı bir meyveymiş bu ama adam, karısına o meyveyi yiyemeyeceğini söylemiş. O bahçedeki her ağacın mahsulünü yiyebileceğini ama o meyveye dokunamayacağını söylemiş. Yanına bile gitmesi yasaklanmış. Kadın her gün o ağaca bakıyor, tek bir meyvesini yemek için yanıp tutuşuyormuş çünkü yiyemeyeceği tek meyve oymuş.

"Kral, kraliçenin yasak ağacın meyvesini istediğini anlamış ama onun yerine bağlardan üzüm getirmiş, sert ve sulu üzümler. Her renkte elma ve armut getirmiş. Kadının dikkatini istediği tek ağaçtan uzaklaştırma çabasıyla portakallar soyup elleriyle yedirmiş.

"Ama bir gün genç kraliçe tek başına bahçeye gitmiş ve o meyveyi yemek arzusuyla kendini ağacın yanında bulmuş. O güne kadar hiç yaklaşmadığı kadar yaklaşmış, dallardan birine dolanmış göz alıcı ve altın rengi ışıltılı bir yılan görebilecek kadar yaklaşmış. Yılan onunla konuşmaya başlamış. Tıslayarak kadına

bir söz vermiş. 'Eğer bu meyveyi yersen her şeyi göreceksin. Kral yemeni istemiyor çünkü her şeyi bilen, tüm gücü elinde tutan sen olacak ve onu terk edeceksin.'

"Kraliçe yılanı ciddiye almamış. Kralı asla terk etmezmiş. Tek istediği o muhteşem, beyaz armudun tadına bakmakmış. Ağaca daha da yaklaşmış. Çok yakınmış. Bir meyve koparmak için elini uzattığı anda yılan zehirli dişlerini koluna geçirip onu sokmuş.

"Kral, kraliçeyi bulduğunda beyaz meyveyi hâlâ sınıksı tutarak ağacın yanında yatıyormuş, ölmek üzereymiş. Meyvenin tadına bakamamış bile. Kral, ona meyveyi yemeyi yasakladığını ama yılan konusunda onu hiç uyardığını fark etmiş."

Gibbous şok olmuş bir hâlde, "Yılan onu kandırmış," diye fısıldadı. Onun bu öfkesi karşısında adamlardan bazıları kıkırdarak bakıştılar.

"Evet. Ama her konuda yalan söylememiş. Kraliçe kralı *gerçekten* terk etmiş. Ölmüş," dedi Sasha, bakışları ciddiydi. Kıkırdamalar kesildi ve adamların ifadesi düşünceli bir hâl aldı. Kjell bu olağandışı hikâyeyi hiç duymamış olmayı dileyerek gözlerini ileri dikti.

Sonraki günlerde hiç kimse görevinden kaytarmadı ve nöbet sırasında uyumadı. Hiç kimse komutanın onları terk etmesinin sorumlusu olmak istemiyordu.

Takei Denizi'ne inen kayalıklar boyunca uzanan Jandarian Ovası'nı dümdüz geçmediler. Kjell, eyaletin lorduyla görüşmek için denizin hemen doğusunda olan Janda Kenti'ne gitmeyi planlamıştı. Ama Janda'ya doğru attıkları her adım onları Jeru Kenti'nden daha da uzaklaştırıyordu. Kjell, hayatında ilk kez kale duvarlarının korunmasını ve güvenliğini istiyordu. Her kayanın ardında tehlike, her dönemeçte sorun, her yönde saldırı görüyordu.

Endişelerini kendine sakladı ve doğuya değil kuzeye dönerek Degn'in güney eteklerinin sınırı olan tepelerin arasından geçen dağlık alana yönelip adamlarını zorladı, atları daha da zorladı. Etraflarından dolanmak daha az yorucu olurdu ama Janda'ya

gitmekten vazgeçip Degn dağlarından geçmek yolculuklarını iki hafta kısalttı.

Sasha ne korku ne de yorgunluk belirtisi gösterdi. Yolculuktan keyif alıyor görünüyordu; Lucian'ın sırtında Kjell'in önüne oturmuş manzaranın tadını çıkarıyor ve adamların birbirlerini sinirlendirmesini engelliyordu. Akşamları etrafı Kral Muhafızları ile çevrili hâlde oturup hikâyeler anlatıyor, gündüzleri sohbet ediyor ve her gece uykuya dalarken Kjell'in elini tutuyordu. Kjell, onu bir kez daha öpmüyor, gizlice kaçıracak anlar bulmaya çalışmıyor ve vücudunun gitgide daha çok arzuladığı şeyi almıyordu ama Sasha her geçen gün onun kalbinden bir parça daha koparıyordu ve Kjell'in Jeru sabırsızlığı, umut etme cesaretini gösteremediği bir şeyin beklentisine dönüşüyordu. Tek duası, meyveye sahip olma tutkusunun gözünü yılanları göremeyecek denli kör etmemesiydi.

Kjell, Sasha ve muhafızlar Jeru Kenti'ne doğru inmeye başladıklarında güneş, Nivea'nın ilerisindeki kadim deniz yatağının üstünde henüz alçalmaya başlamıştı. Batan güneşin ışığı toprağı alacalı bir renge boyuyor, göğü pembeleştiriyordu ve uzaktaki Jeru surları koyu bir parlaklıkla ışıldıyordu.

Kjell yumuşak bir tonla, "Burası dünyanın en güzel şehri," dedi, Sasha ise sadece bakmakla yetindi. Yeşil bayraklar, pembemsi göğü dövüyor ve nöbetçiler borazanlarını üflüyordu. Ses, yaklaşık iki kilometre uzaktan bile rüzgârla taşınıyordu. Onları görmüşlerdi.

"Prens olmadığına emin misin?"

"Ben ağabeyim," dedi Kjell, "ve bu çok daha iyi."

Jeru halkı toplandı ve Kral Muhafızları kent kapılarından geçip geniş caddelerde ilerleyerek şaraya çıkan tepeye tırmanırken

el sallayıp yanlarında koşarak karşıladıkları bu küçük alayın geldikleri müjdesini yaydı. Volgarlarla yaşanan savaş Kjell'i kent surları içinde bir nevi efsane yapmıştı ama aslında ne yaptığını sadece birkaç Jeruvian görmüştü. Zoltev'le kuşadamlar bozguna uğratıldığından, Tiras onu kısıtlayan lanetten kurtulduğundan ve Jeru Kenti aralarındaki Bahşedilmişlerle bütünleşmenin ve onlara karşı hoşgörülü olmanın uzun yolcuğuna başladığından beri Kjell yıllardır ortada görünmemiştir.

Ama insanlar konuşmayı severdi. Solemn gibi sıkıcı bir mezra ve hikâyeleri seven alev saçlı bir kadın haberine kadar Kjell hakkındaki tüm söylentinin Quondoondaki köylere yayılmasıyla kanıtlandığı gibi. Sasha'nın yüzü gülücükler içindeydi ve kralın kardeşini karşılayan çocuklara el sallıyor, vatandaşların heyecanı karşısında ellerini çırpıyordu.

Gözleri kocaman açılmış, yüzü kıpkırmızı, "Seni seviyorlar, Kjell," diye bağırdı.

"Beni sevmiyorlar. Kral Tiras'ı seviyorlar. Onun kraliçesini seviyorlar. Prenses Wren'i seviyorlar. Benimle hiç ilgisi yok."

Muhafızlar, kalabalıkta belli bir düzende ilerlerken atlar arasında boşluk olmasına izin vermeme konusunda eğitilmişler ama saraya ve ilerisindeki katedrale çıkan tepenin eteklerine yaklaştıklarında bir adam cadde boyunca sıralanmış insanları iterek kendine yol açtı ve atlı birliğin hemen önünde caddeye fırladı.

Adamın gür bir sakalı vardı... Kjell'in yüzünün çok azını görebilmesine neden olacak denli gür. Başına sardığı kumaşın kalın kıvrımları alnını ve gözlerini gizliyordu. Giysileri tozluydu, ayaklarında sandalet vardı, bedeni eğik olarak bir değneğe yaslanmıştı ama atların yolu üzerinde durup çekilmek için en ufak bir harekette bulunmadı. Elini durmalarını emreder gibi uzattı.

Jerick yolu açmak için birkaç metre öne çıkıp, "Kenara çekilin bayım," diye seslendi ama adam gözlerini Sasha'dan ayırmadan ve elini indirmeden hafifçe yana çekildi.

"Saoire?"

Dudaklarından tıslarcasına dökülen bu kelime kulağa Sasha'nın adı gibi geliyordu ama değildi. Bu kelime, *r* harfinde takılarak adamın dilinde âdeta dolandı ve sonra bir iç çekişle serbest kaldı. Adam sanki farklı bir dilde lanet okumuş gibi hayra yorulmayan bir his verdi. Sasha, kaşları kapkara gözlerinin üzerine kadar inmiş bir hâlde adama baktı. Sonra büyük bir şaşkınlıkla başını Kjell'e çevirdi. Adam daralan caddenin tıkanmasına neden olduğundan muhafızlar tamamen durmuştu. Kjell, Sasha'yı başka biriyle karıştırdığı açıkça belli olan kambur yabancıyı uzak tutmak için mızrağını indirdi.

"Çekil kenara be adam," diye emrederek adamın ürkmesine neden oldu. Adam etrafına bakındı, çektiği ilginin farkında olmadığı barızdı.

Başını dizlerine kadar eğerek, "Affınıza sığınıyorum, Komutan," dedi. Sonra yoldan çekilip omzunun üzerinden kaçamak bir bakış atıp kalabalığın içinde gözden kayboldu.

Sasha, buz kesmiş bir hâlde Kjell'in önünde oturuyordu, başını yana eğmiş, alışık olduğu biçimde dinliyor, başka hiç kimsenin görmediği bir şey görüyordu.

Heceleyerek, "Saoirse," diye mırıldandı... *Seer-sah...* ve Kjell bu kelimeyi kafasının içinde tekrar ettiğini fark etti. Yüksek sesle söylemeye direndi... hiç olmadığı kadar temkinli, hiç olmadığı kadar kuşkuluydu.

"O adamı tanıyor muydun?" diye sordu.

Sasha başını iki yana sallayarak yavaşça, "Hayır," dedi. "Hayır. Ama o beni tanıyor görünüyordu."

Kjell mızrağını dik duruma getirerek, "Jerick," diye seslendi. "Peşinden git. Kim olduğunu öğrenmek istiyorum."

Jerick daha fazla açıklamaya gerek duymadan başını bir kez salladı. Isak ile Gibbous'u yanına alıp iyi dilekte bulunanların arasında çoktan gözden kaybolmuş adamı takip etmek için kafileden ayrıldı. Adam sadece merak etmiş de olabilirdi. Kral Muhafızları'nın önünde oturan kırmızı saçlı kadına gözünü dik-

miş bakan sadece o değildi. Kjell homurdandı. Şehre böyle girmekle büyük aptallık yapmıştı. Çok fazla dikkat çekiyor, çok fazla yoruma neden oluyordu. Muhafızların Volgarlarla yapılan savaştan kente getirdikleri son kadın Jeru Kraliçesi olmuştu.

Üç yıl önce Kral Tiras, Kilmorda'daki ilk savaştan Corvynli esir bir kadınla dönmüştü. Hain babasını kontrol altında tutmak için Leydi Lark'ı kuledeki bir odaya kilitlemiş ve onu tutsağı yapmıştı. Şimdi bütün Jeru onun önünde diz çöküyordu.

Kjell'in Sasha'yı bir odaya kapatıp başına silahlı muhafızlar dikmek gibi bir niyeti yoktu. Ama onu yanında tutmak istiyordu ve bunu nasıl yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Şu an bütün şehir komutanın yanındaki kadın hakkında varsayımlarda bulunuyordu. Kısa süre sonra tıpkı Jerick'e yaptığı gibi bunu itiraf etmek zorunda kalacak ve anında meraklı, her işe burnunu sokan halkın nefretini kazanacaktı.

Krala eşlik ediyor olsalardı yapacakları gibi avluya yönelmediler. Onun yerine geniş asma köprüden geçip devasa kale kapılarından girdiler ve sola, kralın ahırlarına doğru döndüler. Lucian'ın kulakları öne doğru eğildi, arpa ve yolculuğun sonuna gelmiş olmak yüzünden yürüyüşü hızlandı.

Kjell, Büyük Salon'dan başlayıp doğu girişinden dışarı taşan ve ahırlara giden yolu tıkayan sırayı görünce geç de olsa bugünün halka açık toplantı günü olduğunu fark etti.

Sasha, "Neler oluyor?" diye sordu, bakışları budanmış bitkiler ve merakla ona bakarak bekleyen vatandaşlar arasında gidip geliyordu. Kalabalığa yaklaştıklarında Sasha siperlere ve Jeru kalesinin kubbeli hisarlarına bakmak için şalını çıkardı ve batan güneşin pembemsi ışıltısıyla alev gibi parıldayan saçları dalga dalga omuzlarına döküldü.

"Kralla Kraliçe, haftada bir gün vatandaşlarını dinler, anlaşmazlıkları çözer ve huzurlarına getirilen şikâyetler hakkında hüküm verirler. Bu, inanılmaz sıkıcı bir iştir ve ikisi de şafak söktüğünden beri buradalar. Sıranın uzunluğuna bakıldığında epey

uzun bir gün olmuş." Kjell konuşurken günün sona erdiğini bildiren bir borazan çalındı ve hâlâ dinlenmeyi bekleyen insanlar, arkalarını dönüp bir sonraki hafta tekrar gelmek zorunda kaldıkları için homurdanarak dağılmaya başladı.

Kjell, muhafızları ahırlara sokan seyise, "Beckett," diye seslendi, hava şartları yüzünden yıpranmış yanaklarında bir tebessüm belirip yok oldu.

Beckett ellerini uzatarak, "Hoş geldiniz, Komutan," diye bağırdı ve bakışları anında ata kaydı. "Merhaba, Lucian. Seni özledik, oğlum."

Kjell attan inip ellerini Sasha'ya uzatarak onu Lucian'ın sırtından aldı ve belini bırakmadan önce bacaklarının toparlanmasına fırsat verdi. Şafak vaktinden beri at sırtındaydılar ve sadece birkaç mola vermişlerdi.

Beckett bir anda atı unutmuş, ağzı açık bir hâlde gözlerini güzel kıza dikmişti.

Utangaçça gülümseyerek eğilip reverans yaptı ve Kjell, hissettiğinden daha büyük bir sabırla onu gönderdi.

"Lucian'ı al götür ve karnının iyice doyduğundan emin ol Beckett. Sağ sağırsını kontrol et. Volgarlarla son çatıştığımızdan beri orasını sakınıyor."

Beckett olmayan şapkasının siperliğine dokunup Sasha'ya bir kez daha reverans yaparak, "Baş üstüne, Komutanım," dedi ve sonra beceriksizce dönüp atı ahırlara yönlendirdi.

"Gel, Sasha." Bunun gibi bir an daha olmamıştı. Şu an yanında Sasha'yla evindeydi ve onunla ne yapacağını bilmiyordu. Onu kâhya Bayan Lorena'ya teslim edip bir odayla sıcak yemek verilmesini isteyebilirdi... peki ya sonra? Kjell kraliyet çalışanlarına emir vermezdi. Fazla gecikmeden onu kardeşiyle tanıştırmak zorunda kalacak ve Sasha'yı tanıdığı kadarıyla o da kendisine bir iş verilmesini talep edecekti. Onu şimdi tanıştıracaktı, kardeşiyle kraliçeyi Büyük Salon'da yakalayacak ve bu işi bitirecekti.

Sasha'nın elini tutup hiçbir açıklamada yapmadan onu çeke-

rek bahçeye doğru yürüdü, huzursuz ve tuhaf bir endişe duyarak özel kapının geniş doğu girişinden geçti. Gerginliği onu asabileştirdi ve Sasha nereye gittiklerini söylemesini rica ettiğinde ona bağırarak daha hızlı yürümeye başladı.

Uzun adımlarla Büyük Salon'a girdi ve Kral Tiras'la Kraliçe Lark'ın Kraliyet Konseyi'yle görüşme yaptığı platforma doğru döndü.

Kjell, zavallı kadını suç işlemiş ve onu mahkeme karşısına çıkarıyormuş gibi çekiştiriyorsun.

Kjell, kafasının içinde Lark'ın sesini duyunca yüzünü buruşturdu ve yavaşladı, Lark'ın düşünceler aracılığıyla iletişim kurma becerisi hâlâ eskiden olduğu gibi rahatsız ediciydi. Kjell, hızını yavaşlatmış olsa da tahta doğru yürümeye devam etti. O, hışımla ilerlerken Sasha, onu geri çeken isteksiz bir yükü.

"Eve döndüm, kardeşim," diye gürledi, sesi gereksiz derecede yüksek, kalp atışı rahatsız edici derecede hızlıydı. Büyük Salon'dan, bir zamanlar babasına ait olan tahttan, onun barındırdığı geleneklerden ve kendisini dışlayan bir geçmişle iç içe geçmiş dokudan nefret ediyordu.

Tiras, o parlak siyah saçları, ince ve uzun bedeni, güçlü kaslarıyla tek kelime etmeden ayağa kalkıp konseyle görüşmesini sonlandırdı. Tiras koyu bir ten ve heykel gibi hatlara sahipken Kjell soluk gözlü ve kaba sabaydı. Tiras soğukkanlı bir güce sahipken Kjell kaba kuvvetliydi ve Tiras bilgeyken Kjell sadece akıllıydı.

Kjell, Tiras gibi olmayı tercih ederdi... zeki ve güçlüydü ama bilgelik ve güç bir erkeğin kolayca seçebileceği bir şey değildi. Kjell, farklılıklarını umursamıyor ve aslında kardeşiyle çok gurur duyuyordu. Sadece onun kadar iyi olmadığını farkındaydı ve bunun doğru olmamasını diliyordu.

Tiras, vahşi bir kedi zarafetiyle platformdan indi ve kollarını açıp geri dönmüş olmasından dolayı duyduğu mutluluğu açıkça belli ederek ağabeyini karşıladı. Tiras, her zaman Kjell'in bu dünyada en çok sevdiği kişi olmuştu; Sasha'nın elini bıraktı ve

Kraliyet Konseyi onları izlerken karşılık vermemek için büyük çaba harcarsa da bu sevgi gösterisini geri çevirmeyip Tiras'ın onu kucaklamasına izin verdi.

Yanında Sasha öyle eğilerek, öyle ciddi bir reverans yaptı ki başı neredeyse dizlerine değdi.

Uzun bukleleri dökülüp mermer zemini süpürürken nefes nefese, "Majesteleri," dedi. Tiras elini uzatıp onun doğrulmasına yardım etti ve ne tahmin ettiği bariz bir ifadeyle ona gülümsedi.

Tiras kendi çıkarımını dile getirmeden önce Kjell telaşla açıklamaya girişti.

"Tiras, Kraliçe Lark, bu Sasha. Quondoan'dan... Kilmorda'dan." Bu beceriksiz tanıştırma karşısında etmek üzere olduğu küfrü yutarak biraz daha dikkatle devam etti. "Ona burada, sarayda bir iş sözü verdim. Eğer burada kalabilirse bunun şahsi bir iyilik olarak göreceğim. Şimdilik. Yakın gelecekte." Konuşmaya son verdi.

Sasha kızarak, "Uzun süredir yollardayız, majesteleri. Görünüşümü mazur görün," diye geveledi.

Kjell onun çok güzel göründüğünü düşündü ve yeniden reverans yapmadan önce Sasha'nın kocaman gözlerle ondan tarafa attığı kuşkulu bakışı anlamadı.

"Ağabeyimi affedin," dedi Tiras. "Kjell'in pek arkadaşı yoktur. Hoş geldiniz," dedi Tiras, yüzünde muzip bir tebessüm, ihtiyatlı bakışlar ve yumuşak bir ifadeyle.

Lark da tahtundan kalkıp kocasına katıldı ve yanında duran nedimesini çağırırken elini Sasha'ya uzattı. "Pia sizi Bayan Lorena'ya götürecektir," dedi. "O size iyi bakacaktır. Eğer aradığınız işse onun da icabına bakarız. Ama şimdi dinlenin. Kjell'in *en yakın* arkadaşlarından biri tarafından Corvyn'den sürüklenerek buraya getirilmemin üzerinden fazla zaman geçmedi. At sırtında taşınmak zorunda kalmıştım. Dayanıklılığınızdan çok etkilendim."

Kraliçenin iğneleyici iması karşısında kralın gözleri parladı ama Kjell'in niyet ettiği şey bu değildi. Sasha'nın alıp götürülmesini ve "icabına bakılmasını" planlamamıştı. Onu gözünün önün-

de tutma dürtüsünü bastırarak Pia'yla birlikte odadan çıkışını izledi. Solemn'den beri yanından hemen hemen ayrılmamıştı. Onu bir kayalığın dibinde ölmek üzere bulduğundan beri dört hafta, üç gün. O günden beri at sırtında, kolları arasında yolculuk yapmış, yanında uyumuş ve duvarlarının içine sızmıştı.

Kraliyet Konseyindekiler boyunlarını uzatmış meraklı gözlerle izliyordu ve Kjell vakur bir edayla geniş kapılara dönüp onlara baktı.

Tiras, "Gidin ve zarar vermeyin," diyerek onları azat etti ve kâğıtlarını toplayıp ona ve kraliçeye tekrar tekrar reverans yaptıktan sonra odadan çıkarak koşar adımlarla koridorda uzaklaşmalarını bekledi.

Lark, "İyi görünüyorsun, ağabey," dedi, bakışları sevecen, sesi kibardı. "Seni özledik."

Tiras bir kahkaha atarak, "Kocaman, leş gibi, tüylü bir ayıya benziyor," dedi. "Ve evet, seni özledik. Şimdi bize kızı anlat."

"Quondoona eyaletindeki Solemn'de köleymiş. Bahşedilmiş olduğu için insanlar onu öldürmeye kalkışmış. Onu kasabadan kovup mızraklarıyla itekleyerek bir kayadan atlamaya zorlamışlar. Ben iyileştirdim," dedi Kjell geveleyerek.

Kraliçenin beti benzi attı, Tiras ise dişlerinin arasından söylendi. Her tür adaletsizlikten kendini sorumlu tutuyordu ve yakın bir gelecekte Quondoona'ya ulaklar göndereceğinden Kjell'in hiç şüphesi yoktu.

Tiras, "Hüneri ne?" diye sordu, bakışları ifadesiz, elleri kenetliydi.

"Bir Kâhin. Yaşanacak acıyı görünce onları uyarmış. İnsanlar onu dinlemek yerine ona zarar vermiş."

"Ona Sasha dedin," dedi Lark, kaşları sorgularcasına kalktı.

Kjell, "Evet. Adı bu. Adını her söylediğimde ona hakaret ediyormuşum gibi hissediyorum," diye itiraf etti.

Tiras, "Köle gibi davranmıyor," dedi düşünceli bir ifadeyle, çenesi hâlâ kasılmıştı. Alaycı sırıtişlarından ve iğneleyici yorumlarından vazgeçmişti.

"Firi'de satılmış, Solemnlı bir yaşlı ve Lord Quondoan'un elçilerinden birinin emrine verilmiş. Eyalet düşmeden önce Lord Kilmorda'nın evinde hizmetçilik yaptığına inanılıyor. Daha fazlası olabileceğini düşünüyorum."

Tiras kuşku dolu bir ifadeyle, "İnanılıyor mu?" diye sordu.

"Hatırlamıyor." Kjell omuz silktili.

Lark, "Bana tanıdık geliyor," dedi, kaşları parlak gözlerine kadar inmişti, sivri çenesi avucunun içindeydi.

Tiras, "Saçları yüzünden olmalı," diye yorum yaptı, bakışları az önce Sasha'nın durduğu yere, Kjell'in arkasına kaydı, kafasının içinde sayfaları çeviriyor, daha önce gördüğü bir şeyi bulmaya çalışıyordu.

Kjell, "Daha önce hiç onun saçı gibisini görmedim," diye lafa karıştı. Sesindeki hayranlık karşısında birden utandı.

"Ben de. O kadar kırmızısını görmedim," dedi Tiras. Gözlerinde sıkıntılı bir ifade vardı.

Lark bir süre düşünerek, "Kilmordalı Leydi Sareca'nın saçları da böyleydi. Annemin arkadaşıydı. Annemin ölümünden önce bir kez Coryvn'e geldi, sonrasında birkaç kez daha. Babam, Lord Kilmorda'yı dostu olarak görürdü. Eminim Lord'un evinde Sasha gibi bir kızı hatırlayacak biri vardır," dedi.

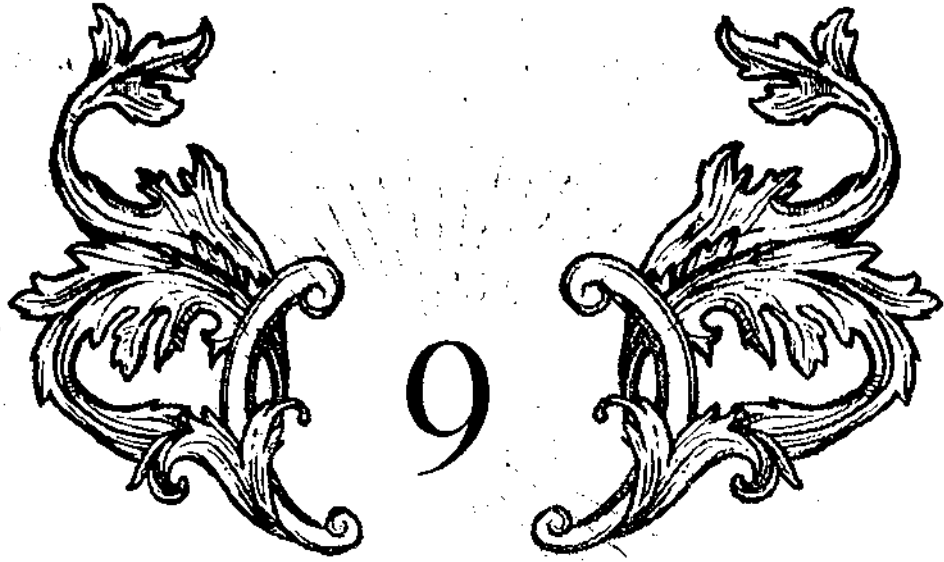
"Zoltev, Kilmor'daki lordluğun Bahşedilmişler'e kapılarını açtığına ikna olmuştu ve masumiyetini kanıtlaması için eyalet lorduna büyük baskı yaptı," dedi Tiras.

"Belki de Kilmorda'daki limanları ve zenginliği kontrol altına almak istemiştir," dedi Kjell. "Zoltev ortadan kaybolmadan ve sen kral olmadan önce Kilmorda'ya gidip gelen muhafızlara birkaç kez komuta etmiş olacak kadar yaşım var. Kilmorda, Jeru'nun en zengin eyaletiydi, Degr'den bile daha zengin. Lord, Kilmorda kuzeyindeki eyaletlerle ilişkisini kesmişti, krallığın gözetimi dışında ticaret yapıyordu. Bu, Zoltev'in hoşuna gitmedi."

Tiras, "Kilmorda'nın tamamen yakıp yıktığı eyalet olması tesadüf değildi," diyerek ona katıldı.

Kral, kraliçe ve Kjell, Kilmorda'nın yaşadıklarının anılarında kaybolduklarından konuşma kısa bir an durdu.

"Sasha misafirimiz olacak ve güvenliği sağlanacak," diye söz verdi Lark. "Sonrasına bakacağız ve onu tanıyan birini bulmak için elimizden geleni yapacağız."

Sasha misafir olmaktan fazla hoşnut değildi.

Bayan Lorena, kraliçenin talimatları doğrultusunda onu aile kanadındaki bir odaya yerleştirdi ve saçını yapması, günlük giyimine yardım etmesi için bir nedime görevlendirdi. Elbiseler ısımarlandı ve kullanımı için her tür incik boncuk, iç çamaşırı, üst etek, terlik, ayakkabı, mendil ve şal alındı. Sasha hepsini zarif bir hayranlıkla kabul etti ama ilk fırsatta Kjell'in ona Solemn'de aldığı elbiselerden birini giydi ve saçını kendi ördü.

Lark, Sasha'nın okuma yazma bildiği fark edince ondan özel yardımcısı olmasını istedi ama Lark'ın becerileri, bu yardımın işten ziyade arkadaşlık yapmak olduğunu düşündürüyordu ve Sasha çalışmaya alıştı. Kjell, onun avludaki taşları temizlemek için Bayan Lorena'dan bir kova su ve sert bir fırça istediğini duymuştu.

Kente vardıkları ilk sabah Kjell, bir kürke sarılmış, odasının kapısı önünde, yerde uyurken buldu onu. Ertesi akşam hayatında ilk kez kapısını kilitlemedi ve onun gelişini duymak için kulak kabarttı. Koridor duvarında hafif bir sürtünme ve çarpma sesi duyduğunda kalkıp onu odasına aldı. Yatağın kendinden en uzak tarafına eliyle hafifçe vurdu ve Sasha ânında yatağa çıkıp uykuya

daldı. Bu olaydan sonra her sabah onu yanına kıvrılmış buldu ve aşırı meraklı çalışanların durumu anlamalarını önlemek için her sabah güneş doğmadan onu uyandırıp odasına gönderdi. Kjell onu hiç geri çevirmedi. Aslında haftalar önce başladıkları bu tuhaf ihtiyaçları hakkında hiç konuşmadılar.

Gündüzleri onu hemen hemen hiç görmüyor ve özlüyordu. Bu durum ona acı veriyordu. Midesinin içinde, boğazının ardında, ayak parmaklarının uçlarında ve ellerinin avuçlarında onu özlüyordu. Bu, onu öylesine dehşete düşürdü ki kendini gönüllü devriye yapıp sırf yapabildiğini kanıtlamak için gerekenden iki gün daha fazla uzak kaldı. Sonra kale duvarlarının, mutfakların içinden neredeyse koşarak geçip kilerde ve bahçelerde onu aradı.

Onun yerine güllerin arasında elinde bir kitap ve kucığında Wren'le oturan kraliçeyi buldu. Kitap önünde süzülüyor, bir komutuyla sayfalar çevriliyordu.

Kjell, "Gücünüzü kötü emellerinize alet mi ediyorsunuz, Kraliçem?" diye sordu.

"Gücümü *kullanıyorum*, ağabey. Wren'in sayfaları yırtmasını istemiyorum."

"Wren uyuyor."

Lark, "Evet. Hem onu kucagımda tutmak hem de okumak istiyorum. Kitap ağır," diye karşı çıktı ama iri yeşil gözlerinde muzip ışıltılar âdeta dans ediyordu. "Sasha'yı mı arıyorsun?" diye sordu.

Kjell utangaç bir ifadeyle, "Evet," dedi.

Lark kitaba inip kapanma komutu verip, "Onu bulmaya can atıyormuşsun gibi görünüyor," dedi. Onunla alay ediyordu ama bu kesinlikle doğrudu ve Kjell, Lark'ın bunu bildiğinden emindi.

Onu bulmaya *can atıyordu*.

"Ona karşı bir şeyler hissediyorsun," dedi Lark. Sormadı, mübalağa etmedi. Kelimeler insanları lanetleyebilir ve canavarları kontrol edebilir olduğundan Lark onları seçerken aşırı dikkatliydi. Her etkileşime istemeden zarar verme korkusuyla yaklaşıyor ve konuşmaktan ziyade dinliyordu.

Kjell sakın bir tonla, "Evet. Ona karşı bir şeyler hissediyorum," diye itiraf etti ve daha fazlasını itiraf etmek zorunda kalmadığına minnet duyarak kardeşinin karısının görüş alanındaki bir banka çöktü.

"Ve bunu istemiyorsun, değil mi?" diye sordu kraliçe.

"İstememeye çalışıyorum."

"Ama duygular her zaman söz dinlemez."

"Öyle." Kjell başını iki yana salladı. "Dinlemiyor. Ama ben... duygularıma güvenmiyorum. Özellikle de onu iyileştirdiğim için. İyileştirme bir... bağ yarattı. Güçlü bir bağ. Doğal olmayan bir bağ."

"Anlıyorum." Lark, onun itirafında bir tutarsızlık bulmaya çalışıyormuşçasına bir süre sessiz kaldı.

Sonra birden, "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordu.

Kjell, gözlerini ona dikti ve Lark'ın yuttuğu küfrü anladığını fark etti.

"Hayır," dedi kısaca.

Kraliçe bir kahkaha attı, sesi kendisi gibi yumuşak ve ısıltılıydı.

Kjell, "Sana hayranım," diye toparlamaya çalıştı. "Senin için seve seve ölürüm. Hatta seni... seviyorum. Ama..." diye kekeleyerek kendisinin de anlamadığı bir şeyler açıklamaya uğraştı.

"Ama beni de iyileştirdin, Kjell. Hatırlıyor musun?"

Bu, aklına gelmemiştir.

"Ama aramızdaki bağ, Sasha'ya hissettiklerinden çok farklı, değil mi?"

Kadının adı bile onun canını yaktı, tatlı bir acı verdi ve Kjell, teslimiyet içinde başını eğdi.

"Daha önce de deli gibi sevdim," diye homurdandı. Kelimeleri zar zor söyleyebiliyordu ve çoğu muğlaktı. Ama yine de kraliçe onları kaçırmadı.

İç çekerek, "Anlıyorum," dedi. Onunla tartışmadı, onun duygularını ya da korkularını sorgulamadı. Söylenenin doğruluğunu kabul edip olduğu gibi bıraktı. Kjell, *daha önce de* deli gibi sev-

miş ve krallık acı çekmişti. Kendisi acı çekmişti. Hem de büyük bir acı.

Bir süre sonra kraliçe yeniden konuşmaya başlayıp konuya döndü.

"Sasha sana çok düşkün."

"Evet." Kjell, kaçamak bir yanıt vermeden kabul etti. Öyle olduğunu biliyordu.

"Ama sen onun da sevgisine güvenmiyorsun, değil mi?" diye sordu kraliçe.

"Sebep minnettarlık ve kölelik alışkanlığı. İkisini de istemiyorum ondan."

"Ne istiyorsun?"

Kjell bir cevap veremeyince onun yerine kraliçe cevapladı. "Seni sevmesini istiyorsun. Bu tamamen farklı bir şey, değil mi?"

Kjell, "Sanırım öyle, evet," diye itiraf etti ve bu itiraf karşısında hem rahatladı hem de acı duydu. "Ben sevilmesi kolay biri değilim."

Lark tekrar güldü ve Kjell yüzünü buruşturdu. "Bu iyi bir şey, sevgili Kjell. Hayattaki en iyi şeyler zorluktan doğar. Kolay elde edilen her şeyden kolay vazgeçilir."

"İroninin zirvesi bu. İyileştirmek için önemsemek zorundayım. Bütün hayatımı zerre kadar önemsemeyerek geçirdim."

"Çok aptalsın, ağabey." Lark kelimelerini yumuşatmak için gülümsedi ama yine de kırıcıydılar ve Kjell'in bakışları sertleşti, çenesi kasıldı. Lark, onun kraliçesiydi ama söylediği şeyden hoşlanmak zorunda değildi.

Lark avutucu bir tonla, "Kjell," dedi. "Sen her şeyi çok fazla önemsiyorsun. Kendinizi adadığınızda, sen de Tiras da babanız gibisiniz. Hiçbir şeyden kaçınmıyor, ölümüne adıyorsunuz. Ama Zoltev kendini güce adadı. Siz ise insanlara. Bu çok daha acı verici."

Kjell'in omuzları düştü ve banktan kalktı. O, bir aptaldı. Yine de içinde kraliçenin haklı olduğu konusunda bir his vardı. Genelde haklı çıkardı.

"Tiras yakında geri dönecek. Onunla konuşmalısın, Kjell."

"Nerede?"

"Gücünü kötüye kullandığı bir yerde." Gülümsemesi hüzünlüydü ve kitaba yükselip açılma komutu verdi.

"Uçuyor mu?"

"Uçuyor. Görüşlerine ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim ona," diye mırıldandı Lark, onun kendi arayışını sürdürmesine fırsat vererek. Kjell birkaç adım attıktan sonra omzunun üzerinden bir soru sorarak tekrar konuşmaya başladı.

"O iyi mi?"

Lark aklının karıştığı bariz bir tonla, "Kim?" diye cevap verdi.

"Wren. O iyi mi?"

Lark iç çekerek, "Ha," dedi. "Evet. Çok iyi."

"Onu son gördüğümde beri büyümüş. Çok güzel olmuş," dedi Kjell, içtenliğine kendisi de şaşıracak.

"Teşekkür ederim, ağabey."

Lark ona seslendiğinde bahçeden neredeyse çıkmak üzereydi.

"Sasha kütüphanede, Kjell." Kjell adımlarını hızlandırdı ve Lark'ın bu hareketi karşısında attığı kahkahayı duydu. Bu kadar belli ettiği için kendine küfretti.

Kjell, kütüphaneyi hiçbir zaman sevmemişti. Uçsuz bucaksız bilgi ve itaatkâr kelimeler, her şey olması gereken yerde, her şeyin bir başı bir sonu var. Tiras raf sıralarını severdi. Kjell ise onları yıkmak isterdi.

Sasha bir merdivene tünemiş, tek koluyla tepesini kavramış, diğer kolunu yukarı uzatmıştı ve dili dudaklarının arasında büyük bir dikkatle kaz tüyünden yapılmış fırçayı kullanarak toz alıyordu. Kjell'in geldiğini ya duymamıştı ya da tüm dikkatini ona bir bakış atamayacak kadar yoğun bir biçimde tehlikeli duruşuna vermişti.

Kjell uzatıp kollarını onun bacaklarına doladı ve onu kollarının arasına indirdi.

Sasha'nın hafif çılgılığı gülümsemeye dönüştü ve Kjell onu en

yüksek rafların arkasına çekip ikisini de geniş çift kapıdan ve yeni hizmetçiyi kontrol etmek için içeri girebilecek herhangi birinden saklarken iç çekerek adını fısıldadı. Sasha, ona sanki güneşmiş ve kendisi karanlıkta kaybolmuş gibi bakarak kollarını boynuna doladı. Dudaklarını yanağına o kadar tatlı bastırdı ki Kjell inleyip onu yere indirdi. Ardından parmakları saçlarında, yüzünde dolanmaya başladı; burnuna, çenesine ve gözlerini kapattığında dahi gördüğü çillerine dokundu.

Sasha, "Ne yapıyorsun?" diye sordu, vücudunu Kjell'e yapıştırarak cilveli bir tonla.

"Bir tanesini bile kaybetmediğinden emin olmak için çillerini sayıyorum." Sasha'nın dişlerini omuzunda hissetti, sanki ona daha da yaklaşmak, onu tüketmek istiyordu. Ellerini saçlarına dolayıp parmaklarının geçtiği yolu takip ederek çenesine, boğazına minik ısırıklar kondurdu.

Ardından onu öpüyor, söyleyemediği her şeyi söylüyor ve duymaya ihtiyacı olan her şeyi dinliyordu. Kjell'in elleri kadının kalçalarını avuçladı ve oradan narin sırtına çıktı; elleri, onun verdiği hazzın ve kendisini içtenlikle karşıladığını bilmenin mutluluğunun tadını çıkararak kalçasıyla sırtı arasında gidip geldi.

Sasha dudaklarını ayırmadan iç çekerek, "Teşekkür ederim," dedi. Kjell hafifçe geri çekildi, sadece şaşkın şaşkın ona bakacak kadar geri.

"Seni öptüğüm için bana teşekkür mü ediyorsun?"

"Evet. Bunu her yaptığında bir daha yapmayacağından korkuyorum."

Kjell, kuşkulu bir tonla, "Neden?" diye sordu.

"Açıklayamam," diye fısıldadı Sasha. "Bu, gördüğüm bir şey değil. Hissettiğim bir şey."

"Bu duygudan kurtulmanı nasıl sağlayabilirim?"

Sasha, "Beni öpmekten vazgeçmeyeceğinin sözünü vermeli-sin," dedi, yüz ifadesi ciddiydi. "Beni bıkıp usanmadan öpmek ve asla durmamak zorundasın."

Kjell, aynı ciddiyetle başıyla onayladı ve anında itaat etti.

"Sasha!"

Sasha titriyordu, gözleri açıktı ama bakışında ve boğazından çıkan seste Kjell'i uyanık olmadığına ikna edecek bir şeyler vardı.

Kolunu dürtüp saçlarını okşayarak yavaşça sarstı onu.

"Sasha, uyan."

Sasha bir an için başka bir yerdeydi, sonrasında Kjell'in yanında. Kjell, onun gözlerine ışığın, şuurun geldiğini gördü ama titremesi devam ediyor ve ağzı kelimeleri oluşturmaya çalışıyordu, zihni hâlâ karışık, vücudu felç olmuş gibiydi.

"Seni gö... gördüm," dedi kekeleyerek.

Kjell, o anda olduğundan emin olmak için sakın bir tonla, "Peki şimdi görüyor musun?" diye sordu.

"Evet." Gözleri kısa süreliğine kapandı ama yüzünde en ufak bir rahatlama yoktu. Kjell onu bırakıp uzaklaştı. Sasha yanında uyurken Kjell mesafeyi koruyordu. Korumak zorundaydı.

"O kadını gördüm."

Kimi kastettiğini sormasına gerek yoktu.

"Sana zarar veremeyecek. Buna izin vermeyeceğim," diye söz verdi Kjell.

Sasha, "Kendim için korkmuyorum," diye mırıldandı.

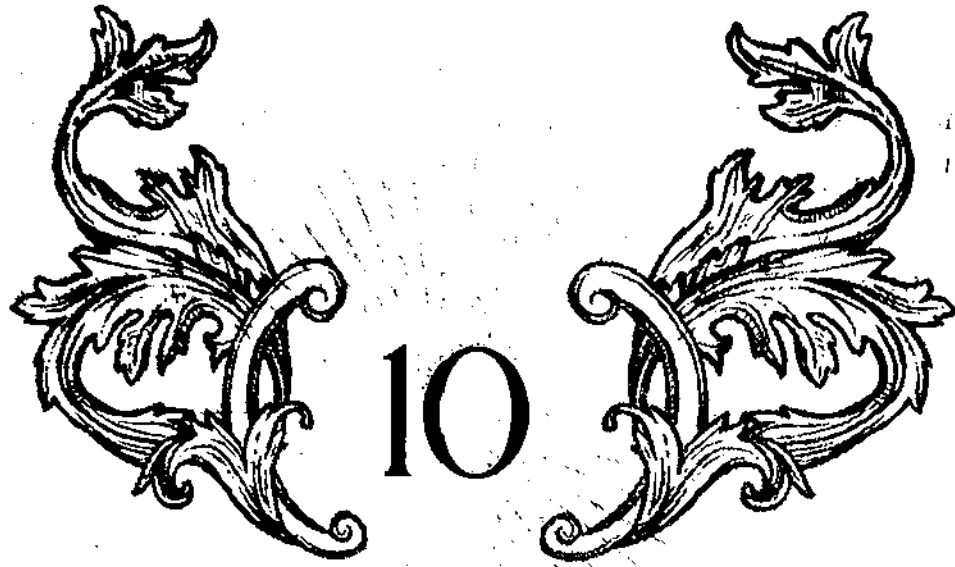
"Bana zarar vermek istese birçok kez gelebilirdi. Ama gelmedi."

Sasha başını sallayarak ona katıldığını belirtti, gözleri pence-
renin dışındaki geceden daha karaydı. Ama Kjell, ona gördüğü
her şeyi söylemediğini, korktuğu her şeyi paylaşmadığını biliyor-
du. Sasha hikâyeler anlatır ama asla yalan söylemezdi. Rüyaları
gerçek değilmiş gibi hissediyor olabilirdi. Belki de tam olarak an-
lamadığı şeyleri yorumlamaya cesaret edemiyordu. Lark, bunun,
kelimelerin gerçek olarak dile getirilmemesinin bilgelik olduğu-
nu söylerdi ona.

Sasha'yı ne öptü ne de sakinleştirmek için kendine çekti, Sasha da bunu beklemedi zaten. Böyle yalnız, onları durduracak hiçbir şey olmadan, onları birbirinden ayrı tutan tek şey zaten asla kavuşmamışken Kjell ona dokunmadı, Sasha da ona, bu karanlıkta olmazdı, böyle olmazdı. Henüz olmazdı. Üstelik zevk, korkuyla aynı yatağa ait değildi.

Sasha tekrar uyumadı, uyanık kalmak tehlike oluşmadan onu görmesine fırsat verecekmiş gibi şafak sökene dek Kjell'in yanında sessizce yattı. Gün doğumundan hemen önce yavaşça yataktan çıktı ve Kjell, onu rahatsız etmekten endişe etmesin diye uyuyor numarası yaparak gitmesine izin verdi.

Sasha sessizce kapıdan çıkmadan önce onun fısıldadığını duyduğunu düşündü. "O kadının sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Kjell, Jeru'daki tek İyileştiren değildi. Jeru halkı arasında hünerlerini ondan daha uzun süre saklayanlar, sadece düşüncelelerini kullanarak tedavi eden İyileştirenler vardı. Dönüştürenler, Değişenler ve Söyleyenler de. Nivea'da, kadim deniz yatağı civarında, esnaf ve zanaatkârların arasında, Jeru Kenti surlarının hemen dışında toplanmışlardı. Tiras, Bahşedilmişler dahil bütün halkın korunacağı duyurusunu yaptığında cesurca ortaya çıkmayı uygun görmemişlerdi. Değişim zordu, istediği zaman değişebilenler için bile. O yüzden Jeru onlara gitti.

Lark'ın ısrarıyla Kjell, yaşlı Söyleyen ve Bahşedilmişlerin kâhini Gwyn'in Sasha'nın geçmişindeki gizemi çözüp çözemeyeceğini görmek için onu Nivea'ya götürdü. Önceden olduğu gibi Kjell'in oradaki varlığı anında fark edildi ve bu ziyareti endişeyle karşılandı.

Kjell; Gwyn'i, İyileştiren Shenna'nın küçük evinin bahçesinde otururken buldu, yüzünü güneşe kaldırmış, sanki ona şarkı söylüyorlarmış gibi güneş ışıklarını âdeta emiyordu. Belki de söylüyorlardı.

Gwyn gözlerini açmadan, "İyileştiren geri döndü," diye karşıladı onu. "Döneceğini biliyordum."

"Sen bir Kâhinsin. O yüzden pek etkilenmedim. Üstelik Shenna geleceğimi söyledi sana."

"Hâlâ fazlasıyla huysuz. Değişenler âleminde bazı şeylerin aynı kalması iyidir."

Kjell, kadının ne beklediğini bilerek karşısına oturdu. Tabure onun için oraya koyulmuştu, bundan hiç şüphesi yoktu.

"Quondoon'dan getirdiğin kadın çok güzel. O nerede?"

Kjell iç çekerek yarı ciddi bir tonla, "Tanrı beni Kâhinlerden korusun," dedi. "Shenna'nın yanında, kulübede. Seninle biraz yalnız kalmak istedim," diye karşılık verdi.

"Peki bunun sebebi ne, İyileştiren?"

Kjell sertçe, "Bilmiyor musun?" diye cevap verdi.

"Her şeyi bilemem, Komutan. Gözlerim göreceklerini görür ve asla ne olduğunu seçemem."

"Sasha da böyle diyor."

"O bir Kâhin," dedi Gwyn. "Ve bu yüzden cezalandırıldı."

"Evet ve onu iyileştirdim. Ölmek üzereydi. İlk kez bir yabancıya şifa verdim."

"En zoru bu, hünerini hiç tanımadığın biriyle paylaşmak."

"Yapılabileceğinden kuşkuya düştüm neredeyse." Gwyn'in anladığını bilmenin rahatlığı içindeydi.

"Bu denli güçlü ve hüneri bu denli olağanüstü olan kraliçe bile belli zorluklar hisseder. Bütün insanlar güçlü olsa dünya ne berbat bir yer olurdu düşünsene," diye mırıldandı Gwyn. İnkâr edilemeyecek kadar güçlü olan kraldan ikisi de söz etmedi.

"Onu iki kez iyileştirmeye çalıştım. İlkinde ölmek üzereydi. İkincisinde ağır yaralıydı. İkincisinde az kalsın başaramayacaktım. Saatler sürdü ve yaralarını kapatmak için bütün gücümü harcadım."

"Başardın mı?" Sesinde şaşkınlık vardı.

"Evet... ama yara izleri hâlâ duruyor."

Gwyn hayranlık dolu bir tonla, "Gerçekten güçlü bir İyileştirensin," dedi.

Kjell üzgün bir sesle, "Onu bir kez daha iyileştiremeyeceğim," dedi. "Bunu hissedebiliyorum."

"Hayır. Muhtemelen iyileştiremeyeceksin. Her hünerin sınırları var. Bizler hassas yaratıklarız, değil mi? Ama bizi daha iyi insanlar yapan bu hassasiyetimiz. Bize verilmeyenin en çok istediğimiz hüner olması iyi bir şey." Kısa bir an sustu. "Bir İyileştiren kendini iyileştiremez."

Kjell başını salladı. "Evet. Biliyorum."

"Birini iyileştirdiğinde kendinden verirsin," diye açıkladı Gwyn.

Kjell, "Shenna, kurtardığım her hayat için kendi hayatımdan bir gün kaybettiğimi söyledi bana," dedi.

Gwyn onu rahatlatmak için, "Ama İyileştirenler herkesten uzun yaşar," dedi. "Ama... yeryüzündeki yılları kısaltmaktan söz etmiyorum, İyileştiren. Şifa verdiğinde, özellikle büyük yaraları iyileştirdiğinde yaşam gücün kurtardığın yaşamla birleşir ve o kişi senin *parçan* hâline gelir. Bir İyileştiren kendini iyileştiremez," diye tekrarladı yavaşça. "Bu yüzden ikinci seferinde ya şifa veremez ya da çok ender verir."

Gülümsedi, yüzünde binlerce çizgi oluştu ve Kjell, sırf yapıp yapamayacağını görmek için onları düzeltme dürtüsüne direndi.

Gwyn, Kjell'in ona dokunmak istediğini ve buna dile getirmeyecek kadar ketum olduğunu anlamış gibi onun elini tutup yüzüne götürdü. Teni, güneşten ısınmıştı; Kjell, onun bu tavrı karşısında rahatlayıp avucunu yanağına bastırarak orada tuttu.

"Solemn'de iki yüz kişiye şifa verdim, çoğu çok hastaydı."

"Harika bir armağan. Hastalığın ciddiyetine ve şifanın yoğunluğuna bağlı olarak onları bir kez daha iyileştiremeyebilirsin."

Kjell, "Eğer ihtiyaç duydukları her an sevdiklerimi iyileştiremezsem onlara ne faydam olur?" diye fısıldadı.

"Seni seven insanlar gücün yüzünden sevmiyorlar, Kjell. Sana onların bir armağanı bu." Gwyn onun elini okşadı ve avucu yukarı dönük olarak kucığına indirip çizgilere baktı. Birkaç dakika derin düşüncelere dalarak sessizce oturdular.

Gwyn, "Ama geliş sebebin sadece bu değil, değil mi?" dedi imalı bir tonla.

"Hayır." Başından beri buraya neden geldiğini bildiğini tahmin ediyordu Kjell.

Gwyn, eline hafifçe vurup göz kırparak, "O zaman onu getir bakalım evlat," diye sırttı.

Kjell, kadınları getirmek üzere döndüğü an onların yaklaştıklarını gördü. Gwyn, kulakları gözlerinden daha iyi iş görüyormuş gibi başını onlara doğru eğdi.

Sasha, yaşlı Söyleyen'i kraliçeyi selamladığı gibi reverans yapıp başını eğerek selamladı.

Gwyn, "Gel, kızım. Ben yaşlı bir kadını sadece. Buna gerek yok," diyerek onu durdurdu ama Kjell bu selamlamanın onu mutlu ettiğini fark etti. "Yanıma otur."

Sasha söyleneni hemen yapıp Söyleyen'in yanına oturdu; yaşlı kadın, onun elini de Kjell'in elini tuttuğu gibi tuttu.

"Sen Bartol'ı görmüşsün zaten... bilmediğin başka ne söyleyebilirim sana?" Gwyn'in sesi alaycıydı.

Bartol bir komedyen, yasalar hüner sahibi olmayı lanet değil, lütuf olarak görmeye başlamadan önce saray soytarılığı yapmış Bahşedilmişlerden biriydi.

Bartol, soytarılıklarıyla Tiras'ı güldürürdü ama Kjell, saçma sapan yetenekleri yüzünden onunla birçok kez alay etmişti. Ona göre Bartol'ın hüneri işe yaramazdı... hiçbir amaca hizmet etmeyen yetersiz bir önsezi gücü. Bartol insanlara halihazırda bildikleri şeyleri söylemekle övünürdü, örneğin, "Geçen salı kuzu yedin. Küçükken ağaçtan düştüğün için yüksekte korkuyorsun. En yakın arkadaşın Garvin. Annen Janetta. Doğduğun gün şiddetli tipi vardı. Kışında gemi şeklinde bir leke var," gibi. Hepsi saçma sapan, hepsi işe yaramaz.

Adam, kralın duyurusundan sonra bir daha ciddiye alınmaya başlamış ve Lark, ona Sasha hakkında neler söyleyebileceğini sormuştu. Bartol, hiç duraksamadan Sasha'nın Kilmordalı Pierce

ve Sareca'nın kızı olduğunu açıklamış ve kraliçe doğruyu söylediğini ifade etmişti. Ama Bartol, Sasha'nın annesiyle babası dışında başka hiçbir şey bilememiş, Sasha'nın da söyleyebileceği birkaç şey sıralamıştı sadece ve birkaç şey daha... örneğin kralın iç çamaşırlarının rengi, Prenses Wren'in yeni bir diş çıkardığı... kimsenin umurunda olmayan şeyler. Bartol, Tiras'ı güldürmüştü ve kraliçe bunun bir mucize olduğunu söylemişti ama Sasha, hâlâ kitapların tozunu almaya ve yerleri fırçalamaya devam etmekte ısrarlıydı. Bir lordun kızı olabilirdi ama Kilmorda'da yapacak hiçbir şey, yanına geri dönecek hiç kimse yoktu. Sasha ise onları hâlâ hatırlamıyordu.

Kjell, "Sasha'nın kim olduğunu görebileceğini düşündük," dedi.

Gwyn kaşlarını çatarak, "Sasha kim?" diye sordu. "Biliyor zaten. Hepimizden daha çok bildiğini söyleyebilirim. *Sence* kimsin kızım?"

Sasha, hiç tereddüt etmeden, "Ben onunum," dedi, bakışları dürüst ve cesurdu.

Gwyn, bu cevap onu selamlanmaktan daha çok mutlu etmiş gibi kıkırdadı ve Kjell karnıyla yüzünün yanmaya başladığını hissetti.

"Hayır, çocuğum. O senin," dedi Gwyn ve Kjell yüzünü buruşturdu. Gwyn onu görmezden geldi, bakışları hâlâ Sasha'daydı. "Uzun bir yolda gelmişsin," dedi düşünceli bir tonla.

Sasha, "Evet," diye cevapladı.

Gwyn, "Bir de henüz yapılmamış bir yolculuk var. Görüyor musun?" diye bastırdı.

Sasha, halihazırda biliyormuş gibi, "Evime mi?" diye sordu.

"Evine," diye onu teyit etti Gwyn.

Kjell lafa karışmak, karşı çıkmak istedi. Bunun için gelmemişlerdi. Kilmorda harabeye dönmüştü. Mecbur kalmadıkça o eyalete bir seyahat olmayacaktı. Ama dilini tuttu.

Shenna yumuşak bir tonla, "Sende Kâhin gözü var, Sasha," diyerek konuşmaya dahil oldu.

"Evet. Ama çok iyi değilim. İşe yaramaz bir hüner bu. Nadiren şifa veren ve genelde korkulan bir hüner. Beni korkutuyor."

"Beni de korkutuyor," dedi Gwyn. "Hünerlerimiz genelde yük, değil mi?"

Sasha boynunu büktü, gözlerini ayaklarına dikti ve Gwyn uzun süre sessiz kaldı.

Gwyn kelimelerini dikkatle seçerek, "Sen Kâhinsin ama bu, senin baskın hünerin değil," dedi.

Sasha şaşırmış, hatta umutlanmış görünüyordu. Gözlerini kaldırıp yaşlı kadına tekrar bakarak ümitle bekledi.

"Sen, başkalarının hünerlerini güçlendiriyorsun. Onları daha güçlü yapıyorsun. Kjell'imizi birçok kez güçlendirdin," dedi.

Sasha, "Bu bir hüner mi bilmiyorum, Gwyn Anne," dedi yavaşça. "Ya da sadece... aşk mı."

Kjell donakaldı.

"Ama bu hünerlerin en iyisi," dedi Gwyn.

Yalnız kalma ve bir daha asla yalnız olmama ihtiyacıyla boğulacak gibi olan Kjell oradan kaçmak istedi. Aniden ayağa fırladı, her zaman onun sadık gölgesi olan Sasha'yı da yaşlı kadının eline bırakıp kalktı.

Gwyn rahatsız olmuş bir iç çekişle, "İyileştiren'i rahatsız ettik," dedi. "Siz gidin, Komutan. Ben bu kıza veda etmek istiyorum."

Kjell'in ısrara hiç ihtiyacı yoktu, döndü ve büyük adımlarla bahçeden çıktı.

Arkasından Shenna'nın, "Komutan?" diye seslendiğini duydu. Kjell, İyileştiren'i arkadaşı olarak görüyordu ama kadın muhtemelen bunun farkında değildi. Bu kadın hüneri konusunda ona çok şey öğretmişti. Kjell ona güveniyordu ve onun da kendisine ya güvenmeye ya da hiç değilse saygı duymaya başladığını düşünüyordu. Durdu ve Shenna'nın yanına gelmesini bekledi ama ona doğru dönmedi. Kadın fazlasıyla sezgiseldi ve Kjell fazlasıyla huzursuz.

Shenna, "Yaralarını iyileştirmeyi teklif ettim ona. Sırtındaki yaraları. Ama bana izin vermedi," dedi, sesi huzursuzdu.

Bu, tam Sasha'ya göre idi. Ama Kjell arkasını dönmedi. Biraz zamana ihtiyacı vardı ve böyle bir zamanı olacak gibi görünmüyordu.

"Yaralarını nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Yaraları hâlâ hassas. Malum oldu."

Kjell irkildi.

Shenna, "Onların bir yadigâr olduğunu söyledi," diye devam etti.

"Neyin?" Kjell'in sesi ağlamaklıydı.

"Muhtemelen iyileştiremeyeceği ama kurtarabileceği bir şeyin."

Kjell, "Lanet olsun," dedi.

"Onun gördüğü şeyle de onunla da savaşmanın bir yararı yok," diye ekledi Shenna yumuşak bir tonla. "Gwyn Anne de aynı. Kendini kayalara fırlatmaktan farkı yok."

Kjell birden pes ederek başıyla onayladı ve bahçeden çıkıp Sasha'yı bekledi.

Eğer Kilmorda'ya gidilecekse kardeşiyle konuşması gerekiyordu.

Kjell'in aklına Tiras'ın kendini zindanlara kilitletiği ya da dairelerinde tecrit ettiği günler geldi. Kjell onun gözü, kulağı, elleri ve ayakları olmuş, her geçen gün kendini biraz daha kaybeden kardeşini sık sık gizlerken krallığın başıboş kalmaması için uğraşmıştı. Ona güvenmemesine, onu küçümsemesine rağmen çaresizlikten çırpınarak gecenin bir vakti Lark'ı koridorlarda çekiştire çekiştire ona yardım etmeye götürmüştü, onun kardeşinin en kötü hatası olduğuna inanmıştı.

O ise hepsini kurtarmıştı.

Şimdi kendini yine saray koridorlarında yürürken buldu. Kendine güvenemese de kurtarılma arzusuyla Sasha'yı arıyordu.

Bir zamanlar bir kadın sevmiş, belki de sadece sevdiğini sanmıştı. Onu, kendisiyle bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynayacak kadar iyi tanıyan bir kadını... Jeru'yu dize getiren bir kadını. Daha önce de hatalar yapmıştı. Aptalca davranmış ve korkmuştu. Korku nefreti yaratırdı ve o, tüm yanlış insanlardan nefret etmişti. Bir kez daha kullanılmayacaktı.

Sasha onu, yaklaşmasını izliyormuş gibi ardına kadar açılmış oda kapısında karşıladı. Yüzü kıpkırmızı, gözleri parlak, dudakları nefes almakta zorlanıyormuş gibi aralıktı.

Kjell girişte durup, "Geldiğimi mi gördün?" diye mırıldandı, bir yanı asla gelmemiş olmayı dilerken diğer yanı onu deli gibi arzuluyordu.

Sasha, "Her şeyi görmüyorum," diye konuşmaya başladığında Kjell onun ses tonuna ve vurgulamasına ayak uydurarak kelimeleri onunla birlikte tekrarlayıp, "Evet, biliyorum," diye ekledi.

Sasha yumuşak bir tonla, "Taş kalbinde dalgacıklar yaratıyorsun," dedi ve Kjell onun, göletteki dalgacıkları ve nihayetinde sahilde ona nasıl ulaşmayı başardıklarını tarif ettiği âni hatırlatan kelime oyununa gülmek istedi.

Sasha arkasını dönüp odasına girdi ve Kjell de peşinden girip kapıyı kapattı. Sasha yatağın kenarına ilişti, darmadağın saçları Kjell'e, yağmur altında perişan ve leş gibi dikildiği günü hatırlattı. Onun dört elle elbisesine, Kjell'in de direncine sarıldığı o günü.

Onu o zaman da seviyordu. Şimdi de.

Quondoondan'da, ay ışığının aydınlattığı göğün altında gözlerini açıp sanki hayatı boyunca onu bekliyormuş gibi selamladığı andan beri seviyordu onu ve bunu ona söylemesi gerekiyordu.

Direnmekten vazgeçip onun karşısında diz çöktü, Sasha, onu kendisine çekip başını dizlerine koydu ve saçını okşadı.

Kjell, kuşkularının giderilmesi ihtiyacı içinde, "Bizi... gördün mü?" diye fısıldadı.

Sasha fısıldayarak, "Seni gördüğümde kendimi çok az görüyorum," dedi. "Ama umut ettim."

Kjell, ayakta duramayacak kadar yoğun duygular içinde olduğundan onu yere çekerek ve yavaş olamayacak kadar heyecanlı olduğundan vücuduna sımsıkı sarılarak öpmeye başladı. Uzunlarını ve karnını döven fırtına kalbinde esmeye başladı, teninden sızıp göz kenarlarında toplandı. Ağlamak istiyordu. Bu şimdiye dek hissettiği en garip duygu, en kafa karıştırıcı tepkiydi. Başını Sasha'nın göğsüne yaslayıp ağlamak istiyordu.

Ağlamadı, onun yerine Sasha'nın dudaklarında nefes alıp ağzını gerdanının narin kemiklerinde, göğsünün kabarıklığında gezdirmesine yetecek kadar havayı içine geçti, sonra durdu ve gözlerini kapatıp alnını onun karnına dayadı.

Mutluydu. Dalga dalga sarmalayan bir duyguydu bu. Sasha, onun öpücüklerinin kendisini mutlu ettiğini söylediğinde hissettiği yoğun duygunun benzeriydi. Mutluydu ve hiçbir şey öldürmüyordu. Görünürde bir kılıç, gökte bir kuşadam yoktu. Kollarında saçları onlara dolanmış, elleri yüzünde olan, yanağının altındaki kalbi küt küt atan Sasha'yla taş zeminde yatıyordu ve kelimenin tam anlamıyla çok mutluydu.

"Bir zamanlar ağaçları elleriyle topraktan sökebilen Jerulu Kjell adında bir adam varmış," diye başladı, ne söyleyeceğini tam olarak bilmeden.

Sasha bir saniye bile duraksamadan, "Yani güçlü bir adam mıymış?" diye sordu.

"Evet. En güçlüsü."

Sasha yumuşak bir tonla güldü, Kjell'e yaslı vücudu sarsıldı.

"Aslanlarla boğuşabilir, ayıları havaya savurabilirmiş, hatta bir keresinde elleriyle on kuşadam öldürmüş. Ama kendisi yalnız, kalbi karanlıkmış."

Sasha, "*O kadar da* karanlık değil," diye mırıldandı.

"Hişt. Bu benim hikâyem."

Sasha onu çimdikledi ve Kjell, doğruldu ve kendine engel olamayarak onu tekrar öpüp dudakları ve diliyle ağzını cezalandırdı.

Soluk kesici kısa bir süre sonra nefes nefese geri çekildi, düşüncelerine yeniden odaklanmaya çalışırken gözleri hâlâ Sasha'nın dudaklarındaydı. Sasha'nın gözleri yalvarıyor, dudakları âdeta dileniyordu ve Kjell eğer o an hikâyesine devam etmezse sohbetin sürmeyeceğini biliyordu.

Yumuşak bir tonla, "Bir gün saçları güneş ışığı gibi, teni ışıltılı kaplı güzel bir kız bulmuş," diye devam etti. Sasha hareketsizleşti, sırtını okşayan elleri durdu. "Kjell buz gibi olsa da kız ona karşı çok kibarmış. Adam çok sinirli olsa da kız sabırlıymış. Adam çok sert olsa da kız yumuşacıkmış."

Kjell, kendini ona bakmaya, gözlerini gözlerine dikmeye zorladı. Sasha dikkatle dinliyordu, gözleri o kadar nemli ve derindi ki Kjell içlerine dalmak istedi. Sonrasında bakışlarını *kaçıramadı*.

"Kız peşinden ayrılmamış ve karanlıkta elini tutmuş. Evinin yolunu bulmasına yardım etmiş ve onun için kuşadamları öldürmeye çalışmış. Bu konuda pek başarılı değilmiş. Ama denemiş."

Ah. Bir tebessüm. Güzel. Kjell'in göğsü yine kabardı, patlamak üzereydi ve nefes alamıyordu.

"Bu güçlü silahşor, tüm ülkenin en güçlü silahşoru..." Onu sevdiğini söyleyemediği için sustu. Bu kelimeler çok hafif, çok resmi, çok yanlış ve çok klişeydi. Bu yüzden ona başka bir gerçeği söyledi. "Bu güçlü silahşor... mutluymuş. Ve artık yalnız değilmiş."

Göz kenarlarından yaş damladı ve saçlarının arasına gizlendi. Kjell, akan mutluluk gözyaşları olsa bile onun ağlamasına dayanamadığından konuşmaya hızla devam etti.

"Kilmorda'nın, Solemn'in, Enoch'un, Janda düzlüklerinin ve aradaki her yerin Sasha'sı, Jeru'nun Sasha'sı olur musun?"

"Kjell'in Sasha'sı mı?" diye sordu Sasha.

Kjell, "Kjell'in Sasha'sı," diye cevap verdi.

Sasha, o güne dek binlerce kez evet demiş gibi, "Ben zaten seninim, unuttun mu?" diye karşılık verdi.

"Ben de senin," diye fısıldadı Kjell. Sasha'nın nemli gözleri ışıldayarak Kjell'in bütün göğsünün yeniden alev alev yanması-

na neden oldu. "Evlilik kararı duyurusu yapılacak. Tiras onayını verdi. Kilmorda'ya gitmen gerekiyorsa ben de seninle geleceğim."

"Yakında mı?" diye sordu Sasha, Kjell'in öpücükleri yüzünden dudakları hâlâ nemliydi.

Kjell, "Çok yakında," diye karşılık verdi.

Sasha uzandı, dudakları bir kez daha Kjell'inkileri buldu, sımsıkı sarılıp çılgınca öpmeye başladı; Kjell de aynı arzuyla karşılık verdi. Ama onunla burada, yerde sevişmeyecekti. İlk sevişme böyle olmayacaktı. İyi bir adam olacaktı. Bilge bir adam. Bir beyefendi. Hayatında ilk kez *kibar* bir adam olacaktı. Sasha'nın onu almasını bekleyecekti ama kendini vermeden önce değil.

Kalçasından destek alıp Sasha'yı kollarının arasına çekerek ayağa kalktı. Onu yatağa yatırdığında Sasha, onun geceliğinin bağcıklarını çözen ellerini, üzerindeki çıkarmasını izledi. Kjell bunu bitirdiğinde ona dokunuşunu izledi. Gözlerini ne kapattı ne de görülmemiş haz içinde kayıp gitmelerine fırsat verdi. Ne başını çevirip yastığa gömdü ne de görmeden titreyen ışığa baktı. Gözleriyle onun parmaklarını ve ellerini takip etti, gittiği yolu ve gösterdiği saygıyı izledi.

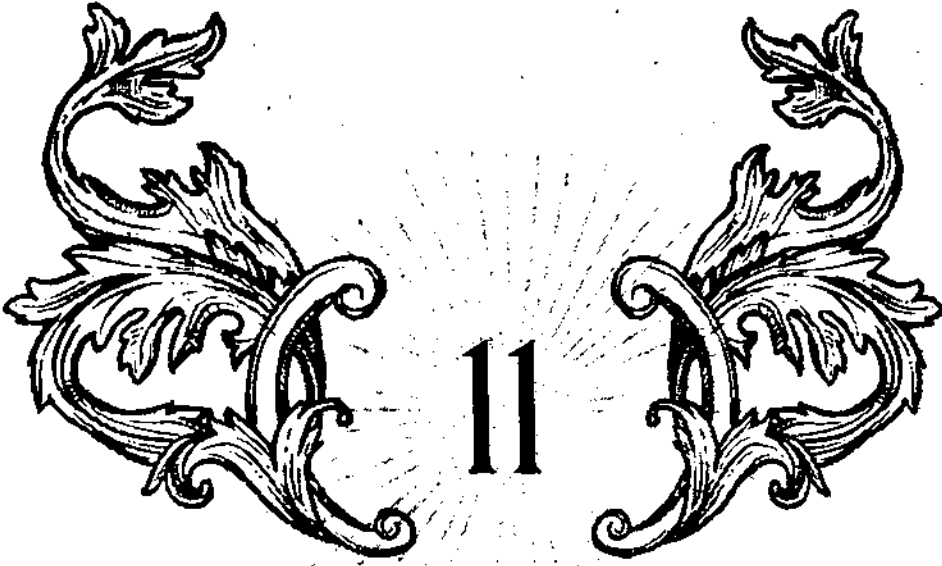
Başparmakları dudak kenarlarını okşadı ve Kjell dudaklarını dudaklarına ve tenine bastırırken öpücüklerini parmaklarıyla hissetti. Kjell, kendi kıyafetlerini çıkarırken de onun vücudunu kendisinininkine dolarken de başka tarafa bakmadı. Ne onun yaptıklarından utandı ne de ağırlığı altında titredi ve Kjell, onun vücuduna iyice gömülürken gözleri kocaman açık, dudakları aralık hâlde, onu daha da kendine çekti.

Sır, hüznün, saklanan ve yitirilen herhangi bir şey yoktu. Ne olacağını ya da geçmişte ne olduğunu değil, o an ne olduğunu gördüler.

Sasha, Kjell'i gördü.

Kjell, Sasha'yı.

Başka hiçbir şey görmediler.

Sasha'ın açık saçları, yanan bir evden yükselen alevler gibi upuzun bukleler hâlinde dökülüyordu. Vücuduna uyan ve ten rengini ortaya çıkaran soluk altın rengi bir elbise giymişti ve Kjell, bu elbisenin temin edilmesinde kraliçenin rolü olduğunu biliyordu. Lark altın rengi giymezdi —gri gözleri, soluk kahverengi saçları, sivri uçlu tacı ve kuş misali minicik bedeniyle tuhaf duracak bir renkti bu— ama değerli maden rengi Sasha'ya çok yakışmıştı. Kraliçenin üzerinde gece mavisi bir elbise vardı ve iki kadın birlikte ateş ve buz, güneş ve ay ışığıydı. Kjell, balo salonuna girerken sendeleyince Tiras ona güldü.

Bir maskeli baloydu bu, erkeklerin nişanlılarının maskelerini çıkarıp kim olduklarını herkese göstererek onunla evleneceğini duyurduğu kadim bir Jeruvian geleneği. Maskenin çıkarılmasıyla hem baloya katılanlara hem de duvarların dışında bekleyenlere duyuru yapılacaktı. Tiras, bunun krallara layık bir etkinlik olmasını istemiş... hatta öyle emretmişti... ve mum ışıklarıyla aydınlatılmış, rengârenk süslenmiş salonun her yanı, her köşesi kralın ağabeyinin nişanını kutlayan maskeli kadınlar ve şık erkeklerle doluydu.

Tiras gözlerini ufak tefek karısına dikip, "Başında taç varken maske pek işe yaramıyor," dedi, Lark'ın mücevherlerle bezeli maskesi, bir maskeden ziyade bir aksesuardı.

Kjell, "Ya da saç rengi güz yaprakları gibiyse," diye ekledi; bakışlarını kıpkırmızı buklelerden ve evleneceği kadının tebessüm eden dudaklarından ayıramıyordu.

Tiras elini ağabeyinin omzunda gezdirip hafifçe sıkarak kaha kaha attı.

"Sen bir şairsin Kjell," dedi gülerek.

Kjell, "Hayır. Rol kesme arzumu kaybettim sadece," diye itiraf etti.

"Bu duyuru yapılacak, bu gece kraliyet tellalı duyuruyu kule surlarından okuyacak," dedi Tiras, "ve geri dönüşün olmayacak."

Kjell, "İstemiyorum," diye karşılık verdi. "Ortalığı velveleye vermeden yeminlerimizi edip bu işi bitirmek istiyorum. Biz hanedan değiliz. Geleneksel tören ya da onun gerektirdiği tantana-yı ve formaliteyi istemiyoruz, zaten gerek de yok."

Tiras, "Sen benim ağabeyim ve Kral Muhafızları'nın komutanısın. Sasha ise Kilmorda leydisi. Bu hazırlıktan kaytarmayacak ya da onu aceleyle getirmeyeceksin. Kilmorda varisinin bulunması ve güçlü Kjell'in ehlileşmesi de bir Jeru zaferi," diye takıldı ona.

Kjell, kardeşinin ona takılmasını duymazdan geldi ve daha fazla tartışmadan görevini kabullendi. Madem kral bu törenin yapılmasında ısrarcıydı, o da boyun eğecekti ama Jeruvian düğün seremonileri hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Kjell kendine çoktan söz vermişti.

Tiras hiç vakit kaybetmedi. Duyuru günbatımında yapıldı. Jeru Kenti'nin bir ucundan diğer ucuna kadar her yerde çanlar çaldı ve kraliyet tellalı surların üstüne çıktı, toplanıp dinleyen ve haberi yayma hevesiyle koşarak uzaklaşan vatandaşlara her seferinde baştan başlayarak duyuruyu tekrar tekrar okudu.

"Kral Muhafızları komutanı, merhum Zoltev'in oğlu ve soylu kral Tiras'ın ağabeyi Jerulu Kjell, merhum Lord Pierce ve merhume Leydi Sareca'nın kızı Kilmordalı Leydi Sasha'yla evleniyor. Yaratıcı, ruhlarını korusun. Karar verildi, düğün sadakat ayı Antipas'ın dördüncü günü yapılacak. Kelimelerin ve Yaradılışın

Tanrısı, bu birleşmeyi Jeru'nun yararına mühürlesin," diye anons etti tellal, kelimeleri batan güneşe doğru bağırıp yıldızlara doğru fırlatarak.

Karşılık olarak arka arkaya, "Kralın ağabeyi Jerülü Kjell çok yaşa. Kilmorda kızı Leydi Sasha çok yaşa," bağırışları yükseldi.

Çanlar susunca dans başladı ve Kjell, buna da katlandı. Rolünü oynadı ve sırf görevin gerektirdiklerini sırayla yapıp sonuçlandırmak için durumu bir kılıç dövüşüymüş gibi ele alarak adımları öğrendi. Sasha bir danstan diğerine geçiyor, biraz sendeliyor, biraz sık ve erken dönüyor ama çabucak ayak uyduruyordu. Çok geçmeden zamanında salınmaya, sıralar arasından zikzak yaparak geçmeye başladı ve Kjell'e danstan nefret ettiğini unutturdu. Altın bir şamdandı o, diğer kadınlardan biraz daha uzun- du ve Kjell tekrar tekrar onun ışığına çekiliyordu. Ayrıldıklarında ikisi de başka tarafa bakamıyor, birbirlerini izliyorlardı.

Gece sonuna doğru çanlar gece yarısını çaldığında Kjell, Sasha'yı da alıp platformdaki kardeşine ve kraliçeye katıldı ve reverans yaparak giden konuklarla vedalaştı. Son konuk da platformun önünden geçip büyük salondan çıktığında Jerick, bir telaşla kralın özel girişinden içeri girdi ve Tiras'a yaklaşırken sürekli özür dileyip yere kadar eğilerek reveransına devam etti.

"Majesteleri, affınıza sığınıyorum. Asma köprüde bir ziyaretçi var. Huzura kabul edilmek istiyor."

Tiras geceyi bitirmeye hazır olduğunu açıkça belli eden bir iç çekişle, "Ne istiyormuş?" diye sordu. Saat çalmış, dans bitmiş ve tören tamamen sona ermişti. Salonda sadece birkaç sarhoş asilzade, müzisyenler ve kralın hizmetkârları kalmıştı. Sasha esniyor ve bunu gizlemeye çalışıyordu. Kraliçenin tacı hafifçe eğilmişti.

"Kilmordalı leydiyi tanıdığını iddia ediyor," diye açıkladı Jerick özür diler bir tonla, bakışları Kjell'le Sasha arasında gidip geldikten sonra tekrar krala döndü. "Onu gönderip yarın gelmesini söyleyecektim ama komutan bu adamı bulmamızı emretmişti."

Kjell'in kalbi kısa bir an tekledi ve yanında duran Sasha dikeldi.

Tiras'ın kaşları soru sorarcasına kalktı ama Kjell, bu iddiayı sert bir baş sallamayla doğrulayınca Tiras adamı dinlemeye razı oldu.

Dakikalar sonra Jerick ve bir muhafız yanlarında cüppesine sarınmış bir adamla geri döndü. Geleneğe uygun olarak tahtın on adım önünde durdular ve adama ismini söylemesini emrettiler.

Ziyaretçi ahenkli bir tonla, "Kral Tiras, Kraliçe Lark," dedi, sesi alçak ve sıradandı. "Ben, Dendarlı Padrigus. Bu saatte beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim."

Tiras başını eğerek, "Yaklaştırın," dedi muhafızlara. "Sonra bizi yalnız bırakın ve kapıların dışında bekleyin."

Kjell, kralın bu isteğine minnet duydu. Eğer bu adam Sasha'yı tanıyor, onun geçmişini biliyorsa başkaları dinlesin istemiyordu, hayatını emanet edeceği kadar güvendiği adamlarından biri olsa bile. İki muhafız, adamı öne getirip bıraktılar ve salondan çıktılar. Büyük kapılar kapanınca Kjell platformdan inip adamın tam karşısında durdu.

"Jeru'ya vardığımızda sokakta gördüğümüz adamsın sen," dedi, bir yabancıyla yapılan hoşbeşlere takılmadan. Adam sakalını kesmiş, görünüşü epey değişmişti ama Kjell, omuzlarının inişinden ve başını eğişinden tanıdı onu. Adam bir deri bir kemikti ve sırtında büyük bir yük taşımaya alışkın gibi kambur duruyordu. Üzerinde tunikle pantolon değil, tıpkı sokakta gördükleri gün gibi cüppe vardı; geniş kukuleta, dilenciden ziyade peygamber gibi görünmesine neden oluyordu. Kukuletayı geriye itip yüzünü ortaya çıkardığında Sasha'nın nefesi kesildi.

Öne doğru bir adım atıp elini adama uzatarak, "Padrig?" diye bağırdı. Kjell, önünde durup yolunu kesti.

"Onu tanıyorsun," dedi. Bir soru değil, bir durum tespitiydi bu. Sasha'nın adamı tanıdığı açıkça belliydi.

"Evet." Sasha belirgin bir biçimde başını salladı. "Bana yardım eden adam. Kilmorda'dan Firi'ye kadar benimle yürüdü," dedi âdeta çığlık atarak, gözlerinde tanıma ışıltısı vardı.

"Leydim, çok uzun süredir sizi arıyorum," diye fısıldadı

Padrig. Bacakları, omuzlarındaki yük birden kalkmış gibi büküldü ve dengesini kaybetti. Yaşlıydı ama yaşı, yıllardan ziyade üzüntüden kaynaklıydı, yüzünde çok fazla derin çizgi olmasa da saçları kırılaştı. Kjell ona yardım etmek için harekete geçti ve adam dengesini sağlamak için onun koluna yapıştı.

Kjell, "Neden bugüne kadar ortaya çıkmadın? On beş gündür Jeru Kenti'ndeyiz. Adamlarım seni aradı ama ortadan kaybolmuşsun," dedi.

Padrig başını eğerek, "Beni affedin, Komutan," diye mırıldandı. "Düşünülmesi gereken çok şey vardı."

"Ama bu gece geldin. Neden?" diye sordu Tiras, kaşlarını çatarak.

"Duyuruyu duydum Majesteleri. Onun kimliğini teyit ettiler," diye açıkladı Padrig.

Sasha, çoğu şeyde yaptığı gibi onun orada olmasını mutlulukla karşılayıp hemen kabullenerek, "Lütfen Padrig. Otur. Bitkin görünüyorsun," dedi yalvarırcasına.

Kjell yavaşça bir sandalyeye yönlendirdi onu ama adam kabul etmedi, gücünü toplayıp Kjell'in kolunu bıraktı. Bir fırtınaya hazırlanıyormuş gibi bacaklarından destek aldı. Sasha, eğilerek Kjell'in etrafından dolanıp dudaklarında ılık ılık bir tebessümle adamın elini tuttu.

Hayret içinde, "Geçmişimden hatırladığım tek şey sensin," dedi. "Bana çok kibar davrandın ve sana teşekkür etme şansını bulamadım."

Kraliçe yumuşak bir tonla, "Karşıdaki Kilmordalı Leydi Sasha, değil mi?" diye sordu Padrig'e ve Kjell bağırarak, herkese bir süre susmalarını söylemek istedi. Ama etrafındaki sohbetin hızı arttı.

Adam emin bir biçimde başını salladı. "Bazen... ona Sasha derdik. Ama asıl adı Saoirse." İşte yine aynısı, sokakta söylediği kelime. Seer-sha*. Adam o zaman da kim olduğunu biliyormuş.

Kjell, "Biz?" diyerek araya girdi.

* (İng.) Seer: Kâhin —çn.

"Ailesi. Onu sevenler." Söyleyecek çok fazla şey olduğu bariz olmasına rağmen Padrig zorla konuşuyordu.

Kjell, "Sasha neden hatırlayamıyor, Padrig?" diye sordu, kuşku sesinin sert çıkmasına neden oldu.

Padrig cevap vermedi ama yutkunarak, dudaklarını oynatarak çaresizce Sasha'nın eline yapıştı ve Kjell'in endişesi aniden korkuya dönüştü. Elini Padrig'in cılız göğsüne koyup onu geri itti. Sasha'yı arkasına çekip onunla titreyen adam arasında dikildi. Gözlerini Padrig'ten ayırmadan yavaşça kılıcını çekip adamın boğazına dayadı.

Sasha elini uyarırcasına onun omuzuna koyup, "Kjell," diye bağırdı.

Kjell geri adım atmayı reddederek, "Sasha, geri çekil," dedi emreder tonla. Sasha elini indirse de geri çekilmedi.

"Sasha, Firi'de köle olarak satıldı. Quondoon'a getirildi. Hor görüldü ve kötü muameleye maruz kaldı. İnsanlar onu öldürmeye kalkıştı." Kjell, bakışıyla Padrig'i yerine mıhladı, sesinde sahte bir sakinlik vardı. "Sen neredeydin?"

Gözleri yalvarsa ve görünen biçimde yutkunsu da Padrig kendini korumak ya da savunmak için hiçbir adım atmadı.

"Kjell." Bu kez onu uyaran Tiras'tı ama Kjell kılıcını indirmeydi. Çok yanlış olan bir şeyler vardı ve Sasha arkasında donakalmıştı, güçlükle nefes alıyordu.

"Sasha'nın kim olduğunu biliyordun ama ona söylemedin. Sonra da onu kaderine terk ettin."

Padrig başını iki yana sallayarak, "Onu kaderine terk etmedim, düşündüğünüz gibi değil," diye karşı çıktı.

Sasha sakin bir tonla, "Açıklamasına izin ver, Kjell," diye rica etti.

Padrig derin bir nefes aldı, bakışları devam etmek için izin istercesine kısa bir an krala kaydı. Tiras başını eğerek onu teşvik edince Padrig devam etti.

"Lord Firi'ye gittim. Beni kabul edeceğini düşündüm. Kilmordalı

Lord Pierce ve Leydi Sareca'yı tanıyordu ve kendisinin de bir kızı vardı."

Padrig kısa bir an sustu, hatırladıkları yüzünden çenesi kasıldı.

"Lord Firi çok hastaydı. Beni kabul edemedi, bu yüzden kızı Leydi Ariel'in huzuruna çıkarıldım."

Bu isim büyük salonda çalan bir çan gibiydi, yankılı ve kulak tırmalayıcı. Padrig bu tepkiyi bekliyor olmalıydı ki durup söylediğinin özümsemesini bekledi.

"Leydi Firi'ye saygıdeğer lord bize sığınma hakkı sağlarsa karşılığında ona bir şey vereceğimi söyledim." Padrig bir kez daha sustu, bakışları şaşkınlıkla ona bakan ve kulakları hâlâ çınlayan kadınlarla erkeklerde gezindi.

Kral, "Ona ne teklif ettin?" diye üsteledi.

"Benim bir... *hünerim* var ve onunla seve seve paylaşacaktım." Tekrar susup ne kastettiğinin anlaşılmasını bekledi.

"Krallığımda Bahşedilmişler'in korkmasını gerektirecek hiçbir şey yok. Hünerin ne, Padrig?" diye sordu Tiras sabırsızca.

Padrig dikkatli bir tonla, "Bana Yıldız Yapıcı derler," dedi, gözlerini Sasha'ya dikti. Sasha'nın soluğu kesildi ve Kjell kendini hasta hissetti.

Sasha mutlu bir ifadeyle, "Yani Dönüştüren'sin," dedi. "Tıpkı hikâyedeki gibi."

"Onlar hikâye değildi, Saoirse." Padrig başını iki yana salladı. "Çok korkmayasın ve zamanı geldiğinde geçmişini anlayasın diye sana hikâye olarak sundum."

Kjell, "Onun anılarını aldın," dedi, anlamaya başlıyordu.

Padrig, "Evet," diyerek itiraf etti.

Sasha, "Anılarımı mı aldın? Neden?" diye sordu, kafası karışmıştı.

Padrig, "Seni güvende tutmak için," diye açıkladı. "Sadece seni güvende tutmak için. Ama başaramadım."

Kjell, "Belli ki," diye homurdandı. Padrig utanç dolu bir kabullenişle başını eğerek konuşmaya devam etti.

"Lord Firi'nin İyileştiren'e ihtiyacı vardı. Ona bunu sağlayamazdım. Ama ona bir nevi ölümsüzlük sağlayabileceğimi söyledim kızına. Anılarının, olduğu kişinin tüm özünü alabilir ve ruhunu yıldızların arasına yerleştirebilirdim."

Grup sessizdi, anlattıkları karşısında ağızları açık kalmış, hikâyesinde âdeta kaybolmuşlardı.

"Leydi Firi neler yapabileceğimi fark edince ona göstermemi talep etti." Padrig pişmanlık dolu bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Talebini yerine getirdim. Onu yardım edebileceğime ikna etmeye çalışıyordum. Çaresizdim. Ona Saoirse'dan söz ettim. Onu tanıyor olabileceğini düşündüm... ikisi de birbirine yakın lordların kızıydı."

Kjell, "Ne yaptı?" diye sorarken Firili Ariel'in adını söyleyemedi dahi. Kalbi, göğsünden midesine ve uzuvlarına sıcaklık saçan ve onu yakan bir kazandı.

Padrig, "Hafızada muazzam bir güç var," diye başladı. "Anılar çok fazla bilgi sağlar. Leydi Firi'ye büyük kralların yıldızlarını gösterdim. Sonra Saoirse'nın anılarını, gökteki en yeni yıldızı, aşağı çağırdım ve elime aldım. Babasına ne sunduğumu anlaması için bir anının en küçük parçasını Leydi Firi'ye gösterdim."

"Babasına yardım etmek istemedi." Kraliçe Lark'ın ses tonu sakindi ama gözleri parıldıyordu.

Padrig, "Hayır," diye fısıldadı. "İstemedi. Ona yıldızları vermemi istedi. Hepsini. Onları açmamı ve her birini görmesine izin vermemi istedi. Anılardaki bilgileri kendine istedi."

Kjell, "Ne gösterdin ona?" diye sorarken bilmenin tüyler ürpertici duygusu teninden içeri sızıyordu.

"Gösterdiğim *sizdiniz*, İyileştiren. Saoirse çocukluğundan beri sizi rüyasında görüyordu. Bu yüzden onun anları ve rüyaları iç içe geçmiş durumda, geçmiş ve gelecek, birbiriyle bağlı ve ayrılamaz. Işığın bir parçasını kopardığımda Leydi Firi'yle benim gördüğümüz şey sizin yüzünüzdü. Kralın yanında diz çöküyordunuz. Kral ölmüş görünüyordu ve siz yas tutuyordunuz."

Gruba bir şok dalgası yayıldı ve tutunacak bir şey arayan tek kişi Kjell değildi.

Kjell, "Ama onu iyileştirdim," diye karşı çıktı.

Padrig, "Evet," diye mırıldandı. "Ama anılar ve rüyalar böyledir. Parçalar ve bölümlerden oluşur. Leydi Firi ve ben kısacık bir ânını gördük."

Kjell soluğu kesilmiş bir hâlde, "Tiras'ın öleceğini düşünüyordu," dedi.

"Leydi Firi sonraki kralın siz olacağınızdan emindi. Saoirse'un bütün anılarını görmek istedi. Ama reddettim." Padrig, o karar ânını yeniden yaşayınca ürperdi. "Saoirse'nın yıldızını bıraktım ve göğe geri gönderdim. Leydi Firi çılgına döndü. Beni zindana kapattı, işkence yaparak beni pes ettirmeye kararlıydı."

Lark, "Sasha da kim olduğuna dair hiçbir anısı olmadan tek başına kaldı," diye son noktayı koydu.

Padrig, "Evet," dedi, yüz ifadesi çok üzgündü. "Leydi Firi, Jeru Kenti'ne gidince zindanlar boşaldı. Serbest kaldım. Ama Saoirse gitmişti. Leydi Firi'nin onu öldürdüğünü düşündüm. Ama belki de anıları olmadan büyük ya da önemli bir tehdit olmadığını düşündü."

Sasha, birden, "Onları geri istiyorum," dedi. Sesi titriyor, gözleri parlıyordu. Anlatılanları buz kesmiş bir sessizlik içinde dinlemişti ve bu ani isteği diğerlerinin ilgisini çekti. Dönüştüren ona doğru birkaç adım attı, yüzündeki her çizgide özür izi vardı.

"Hepsini geri vereceğim," dedi Padrig karşısında hafifçe eğilerek.

Tiras, "Hünerini görmek istiyorum," dedi emreder bir tonla, Dönüştüren'in açıklamaları karşısında sesi hâlâ dehşet içindeydi. "Firili Ariel'e gösterdiğini bize de göster ve sonra da Leydi Saoirse'dan aldığını geri ver."

Padrig yutkundu ve başını salladı. "Baş üstüne, Majesteleri. Ama göğü görmem gerek ve görülmememiz lazım." Gözleri kısa bir an için Kjell'e çevrildi, bunun sebebi, onun düşmanlığını ve nefretini hissetmiş olmasıydı belki de ya da sadece onun boyut-

larından ve kılıcından korkmuştu ama bu, Kjell'in gözünden kaçmadı. Kaygısı daha da artmıştı.

Kral Tiras onları büyük salondan gitgide kararan geceye mis gibi kokular saçan, sakın bahçeye çıkardı. Sasha, idam edilmeye gidiyormuş gibi yürüyordu. Kjell, baltayı savuran oymuş gibi eşlik ediyordu ona. Kraliçe Lark, şifadan ziyade kutsamayı andıran bir dize okuyarak onlara sakinleştirici düşünceler göndermeye çalışıyordu. Tiras, kraliyet partisine davetsiz gelebilecekleri engellemek için her girişte nöbet tutan muhafızları uzaklaştırarak Kjell ve kadınların geride durmasını emretti. Sonra Dönüştüren'e devam etmesini söyledi.

Padrig, Tiras'ın değiştiği ya da Kjell'in şifa verdiği gibi aniden içindeki bir şeyi çağırarak onun isteğini yerine getirdi. Tuvalini daha iyi görmek için başını geri atıp ellerini göğsüne kaldırdı ve parmak uçlarıyla yıldızları hareket ettirmeye başladı.

Nefes nefese, "İşte burada," diyerek yanıp sönen yıldızı işaret etti. Tıpkı kuyudan su çeker gibi yıldızı hızla kendine doğru çekmeye başladı, ta ki yıldız hız kazanıp kendi başına düşmeye başlayana dek. Işık gitgide büyüdü, parlaklaştı ve grubun ürkerek geri çekilmesine neden oldu.

Padrig onu tutmak için ellerini uzatıp hiç dokunmadan kendine doğru çekti. Yıldız, ışığın minik evreni, yasak meyve küresi avuçlarının biraz üzerinde asılı kaldı.

"Bu senin, Leydi Saoirse," dedi nazik ve saygılı bir ifadeyle, diğerleri şaşkınlık içinde izliyordu. Firili Ariel için böylesi güç ve ışık karşı konulamazdı. Yıldız Yapıcı, ellerini göğsüne kaldırdığı o an hem kendini hem de Sasha'yı mahkûm etmişti.

Kjell, "Leydi Firi'nin ne gördüğünü göster bize," diye emretti.

"Yapamam. Işığın bir parçasını kopardığımda ne olduğunu bilmiyorum ve düşüncelerimizin aksine herhangi bir anı bir kez bu şekilde paylaşıldığında yok olur. Onu geri çağırmam mümkün olmaz."

Sasha, "O zaman başka bir şey göster," diye ısrar etti. Kjell,

onun korkusunu ve kaygısını hissetti. Bu küre ona aitti ama içinde ne olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu.

"Nasıl istersen."

Padrig avucunu döndürüp ışıldayan küreyi sol avucunun biraz üzerinde tuttu. Işığın yüzeyini sağ elinin başparmağı ve işaretparmağıyla sıkıştırıp bütünden bir parça çekip kopardı. Bileğinin küçük bir hareketiyle onu havaya saldı. Parça titrek bir ışık saçtı, uzadı ve düzleşip havayı da dalgalandırarak incecik bir parıltıya dönüştü.

Padrig, "İzleyin," dedi nefes nefese.

Cam gibi yüzeyde sanki onları görüyormuş gibi gözlerini onlara dikmiş bakan bir kadın belirdi. Saçı Sasha'nınki gibi kıpkırmızı, teni çilli ve solgundu ama gözleri maviydi ve dudakları endişeli bir ifadeyle büzülmüştü.

Kraliçe Lark, "Leydi Kilmorda," diye bağırdı.

Sasha, "Annem mi?" diye sordu.

Padrig, "Evet," diyerek onu tasdik etti ve sonra anının herkesin gözü önünde açılmasını bekledi.

"Onlar sadece düş, Saoirse," dedi kadın. "Sadece hikâye. Sen hikâyeleri çok seversin. Bana anlatabilirsin ama başka kimseye anlatamazsın, anladın mı? Hizmetkârlar konuşur. Senin Bahşedilmiş olduğunu söyler. Bir şeyler gördüğünü söyler. O zaman da seni güvende tutmam mümkün olmaz."

Bedensiz ve devasa bir demir kazandan geliyormuşçasına yankılanan bir çocuk sesi, "Leydi Meshara gibi mi?" diye sordu.

Kadın başını salladı, gözleri korku doluydu ve uzanıp onun gözünden gördükleri küçük kızın başını okşadı.

Sasha saçına dokunarak, "Elini neredeyse hissedebiliyorum," dedi.

Padrig, "Anı yok oldu ama duygu yüreğinde kaldı," diyerek onu doğruladı ve anı kırıparak uzaklaşıp yok oldu.

"Annemin başına geleni bildi." Lark'ın dudakları titriyordu, kralın eline uzandı.

Padrig, "Evet. Lord Kilmorda, Saoirse'u bu yüzden Dendar'a, Kral Zoltev ve onun partizanlarının ulaşamayacağı yere gönderdi," diye açıkladı.

Sasha, "Beni gönderdiler mi?" dedi bağırırcasına.

"Dendar'a geldiğinde küçük bir çocuktun. Dendar fazlasıyla tehlikeli bir yer olunca Kilmorda'ya, ailenin yanına gönderildin. Ben de seninle gittim. Kilmorda'nın, Jeruvian Denizi'nin karşı kıyısının er ya da geç istilaya edilip yağmalanacağını bilmiyorduk. Yapabildiğim tek şey seni çıkarmak oldu. Kilmorda'da seni kurtardım ama Firi'de başaramadım."

"Lütfen... daha fazlasını göster." Sasha'nın gözleri küreye yapışmış, onun ışığıyla âdeta hipnotize olmuştu, cevapları almak için yanıp tutuşuyordu.

"Bu izlediğimiz anıları saklaman mümkün olmayacak. Onları zihnine yerleştirmem gerek," diye uyardı Padrig.

Sasha, "Sadece bir tane daha," diye yalvardı. "Onları görmek başlı başına anı."

Padrig bir kez daha en ince ışık huzmesini çekti ve serbest bıraktı. Bu kez gördükleri annesinin yüzü ve tehlike kelimeleri değil, sapsarı çiçeklerle bezenmiş uçsuz bucaksız yemyeşil bir araziydi. Uzakta, bu yeşilliğin üstünde masmavi bir şerit ve onun da üstüne sonsuz bir gökyüzü uzanıyordu. Dinginliğin resmedildiği bir görüntüydü bu, sanki huzur dolu anılardan biriydi. Uzak bir mesafede bir haçı andıracak denli geniş omuzlu ve dar kalçalı, ellerini bir değneğe yaslamış uzun boylu bir adam duruyordu, kırışmış sakalı rüzgârda uçuşuyordu.

Gözlerini bu sahneye dikmiş olan kraliçe yumuşak bir tonla, "Burası Kilmorda değil," dedi.

Padrig halihazırda dağılmaya başlamış olan görüntüye büyük bir özlemle bakarak, "Değil... Caarn Vadisi," diye iç geçirdi.

Sasha, "O babam mıydı?" diye sordu; sesi yumuşak, bakışları bulanıktı.

"Hayır. Dendar Kralı Aren."

"Anlamadım," dedi Sasha, akli karışmış bir ifadeyle başını iki yana sallayarak. Kjell de anlamamıştı ve Dönüştüren'in elinde titreşen, gerçek olması mümkün olmayan ışık gözlerini kamaştırmaya başlamıştı.

"Bize anlatmadığın ne?" Kjell'in öfkesi âdeta patlayarak korkusunu dağıttı.

Padrig sakın bir sesle, "Size bütün hikâyeyi anlatabilirim, bildiğim her şeyi, en ince ayrıntısına kadar. Ama Sasha kendi de hatırlayabilir," dedi.

"Onun öğrenmesi gerek, Kjell," dedi Tiras kibarca. "Anılar ona ait. Onları geri almak onun hakkı."

Padrig, Sasha'ya yaklaşıp tam karşısında durarak ellerini açtı ve ışık topu ellerinin arasında, "Karar senin," dedi.

Kjell bakışlarını küreden ayırıp Sasha'nın gözlerinden ne düşündüğünü anlamaya çalışarak, "Hatırlamak *istiyor* musun?" diye sordu.

Padrig, "Hatırlamak zorunda," diye ısrar etti. "Tek yol bu."

Kjell, "Hiçbir şey yapmak zorunda değil," diye bağırdı ve Padrig, Kjell'in sert tepkisinden korkup sustu.

Sasha, "*Eskiden* olduğum kişi şu anki beni değiştirecek mi?" diye sordu ama gözleri hâlâ Kjell'deydi.

Padrig, "Hiçbir şey kaybetmeyeceksin," diyerek onun endişesini gidermeye çalıştı. "Seni üzecek anılar var. Zihninde olmasını istemeyeceğin anılar var. Ama hüznün mutluluğun eşlikçisidir ve birini diğerinden ayırmam mümkün değil."

Sasha, onu berrak gözler ve sevgi dolu bir kalple kabullenmiş olan Kjell'in elini tuttu ve onu, onu çok seven Sasha'yı kucaklayıp kaldırarak oradan uzaklaştırmasını diledi.

"Hazırım," dedi ve Padrig biraz gevşedi, rahatladığı açıkça belli oluyordu. Aralarındaki boşluğu kapattı ve küreyi sanki başına taç koyuyormuşçasına yavaşça saçlarına doğru indirdi. Işık, kırmızı bukleleri tarafından emilerek Sasha'nın kafatasının içine süzülüp onları alev gibi parlattı. Gözleri titreşerek kapandı ve kı-

sacık bir an için tamamen hareketsiz, parıldayan bir heykele dönüşüp ondan alınan her şeyi içine çekti.

Sonra bacakları büküldü ve boğazından bir ağıt koptu. Kjell onu yakalayıp düşmesini engellerken kılıcı parke taşta tıngırdadı.

"Ne yaptın?" diye bağırdı. Sasha, ellerini gözlerine bastırmış kollarının arasında sarsılıyordu. Dudaklarından dökülen ağıt, ısırtıp dolu bir çığlığa dönüştü.

Padrig, "Hatırlıyor," dedi kederli bir tonla. "Hatırlıyor ve bazı anılar acı verici."

Kjell, "Yaratıcı'nın laneti üzerinde olsun," diye kükredi.

"Bunun başka yolu yok, İyileştiren." Padrig ağlamaya başlamıştı. "O sadece Kilmordalı Saoirse değil. Sadece bir lordun kızı değil."

Padrig ellerini onun başına koydu, anıları zihninden çekip aldı ve hepsini kocaman, parlak bir küreye dönüştürerek yukarı doğru kaldırdı. Sonra serbest bıraktı ve küre gökte süzülerek yıldızların arasına karıştı, titreşerek parıldamaya başlayıp bulunamayacak hâle geldi, artık kim olduğunu bilmeyen kıza ışıklar saçıyordu.

Görüntüler birbiri içinde eridiler ve göğe yükselmiş olan yıldız geri dönüp Sasha'nın üzerine kondu. Resimler titreşerek bir görünüp bir kayboldu, tepetaklak ve tersyüz oldu. Sekti, titreşti ve tekrar değişti. Kadınsı korkular çocuksu hayallere, kızlara özgü özlemler hayatta kalanın acısına dönüştü. Kjell kurtarıcıya, kral ağaca, Sasha köleye, kız ise kraliçeye dönüştü.

Hiçbir şey tutarlı, hiçbir şey denk değildi. Sasha başını iki yana salladı ve anı kalıntılarının yerine oturması, başından sonuna kadar takip edebileceği bir yol yaratması için zaman tanıyarak bir kez daha baktı.

Babasının görmeyen gözleri, annesinin parçalanmış bedeni. Koşuyordu.

Padrig elini tutmuş onu çekiyor ve ilerlemesi için zorluyordu.

Kuşadamların gelmek üzere olduklarını anlamıştı ama gördükleri tekerrür eden tarihin muğlak parçalarına dönüşmüş ve Dendar'ın ne olduğunu, Kilmorda'nın ne olduğunu, uzun zaman öncesinin ne olduğunu ve yakın geçmişin ne olduğunu söyleyemez hâle gelmişti.

Şimdi neydi, geçmiş neydi?

"Geçmiş", binmeyi çok istediği mavi gözlü beyaz bir at, çok büyük bir yatak ve aşırı uzun boylu insanlarla çevrili bir dünyaydı. Annesinin kokusu, annesinin elleri, ona gülün taçyapraklarını, rayihasını, yumuşaklığını ve kırmızılığını hatırlatan annesinin saçlarıydı.

"Geçmiş", annesinin korkusuydu. Belki geçmiş şu andı. Annesi hep korkmuş muydu? "Geçmiş", babasının hikâyeleri, okumasına yardım ettiği kitaplardı.

"Bu hikâyeye nasıl sona erer, Saoirse?" diye sorardı babası. Hayalleri birlikte masallara dönüştürür ve mutlu sonla bitirirlerdi.

Sasha mutlu sonlara inanırdı.

Meshara adında bir kadın onun elini tuttu ve kaçınıcı yazında olduğunu sordu. Sasha, "Yedinci yazımdayım," dedi ve kadın gülmüsedti. "Boyun çok uzun. Ama benim Lark'ımdan fazla büyük değilsin. Bir gün çok iyi arkadaş olacaksınız."

Bir gün. Ama o zaman değil.

"Geçmiş", Kilmorda'nın kumları, denizin maviliği, kendi kendine bir gün gitmeye söz verdiği Porta, Dendar ve Willa'dan hazineler getiren gemilerdi.

Bir gün, o gün oldu.

Midesi çalkalanarak, zihni bulanık, annesini isteyerek ve gördüğü şeylere lanet okuyarak Jeruvian Denizi aşılacak bir yolculuk. Onu gördü, koyu renk saçlı, hüzünlü mavi gözlü İyileştiren'i. Küçük, koyu tenli, bir kuş gibi öten bir çocuğa yeniden yaşam üfle-yişini gördü ve suda kendisini bulması, mide bulantısını, kalp kırıklığını dindirmesi için ona yalvardı.

Dendar. Ardından daha sonraya gitti ve daha sonra sürünerek şimdiye yaklaştı ama hâlâ çok uzakta duruyordu.

Dendar nadiren soğuk olur ama onun yuvası için ağladığı gibi yağmur yağardı. Yağmur yağdı, yağdı ve en sonunda dindi. Kızın gözyaşları dindi. Yuva, toprak, tahıl ve gök kokan bir vadideki Caarn adında bir kaleye dönüştü. Ağaçlar, güven veren uzun boylu nöbetçiler, onları kesmek yerine yer değiştirmelerini rica eden bir halkın sınır taşlarıydı. Devasa köklerini toplayıp yer değiştirerek büyüyecek başka bir yer buldular ve er geç onlara katılacaklara yer bırakıp vadinin etrafını sardılar.

Kız, kalede kralla arkadaş oldu, yalnız kız için sabırlı bir vasi ve kibar bir koruyucu olan bir kralla. Kral, ormanları çok seviyor, ağaçlara isim veriyor ve onların arasında gezinirken kızı da yanına alıyordu.

Bir gün kral kökleri yayılmış yaşlı bir ağacı okşayarak, "Bu benim büyükbabam," diye iç çekti. Parmaklarını oynattı, tırnakları yumuşadı ve yeşerdi. Kollarına sarmaşıklar gibi dolanarak tırmandı.

"Bir gün ben de buraya geleceğim," dedi ormanı göstererek.

Kız hevesle, "Ben de gelecek miyim?" diye sordu.

"Hayır, Saoirse. Sen Dönüştüren değilsin. Senin hünerin görmek."

Günler geçti, ardından yıllar. Kızın gördüğü kişiye dönüştü.

"Bir gün evime gidecek miyim?" diye sordu krala, gözyaşları kralın omzuna akıyordu.

"Bilmiyorum. Gidecek misin?" Kız, kafası karışmış ve şaşırmış bir ifadeyle onun çok sevdiği yüzüne baktı.

"Ne görüyorsun, Saoirse?"

"Dendar'ı görüyorum."

"O zaman kalmalısın."

Çiçekler ve çelenkler. Annesinin ellerinin yumuşacık taçyaprakları Saoirse'nın saçlarındaki taçyapraklarına dönüştü. Padrig kollarını yıldızlara doğru kaldırıp onların karşısında durdu ama ışıkları gökten çekip almadı. Onların ağızlarından yeminleri çekti. Onları karı koca ilan etti, Kral Aren ve Kraliçe Saoirse... ve halk sevinçle bağırarak alkışladı.

Saoirse camda yansımalarını gördü ve annesine benzemeye başladığını fark etti... uzun boylu ve dimdik... artık çocuk değildi, başında bir taç, kalbinde dikenler...

Dendar'ı gördü ama daha fazlasını da gördü. Ellerini bir ağaca yaslamış, kederden enkaza dönmüş iyileştiren'i.

Yapraklar değişti; sarı, altın rengi, turuncu ve bordo oldu. Sonra dökülüp Büyükbaba Ağacı'nı terk ettiler ve ormanın geri kalanı da çırılçıplak bir iskelete döndü. Kral Caarn'ın ötesine seyahat etti ve korkunç haberler, gitgide artan korkuyla geri döndü.

"Söylesene Saoirse, ne görüyorsun?"

Kuşadamlar, insan göğsü ve bacaklarına sahip kanatlı ejderhalar. Kan içen ve insan eti yiyen canavarlar. Saoirse, ağaçların tepelerinde, bütün vadide, tepelerin üstünde ve nehirlerin karşı kıyılarında onları görüyordu. Her yerde onları görüyordu.

"Annenle babanın korkusu ne olursa olsun orası senin için Dendar'dan daha kötü olamaz."

Ağaçlar. Sessizlik ve bekleyiş. Uçsuz bucaksız ağaçlar ve bomboş araziler ve şimdiye, denizin diğer yakasına bir yolculuk.

"Seni burada, Caarn Vadisi'nde bekleyeceğiz Saoirse," dediler. "Bize geri dön Saoirse, buraya, Caarn Vadisi'ne."

Padrig onun anılarını kafasının içinde çekip aldı ve ışıkla sarıp sarmalayıp gitmelerine izin verdi. Saoirse'nin gitmesine izin verdi.

"Anılarımız bazen canımızı yakabilir, Sasha. O yüzden sana yeni bir hikâye anlatacağım."

Bilgi bir bütün olup geçmişle buluştu ve geçmiş bir çığa, bir taşkına, rüzgâr ve kumdan oluşmuş bir tapınağa dönüştü.

Sonuç olarak Sasha'yla Kjell fırtınadan kaçmamıştı.

Sasha nefes alamadı ve konuşamadı. Her kum tanesi tenindeki bir yara kabuğu, manzarayı tamamen değiştiren korkunç bir gerçektir. Geçmişteki her şey çalkalanarak, değişerek, yeniden düzenlenerek o anki her şeye dönüştü, ta ki Sasha tamamen yok olup yerini Saoirse alana, eskiden olduğu kişi artık ona musallat olmaktan vazgeçip olduğu kişi tarafından tamamen imha edilene kadar.

Kjell, kollarında Sasha, peşinde Lark'la geniş merdivenleri tırmandı. Tiras, Dönüştüren'le ilgilenecekti. Adaletin yerine getirildiğini görecekti. O görmezse Kjell görecekti. Ama şimdilik yapabildiği tek şey, göğsüne yaslanmış ağlayan Sasha'yı yüreği ağzında, damarları korku dolu bir hâlde oradan uzaklaştırmaktı. Lark, Kjell'in odasının kapılarına onlar henüz oraya varmadan açılmalarını emretti, yatak örtülerine Kjell odanın diğer ucuna ulaşmadan kendilerini kenara çekmelerini buyurdu ve Kjell, Sasha'yı yatağa yatırdığında kraliçenin dudaklarından huzur verici kelimeler dökülmeye başladı.

*"Geçmiş bitti, yok artık,
Hafiflet bu ruhun yüreğindeki,
Zihnindeki ıstırapları,
Dinlensin ve unutsun zamanı."*

Lark şifa veremezdi, güçlü bir etki yaratmadı ama telkin gücü ve kontrol becerisi eşsizdi. Konuşma becerisini yeniden kazanmak onu daha da güçlü kılmıştı, yine de kelimelerini çok dikkatli kullanıyordu.

Sasha sakinleşti. Titremesi, tek tük ürpertilere dönüştü ve gözyaşları azaldı. Elleri Kjell'in gömleğini bıraktı, kasları gevşedi ve rahat bir uykuya daldı. Kjell onun yanına çöktü.

"Yanında ben kalacağım. Anılar artık onunla ve uyusa da uyumasa da onun için süreç devam edecek," dedi Lark.

Kjell, "Buna izin vermemeliydim," diye karşılık verdi.

Lark yumuşak bir ses, "Kardeşin gibi konuşuyorsun," dedi.

Kjell, "Hayır. O benim gibi konuşuyor," diyerek karşı çıktı. Ama iç çekerek yataktan kalkıp kıvrılmış, kâbus dolu bir uyku uyuyan kadına baktı.

"Git hadi, Kjell. Geri döndüğünde Sasha burada olacak. Cevaplara ihtiyacın var ve şu an o, bu cevapları veremez."

Kjell Büyük Salon'a geri döndüğünde Tiras, boşlukla, geceyi çerçeveleyen yüksek, kemerli pencerelerle ve salondaki sessizlikle çevrelenmiş tahtında oturuyordu. Yüzü taş gibiydi, kollarını sımsıkı kavuşturmuştu ve ayakları yere kalkmaya hazırlanmış gibi geniş basıyordu.

"Otur, ağabey," dedi.

Kjell itaat etmeye isteksiz bir ifadeyle, "Dönüştüren nerede?" diye sordu.

Tiras öne doğru eğilip ellerini önünde kenetledi ve ağabeyinin gözlerinin içine baktı.

Bir kez daha, "Otur," dedi.

Kjell bağırarak, "Ne söyleyeceksen söyle," diye karşılık verdi.

Tiras gözlerini Kjell'inkilerden bir an bile ayırmadan, "Sasha, Kilmordalı Leydi Saoirse değil," dedi.

Kjell, Tiras'ın gevezeliği kesip adamın kellesini vurmaya başlamasını dileyerek sabırsızca, "Ne diyorsun sen?" diye sordu.

"O, Dendar Kraliçesi Saoirse," dedi Tiras.

Kjell, gözlerini şaşkınlıkla Tiras'a dikti, hikâyenin birçok parçası hâlâ açıklanmamıştı. Tiras, açıklamaya çalışarak konuşmaya başladı.

"Dendar Kralı Aren çok güçlü bir Dönüştüren... *halkı* da Dönüştüren ama çoğu nesneleri yanılsamaya ya da samanı altına dönüştürmüyor. Eşyaları büyütüyor. Kendilerini bitkilere, ağaçlara, çalılara ve ota dönüştürebiliyorlar."

"Caarn *ağaç* demek. Kendilerini ağaca dönüştürüyorlar," diye fısıldadı Kjell. Tutunacak bir şey aradı ve sonunda Tiras'ın emrine boyun eğip kardeşinin tahtının durduğu platforma çöktü.

"Sasha'nın hikâyesi. Bir hikâye değil. Gerçek," derken nefesi kesilmişti. Hayır. Sasha değil. *Seer-sha*. Kraliçe Saoirse. Bu isim, Kjell'in dilinde yanmış bir şeker tadı bıraktı... hem tatlı hem acı hem de davetkâr hem düşmanca.

"Dendar, Volgarlar tarafından istila edildi. Önce Porta ve Willa'yı yağmaladılar, sonra Dendar'ı. Ardından da Kilmorda'yı. Padrig, bir Dönüştüren ama onun hüneri Caarn'daki diğer insanlardan farklı. Bu yüzden Volgarlar geldiğinde kral, Padrig'in yeğeni Saoirse'yı koruma görevini ona verdi. Saoirse kendini koruyamazdı... saklanamazdı da," diye devam etti Tiras, öncesinde durumu değerlendirmeye zamanı olmamış gibi tekleyerek yapıyordu açıklamasını.

"O bir kraliçe," dedi Kjell, başı dönüyor ve kahkahalarla gülmek için kendini zor tutuyordu. Anlaması gerekirdi. Tevekkeli değil, ayaklarına kapanmak istemişti.

Tiras yumuşak bir tonla, "Anlamıyorsun, Kjell," diye onun sözünü kesti. Platformdan inip ağabeyinin yanına oturdu ve gözlerini yere dikti. Sevgisi bunu gerektiriyordu. "Tahtın varisi değil. Kralın akrabası değil. Kralın *karısı*. Kral Aren'in... kraliçesi."

Kjell, Dönüştüren'e ulaşmaya kararlı ve öfkeli bir ruh hâli içinde saray koridorlarından geçti. Tiras da düşme tehlikesi olan bir beşiği takip edercesine peşinden geliyordu.

"O nerede, Tiras?" diye bağırdı.

Tiras, "Ona zarar vereceksin," dedi. "Buna izin veremem."

Kjell, kapıları çarparak ve hizmetkârları korkutarak aklını kaçırmışçasına Padrig'i ararken, "Onu öldüreceğim," diye karşılık verdi. Şafak sökmüş ama saray halkı yataklarına henüz gitmişti.

"Bir insanı sırf acı gerçekleri söylediği için öldüremezsın, Kjell."

Kjell, "Bir yalana inanmama izin verdiği için öldüreceğim onu," diye bağırdı.

"Yalan falan yoktu, Kjell." Tiras başını iki yana salladı. "Kimse sana yalan söylemedi."

Kjell kardeşini iterek geçti ve Tiras sonunda onu rahat bıraktı.

Kjell, Sasha'nın odasının dışındaki koridorda dolanıp durdu. Ne onun yatağının kenarına oturabildi ne de hareketsiz durabildi. Lark, tıpkı söylediği gibi Sasha'nın başında nöbet tuttu ama Sasha uyandığında Kjell'i görmek istemedi.

Lark, bitkin bir yüzle koridora çıktı, ellerini ona doğru uzattı, bir sürü mazeret ileri sürerek onu teselli etmeye çabaladı. Ama Kjell ne teselli edilecek ne de reddedilmeyi kabul edecek bir hâl-deydi. Lark'ı iterek odaya daldı ve kraliçe onu durdurmadı. Sasha gözleri kapalı hareketsiz yatıyordu.

Kjell, sandalyeye aptal bir ayyaş gibi yayılıp kendi kendine mırıldanarak yatağın yanında Sasha'nın gözlerini açıp ona bakmasını bekledi.

Lark onun saçlarını açmış, gece boyu Kjell'i baştan çıkaran altın elbisesini çıkarmıştı. Sasha, kapalı göz kapaklarının ardında uyanıktı. Kjell, bunu anlayabilecek kadar çok izlemişti onu uyurken. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve elleri sımsıkı yumuluydu.

Kjell'e bakamıyordu. Sadece günler önce Kjell onunla sevişmişti ve Sasha gözlerini ondan ayıramamıştı.

Yüzünü yastıklara gömdü ve Kjell'in tanıdığı Sasha'ya benzemeyen bir sesle ondan gitmesini istedi.

"Lütfen, Komutan. Gider misin?"

Ve Kjell ona karşı koyamadı.

Günler sonra tıpkı kraliyet ailesi mensubu gibi huzura beklen-
diği söylenerek kütüphaneye çağrıldı ve bir kez daha itaat etti.
Görünüşüne özel özen gösterdi, saçını geriye doğru tarayıp çe-
nesinde uzayan sakalları tıraş etti. Bir hizmetçiye tuniğini ütület-
ti, bir uşağa ayakkabılarını cilalattı. Sonra öfkesine ve gururuna
sımsıkı tutunup geç gitmek için gerekeni yaptı.

Sasha tek başına bekliyordu; o da Kjell gibi özenle süslenmiş-
ti, ne toz fırçası vardı ne de tırmanılacak bir merdiven. Bir öpü-
cük daha almak için tatlı yalvarışlar da yoktu. Başka bir öpücük
olmayacaktı. Sasha, gerçeği baştan sona görmüştü.

Yine de ona bakmadı.

“Sen, Dendar Kraliçesi Saoirse’sın.” Aklına gelen tek cümle
buydu.

Sasha, “Evet,” diye cevap verdi. Kjell, onun açıklamasını bekle-
di. Ağlamasını. Kollarına atlamasını. Ama Sasha elleri kucığında,
sırtı dik, yüzü öne çevrili ve bakışlarını Kjell’in başının ilerisinde
bir noktaya odaklayarak resmi bir ifadeyle oturmaya devam etti.

Kjell, “Diz çökmeme gerek var mı? Dendar’da bir kraliçeyle
konuşurken ne yapılır?” diye sordu.

Sasha’nın yüz ifadesi değişmedi ama hafifçe yutkundu.

“Ayakta durabilirsin,” diye fısıldadı. “Bana sadakat borçlu de-
ğilsin.” Bir kez daha yutkundu ama gözlerini hâlâ kaçıırıyordu.

“Anladım. Söylesene Kilmordalı Leydi Saoirse, o çocuk, nasıl
oldu da Dendar Kraliçesi Saoirse oldu?” Ses tonunu Sasha’ninkine
uydurdu, aynı duygusuz tonlama, aynı sahte sıkıntı.

“Ben Bahşedilmiş’tim ve annemle babam korkuyordu.
Corvyn Leydisi Meshara’ya olanları biliyorlardı. Küçük bir ço-
cuktum ama korkunç şeyler görüyordum. Gerçekleşme ihtimali
olan detaylı hikâyeler anlatıyordum onlara. Hayatlarını cehen-
neme çevirdim.” Durup düşüncelerini topladı ve ses tonunu
değiştirmeden konuşmaya devam etti.

“Kilmorda’yla Dendar arasında bir anlaşma yapıldı. Bir söz
kesme. Altın, kaliteli ipek ve egzotik baharat dolu üç gemiyle

Dendar'a gönderildim. Yirminci yazıma geldiğimde kraliçe oldum. Bir yıl sonra Kral Aren beni Kilmorda'ya geri gönderdi. Bunun kısa bir süreliğine olduğunu söyledi. Dendar saldırı altındaydı ve Caarn'ın geri kalanının aksine ben, kendimi korumak için başka bir şeye dönüşemezdim."

Kısa cümleler kuruyor, kelimelerini dikkatle seçiyordu. Hikâye anlatırken genelde yaptığı gibi süslemiyor, dramatik ya da duygusal öğeler eklemiyordu. Anlatımı yavan, düz ve renksizdi. Sasha olmayan her şeydi.

Kjell, "Padrig neden anılarını aldı?" diye sordu, artık eskisi gibi ikna olmadığını anlamasını sağlayacak kadar küçümseyen bir tonla. Bu, yapmacık bir tavidir. Padrig'in Sasha'nın anılarını aldığını kendisinin onun öpücüklerini çaldığını bildiği kadar iyi biliyordu.

"Bunu yapmasını Kral Aren emretti. Padrig'e eğer Kilmorda düşerse geri dönmeye çalışacağımı söyledi. Dendar'ı hatırlarsam geri dönmeye çalışacağımı ve öldürüleceğimi biliyordu."

Kjell umursamaz bir tonla, "Peki yapacak mısın?" diye sordu.

Sasha'nın gözleri nihayet Kjell'inkilerle buluştu.

"Ne... yapacak mıyım?" Ah. İşte buradaydı. Quondoonlyu Sasha. Ona güvenen zulüm görmüş hizmetçi.

Kjell, "Geri dönecek misin?" diye sordu. İşte o da buradaydı. Sert ve aksi eski Kjell.

Sasha ne açıklama getirdi ne de "Beklenen o," "Dönmek zorundayım," ya da "Başka seçeneğim yok," gibi cevaplar verdi. Sadece, "Evet," dedi.

Evet.

Geri dönecekti.

"Kral Tiras ve Kraliçe Lark küçük bir askeri birlikle Corvyn'den Dendar'a kadar yetecek erzak ayarlamayı kabul etti," dedi. "Babamın evinden kurtarılan bir servet var. O şimdi... benim. Padrig kaçtığımızdan beri geri dönmedi. Ne bulacağımızı bilmiyor ama Caarn'ın bizi beklediğinden ve orada iyi karşılanacağımızdan emin."

Kral Tiras ve Kraliçe Lark ne kadar kibarlardı. Ne kadar ince düşüncelilerdi. Bütün detayları ayarlıyorlardı. Kjell, kardeşini öldürmek istiyordu.

Bir zamanlar sırf onu kızdırmak için Kraliçe Lark'ın karşısında eğildiği gibi abartılı bir tavırla yavaşça eğildi. "İyi yolculuklar, Majesteleri. Size hizmet etmek bir zevkti." Gözlerini Sasha'nın kilerden ayırmadan doğruldu.

Sasha karşılık vermedi ama gözleri ışıldamaya başladı ve sanki konuşmak istiyor ama ne söyleyeceğine karar veremiyormuş gibi dudakları aralandı. Kjell bir süre daha ona bakıp gelmeyen kelimeleri bekledi, sonra topukları üzerinde dönüp geniş adımlarla salondan çıktı.

Kjell, bütün konuşmalardan, mucizevi bir biçimde canlı bulunarak yiğit kral ve onun iyi kalpli kraliçesi tarafından kurtarılan Dendar'ın uzun süredir kayıp kraliçesi hakkındaki ihtişamlı dedikodulardan günlerce kaçındı. Bilmek istemiyordu. Duymak istemiyordu. O gidene dek günleri saymak istemiyordu. Ama görmezden gelemediği hazırlıklar ve yakasını kurtaramadığı insanlar vardı. Aşırı sevecenliğiyle her şeyi daha da kötü yapan Jerick ona destek olmaya çalıştı ama sonra yanından kaçtı. Tiras birkaç kez onu huzuruna çağırdı ama Kjell onun emirlerine karşı çıktı.

Öfkesini ve acizliğini, karşısına mızrak ya da kılıçla çıkan herkesten çıkararak bahçede saatler geçirdi. Adamlarının ona korkudan ziyade acımayla baktıkları fark ettiğinde, Jeru Kenti'nden onları almadan ayrılarak yanında sadece Lucian ve huysuz düşüncelerle upuzun devriyelere çıktı. Ama bir Kâhin'den ebediyen uzak durmanın imkânsız olduğu kanıtlandı.

Dört gün sonra Sasha onu kraliyet ahırlarında, halihazırda temizlediği ahırları temizlerken, daha fazla yiyemeyecek kadar tok olan atları beslerken ve pırıl pırıl parlayan eyerleri yağlarken buldu. Sasha'nın saçları örgülerden bir taç gibi toplanmıştı, açık

bukleler itaatkârca sırtına ve göğüslerine iniyor, sanki özenle yerleştirilmiş gibi duruyordu. Elbisesi, Kjell'in Solemn'de ona aldığı şal gibi uçuk bir yeşildi, dudakları pembe, tırnakları ojeli, görüntüsü mükemmeldi. Ama koyu gözleri süzgün ve bitkin, bakır rengi çillerin altındaki yanakları solgundu. Uyumamış görünüyordu ve duruşunda Kjell'in taht odasında şahit olduğu resmi tavır yoktu.

Yumuşak bir tonla, "Yarın yola çıkıyoruz," dedi.

Kjell anında, "Git ve zarar verme," diye karşılık verdi, bu geleneksel Jeruvian vedalaşması kulağa bir tokat gibi geldi. Sasha arkasını dönüp ıstırapı gidermek için avuçlarını yüzüne bastırdı.

"Hatırlıyorum ama unutmadım," derken Sasha'nın sesi hafifçe çatladı.

Kjell, "Bunun ne demek olduğunu anlamadım," diye cevap verdi ama kaldırılması gerekmeyen saman balyasıyla ilgilenmeyi bırakıp balyalardan birinin üstüne çöktü.

"Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Her şey değişti ama sana karşı olan hislerimi unutmadım."

Kjell'in boğazı tıkanıp, teni yanmaya başladı ve Sasha'ya tepki vermemek için saçlarını avuçladı. Bakışlarını ahırın ahşap latarlarından ayırmadan devam etmesini bekledi. Ama Sasha devam etmedi. Onun yerine ağlamaya başladı. Padrig'in anılarını geri getirdiği gecenin ağıtı değildi bu. Hassas bir ânın için için ağlaması ya da yapmacık tatlı hıçkırıklardan da değildi. O kadar yoğun ve yaralı hıçkırıklardı ki mermi gibi Kjell'in göğsüne saplıyor, kafasının içinde yankılanıyorlardı. Sasha gözlerini elleriyle kapatmış zangır zangır titriyor ve bir örtü gibi yayılmış saçları, dizlerinin üzerine çöküp ona ait olduğunu söylediği günü hatırlıyordu.

"Ne hatırladığını söyle bana." Bu aptalca olabilirdi ama ölümüne neden olsa bile Kjell'in duymak istediği bir hikâyeydi bu.

Sasha ağlayarak, "Onlar öldü. Annemle babam öldü," dedi. "Kilmorda'yı hatırlıyorum. Hayatımı hatırlıyorum. Kim... olduğumu hatırlıyorum. Ama ben de öldüm."

Kjell, "Hayır," diyerek onu teselli etmeye çalıştı. "Ölmedin."

Sasha ona her şeyi söylemek zorundaymışçasına, içindeki her şeyi dökmek zorundaymışçasına telaşla, "Kralı hatırlıyorum. Kral Aren'i hatırlıyorum," diye devam etti.

Kjell nefes alamıyordu.

"İyi bir kraldı. Bana iyi davranıyordu. Yavaş yavaş onu sevmeye başladım ve mutluydum."

Çaresizlik ve mutluluk nasıl bir arada olabilirdi? Ama öyleydi ve Kjell, kaderini belirleyen gerçeğin yasını tutarken kalbi mutlu oldu.

Güçlkle nefes alarak, "Sevindim," dedi ve kendini bir kez daha söylemeye zorladı. "Sevindim."

Sasha başını sertçe iki yana salladı, bukleleri âdeta dans ederek boynunu ve yüzünü okşadı, sırtına vurdu, Kjell'in dokunmadığı kollarına dokundu.

"Lütfen bunu söyleme. Sevindiğini söyleme bana. Sen benimle yas tutmazsan kimse tutmaz." Ona doğru döndü ve yalvarırcasına, teselli edilmek istercesine elini uzattı. Sasha, daha önce onun elini çok kez tutmuş, destek, dayanışma ve yakarış için avuçlarının arasına almıştı.

Kjell ayağa kalkıp Sasha'nın elini tuttu. Uzun, ince parmakları kavrayıp dudaklarıyla dokunmamak için gözleriyle tenindeki çilleri saydı. Sasha da onunkini aynı sıklıkla kavradı ama ikisi de birbirine yaklaştı, ikisi de aralarındaki mesafeyi kapatmadı ve ikisi de onları ayıran yeni çizgiyi geçmedi. Sasha, Kjell'in elini sımsıkı tutarak konuşmaya devam etti, düşünceleri birbiri ardına saçılıyor, kelimeler ağzından hızla dökülüyor, sırlarını paylaşıyor, âdeta günah çıkarıyordu.

"Caarn'ı hatırlıyorum. Kaleyi. İnsanları. Ormanları ve tepeleri. Dendar'daki Caarn Vadisi benim yuvam oldu ve orayı Kilmorda'dan bile fazla sevdim."

Kjell, "Caarn bir yere gitmedi. Seni bekliyor. Geri dönebilirsin," diye teselli etti onu. Sasha'nın ne duymak istediğini bilmiyordu. Ne duymaya ihtiyacı olduğunu bilmiyordu. Ona *bilmek*

bahşedilmemişti. Bu, *hiçbir zaman* onun hünéri olmamıştı. Merhamet, empati, fedakârlık ve feragat... bunlardan hiçbirisi yoktu onda. Ama Sasha onun hayatına girdiği andan beri sürekli bunları yapması isteniyordu.

“Bir keresinde kaybolduğunu söylemiştin bana. Seni bekleyen koca bir dünya var. Kocaman bir hayat. Artık kayıp değilsin,” dedi Kjell.

“*Hiç olmadığım kadar* kayıyım. Padrig, anılarımı geri getirdiğinde hiçbir şey kaybetmeyeceğimi söyledi ama bunun doğru olmadığını biliyordu.” Sasha acı içinde ona baktı. “Seni kaybettim,” diye fısıldadı ve Kjell’in yüreğini, uzayarak göğsünü delen keskin dallar ve kökler kapladı.

“Hatırlıyorum ama unutmadım,” diye tekrarladı Sasha.

Kjell, dikenli çalıların arasından güçlkle nefes almaya çalışarak, “Lütfen, Sasha,” dedi.

“Ben Saoirse’yım. Ama aynı zamanda Sasha’yım ve Sasha da Kjell’i seviyor.”

Bu kelimeler, birbiri ardına saygıyla aralarında yankılandı ve Kjell, bunların söylenmiş olmasına sadece şaşırdı ve büyük bir üzüntü hissetti. Bunları duymaya dayanamıyordu ama Sasha’nın söylediği her kelimeyi duyarak ve her hecesinden zevk alarak zihninde birçok kez tekrarladı.

Karşılık olarak, “Kjell de Sasha’yı seviyor,” dedi, her kelime işkence dolu bir itiraftı. Daha önce bunu hiç söylememişti ve şimdi sanki başka birinden söz ediyormuş gibi söyleyebilmişti.

Sasha tek kelime edemedi başını eğip ağlamaya devam etti, gözyaşları o kadar ağır, o kadar yoğun ki ağırlıkları altında iki büklüm oldu. Kjell, daha fazla seyirci kalamadı, ona sarılıp yanığını yanağına yasladı ve burnunu saçlarına gömdü.

“Mümkün olsa seni iyileştirirdim.” Ellerini Sasha’nın kalbine, yanaklarına, kaşlarına bastırıp hatırlamanın acısını gidermeye çalıştı ama daha önce ona hiç dokunmamış bile olsa bu, giderebileceği bir acı değildi.

"Sana Sasha'yı verdim ama o benim değildi," diye hıçkırıldı Sasha. "Çok özür dilerim, Komutan."

Kjell başını sallayarak, "Biliyorum," dedi, onu affetmişti. "Biliyorum." Ve o an gerçekten baştan beri bilip bilmediğini merak etti. Bilmek ona bahşedilmiş *hünerdi* belki de. Çünkü biliyordu, Sasha'nın ona ait olmadığını en baştan beri içten içe biliyordu.

Sasha'yı bırakmadan sırtüstü saman balyasına uzanıp onun yas tutmasına izin verirken kendisi de onunla yas tuttu. Sasha, kolları arasında yatıp başını göğsüne yaslayarak uzun süre ağladı ama artık ne konuşma vardı ne de özür. Sarsıntılar durunca ve Sasha'nın gözleri kapanınca Kjell, onu dikkatle samanların üstüne yatırıp ahır görevlisine uyandırılmaması ve rahatsız edilmesinin talimatını verdi. Lark ona büyü yaptığından beri uyumadığından emindi. Kendisi de hiç uyumamıştı. Uyku muhteşem bir rahatlama olurdu ama uyanmak ve hatırlamak çok zordu. Aklından geçenler karşısında yüzünü buruşturdu. Sasha son üç gündür bitmek tükenmek bilmez bir hatırlama döngüsüne kısılmıştı.

Kjell uyumayacaktı... İçecek ve düşünecekti.

Kjell bir eliyle matarasını, diğer eliyle başını tutarak, "Onu gemiler ve erzakla gönderiyorsun," dedi suçlarcasına. Tiras'ın varlığına tahammül edecek kadar sarhoş değildi.

"Evet. Gemileri uzun süre önce göndermem gerekirdi," dedi Tiras müdanasız bir tonla. Biri Kjell'i ispiyonlamıştı, bundan kesinlikle emindi. Adamlarından biri onu görmüş, bir meyhaneye saklandığını krala söylemiş ve Tiras da koşarak gelmişti. Tiras asla meyhanede içmezdi. Kaçmaya ihtiyaç duyduğunda değişirdi. Kjell ise ne kadar çabalarsa çabalasın kendinden kaçamazdı.

Kjell, kardeşine buz gibi bir ifadeyle baktığında Tiras iç çekti.

"Dört yıl önce sığınmacılar kuzey eyaletlerinden Jeru'ya sızmaya başladılar. Sırf Volgarlardan kaçmak için suda giden ne bu-

lurlarsa atlayan erkekler, kadınlar ve çocuklar. Bazıları bir şekilde Jeru'ya ulaştıklarında tek gördükleri bizim kendimize ait bir cehennemde olduğumuzdu. Ama oradan çıktık, Kjell. Şimdi denizin öte yakasında ne kaldığını görme zamanı. Çok zaman geçti."

Kjell, "Öyleyse tam zamanı. Hadi hep birlikte bu muhteşem yeni dünyalar keşfetme ve kurma fırsatını kutlayalım," diye dalga geçti.

Tiras, "Kraliçe Saoirse için yeni bir dünya değil bu. İstesem de onu durduramam. O varlıklı bir kadın. Babası zengin bir lorddu ve bir zamanlar babasının olan her şey artık onun. Dendar'a geri dönecek orduya dağıtmak için bir gemi dolusu hazine getirdi. Hoş, para dağıtılacak bir ordu yoktu ve Kilmorda'da ne olduğunı biliyoruz. Kilmorda vadisindeki ilk savaştan sonra hazine buraya, Jeru'ya getirildi. Hatırlıyorsun, değil mi? Ağaç armalı on sandık. Saoirse bana onlardan söz etti. Dendar'a aitler ve giderken yanında geri götürecektir," diye açıkladı.

Kjell, ağır sürahisini duvara fırlattı ve yere çarpmadan önce yarım ay şeklinde bira saçarak patlayışını izledi. Meyhane sahibi bu keşmekeşe ters bir bakış attıktan sonra hafifçe eğilerek kralla konuşmaya başladı.

"Komutan köpekle konuşuyor, Majesteleri. Ona Jerulu Maximus diye hitap ediyor ve saatlerdir aynı birayı içiyor. Artık eve gitse iyi olur sanırım," diye temkinli bir tonla konuşurken, Kjell'in öfkesinin eserini temizliyor, kendisinininkini de takdire şayan biçimde kontrol ediyordu.

Kjell eğilip parmaklarını köpeğin kulaklarının arkasındaki yoğun tüylere sokarak onu hızlı hızlı kaşıdı. Köpeğin gözleri kendinden geçmiş bir hâlde kaydı, dili sarktı ve yere serildi. Kjell geldiğinden beri ona arkadaşlık ediyordu.

Meyhane sahibi iç çekerek köpeğiyle konuşmaya başladı. "Ah Gilly. Zevk uğruna onurunu sattın, değil mi kızım?" Sonra Kjell'e dönüp, "Dikkat et, Komutan. Bu şıllık artık peşini bırakmayacak. Ondan kurtulamayacaksın," dedi.

Kjell bir haykırıyla doğrulup güçlü kollarıyla yandaki masanın üstündekileri yere saçtı, içkiler döküldü, tabaklar saçıldı.

Tiras, uçan bir tabağın ona çarpmasından kıl payı kurtularak ayağa kalktı. Meyhane sahibinin eline içi para dolu, küçük bir kese bıraktı ve Kjell'i kolundan tutup çekerek meyhaneden çıkardı.

Güneş o kadar kör ediciydi ki Kjell sendeledi, neredeyse düşüyordu. Gözlerini kapattı ve nereye gittiklerini hiç umursamadan Tiras'ın onu yönlendirmesine izin verdi.

"Bu kadar sarhoş musun gerçekten yoksa ortalığı yakıp yıkmak ve köpeklerle konuşmak için bunu bahane olarak mı kullanıyorsun?"

Kjell, "Rol yapma aşamasını çoktan geçtiğimi söylemiştim sana," diyerek maskeli balo gecesindeki duygularını tekrarladı. Sasha'yla Kjell'in maskelerini çıkardıkları gece söylemişti bunu. Gerçi yeni bir maske takmamıştı ve hayatı boyunca da takacağını sanmıyordu.

Kafeslere doğru yürüdüler, onları loş sessizlik karşıladı. Tiras kafesleri sever ve orada kendini güvende hissedirdi. Kjell'in ise kafeslerin ona mutsuz değişimleri, ikisinin de kontrol edemediği bir lanet yüzünden kardeşini kaybetme aşamasına geldiğini hatırlattığını söyleyecek enerjisi yoktu.

Baş şahinci Hashim hafif bir reverans ve dua edercesine duran ellerle yaklaştı. Tiras gibi o da Değişendi ve kraliyetin posta kuşlarını eğitir, onlara krallığın her köşesine uçmayı, kraldan mektuplar ve haberler taşımayı öğretirdi. Hashim yıllar önce Kjell'le Tiras'ı asılsız bir haber yüzünden koyuldukları Firi yolunda bulmuş ve onları geri getirmişti. O olmasaydı Zoltev, Jeru'yu ele geçirmiş olurdu.

Hashim, "Majesteleri," diyerek selamladı. "Az önce Corvyn'den bir mesaj aldım. Kafile geldiğinde yolculuk için her şey hazır olacak."

Kjell, kendini ilerideki duvar dibindeki uzun banka atıp konuşmanın bitmesini bekledi. Tiras, Hashim'e teşekkür etti ve kısa bir süre alçak sesle ona bir şeyler söyledi, ardından şahinci reverans yapıp geri çekildi.

Kjell, örtülü kuşların arasında yürüyen kardeşini izledi; onun, içinden, asla tamamen çıkarıp atmadığı kartala benzeyen geniş omuzlarına, sakın tavrına, katlanmış kanatlar gibi arkasında kenetlenmiş ellerine dikkatle baktı.

Tiras sıkıntılı bir sessizlik sonrasında, "Saoirse öbür gün yola çıkıyor. O zaman işler senin için daha kolay olacak," dedi.

"Hayır. Olmayacak. Çünkü ben de onunla gideceğim." Kjell bunu köpeğe söylemişti. Birasına söylemişti. Kalbine ve beynine söylemişti. Şimdi onun yokluğuna en çok üzülecek tek insana söylemek zorundaydı.

Tiras itiraz eder bir tonla, "Kjell..." dedi, sesi, onaylamadığını belli edercesine alçaldı. "Sarhoşsun ve bu, akıllıca değil."

"Hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim. Akıllı olan her zaman sen oldun, Tiras. Ben değil. Hem ikimiz de zerre kadar sarhoş olmadığımızı biliyoruz."

"Muhafızların yarısı gitmeye gönüllü oldu. O, emin ellerde olacak," dedi Tiras.

Kjell alaylı bir ifadeyle gülümsedi, dudak kenarlarının pek de kıvrılmadığı bir gülümsemeydi bu. "Eminim olmuşlardır. Ama onlar benim adamlarım. Başlarında ben olacağım."

Tiras, "Sana burada ihtiyaç var," diye ısrar etti.

Kjell kuşkulu bir ifadeyle, "Neden, Tiras?" diye sordu.

"Çünkü... Muhafızlarımla kumandanı sensin. Sen Jeru'nun Kjell'sin. Bu şehrin koruyucususun."

"Sen de güçlü bir kralısın. Volgarlar yok edildi. İki yıldır sırf var olduğumu ispatlamak için öldürecek bir şey arıyorum."

Tiras, "Dendar'da senin için bir şey yok Kjell," diyerek ona karşı çıktı.

"Benim için *herhangi bir yerde* bir şey olduğundan kuşkuluyum."

Tiras yalvarırcasına, "Bu doğru değil," dedi. "Sen benim ağabeyimsin. Burası senin yuvan."

"Hayır, Tiras. Değil. Bu saray *hiçbir zaman* benim yuvam olmadı. Sana sadakatimden kaldım. Ama bu, benimle ilgili değil,

Tiras. O... Sasha bana dedi ki h nerlerimiz sorumluluklarımızla ilintiliymiş. şu an benim sorumluluğum o."

Tiras, "Hayır, ağabey. Değil," diye bağırdı.

"Onu nerede bulduğumu söylemiş miydim sana?" Kjell ayağa fırladı ve Tiras'ın cevap vermesini beklemedi. "Paramparçaydı. Bir tepenin eteğinde yığılmış yatıyordu. Onu iyileştirmeyeceğimi düşündüm. Sen ve kraliçe dışında kimseyi iyileştirmemiştim ve ikinize olan sadakatim..."

Tiras, "...sorgulanamaz," diye cümlesini tamamladı.

Kjell aniden yükselen duyguya karşı dişlerini sıkarak, "Hayır, sorgulanamaz," diye ona katıldı. "Seni iyileştirdiğimden beri yüzlerce hafıf yara ve ufak tefek sıyrık iyileştirdim. Ama onun hayatını yeniden verdiğim gün yaptığımı gibi bir şeyi hiç yapmadım. Sasha'yı iyileştirene dek böyle bir şey olmadı." Yüzünü buruşturup hatasını düzeltti ve onun gerçek adını kullandı. *Saoirse'yı*.

"Yerde  lmek üzere yatarken ona bir söz verdim. Eğer... geri dönerse onu sevmeye çalışacağımı söyledim. Ama bunun için abalamam gerekmedi. Tam tersi için çabaladım."

Tiras soluksuz ve g s zce, "Kjell," dedi.

"şimdiye dek hiçbir şeyi... ya da hiç kimseyi onu sevdiğim kadar sevmedim. Bu asla bir tercih değildi."

Tiras, "Tanrılar bizi korusun," diye iç çekti ve sanki bir çözüm bulmaya çalışıyormuş gibi kısa bir an derin düşüncelere daldı. Sonra başını iki yana salladı ve şefkatli bir ifadeyle Kjell'in gözlerinin içine baktı. "Ama o, başka birinin karısı, Kjell."

Kjell, başını sallayarak bu hükmü kabullendiğini gösterdi. Acısı o kadar büyüktü ki âdeta içinde yüzüyor, onu kocaman lokmalar hâlinde yutuyordu. Ama bu, bu okyanusu yutmak gibiydi, sonunda onunla mücadele etmekten vazgeçip kendisini ele geçirmesine izin verdi. "Onu iyileştirdiğim gün ona kendimi verdim. Aynı zamanda bir söz de verdim. Sadece on gün önce bütün Jeru'nun önünde kendimi ona adadım. Her şey değişti. Ama benim için hiçbir şey değişmedi. Ben de onunla gideceğim."

Tiras taktik değiştirerek, "Dendar'da neyle karşılaşacağını bilmiyorum, Kjell. Kilmorda'nın nasıl olduğunu hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet. Gitmek için bir sebep daha. Onunla gidecek ve onu yeniden tahta çıkaracağım."

"Tıpkı beni yeniden tahta çıkardığın gibi," dedi Tiras. "Bozulan şeyi tamir etmenin sonsuz dōngüsüne kapıldın ve kendinin aradığını asla bulamıyorsun."

Kjell, "Kendim için herhangi bir hırsım yok," diye fısıldadı.

"Haklısın. Yok. Hiç olmadı." Tiras başını iki yana salladı ve üzgün bir ifadeyle siyah saçlarını çekti. "Ama belki de kaderin başka planları vardır, Kjell," dedi uyarıcasına. "Sahip olamayacağını düşündüğün bir kadına âşık olmayı anlıyorum. Ama ona... *sahip olamazsın*. Dendar'a gitsen de gitmesen de... o senin değil," diye yalvardı.

Kjell, tam bu konuda ısrar ettiği günleri hatırlayarak yüzünü buruşturdu.

Ben seninim.

Hayır, değilsin.

Oysa kalbinde onun olmuştu... teni, nefesi, saçlarının ağırlığı ve siyah bakışlarındaki düşkünlük. Bu, bir Yıldız Yapıcı'nın açıkladığı sırlarla değişemezdi.

Kjell ısrarla, "Seni utandırmayacağım, kardeşim," dedi; bakışları sertti, sesi titriyordu.

"Ben de seni *suçlamam*, Kjell. Ama eğer Dendar'a gidersen ve Caarn krallığı hâlâ varsa, Kral Aren yaşıyorsa, başka bir krala hizmet etmek durumunda kalacaksın ve ona sadık olmak zorundasın."

Kjell, "Kralların hizmetinde olmaya alışığım," diye karşılık verdi. "Eğer Sasha'nın söylediği gibi iyi bir krala hizmet edebilirim. Caarn'da düzenin yeniden sağlandığından, Sasha'nın güvende olduğundan emin olduğumda Jeru'ya geri dönerim."

Tiras meydan okurcasına, "Ve onu orada bırakacaksın, öyle mi?" dedi.

Kjell, "Evet," diye fısıldadı. "Onu orada bırakacağım."

Corvyn yolculuğu, Quondoan yolculuğuna benzemeyecekti. Kilmorda yerle bir edildiğinde ve halkı yok edilip başka yerlere dağıldığında gemileri limanlarda bomboş kalmış, istilacı kuşadam sürüsünün işine yaramamış ve ilgisini çekmemişti. Kral Tiras son birkaç yıldır sanayiye yeniden canlandırmak için girişimlerde bulunmuş, Kilmorda limanlarına demirlemiş gemileri onarmak ve onları Corvyn'le Firi limanlarına götürmek için zanaatkâr ve denizci ekipleri göndermişti. Ama Porta, Dendar ve Willa'nın çöküşü ve Jyraen Denizi'nin karşı kıyısına yapılan ticareti yeniden başlatacak hiç kimsenin olmaması yüzünden söz konusu gemiler Kilmorda'yla Corvyn arasında sıkışıp kalmış, Jyraen Denizi'nin karşı kıyısına gitmeyi göze alamayıp Jeruvian kıyısını takip ederek Firi limanlarına gidip gelmeye başlamıştı.

Brisson Körfezi, Lord Corvyn'in Corvar Dağları'ndaki kalesinin hemen kuzeyindeydi ve iki geminin hazırlanacağı, denizcilerin toplanacağı ve erzak yükleneceği söylentisi çoktan ona ulaşmıştı. Dendar'a gidecek gemilerden biri doğudaki Willa'ya gönderilen bir delege taşıyor olacaktı ve Porta'dan kalanları keşfetmek üzere gönderilecek başka bir ekip için müzakereler başlamıştı.

Lord Corvyn ile kraliçe olan kızı arasında sevgi ya da ailevi herhangi bir duygu yoktu, Kral Tiras'a karşı sadakat ya da bağlılık duygusu da yoktu. Eyaletler arasındaki geçmiş uzun ve acı doluydu; korku, adaletsizlik, politik manevralar ve kişisel ayak oyunları yüzünden büyük zarar görmüştü. Ama Lord Corvyn aptal bir adam değildi. Tiras, eski ticaret güzergâhlarını yeniden kullanmaya ve Volgar faciasıyla kopan bağlantıları yeniden kurmaya can atıyordu. Kral iki gemiyi ve onların seyir yapacağı limanı hizmete sokmak isterse Lord Corvyn elinden gelen yardımı yapacaktı, hem de büyük bir mutlulukla. Ayrıca çok büyük bir de kâr elde edeceğinden Kjell'in hiç kuşkusuz yoktu. Gemiler kaybolursa en başından itibaren Lord Corvyn'in gemileri sayılmayacak, üstüne üstlük iyi haberlerle ve yeni bir ticaret ihtimaliyle geri dönerlerse her şey çok daha iyi olacaktı.

Gemiler Brisson Körfezi'nden çıkıp Jyraen Denizi'nin diğer yakasına geçecek ve oradan kuzeybatıya, Dendar'a yönelecekti. Dendar Körfezi'ne vardıklarında Kjell, Kraliçe Saoirse ve bir grup, Caarn Vadisi'ne devam edecek, diğerleri ise doğuya, eskiden Willa olarak bilinen bölgeye gideceklerdi. Her şey yolunda giderse deniz yolculuğu bir haftadan biraz daha uzun sürecekti.

Tiras, yükü, kafiyeledeki hizmetkârları ve Corvyn'e, oradan da Dendar'a seyahat edecek adamları belirlemişti. Kjell birkaç küçük ayarlama yaptı ve yetkiyi üzerine aldı. Hizmetkârlar, yetkiyi ona seve seve verdi ve yaz ortası, bir Jeruvian sabahı, şafak söktükten hemen sonra on yük arabası, kırk at ve elli kişi Corvyn'e doğru yola çıktı; bir grup Kral Muhafızı, bir Yıldız Yapıcı, bir kraliçe, iki hizmetçi, bir nalbant, bir aşçı ve iddia edilen hünerleri şaşırtıcıdan ziyade tuhaf denecek kadar ender olan çok sayıda Bahşedilmişten oluşan bir kalabalıktı bu. Corvyn'deki Brisson Körfezi'nde otuz denizci ve iki gemi yola çıkmaya hazır olarak karşılayacaktı onları.

Kjell, Sasha'ya onunla geleceğini söylememişti, samanın üstünde uyurken bıraktığından beri görmemişti onu. Ona niyetini

söylemek bir cevaba ya da onun iznine ihtiyaç duyduğu anlamına gelirdi ki ikisini de istemiyordu. Bu yüzden de ona söylememiştir.

Sasha, onu Lucian'ın sırtında, toplanmış adamların ve yük arabalarının arasında dolanırken gördüğünde birden durdu. Padrig yanındaydı. Dönüştüren ona bir şey söyleyip koluna dokundu ama Sasha gözlerini Kjell'in yüzünden bir an bile ayırmadı ve temkinli gözler, kenetlenmiş ellerle ona yaklaştı, Padrig onaylamayan ve çaresiz bir ifadeyle onu takip ediyordu.

"Seni yeniden göreceğimi sanmıyordum," dedi, yüz ifadesi soğuk, sesi gergindi. "Vedalaşmaya mı geldin?" diye fısıldarken veda kelimesi boğazına takıldı.

Kjell, "Hayır," diye kestirip attı, Sasha'nın maskesi sarsıldı ve çatladı. Kjell uzaklara bakıp ufku görmeye ve gücünü toplamaya çalıştı. "Seninle geliyorum," dedi.

Maske paramparça oldu ve Sasha'nın gözleri parladı. Acı o kadar keskin ve o kadar tatlıydı ki bir an ikisi de nefes almadı. Sonrasında Sasha, Kjell'in eline uzandı. Kjell, onun elini tuttu, bakışlarına bir kalp atışından daha uzun süre dayanacak gücü kalmamıştı, neyse ki Sasha onu o kadar bekletmedi.

"Teşekkür ederim, Komutan," diye fısıldayarak ikisini de Solemn'in eteklerine, Kjell'in dönüp onun için geri gittiği âna götürdü. Ama bu kez Kjell peşinden gidecekti.

Sasha ne daha fazla uzattı ne de başka bir şey söyledi; elini bırakıp ondan uzaklaşarak ikisine de o andan fazlasını vermedi. Kjell'in muhafızlarından biri, Kjell'in seçtiği kır bir atın dizginlerini tutan ahır görevlisinin yanına kadar Sasha'ya eşlik etti; Kjell'in henüz bir tayken tanıyıp büyümesine şahitlik ettiği, asla huysuzlaşmayan ve ürkmeyen, binicisini sırtından hiç atmamış bir attı bu. Ama Padrig geride kalıp gözlerini Kjell'in gözlerine dikti, yüz ifadesi üzgündü.

Yumuşak bir tonla, "Komutan," dedi uyarırcasına. "Sadece daha çok acı çekmesine neden olacaksınız."

Kjell, "Şu an çektiği acıya sebep olan ben değilim, Değişen," diye tersledi.

Padrig, "Kral Aren'e, Saoise'ya âşık olduğunuzu söyleyecek misiniz?" diye ısrarla devam etti, sesi alçaldı, bakışları yere indi.

Kjell, "Ben kimseye ihanet etmedim, Değişen. Sasha da kimseye ihanet etmedi. Ama sen ve kralın ona ihanet ettiniz. Kral Aren bunca zaman sonra tahtında oturmuş kraliçesinin geri dönmesini bekliyorsa ona *bunu* söyleyeceğim," diye karşılık verdi.

Lucian, ona hak verircesine kişneyip başını geriye doğru attı ve Kjell, atına çoktan binmiş olan Jerick'i bulup surlardaki borazancılara işaret verdi. Kjell'in adama söyleyecek bir şeyi daha vardı.

"Artık onun adına başka kararlar vermeyeceksin, Değişen. O artık senin insafında olmayacak. Sen benim insafımda olacaksın. Anladın mı?"

Kjell, Padrig başını kaldırıp duyduğunu belli edene kadar bekledi. Sonra kısa bir an için Jeru'nun yeşil bayraklarına, parlak siyah surlarına, zirvelerine ve vadilerine bakıp Lucian'ı yük arabalarının ön tarafına yönlendirdi. Jeru'yu özleyecekti. İkisinin de özleyeceğini bilse de Jeru'yu özlemeyi Sasha'ya hasret kalmaya tercih ederdi. İkisi de ona ait değildi ve ikisinden birinin bir gün onu bırakacağından kuşkuluydu.

Gözleri, yanında Lark'la surların üzerinde dikilen kardeşini buldu; bir perdeden diğerine ahenkle geçip tükenmeyen bir fer-yatla yankılanarak göğsünde son bulan borazanlar çalmaya başladıığında sadakatini gösterir ve veda edercesine kılıcını kaldırdı. Tiras elini kaldırdı ve sanki onu geri çağıracakmış gibi yukarıda tuttu; Lark uzaktan ona bir dua gönderdi, kelimeleri Kjell'in zihninde yumuşak ve tatlı bir tonla yankılandı.

Yanında Lark'la en kuzey uçtaki surda durmuş, kafilenin Corvyn'e ve sonrasında artık hiç kimsenin yaşamadığı kesin olan bir hedefe doğru gidişini izleyen Tiras, "Jeru'nun ona ihtiyacı var," dedi.

"Jeru'da sen varsın. Bir de ben varım. Ama belki de Dendar'ın Kjell'e ihtiyacı vardır," dedi Lark.

Tiras endişe içinde, "Bunun sonu kötü olacak," dedi.

Lark, "Kelimelerine dikkat et, sevgili kocam," diye onu uyardı. "Bir sonu olmayacak belki de."

"Bilmece gibi konuşuyorsun, Lark."

"Kjell burada kalamaz. Saoirse'nin hayatını kurtardığı an yolu çizildi. Tıpkı benim, senin hayatını kurtardığım an yolumun çizilmiş olması gibi."

"O, mutlu olmayı hak ediyor," dedi Tiras.

"O zaman söyleyeceğimiz kelimeler bunlar."

Tiras erzak yüklü arabaların gözden kayboluşunu izleyemedi. Buna katlanamadı. Alışılmadık bir sabırsızlıkla giysilerini durduğu yerde yığın hâlinde bıraktı, onu göğe taşıyıp ağabeyini biraz daha uzun süre takip etmesini sağlayacak geniş kanatlara dönüştürerek havalandı.

Lark onun gidişini izledi ve rüzgâra bir dua yükleyip Yaratıcı'ya onu koruması için yakardı.

*Göremediğimiz ülkelerde,
Bilmediğimiz kalplerde,
Ağabeyimin gitmek zorunda olduğu
Ağaçlar krallığında,
Umut eşlik etsin acısına,
Sevgi eşlik etsin nefretine.
Selamet yol göstereyin adımlarına.
Merhamet olsun kaderi.*

Kuzey Derg, ılıman ve kırlıktı; uçsuz bucaksız otlakları, sayısız açık alanları vardı ama Corvyn dağlık ve soğuktu; yüksek çam ağaçları, kavisli bayırlarla doluydu. Corvyn'de lordun kalesine gitmeyeceklerdi ama Degn'i boydan boya geçip Nehru Nehri'nin sınır olduğu yerden Corvyn'e gireceklerdi. Oradan Corvar

Dağları boyunca Kilmorda'nın güneybatı ucuna kadar uzanan nehri takip edecek, Corvarların kuzey ucundan yönlerini doğuya, iki eyaletin paylaştığı Brisson Körfezi'ne çevireceklerdi.

En kısa yol buydu, suya ve hayvanlar için bol yeşillığe ulaşımı en kolay olan yoldu bu ama su, aynı zamanda Volgarların yuvalarıyla karşılaşma ihtimali demektir. Volgarlar çiftleşiyor ama üremiyorlardı. Hiç meyve vermeyen içgüdüsel bir davranıştı bu. Hiç yumurta barındırmayan yuvalar yapıyorlardı ve Yaratıcılarını kaybetmişlerdi. Yeniden toparlanmaları mümkün değildi; gitgide azalan beslenme kaynağı ve ardı arkası kesilmeyen kıyım, sayılarını büyük ölçüde azaltmıştı. Ama Kjell, tehdidin tamamen ortadan kalktığını düşünmenin aptallık olacağını farkındaydı.

Sasha'ya yardım etmesi için kafiye dahil edilen kadınlar başka işlerle ilgilenmekle görevlendirildi. Kraliçe kendi işini kendi görüyordu, hizmet edilmeye ne isteği vardı ne de ihtiyacı. Bu değişmemişti. Yumuşak bakışlarla kıpırdamadan sakın, kır atın sırtında oturuyor ve Kjell, bir felaketi önlemeye kararlı bir tavırla sürekli atın eyerini, dizginlerini ve toynaklarını kontrol ediyordu. Sasha kendisiyle birlikte Lucian'ın sırtında olsaydı daha iyi hissedecekti. Ama bu mümkün değildi.

Sasha farklıydı; sırtı, korumasını bekleyen bir geçmişe gözcülük ediyormuşçasına dikti. Anıları, yanlarında yükseltmeye zorlandığı duvarlarla gelmişti belki de. Daha durgun ve daha içine kapalıydı. Eski hayatının görüntüleri yüzünden tükenmişti âdeta ve Kjell kendini ona tekrar yakın hissetmek için anılarını görebilmeyi istiyordu.

Adamları, onun artık aynı Sasha olmadığını anlamış görünüyordu, ayaklarının dibinde uyuyan, nereye giderse peşinden giden o kız olmadığını. Bu gerçekten tuhaftı. Sasha, bir köle değil bir kraliçe olduğunu keşfetmişti ve bu, can simidinden ziyade ağırlık, lütuftan ziyade yük gibi görünüyordu. Uyurken herkesten uzak duruyor, yıldızı hâlâ oradaymış ve ona göz kırpmış gibi gözlerini göğe dikiyordu. Padrig sürekli onun yanındaydı ama

Kjell o adama güvenmiyor, geceye karşı yeterli bir koruma olduğuna inanamıyordu. Bu yüzden kampı gözleyecek bir nöbetçi dışında bir de kraliçeye göz kulak olacak bir nöbetçi görevlendiriyor ve onun yanında olmak acı verici olsa da ondan asla uzak duramıyordu.

Bir gece Sasha elini omzuna koyup onu uyandırdı ve Kjell bir an için Jandarian ovasında olduklarını unuttu. Uyanıp birden doğruldu ve onu kollarının arasına aldı. Sasha kısacık bir an yumuşak bedenini ona yaslayıp dudaklarını şakağına koyarak ona sarılmasına izin verdi, sonra geri çekildi. Gözlerinde uyarı yansımaları vardı; Kjell, onun saçlarını geriye çekip düşüncelerini pekiştirmeye, odağını daraltmaya çalışarak gözlerinin içine baktı.

Sasha ısrarla, "Kampı toplamamız lazım, Komutan," dedi.

"Ne gördün?"

Sasha, "Kayalar düşüyor," dedi, sanki tam o an etrafında yuvarlanıyorlarmış gibi âdeta uyuşmuş bir hâlde. Ama gece sessiz, kayalık sakindi.

Sasha gözlerini kapattı ve Kjell, onun düşleri arasından birini seçmesini bekledi. Yeniden gözlerini açtığında yüzü onunkinden birkaç santim uzak, gözleri daha berrak, sesi güçlüydü.

"Zamanını bilmiyorum. Düşüklerinde ay aşağıda olacak." Başını kaldırıp baktı ve gözleriyle gökten yere olan mesafeyi izledi, sonra tekrar çökmesi yakın olan sessiz kaya duvara baktı. "Sanırım zaman var. Ama gördüğüm kayalar bunlar." Hemen yanlarında yükselip ağaçlarla çevrili sakın açıklığa ve Nehru Nehri'nin coşku dolu sesine tepeden bakan kayalıkları işaret etti.

Kjell anında ayağa kalktı, telaşla bir şeyler açıklayarak kamp-takileri uyandırdılar, atları arabalara bağladılar ve bakışlarını sürekli geride bıraktıkları oluşuma, kaya tabakasının kenarından atlayıp onları cüssesi altına gömmeyi bekleyen çömelmiş taş yarıtığa çevirerek yorgun kabileyi açıklıktan geçirip Corvar kayalıklarından uzaklaştırmaya başladılar.

Her şey kayalardan seken küçük taş parçalarının başlarına

yağmasıyla başladı. Ardından ayaklarının altındaki toprak uğuldayan muazzam bir gürültüyle havayı yarıdı. Atlar kişneyip dizginlerini çekiştirerek hızlandı ve yolcular yorgun mırıldanmalar, kuşkulu bakışlar, şüphe dolu düşünceler ve gitgide artan adrenalinle onlara ayak uydurdu.

Karanlığı bir kadın çılgılığı deldi. Kafile kulak kesilmiş, yüzler yukarı çevrilmiş, at arabaları donakalmıştı. Ses, etraflarında, arkalarında, üstlerinde, altlarında yankılandı. Kafiledeki kadınlar endişe içinde birbirlerine baktılar. Ses hiçbirinden gelmemişti. Çılgılık tekrar duyuldu, acıdan çok korku doluydu ve uğultu güm-bürtüye dönüştü.

Kjell, "Nehre doğru devam edin," diye bağırdı, korku içgüdülerini keskinleştirmişti. Herkesi öne itekleyerek kendi arkada kaldı. Dayanamayacakları bir hızla yol almaya zorlanan at arabalarının tekerlekleri engebeli zeminde sekiyor ve gıcırıyordu. Kjell'in arkasında, az önce boşalttıkları açıklıktaki ağaçlar sallanmaya ve çatırdamaya başladı, dalları düşen kayalar altında eğildi.

Sasha, "Kjell!" diye bağırdı ve Kjell, kopan dallar ve çatırdayan kaya parçalarına arkasını döndü.

Sasha onu bekliyor, altındaki kır at korku içinde kıpırdanıyor ve başını geriye atıyordu.

Kjell, "Git!" diye bağırdı.

Ama Sasha olduğu yerde kaldı ve diğerlerinin nehre doğru yanından hızla geçmelerine fırsat verdikten sonra geriye, onun yanına gitti. İlk at arabası Nehru'ya ulaşmıştı ama su çok derin, nehir çok genişti ve arabalar batmadan geçemezdi. Kjell'in elinden heyelan onları yakalamayacak kadar uzaklaşmış olmalarını umut etmek dışında bir şey gelmiyordu. Sasha'yı atından çekip yere indirerek altına aldı ve elinden geldiğince onu korumaya çalıştı. Lucian ok gibi fırlayarak kaçtı, kır at yere devrildi ve Sasha ona yapıştı. Kaçmak için zaman kalmamıştı.

Altlarındaki kabarma ve çatırdama o kadar büyüktü ki Kjell, bir an yenik düşeceklerini ve bir köşeye fırlatılacaklarını düşün-

dü ama gürleme başladığı kadar ani durdu. Kjell ve Sasha kulak kabartıp hareketsiz yatarak bekledi. Orman gürlemeye, sarsılmaya, dallar çatırdamaya, yapraklar titreşmeye devam ediyor, az önce ayrıldıkları yola patır kütür parçacıklar püskürten kararsız toprağın yer değiştirmesi ve kayması sürüyordu.

Etraf nihayet yeniden sessizleştğinde Kjell, gözlerini altındaki kadından ayırmadan geri çekildi, onun hâlâ bir bütün olduğundan emin olmak için ellerini saçlarında ve bedeninde gezdirdi. Sasha da aynısını yapıyor, onu yokluyordu.

“İyi misin?” diye mırıldandı Sasha.

“Evet. Ama Lucian gitti, kır atın bacağı kırıldı.”

Kır at kalkmaya çalışıp yeniden düştü, sol arka bacağı diz altından tuhaf bir biçimde bükülmüştü. Kjell, Sasha’dan yavaşça ayrılarak yerini değiştirdi ve yaralı ata doğru emekledi. At yürek parçalayıcı bir sesle kişnedi ve bir kez daha kalkmaya çalıştı.

Kjell onun başını okşayıp, “Sakin ol,” diyerek onu yatıştırdı, tutunacak bir nota duymak için kulak kabarttı ama duyabildiği tek şey atın küt küt atan kalbiydi.

Kjell, kır atın bacağına iyileştirmesine izin verecek kadar uzun süre hareketsiz yatıp yatmayacağını bilmiyordu. Daha önce hiç yaralı bir hayvan iyileştirmeye kalkışmamıştı ama Sasha büyük bir inançla onun yanına gelip ellerini ellerinin üstüne koydu. At kıpırdandı ama bir ezgi bulmaya çalışan Kjell’in ellerini Sasha’nın elleriyle birlikte böğrüne kaydırmasına izin verdi. Kjell atın kalp atışını duydu, korku dolu ve güçlüydü ve başka ne yapacağını bilmediğinden kafasının içini bu sesle doldurdu. Anında avuçlarının içi dayanılmayacak kadar ısındı, sonra da aşırı derecede soğudu. Dakikalar sonra at bacağına düzeltti, nefes alıp verişini rahatladı ve Kjell ellerini çekti, başından kan fışkınyordu, titreyen atın yanında kendinden geçmişçesine sendeledi. Bu iyileştirme farklı olmuş ama yeni bir eşik geçilmişti.

Sasha, “Kjell,” dedi sakın bir tonla uyarırcasına. “Bak.”

Kırık dalların ve yarılmış ağaçların arasından yalnız bir kurt, başı ve kuyruğu aşağıda âdeta sürünerek onlara doğru geliyordu.

Kurt durdu ve sarı gözleriyle onları izledi, yuvam dediği ormandaki yıkıma onlar sebep olmuşçasına dişlerini gösteriyordu. Kurt daha fazla yaklaşmadı ama Kjell'le Sasha ayağa kalkıp yanlarındaki kır atı kalkmaya zorladılar. Elleri kır atın yelesinde, bir yandan pusuya yatmış kurtla aralarındaki mesafeyi koruyup diğer yandan atı sakinleştirmeye çalışarak büyük bir dikkatle nehre ve at arabalarının seslerine doğru yürümeye başladılar.

Sasha, "Dişi olan gitti," diye mırıldandı.

"Dişi olan mı?"

"Kurt."

"Yuvarlanan kaya onu yolundan ayırdı belki de."

Sasha cevap vermedi ama başını yeniden çevirip gözleriyle ormanı taradı.

"Geri dönecek," diye mırıldandı.

Gecenin geri kalanını Nehru kıyısında, Isak'ın başlattığı ateşin etrafına toplanıp geçirdiler, uyuyamayacak kadar sarsılmışlardı ama karanlıkta seyahat etmeleri mümkün değildi. İki arabanın tekerleği eğilmiş, Jerick'in atının ön bacağında derin bir kesik oluşmuş ve arabasına bağlı atları sakinleştirmeye çalışırken nalbantın omzu çıkmıştı. Kjell at arabaları ve tekerlekleri halletmeyi diğerlerine bırakıp yaralılarla ilgilenmeye başladı; atın alt bacağındaki kan içindeki kesige ellerini bastırdı, bu çaba yüzünden alnında bir şişlik oluştu. Attan çok daha minnettar olan nalbantın sallanan kolunu yerine oturttu.

Nalbant hayretler içinde kolunu ve omzunu ovuşturarak, "Eskisinden daha iyi, Komutan," dedi. "Dendar'a vardığımızda dükkânımda senin için bir şey yapacağım. Bunun karşılığını ödeyeceğim. Bahşedilmiş değilim ama benim de becerilerim var."

Her zamanki gibi ilgiden rahatsız olan Kjell alçak sesle, "Beceriler bahşedilmiş hünelerden daha iyi çünkü kazanılması gerek," dedi.

Sasha gözlerini ateşten ayırmadan, "Hünerlerimiz için acı çekiyoruz, Komutan. Acı çekerken onları kazanıyoruz da," dedi yumuşak bir tonla ve Kjell verecek bir cevap bulamadı.

Hizmetçilerden biri gözlerini kayaların az kalsın onları zamanından önce mezara koyacağı ormandan ayırıp, "Dendar nasıl bir yer, Majesteleri?" diye sordu. Genç kadın için yolculuk birden fazlasıyla gerçeğe dönüşmüştü.

"Evet, Leydim. Anlatın," diye yalvardı Peter. Gençti ve her şeyin daha az farkındaydı. Diğer adamlar daha mesafeli duruyor, daha saygı bir tonla konuşuyordu ve Sasha bu mesafeden hoşlanmıyor görünüyordu. "Bayan Sasha çok güzel hikâyeler anlatır," diye ekledi Peter.

Yıldız Yapıcı, "Ona Majesteleri Kraliçe Saoirse diye hitap edersin," dedi emredercesine ve Sasha anında araya girdi.

"Bu adamlar için ben sadece Sasha'yım, Padrig. Bana istedikleri gibi hitap edebilirler."

Ormanın yakınında sırtı gruba dönük olarak nöbet tutan Kjell, "Kraliçe Saoirse diye hitap edecekler," dedi ve yolcular, onun bu kısa ve öz emrinden korkup sessizleştiler. Her zamanki gibi konuşmaya cesaret edip yeni bir istekte bulunan Jerick oldu.

Yumuşak bir tonla, "Bize *sizin* hikâyenizi anlatır mısınız, Majesteleri?" dedi. "Caarn'ı anlatır mısınız?"

Kjell'in incittiği duyguları teselli etmek zorunda hissettiği açıkça belli olan Sasha istekle başladı ve Kjell ormanın derinliklerine girip nehir kıyısını geride bıraktı. Ama Sasha'nın sesi hâlâ ona ulaşıyordu.

"İnsanlar kibar," dedi Sasha, "ve her yer göz alabildiğince tepe ve ağaç kaplı. Porta, Willa ve Dendar'ın her köşesine gittim ama Caarn kralın yaşadığı yer, Dendar'ın gelmiş geçmiş bütün kralının yaşadığı yer ve biz de oraya gidiyoruz." Üzmeyecek bir şeyler bulmaya çalışıyormuşçasına kem küm etti ve Kjell'in hiç umursamayacağı önemsiz ayrıntıları saymaya başladı.

"Dendar'ın bayrağı beyaz ve kırmızı ama Caarn'ın bayrağında

masmavi bir deniz üzerinde bir ağaç var. Saray, Kral Tiras'ın sarayı gibi Jeruvian cevherinden değil, neredeyse ağaçlar kadar bol olan kayadan yapılmış.

"Küçük bir kızken sarayda kaybolurdum. Her kanatta uyumak için on oda var. Ana evde ise büyük bir giriş holü, iki kütüphane, ziyafetler için büyük bir salon, dans için bir balo salonu, yönetim için taht salonu ve kralın Dendar, Porta ve Willa'dan gelen lordları karşıladığı bir salon var. Evin arkasında devasa bir mutfak ve bahçelere nazır bir kahvaltı mekânı, hizmetkârlar için yemek odası ve kral için özel bir salon var. Üç oturma odası, bir müzik odası, bir resim odası ve bir de ışığın çok iyi olduğu dikiş ve nakış odası var. Caarn Sarayı koridorlarında çok güzel goblenler asılı."

Ufak tefek hizmetçi, "Siz dikiş nakış yapıyor musunuz, Majesteleri?" diye bir soru daha sordu.

"Hayır, benim herhangi bir özel becerim yok. Öğretmenlerim çoğunlukla hayal kırıklığına uğrardı."

"Siz bir Kâhin'siniz, Majesteleri," dedi Padrig çıkışır bir tonla, sanki bu yeterli bir hünermiş gibi.

Bunun üzerine Sasha sustu ve Peter, alelacele ortaya cevaplanmadan kalması daha iyi sorular atarak onu cesaretlendirdi.

"Dendar, Jeru gibi mi? Kral, Kral Tiras gibi Bahşedilmiş mi?"

Kjell yüzünü buruşturdu ve Peter sanki biri ona vurmuş gibi bağırdı.

Sasha, "Caarn halkı asker değildir," diye diplomatik bir cevap vererek bu münasebetsiz soruyu sakın bir cevapla geçiştirdi. "Caarn halkı üreticidir. Çiftçidir. Hünerleri bedenlerinde değil, toprakla ilişkilerinde. Ama ben ayrıldığımda saray bir saldırıya hazırlanıyordu."

Biri, "Neden ayrıldınız, Majesteleri?" diye sordu ve Padrig onu savunmak için telaşla atladı.

"Kraliçe Saoirse ayrılmak istemedi. Ama kral onun denizin diğer yakasında, kuşadamlardan uzakta, güvende olmasını istedi."

"Kilmorda'ya gitmek ve Volgarlara karşı duracak bir ordu ta-

lep etmek istedim ama Kral Aren kuşadamların yağmalayacak bir şeyleri olmazsa yollarına devam edeceklerinden ve insanların hayatının kurtulacağından emindi. Ben savaş gördüm ve haklı olduğumu biliyordum. Kuşadamlarla savaşmaya kalkışırsak çok can kaybı olur ve Caarn düşerdi,” diye açıkladı Sasha, sesi boğuk ve çaresizdi.

Kjell, gözlerini görmediği ormana dikmiş, duymak istemediği hikâyeyi dinlerken kaslarının gerildiğini fark etti. Görev ve çaresizliği anlıyordu. Dağılmak üzere olan bir krallığı ayakta tutma çabasını anlıyordu. Hiç çözüm, hiç cevap olmamasını ve buna rağmen hücum edilmesini anlıyordu.

Padrig, “Su olmamasının kuşadamları Jeru topraklarından uzak tutmaya yeteceğini düşündük. Ama Jeruvian denizlerinde adalar var ve Efendi yeni canavarlar yaratmaya devam etti,” diye ekledi.

Sasha, “Yardım bulup geri döneceğimi söyledim kendime,” dedi. “Ama dönmedim.”

Jerick, “Şimdi dönüyorsunuz, Majesteleri,” diyerek ona moral vermeye çalıştı ve Kjell, adamın onun için çok doğal olan bir samimiyetle Sasha’nın elini okşadığını canlandırdı gözünde. “Biz yardım edeceğiz. Dünya üzerinde Jerulu Kjell’den daha iyi bir silahşor yok.”

“Ya Dendar’da hâlâ Volgar varsa?” diye sordu biri ve Kjell, birden araya daha fazla mesafe koyma arzusuyla altında durduğu ağacı iterek uzaklaşıp ormanın daha derinlerine daldı.

Dendar’da Volgar varsa Jeru’dan gelen kafil gemilerden inemeyecekti bile. Kjell, Padrigus’u gemiye atacak, kraliçeyi kısıvrak yakalayacak, Jeru’ya geri dönecek ve asla arkasına bakmayacaktı. Dendar’ın bir kraliçeye ne kadar ihtiyacı varsa Kilmorda’nın da bir leydiye o kadar ihtiyacı vardı ve Kjell, mecbur kalırsa geri kalan günlerini seve seve o eyaleti baştan yaratarak geçirirdi. Ruhunun en karanlık noktası Dendar’da Volgar olmasını umut ediyordu ve bunun onu kötü bir insan yaptığını biliyordu.

Islık alararak Lucian'ı çağırdı.

At heyelan sırasında kaçmış ve geri dönmemişti. Kjell, ıslık alararak ve kulak kabartarak ağaçların arasında dolanmaya başladı. Ormanda kurtlar vardı ve Lucian yaralandıysa kurtlar onu bulurdu.

Bir atırtıyla kişneme duydu ve adamlarından ikisini yanına alması gerektiğini, onları almak için o ateşli topluluğa geri dönmeyeceğini bilerek sesi takip etti. Ağaçların arasına yoğun bir karanlık çökmüştü ve orman bu rtnn altında yaralarını yalayarak onları açığa çıkaracak şafağı bekliyordu. Ay, ufukta korunak bulmuş, bütün yıldızlar güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi.

Kjell bir kez daha ıslık alıp kulak kabarttı.

Sonra sol tarafında, bir gölge şekle dönüştü ve Kjell, ağaçların arasında eski dostunun eğik başını görerek rahat bir nefes aldı. Ama at hareketlenip yoğun ağaçların arasında tekrar gözden kayboldu. Atın yanına gelmemesine şaşıran Kjell bir kez daha ıslık çaldı.

At yn değiştirdi, gözleri tetikte, adımları temkinliydi.

Lucian değildi.

Ağaçların arasına girip çıkan at Lucian gibi koyu, külrengi yeleli ve çikolata rengi tylyd ama Lucian'ın böğründe beyaz benekler vardı, toynakları da aynı renkteydi. Lucian çok iriydi, savaşta tepeden tırnağa zırh giyen bir adamı taşıyabilecek şekilde yetiştirilmişti ama gölgeler arasında dolanan bu at çok daha küçük, neredeyse narindi ve ondan uzak duruyor, onu peşinden gitmeye kandırmaya çalışıyordu.

Kjell gitmedi.

Yerinden kıpırdamadı, izmesindeki hançeri çekip bekledi.

At da durup yarı saklanmış yarı açıkta bir hâlde ondan tarafa döndü.

Hafifçe kişnedi –kahkahayı andıran bir sestir bu– ve koyu at birden değişmeye başladı. Yelesi kürke, uzun at burnu geri çekilip basık bir burna dönüşürken Kjell'in bakışları aşağı kaydı.

Ortaya çıkma duygusuyla beraber gelen bu anlık değişim sessiz ve kesintisizdi ve Kjell, Tiras'ın her değişimine eşlik eden anlık savunmasızlığı fark etti.

Ama sadece anlıktı.

Hemen ardından az önce atın durduğu yerde dönüşmüş ve her bakımdan tetikte bir kurt belirdi. Kurt gelişigüzel uzandı ve başını kaldırdı, bakışları meydan okuyordu ve Kjell onun, Sasha'nın geri döneceğini söylediği kurt olduğunu fark etti. Alaycı bir davetkârlıkla kesik kesik uludu ve dönüp hızla çalıların arasına dalarak Kjell'i ardında bıraktı.

Kjell kararsızlık içinde kalakaldı, peşinden gidecek kadar aptal değildi ama ne olduğunu anlaması gerekiyordu. Sonra gözlerini kısıp az ileride, atın kurda dönüştüğü yerdeki loş çalılıklara baktı. Değişen orada ne olduğunu görmesini istemişti.

Lucian boyutundaki bir atın saklanması kolay değildi ama ölü bir atın sesi çıkmazdı.

Lucian'ın dizginleri, sanki telaşla döne döne koşmuş gibi çalılara takılmıştı ve Lucian ürküp kapana kısılmıştı. Sadece dolanmış bir at için çok fazla kan vardı. Boğazı parçalanmıştı.

Kjell, yanına diz çöküp ıstırap içinde figan ederek ellerini açık yaraya bastırdı.

"Hayır, hayır, hayır," diye yalvardı. "Hayır. Lütfen yapma." Ama yaşarken sadık olan Lucian artık ona itaat edemezdi. Vücudu soğuk, gözleri kocaman açık ve sabitti ve Kjell ölümlere şifa veremezdi.

Kjell doğrulduğunda kurt oradaydı, sessizce hareketsiz oturuyor, gözleri parlayarak onu izliyordu. Kjell ona bakmak için ayağa kalkarken ense tüyleri diken diken oldu. Gözlerini dikmiş ona bakan kurt bir anda geri çekildi ve eğilip bükülerek tamamen yeni bir şeye dönüşmeye başladı. Kolları ve bacakları ortaya çıktı, omuzları genişledi, gövdesi uzadı ve bir kadın elleriyle dizlerinin üzerinden doğruldu, uzun bukleleri çıplak bedenine döküldü. Kjell ona ulaşmadan değişebilecek kadar uzaktı ama

yanılması mümkün olmayacak kadar da yakın. Eli kılıcında, ölü atı ayaklarının dibinde öylece durup ona bakmaktan başka bir şey yapamadı.

Kadının saçları bir zamanlar olduğu gibi kıymetli taşlar ve buklelerle şekillendirilmemişti. Dağınık ve karmakarışık, sanki sürekli bir hayvandan diğerine dönüşüyor ve saçlarına özen gösterecek kadar uzun süre insan olarak kalmıyormuş gibi görünüyordu. Yeni belenmiş toprak ne kadar güzelse o kadar güzeldi. Koyu ve yumuşak, işlenmemiş ve soğuk. Ama Kjell'in kendini ona gömmeye hiç niyeti yoktu. Toprak onu oldukça kısa bir süre içinde isteyecekti ama istediğinde geri döneceği bu kadın olmayacaktı.

"Çok güçlendin Jerulu Kjell. Ama buna rağmen ölüyü diriltemiyorsun," dedi Firili Ariel, sesi sessiz ormanda tuhaf bir biçimde yankılandı.

Kjell, "Ama ölüler beni hâlâ takip ediyor," diye cevap verdi, gözlerine inanamıyordu.

Ariel, "Gayet canlıyım ve gayet kendimdeyim," diye mırıldandı ve birden tekrar değişti; çıplak kolları kanatlara dönüştü, teni tüy kaplandı. Lanetli bir çocuğun ürkütücü çığlığıyla havalandı ve sonrasında ağaçların tepesinde gücü ve varlığıyla onunla alay eden bir Kjell Baykuşu vardı.

Kjell, ne çok sevdiği atıyla ilgilendi ne eyeri ya da heybeleri çıkardı ne leşi gömüp ormanın Lucian'ın etiyle beslenmeye devam etmesini engellemeye çalıştı. Hiç duraksamadan dönüp ormanda kfileyi bıraktığı nehre doğru koşmaya başladı.

Lucian ölmüştü. Firili Ariel buradaydı ve kimse güvende değildi, Dendar Kraliçesi Saoirse hiç değildi.

Kjell, şafak söktükten sonra Lucian'ın eyerini ve heybelerini almaya gitti. Diğer adamlarına yola çıkmak için kafilayı hazırlamaları konusunda katı talimatlar verip yanına Isak, Jerick ve Sasha'yı —onu gözünün önünden ayırmak istemiyordu— aldı. Katile, onları Corvyn'e giden yoldan ayıran ormana yeniden girebilecek duruma gelene kadar nehir kıyısından ilerleyecekti.

Heybeleri karıştırılmış, eşyaları saçılmıştı ve yanında taşıdığı ekstra altın kayıptı.

Ama atı daha önemliydi.

Bu eylem, hırsızlıktan daha önemli bir gözdağı ve aşağılamaydı ve Kjell dizginleri çözdü ve eyeri Lucian'ın sırtından çekti, acısını bastıran bir öfke onu yiyip bitiriyordu.

Sasha, hüznü dolu gözlerle onun sağa sola saçılmış eşyalarını topladı, Jerick'in omzuna astığı heybelere doldurdu ve sonra Isak, Lucian'dan kalanları küle dönüştürürken hepsi geri çekildi. Havayı yanmış kıl ve kavrulmuş et kokusu kapladı ve gözlerinin yaşarmasına, boğazlarının acımasına neden oldu ama Kjell, dostunu öylece bırakıp gitmeye dayanamazdı. Değişen'den, tam olarak anlamadığı tehditten söz etmedi ve diğer herkesin Lucian'ın

kendi korkusunun kurbanı olduğuna ve ormanın aç hayvanlarla dolu olduğuna inanmalarına izin verdi.

Sonraki günler Kjell, Sasha'nın çevresinde dolanıp durdu, kılıcıyla uyudu ve Padrig'in bekçilik etmek için yaptığı imalı girişimleri görmezden geldi. Kjell, başka bir askerin atına el koymuş ve adamı nalbantın arabasında yolculuk etmek zorunda bırakmıştı. Dağların kenarından geçip Kilmorda'ya doğru inerlerken Sasha yanında, kır atın sırtındaydı ve Solemn'den ayrıldıkları ilk günlerde olduğu kadar sessizdi. Yer yer detaylı görünemeyecek kadar uzak köylerin olduğu yemyeşil uzanan arazi ve inişli çıkışlı tepeler, bulundukları mesafeden sakın görünüyor ve huzur vadediyordu. Ama bu huzur aldatıcıydı, bölge terk edilmişti ve iç kısımlara, deniz boyunca uzanan vadilerin derinliklerine girselerdi kemik yığınlarını, boş köyleri, etrafa saçılmış kuş yuvalarını ve Kilmorda'yı yemyeşil bir çöle dönüştüren savaş yaralarını görürlerdi.

Jeru Kenti'nden ayrıldıktan sekiz gün sonra deniz kokusu aldılar ve bir koyda yer alan ve koyla aynı adı taşıyan kasabaya indiler, burası Volgar akınından kurtulmuş ama kaçan binlerce Kilmordalı'ya kucak açmış bir yerdi. Bunun neticesinde Brisson büyümüş, Kilmorda'dan uzaklara, doğuya doğru genişlemiş ve güneyde göz alabildiğince uzanan Corvar dağlarının eteklerine tırmanmaya başlamıştı.

Yük yüklendikten ve atlar, bir hafta sürecek yolculuk için gemilerin iç kısımlarına götürülmeyi bekleyecekleri çitle çevrili bir alana konduktan sonra at arabaları Dendar kıyısında yeniden monte edilmek üzere parçalara ayrıldı. On sandık Dendar hazinesi de iki gemiye yüklenmişti ve Kjell, bu hazineyi bir grup denizciye ya da Lord Corvyn'in görevlendirdiği bir kaptana emanet edemeyeceğini biliyordu. Rıhtım nöbetini Kjell'in adamları devraldı ve diğerleri, bu süreyi onlara biraz konfor ya da güvence sağlama ihtimali olan bir ülkeye yapacakları yolculuk için son hazırlıklarla çarşıda ve halk hamamlarında geçirdi.

Lord Corvyn, Tiras'ın talimatları doğrultusunda kraliçe, Padrig ve Kral Muhafızları için rıhtıma ve Dendar'a gidecek gemilere nazır bir handa kalacak yer ayarlamıştı. Odalar temiz, hancı kibar, yemekler sıradan olsa da boldu. Kjell handa kalmayı hiç istemiyordu, onun istediği geceyi adamlarıyla rıhtımda, Enoch'taki bir hanın ve Sasha'yı ilk öptüğü ânın hatıralarından uzak geçirmektir ama Sasha'nın odasında yerde uyudu, neyse ki bitişikteki küçük odada uyuyan iki hizmetçinin varlığı onu biraz rahatlattı.

Birden çılgınca bir kutlama arzusu patlak verdi ve hanın meyhanesindeki yavaş geçen gece gitgide şenlendi. Rıhtımdan gelen adamlar, güzel sesli ve dolgun memeli hoş kıza beğenilerini göstermede epey gürültücüydüler. Kız, cesur şövalyeler ve azılı düşmanlar hakkında hüznü şarkılar söylüyordu. Sasha yakınmamış olsa da Kjell, bu gürültüde kimsenin uyumasının mümkün olmadığından emin bir şekilde odadan sessizce çıkarken kapıya bir nöbetçi koyup içeri hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin girmesine izin verilmemesini emretti. Rıhtıma bağlı gemilerin yanına gitti, nöbetleşe gözcülük eden muhafızları kontrol etti, hayvanların durduğu çitle çevrili alanın yanından geçti ve Lucian ya da onu öldüren Değişen'i düşünmemeye çalıştı.

Gölgelerin arasından tepeden tırnağa gizlenmiş, zayıf bir gölge belirlediğinde, beklemediği bir şeyle karşılaşmamış, hatta onu memnuniyetle karşılamıştı. Bu kovalamacaya bir son verme arzusuyla hançerini çekti. Ama gölge durup onun adını söyledi.

Kjell, "Sasha," diye fısıldadı. "Burada ne işin var?" Büyük adımlarla yanına gitti ve onu duvardaki girintiye çekti. Han uzakta değildi, şarkılar ve kahkahalar rüzgârın getirdiği denizin kokusu kadar güçlüydü. Yine de Sasha yalnız, hava karanlıktı. Tehlike her köşede kol geziyor, binlerce ihtimalde gizleniyordu. Sasha'nın omuzlarını tutması gerekenden daha sert tuttu ama Sasha, ona neden olan korkuyu ve onu tetikleyen duyguyu anlamışçasına gözlerini ona dikip öfkesinin geçmesini bekledi sadece.

“Kapımdaki nöbetçiye verdiğin emir kimseyi içeri sokmamaktı. Beni dışarı çıkarmaması konusunda hiçbir şey söylenmedi ve korkarım rütbece sende daha üstüm, Komutan.”

Bu cüretkâr kelimeler belli bir kabullenmişliği de ele veriyordu. Kjell, ellerini omuzlarından çekmesine rağmen ondan uzaklaşmadı. Sasha, sanki Kjell yabancı bir yaratıkmış ve onu ürkütmek istemiyormuş gibi yavaşça küçük bir adım attı ve ona sokulup yanağını göğsüne yasladı. Sadece onun iç çekişlerinin kalbini ısıttığı noktada birleşip birkaç saniye birlikte nefes aldılar.

Sasha itiraf edercesine, “Bu gece burada herhangi bir sıkıntı yaşanacağını görmüyorum ve seninle birlikte olmak istedim,” dedi.

Kjell, “Ama her şeyi görmüyorsun,” diye fısıldadı pişmanlık içinde ve kolları kendiliğinden hareket edip onu sardı, dudakları saçlarını buldu.

“Hayır. Görmediklerimi daha karmaşık yapmaya yetecek kadranı görüyorum sadece.”

Kjell onun açıklamasını bekledi ama Sasha aklından geçenleri kendine saklayarak yüzünü göğsüne daha da sıkı bastırdı.

“Yarın olacak ve ben yeniden Kraliçe Saoirse olacağım ve ondan sonraki her gün öyle kalacağım.”

“Ya şimdi?” diye sordu Kjell, hissetmesi için herhangi bir nedenden olmayan umut duygusundan nefret ederek.

“Şimdi Kjell’e âşık Sasha’yım sadece.”

Kjell, onun sesindeki teslimiyeti duydu ve Sasha başını kaldırdığında Kjell’in dudakları dudaklarını buldu. Sasha anında çözülüp onun gelişini mutlulukla karşıladı. Dudakları, kaybetme duygusuyla harmanlanmış bir coşkuyla birleşti ve öylesine iç içe geçti ki âdeta hem birbirini tadıyor hem de birbirlerine işkence ediyorlardı. Geri çekilip tekrar birleşerek öpüşmeye devam ettiler. Kjell, bedeni çılgına dönene, dudakları merhamet için yalvacak hâle gelene dek onu öpmeye devam etti.

Sonunda başını ilk eğen Sasha oldu, tekrar geri dönmelerini diye dudaklarını Kjell’in kalbine bastırdı. Vücutları inkâr ve

çaresizlik içinde titriyor ve sarsılıyordu, sonunda kesik nefesleri çilekeş soluklara ve güçlü kalp atışları sessiz sorulara dönüştü.

Sasha, "O peşimizde... Firili Ariel," dedi.

Kjell kısık bir sesle, "Evet," dedi. Pelerinini kavradı.

Sasha, "Neden?" diye sordu.

"Bilmiyorum." Kjell çaresizce başını iki yana salladı ve kollarını sımsıkı kavuşturdu. "İsteddiği bir şey var."

Sasha, "Seni istiyor," diye karşılık verdi, sanki dünyadaki en mantıklı şey buymuş gibi.

Kjell, "Beni *hiçbir zaman* istemedi," diye karşı çıktı. "Ona verecek hiçbir şeyim yok. Hiçbir zaman ona verecek bir şeyim olmadı. Bir zamanlar kral olacağımı düşünüyordum. Şimdi asla olmayacağımı biliyor."

"Benim de sana verecek hiçbir şeyim yok."

"Seni bana verebileceklerin yüzünden istemedim. Leydi Firi beni yaralamak istiyor. Lucian'ın ölümü bunun kanıtı. Beni mahvedebileceği tek bir yol var, Sasha. Bunu aklında tutmak ve kendini tehlikeye atmamak zorundasın. Bir anlık huzur ya da çalınmış bir öpücük için bunu yapma."

Sasha başını sallayarak ona hak verdiğini gösterdi, yüz ifadesi kararlı, dudakları gergindi ve Kjell onun bu kadar kolay kabullenmesine hayret etti.

Sasha yumuşak bir tonla, "Geri dönmelisin Kjell," dedi.

Kjell, "Nereye?" diye sordu, kafası karışmıştı.

"Jeru Kenti'ne."

Kjell, "Yapamam," diye fısıldadı, duyduğuna inanamamıştı. "Bunu yapmayacağım."

Sasha ısrarla, "Benimle Dendar'a gelemezsin," dedi.

Kjell hiç duraksamadan kararlı bir tonla, "Bensiz gidemezsin," diye karşılık verdi.

"Beni bulan her kıpırtının altında, gördüğüm her şeyin ardında en çok engellemeye çalıştığım şeyi harekete geçirme korkusu yatıyor. Küçük bir çocukken gördüğüm şeylerden çok korkardım,

ödümü koparırlardı. Bir köşeye siner ve yüzümü annemin karnına bastırırdım. Ama saklanmak ve korkmak hiçbir şeyi değiştirmezdi. Sonra babam gördüklerimi hikâyelere dönüştürmeme yardım etti ve hepsini mutlu sonla bitirdik. Babam yapacağım en kötü şeyin kendimden kuşku duymam olduğunu söylerdi. Ne zaman bir şey görsem hemen harekete geçmem gerektiğini söylerdi. Şimdiye dek en iyi tercih inanç oldu.”

Kjell korkuyla, “Peki, şu an benimle ilgili tercihinin ne olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu. Sasha’nın sesinde kararlılık tınları yankılanıyordu ve kararlı Sasha, tehlikeli Sasha’ydı.

“Jeru Kenti’nden ayrıldığımızda düşünebildiğim tek şey henüz vedalaşıp senden ayrılmak zorunda kalmayacağımdı.”

Kjell de aynı şeyi hissetmişti.

“Ama zayıf davrandım,” diye ekledi. “Üstelik hatalıydım ve çok korkuyordum.” Çenesi titredi ama dudaklarını sıkıp devam etti. “Korkarım ki gördüğüm her şey bu kez bizi Caarn’a yönlendiriyor ve en büyük korkum gerçekleşecek.”

Kjell, “Ve eğer Dendar’a gitmezsek bunların hiçbiri olmayacak,” diye tamamladı.

“Evet.”

Kjell, “Ama seni nasıl güvende tutacağım?” diye mırıldandı ve gözleri birleşti. Yeniden konuşmaya başladığında Sasha’nın sesi titriyordu.

“Gemiyle Dendar’a ilk seyahat ettiğimde sadece onuncu yazımdaydım. Korkunç bir deniz tutması yaşadım ve bana iyi gelen tek şey temiz havaydı. Önceden babamın evinde çalışan ve yaşlı bir çift olan bakıcılarım midem daha fazla bulanmasın diye yıldızların altında uyumama izin verdiler. Güvertede uyurken düşümde seni gördüm, tıpkı şu anki gibiydin.” Sasha, yalvaran gözler ve yumuşacık ellerle son derece saygılı denecek bir biçimde onun yüzüne dokundu. “Seni hep bu hâlinle gördüm... iri yarı, güçlü, saçların siyah ve yüzünde tek bir çizgi olmadan. Gördüğüm hep sen oldun, şu anki hâlinle. Seni başka türlü hiç

görmedim ve korkarım ki hiç görmeyeceğim. Seni Caarn'da görüyorum ve bu, beni hem heyecanlandırıyor hem de korkutuyor çünkü kalbim seni yanımda tutmak için yanıp tutuşsa da eğer kaybolursan asla toparlanamam, kendimi asla affedemem. Hiçbir zaman Jerulu Sasha ya da Kjell'in Sasha'sı olmayacağım. Hayat böyle ilerlemedi. Ama sen de asla Dendarlı Kjell olmayacaksın. Bunu yapabilecek olsam dahi izin vermem."

Sokaktaki bir tıkrıtı ve girintinin yanında beliren biri Sasha'nın kendini geri çekmesine neden oldu ve Kjell elini hançerine götürüp onun önüne geçti.

Rıhtım boyunca uzanan fenerlerden yayılan turuncu ışık huzmesinde Jerick ortaya çıktı, uzattığı elinde bir şişe şarap, duruşunda özür diler bir tavır vardı. Öne doğru uzattığı şişeyle yavaşça sokuldu ve Kjell hem rahatlayarak hem de kızarak yüzbaşısına her zamanki gibi ters davranıp şişeyi sabırsızca elinden kaptı.

"Nöbette size arkadaşlık etmek için geldim, Komutan. Sizi korkutmak istememiştim. Ayrıca Sash... Kraliçe Saoirse'yi de merak ettim. Ama gördüğüm kadarıyla sizi bulmuş," dedi Jerick.

Kjell buz gibi bir tonla, "O kadar merak ettin ki gecenin bir vakti handan çıkmasına izin verdin, öyle mi?" diye sordu, Jerick'in kalmasının en iyisi olacağını bilmesine rağmen gitmesini arzu ediyordu.

Jerick anında, "Ne onun kapısındaki nöbetçiydim ne de peşinden gittiği adam," diye cevap verdi.

Sasha, Kjell'in etrafından dolanıp girintiden çıkarak lafa karıştı ve aralarındaki mesafeyi açarak, "Söylediğim şeyi düşünecek misiniz, Komutan?" diye sordu.

Kjell, "Dendar'a gideceğim, Majesteleri," diye karşılık verdi ve Sasha yavaşça başını salladı.

Boyun eğerek ve üzülerək heyecanlı tüm yakarışlarından vazgeçip, "O zaman size iyi geceler dilerim," dedi.

"Kraliçe Saoirse'yla git Jerick ve onun yanında kal. Lütfen. Ben nöbete devam edeceğim," diye emretti Kjell, gözlerini Sasha'nın tebessüm etmeyen dudaklarından ayırmadan.

“İşiniz bitince bunu geri istiyorum, Komutan.” Jerick başıyla az önce verdiği şarabı gösterdi.

Kjell tam aksini yaparak Jerick’in şişesinden koca bir yudum alıp, “Git buradan, Yüzbaşı,” diye uyardı ve arkasını sokağa dönüp duvardaki girintinin derinlerine dalıp ikisiyle de bağlantısını kesti.

Şarap ılıktı ama hayal kırıklığı boğazını kurutmuştu, bir kez daha büyük bir yudum aldı. Tadı biraz kötü olsa da en azından tatlıydı ve Kjell’in midesindeki yangını söndürmesi, göğsündeki arbedeyi dindirmesi gerekiyordu. İşe yaramadı. Aksine ağzı daha da kurudu, acısı arttı.

Yeniden içmeyi, bir yudum daha almayı denedi ama görüşü titreşmeye, azalmaya, genişlemeye, eğilip bükülmeye ve dönmeye başladı ve bir an az önce bütün kasabayı mı iyileştirdiğini yoksa Lucian’ın onu sırtından mı attığını hatırlayamadı.

Ama Lucian onu *asla* sırtından atmamıştı. Lucian ölmüştü. Lucian ölmüştü ve Jerick bir kez daha yanındaydı. Jerick ona ne yapmıştı? Şarapta ters bir şey vardı. *Onda* ters bir şey vardı. Sallandı, tökezledi ve biri düşmesine yardım etti. Sonrasında Sasha yanında diz çökmüş, başını göğsüne bastırmıştı. Sasha onun dudaklarını öpüyor ve gözyaşları Kjell’in gözlerini yakıyordu.

“Jerick, sana göz kulak olacağına söz verdi,” diye fısıldadı Sasha. “Seni sever, biliyorsun. Hepsi seviyor. Bana yardım etmeleri için onlara yalvardım. Sana yardım etmeleri için. Onlara kötü davranma.”

Kjell, onun adını söylemeye çalıştı ve o ad dudakları arasında ağaçtaki efsanevi yılan gibi tıslayarak çıktı. Ama yilandan farklı olarak onu Sasha kandırmış ve Jerick de ona yardım etmişti.

Sasha, “Uyandığında ben gitmiş olacağım ve sen Jeru’da kalmak zorundasın,” dedi.

Kjell, kendisiyle gelmesi için yalvardı ona... geri dönerse onu seveceğine söz verdi... ama kelimelerin hiçbirisi dudaklarından dökülmedi ve Sasha, siyah pelerinini başına çekerek uzaklaştı. Ardında Jerick, Gibbous’la beraber kollarından çekip omuzlarına koyarak ve ona destek olarak ayağa kalkmasına yardım etti.

Jerick teselli edici bir sesle, "Hadi, Komutan," dedi. "Sizi tutuk."

Gibbous, "Bizi öldürecek, Jerick. Artık birer ölüyüz," diye uyardı.

Jerick, "Komutan öleceğine biz ölelim, Gibbous," dedi ve Kjell asla hatırlamayacağı adımlar atışını, adamlarının onu hana götürmek için verdikleri mücadeleyi, onu odasındaki yatağa yatırmalarını, ayaklarını kaldırıp çizmelerini çıkarmalarını ve sanki kullanması mümkünmüş gibi kılıcını yanına koymalarını izledi. Onu odada bırakıp kapıyı kapatmalarını ve dünyasının kararmasını izledi.

Çok uzun süre süzüldü. Yoktu, kendinde değildi âdeta. Uyandı-
ğında acı ve ışıkla karşılaştı ve sırf kaynağı yok etmek için yüzeye
çıkmaya çabaladı.

"Uyanın, Komutan." Padrig yüzüne vurarak ona yalvarıyordu.
Üstüne birkaç kez su atılmıştı, içinde yattığı göletten anlaşılıyor-
du bu. Üzerinde pantolondan başka bir şey yoktu, yüzünde ekşi
bir ifade vardı.

Kjell, "Neden ıslağım?" dedi homurdanarak.

"Bir saattir sizi ayıltmaya çalışıyorum. Bizi bırakıp gidecekler,
Komutan. İkinci zabite ve gemilerden birinin kaptanına rüşvet
verdim ama kraliçe gitmekte ısrar ediyor ve son olaylar yüzün-
den adamlarınız çok gergin. Jerick gelmeyeceğinizi söylediğinde
işin içinde bir iş olduğunu anladım."

"Bana yardım eder misiniz? Sanırım kayboldum." Yakında
bir yerden Jerick'in sesi geldi; Kjell başını çevirmeye, yüzbaşısını
bulmaya kalkıştı ama yatak görüşünü engelliyordu.

Padrig sakinleştirici bir tonla, "Kim olduğunu biliyorum,"
dedi. "Adın Jerick. Ve ben sana yardım edeceğim kibar beyefendi.
Ama önce yardımına ihtiyacım var."

"Kim olduğumu biliyor musun?" diye bağırdı Jerick.

Padrig, "Evet, biliyorum. Ama bu komutanın gemisine gitmesi gerek ve o, hasta. Sen genç ve güçlüsün, bize yardım edebilirsin. Sonra sana bildiğim her şeyi anlatacağım," diye onunla pazarlık yaptı. "Ama çabuk olmalıyız."

Kjell, "Jerick'in nesi var?" diye fısıldadı. Ağzı zehir gibi, kafası karmakarışıktı ama bulanıklığın altında bir şeyler hatırlamaya başlıyordu.

"Şu an bilinçsizce bir köşede oturuyor. Sizin gücünüze ve boyutlarınıza sahip değilim ama düşmanları alt etme konusunda benim de kendi yollarım var. İnsanların zihinlerinden düşünceleri çekip almada oldukça iyiyim İyileştiren, hatırladınız mı?"

Kjell, "Açıkla, Dönüştüren. Tane tane," diye ısrar etti ve uyuşmuş kollarıyla tutmayan bacaklarına kendisine itaat etmelerini emretti. Oda yan yattı ve onu tekrar dizlerinin üzerine devirdi.

"Yüzbaşı Jerick'in anıları gökteki en yeni yıldız. Sizi Dendar'dan uzak tutmaya kararlıydı, bu yüzden fikrini değiştirmek zorundaydı."

Padrig, Kjell'in ayağa kalkmasına yardım etti ve onu yavaşça yatağa oturtup gömleğini eline verdikten sonra çizmelerini ayağına geçirmeye çalıştı.

Kjell onu sertçe itti ve sallanarak kendi giymeyi başardı.

Tıslarcasına, "Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu.

Padrig akli karışık Jerick'i sindiği duvar dibinden çıkarırken, "Neyi?" dedi. Jerick, herhangi bir hatırlama belirtisi göstermeden boş gözlerle Kjell'e baktı. Padrig, şaşkın, genç yüzbaşıya birinde Kjell'in şahsi eşyaları olan üç çanta uzattı. "Bunlardan biri senin, Jerick. Onları gemiye götürür müsün?"

Jerick hiç tereddüt etmeden çantaları aldı, başka ne yapması gerektiğini bilmediği barizdi.

Kjell kılıcını kınına sokmaya kalkıştı ve Padrig telaşla yanına gidip kılıcı bacağına saplamadan yerine sokmasına yardım etti.

"Bana yardım ediyorsun." Kjell gözlerini kapalı tuttu, bulanık görüşü ayakları üstünde durma becerisini zayıflatıyordu.

"Size yardım etmiyorum, Komutan. Dendar'a yardım etmeye çalışıyorum," diye karşılık verdi Padrig. "Şimdi bana yaslanın, ikimizi de ayakta tutmak için elimden geleni yapacağım." Padrig, Kjell'in omzunun altına girdi ve ince kolunu beline doladı.

Kjell, bacaklarını kullanmaya ve dik durmaya odaklanırken Dönüştürenin onu doğru yöne götüreceğine güvenerek kendini ona bıraktı ve birlikte sendeleyerek merdivenleri indiler. Jerick, Padrig'ten gelen her şeyin iyi olacağına inanarak onları takip etti.

Kjell'in başı dönüyordu. "Dendar'a yardım etmem için bana nasıl yardım edeceksin?" diye sordu.

"Bizimle bu yolculuğa çıkmak zorundasınız."

"Neden? Sadece Sasha'nın daha çok acı çekmesine neden olacağımı söylemiştin."

Kjell'in hatırı sayılır cüssesi altında sendeleyerek Padrig kızgın bir tonla "Saoirse'nin acısından daha kötü şeyler var," dedi. "Ben asıl onun gördüklerinden endişe ediyorum." Başka bir şey düşünmek için bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırıyormuşçasına başını iki yana salladı. "Dendar'ın bir savaşçıya ihtiyacı yok, Dendar'ın bir İyileştirene ihtiyacı var," dedi imalı bir tonla.

Kjell düşüncelerini ve algılamasını toparlamaya çalıştı ve "Bana söylemediğin nedir, Dönüştüren?" diye baskı yaptı.

"Söylediğim şu: Saoirse'nin çocukluğundan beri sizin görüntülerinizi görmesinin bir nedeni var. Acı verici ya da imkânsız olma ihtimali olsa da Dendar'ın ikinize de ihtiyacı var," diye mırıldandı Padrig. "Sizi bırakıp gidemem."

Kjell hâlâ limana bağlı duran gemileri artık görebiliyordu; zihnini beyaz yelkenlere, flamaya ve güvenilmez Gibbous'la hain Jerick'i gemi hapishanesine kapatır kapatmaz kendini atacağı yatağa odakladı. İnatçı Sasha konusunda ne yapacağına henüz karar vermemişti.

Padrig güçlükle nefes alarak, "Yaradan'a şükürler olsun," dedi. "Saoirse'nin ikimizi de bırakıp gitme konusunda ısrar edeceğini düşünüyordum, Komutan. Kraliçenin bana eskisi kadar düşkün olduğunu sanmıyorum."

Bir bağırsık yükseldi. Görülmüşlerdi. Birden onu Isak'la Peter taşımaya başlayıp soluğu kesilmiş Padrig'in yükünü aldılar.

Gemilerden birinin kaptanı olan Lortimer, iskelede uzun adımlarla onlara doğru yürüyerek, "Komutan Kjell! Burada neler oluyor?" dedi.

Kjell, "Kraliçe nerede?" diye mırıldandı adamlarına.

Isak anında, "Aşağıda, Komutanım," diye cevap verdi. "Kamarasında. Gibbous kapısının önüne bir adam koydu, yanında iki de hizmetçi var. Sizin gelmeyeceğinizi sanıyorduk. Jerick, Jeru Kenti'ne geri dönmenizin emredildiğini söyledi."

Onu aptal duruma düşürmesine izin verdi. Sadece o değildi. "Git ve Gibbous'u getir. Komutanın onunla konuşmak istediğini söyle." Isak koşarak emri yerine getirmeye gitti ve Kjell Dönüştürücü'ye, "Jerick'e hafızasını geri ver, Yıldız Yapıcı," dedi.

Padrig, "Yüzbaşının anılarını geri getireceğim," dedi ve ardından hızla, "Ama belki de onu Brisson Körfezi'nde bıraksak daha iyi olur. Ona güvenebilir misiniz, İyileştiren?"

"Ben kimseye güvenmem, Padrig. Ne sana ne de Jerick'e, hatta kendime bile güvenmem. Dediğimi yap." Kjell yere yığılmanın eşiğindeydi ve Padrig'in ne yalakalığına ne de müdahalesine ihtiyacı vardı. Akli başında olmayan Jerick'e de ihtiyacı yoktu. Yüzbaşısını korkmuş ve bilincini kaybetmiş görmek onu kızdırmıştı. Bu her şeyi, evi, ailesi, hatta kendisi elinden alınmış Sasha'nın, başka nereye gideceğini bilmediği için Firi'ye, esarete gidişini düşündürdü ona.

Padrig omuz silkerek, "Nasıl isterseniz, Komutan," dedi. Ellerini yukarı kaldırdı ve gökten hızla inen bir ışık huzmesi mürettebatla muhafızların soluklarının kesilmesine ve bağırımlarına neden oldu. Limandaki köylüler kaçıştı ve birkaç çığlık duyuldu.

Kjell bu teatral tavır karşısında homurdanarak, "Kes şunu, Padrig," dedi.

Lortimer tekrar iskeleye çıkarak, "Gemimde böyle bir şey istemem," diye bağırdı. "Bahşedilmişler gemime binemez."

“O zaman bir kuruş bile alamazsın,” diye gürledi Kjell. “Yükümüzü ve insanları hemen indiririz ve sen kraldan önce benim kılıcım karşısında hesap verirsin.” Öfkesi zihnindeki pusu dağıtmıştı ama gözlerindeki acıyı azaltmamıştı. Hayatı boyunca yetecek kadar çok sızlanmaya ve eleştirilmeye maruz kalmıştı.

Padrig ışığı avucuna kaldı ve Jerick’e döndü.

Jerick, titreşen küreye bir bakış attı ve sendeleyerek geri kaçarken hâlâ elinde olan çantaları düşürdü.

Kjell, “Jerick!” diye bağırdı. “Sana yardım edeceğimize söz verdik. Sakin ol.”

Jerick gözleri komutanında donakaldı ve tıpkı gözlerinin rengi ya da daha önce gizlemeyi asla beceremediği küstahlığı kadar parçası olan bir güven sergileyerek başını salladı. Padrig ışığı onun başına doğru indirdi ve Jerick titremeye başladı, gözleri kaydı ve bacakları büküldü.

Padrig “Canını yakmıyor, Komutan,” diyerek Kjell’i rahatlatmaya çalıştı.

“Nereden biliyorsun, Padrig? Diğer insanların acısı hakkında öyle kolay konuşuyorsun ki,” dedi Kjell, yüzbaşısının doğrulmasını ve yüzüne bilinçli bir ifade oturmasını izlerken. Bir muhafız Jerick’in kolunu tutup onun ayakta durmasına yardım etti ve Jerick’in şok olmuş bakışları Kjell’i buldu, yüzünde şaşkın bir ifade belirip yok oldu.

Isak, peşinde Gibbous’la ana güverteye varmıştı ve Kjell yaşlı adamın yüzündeki ıstırabı görebiliyordu. Jerick’le konuşmadan önce Gibbous önünde durup tek dizinin üzerine çökene kadar bekledi.

Gibbous başını eğip yalvarış dolu bir tonla, “Beni affedin, Komutanım,” dedi.

“Tek kelime etme, Gibbous. Sen ve Jerick diğer gemiye binecek ve ilk gecenizi geminin hapishanesinde geçireceksiniz. Bu konuyu bir daha konuşmayacağız.” Kjell konuşmasına Jerick’i de dahil etmek için döndü. “Beni korumak için böyle davrandığını

biliyorum ama böyle davranarak sana olan güvenimi kaybettin." Göz ucuyla kırmızı ve soluk mavi bir kumaşın uçtuğunu gördü. Sasha, küpeşteyi sımsıkı tutmuş, gözyaşları yanaklarından sel gibi akarak kış güvertede duruyordu. Kjell, onu duyduğunu, kelimelerinin onu yaraladığını anladı ve asi bakışlarıyla ihanete uğramış kalbinin onu affettiğini anlamasını sağladıktan sonra gemi kaptanına döndü.

"Yola çıkmaya hazırlan, Lortimer," diye emretti ve bu kez adamlarının emrettiği şeyi kesinlikle yapacaklarına güvenerek elinden geldiğince vakur ve güçlü bir ifadeyle borda iskelesinden gemiye yürümeye başladı.

Sasha iki gün boyunca kamarasında kaldı, güverteye adım atmadı, Kjell'i hiç sormadı. Yanındaki iki hizmetçi deniz tutması yaşadığı bilgisini verdi ve Kjell, kamarasının onun için en güvenli yer olduğu düşüncesiyle kendini avuttu. Sıkıntı çeken sadece Sasha değildi. Dalgalar yumuşaktı, hem de alışılmadık biçimde ama geminin devinimi ve durmadan sallaması yüzünden Kjell'in yolculardan herhangi birini iyileştirmeye kalkışması bile mümkün değildi. Bu beyhude bir girişim olacaktı. Dalgaların ve durmadan sallanmanın neden olduğu mide bulantısı yine başlayacaktı.

Kjell denizin olumsuz etkilerini hiç hissetmiyordu. Ayak altından çekilmek dışında yapacak pek bir şey olmadığından güvertede kalıp öfke, ihanet ve şarabın verdiği uyuşukluk yardımıyla bu krizden kurtuldu ve bir iki gün için olsa bile ona bel bağlayan, ona bağımlı olan kimse olmamasının verdiği huzurun keyfini çıkardı. Subaylara ait kamaralarda uyumak ya da adamlarıyla aynı kamarayı paylaşmak yerine kış güvertede uyudu; hatta ikinci kaptan Pascal'ın şaka yollu eğer çok yükseğe tırmanırsa geminin alabora olmasına neden olacak kadar iri yarı olduğu uyarısına rağmen ikinci sabah çanaklığa tırmandı. Kjell boyutlarına alıştı ve hayatının çoğunu o boyutlarda geçirmişti. Bu durum,

daha önce onu hiç durdurmamıştı. İkinci kaptana kulak asmadı ve çanaklığa ulaşana dek direği tırmandı. Küçük platformun izin verdiği ölçüde ayağa kalkıp bir saat boyunca dürbününden bakarak denizi tanımaya çalıştı.

Karadan uzaklaştıkça su gitgide daha mavi oldu. Kjell daha önce hiç böyle bir renk görmemişti ve suyun altındaki canlıların bu kadar parlak renkli olup olmadıklarını merak etti. Bir balina sürüsü —o kadar çoktular ki Kjell bir an için büyük, parlak kayalardan oluşmuş bir ada gördüğünü sandı— suyun yüzeyine çıktı ve iki gemiyi güvenli bir mesafeden takip etmeye başladı. Balinalar çok güzel, sakın ve tehditkâr olmaktan uzaktı ama basit varlıklarının Kjell'e verdiği keyif, altlarındaki her yaratığın ve üstlerindeki her kuşun öngörülmez niyeti olan bir Değişen olduğu kuşkusuyla bozuldu.

İkinci gecenin sessizliğinde koluna dokunan bir el ve kulağının dibindeki çekingen bir ses tarafından uyandırıldı. Balınaya dönüşmüş bir kurtla dövüşmeye hazır olarak ayağa fırladı ama karşısında bitap bir hizmetçi buldu. Kız korkudan sinip ondan korunmak için ellerini kaldırdı ve Kjell gözlerini ovuşturarak kılıcını indirdi.

Kız titrek bir sesle kekeleyerek, "Sizi uyandırdığım için çok özür dilerim, Komutan," dedi. "Ama kraliçe çok hasta. Ne yerse çıkartıyor ve alev alev yanıyor. İki gündür ateşi çok yüksek. Korkuyorum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Nalbantı iyileştirdiğinizi gördüm. Belki ona da yardım edebilirsiniz."

Kjell, zavallı kadının ayağa kalkmasına yardım etti ve onun peşinden kapıdan geçip geminin iç kısmına doğru ilerledi. Koridorlar ufak tefek adamlara göre yapılmıştı. Kjell başını eğdi ve kraliçenin kapısındaki nöbetçiye yatağına gitmesini emretti. Nöbeti o tutacaktı.

Kraliçeyle seyahat eden iki kadın Sasha'yı temiz tutmuş ve mümkün olduğunca rahat ettirmişlerdi ama havaya hastalık koku sinmişti ve birbirlerine sokulmuş telaşlı tavırlarından kor-

kuları açıkça belli oluyordu. Sasha'nın teni o kadar sıcak ve o kadar kuruydu ki Kjell bir küfür savurdu. Kadının acı dolu, ateşten çıkmak çıkmak olmuş gözleri titreşerek açıldığında bir kez daha küfretti.

Sasha bitkin bir sesle, "Sadece deniz tuttu, Komutan. Her seferinde olur," diye onu avutmaya çalıştı. "Gececek."

Kjell onu battaniyesiyle birlikte kucaklayıp kaldırdı, hizmetçiler küçük kapıyı ve yolu açmak için koşturdu ve Kjell koridorlardan yanlamasına geçerken yere sürünen örtüyü duvak tutan nedimeler gibi kaldırarak hızla onu takip ettiler.

Kjell, "Temiz havaya ihtiyacı var. Bana su ve bir yastık daha getirin, sonra biraz dinlenmeye çalışın. Yarına kadar onunla ben ilgileneceğim," dedi. Kadınlar rahat bir nefes aldı ve söylediklerini yapmak için koşturdu. Kjell, güvertenin bir yanında sıralanmış fiçılardan uzak durarak sırtını küpeşteye yaslayıp ayaklarını öne uzattı, başı göğsüne yaslı Sasha'yı kucağında tutmaya devam ederek oturdu. Vücudunun ıslığı ve bedenindeki yeni kırılganlık, midesinin düğümlenmesine neden oldu ama hava temizdi ve yumuşacık esen rüzgâr Sasha'nın saçlarını uçuşturuyor, yanaklarını sevgiyle okşuyordu.

Sanki ona önsezi veren hüneri çalkantılara karşı onu daha duyarlı kılıyormuş gibi Sasha'nın görüntüsü, dengesi, tüm varlığı altüst olmuştu. Kjell, defalarca onun ayağa kalkmasına yardım etti ve pırl pırl suya doğru sarkıp boş midesi kasılarak kusarken onu tuttu. Suyu midesinde tutamamasına rağmen onu içmeye zorladı.

Sasha, sonu gelmez mide bulantıları yüzünden çok utanarak gitmesi için ona yalvardı ama Kjell, o sessizce acı çekerken onu tutup anlatacak bir hikâye bulmaya çalıştı.

"Bugün balinaları izledim. Sürüler hâlindeydiler, küçükler de vardı kocaman olanlar da. Bir aile, bir sürü aile gördüm. Uzun süredir gemi görmemiş gibiler ve hepsi merak içinde." Sasha'nın dikkatini dağıtmak, onu rahatlatmak için konuşuyor ve böyle yaparak kendini de rahatlatıyordu.

"Su masmavi mi?" diye sordu Sasha. Karanlık her şeyi grileştirmişti.

"Bugüne dek gördüğüm en güzel mavi."

"Dendar seyahatim ve yeniden Kilmorda'ya dönüş yolculuğumdan, hastalık dışında hatırladığım tek şey denizin rengi. Denizin rengini hatırlıyorum... bir de rüyalarımda seni gördüğümü." Yeniden sessizleşti, dalgınlaştı ve Kjell onun için endişelendiğini, onu Dendar'dan uzak tutmayı başaramadığı için kaygılandığını anladı.

Kjell, "Biraz daha su içebilecek misin?" diye ısrar etti. Temiz havanın işe yaradığını düşündü, Sasha'nın spazmları hafiflemişti ve yaklaşık bir saattir kusmamıştı. Sasha, Kjell'in matarasından birkaç yudum aldı ve Kjell onun çenesini kurularken ateşinin düştüğünü ve daha güvenli su içtiğini fark etti.

Sasha, "Bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye fısıldadı.

Kjell, "Öyleyim," diyerek gerçeği itiraf etti.

Sasha, "Ama çok kibarsın," diye fısıldadı.

"Kibar değilim."

"Ve iyisin," dedi Sasha, karşılıklı söyledikleri cümleleri bir kez daha tekrarlayarak.

"İyi de *değilim*." Kjell ağlamak üzereydi. İyi biri değildi. Yüce gönüllü değildi. Gözü pek ya da merhametli değildi. Onu seviyordu sadece ve bu aşk onu daha iyi bir adam yapıyordu. Hepsi buydu.

"Daha önce hiç senin gibi biriyle karşılaşmadım."

Kjell, "Quondoond'a bir köleydin," diye fısıldadı ve sustu. Şaka yapmaya ya da bir zamanlar ona söylediği şeyleri söylemeye devam edemedi. O zamanlardaki seyahat keşif yolculuğuydu. Şu anki ise teslimat yolculuğu. Sasha'yı Dendar'a, bir krala, başka bir adama teslim edecek ve çekip gidecekti.

Sasha, "Quondoond'a köle, Dendar'da kraliçeydim," diyerek konuşmayı asıl konuya döndürdü. "Ben değiştim. Oysa sen... hâlâ Jerulu Kjell'sin ve bana karşı tavrın değişmedi."

“Bir söz verdim.”

“Kime?”

“Sana. Solemn yakınındaki kayalığın dibinde, eğer geri dönersen seni sevmeye çabalayacağımı söyledim sana.”

Sasha, “Bana yalan söyledin,” diye fısıldarken üzüntüsü kelimelerini bastırıyordu.

“Yalan değildi, sözdü. Beni kızdırdığında bile sözümü tutmaya niyetliyim. Adamlarımı geri zekâlı gibi davranmaya ikna ettiğinde bile. Benim... olmamana rağmen.”

Sasha inledi ve Kjell, midesinin bir kez daha isyan ettiğini düşünerek onu ayağa kaldırmaya çalıştı ama Sasha yüzünü saklayınca Kjell, sorunun bulantı değil üzüntü olduğunu fark etti ve sırtını tekrar küpeşteye yasladı.

“Uyu, Sasha.”

Sasha bir süre sonra pes edip kolları arasında yığıldı ve huzur içinde kendinden geçti. Kjell, bir yandan geminin gövdesini okşayan dalgaları dinlerken diğer yandan fısıldayarak o güne dek ona söylemediği, bundan sonra da asla söylemeyeceği her şeyi anlattı.

“Âşık olduğum yüzün değildi. Kocaman, hüzünlü gözlerin, yumuşak dudakların, tenini kaplayan altın rengi çiller ya da vücut hatların da değildi.” Bu özelliklerden de hoşlandığını fark edince yüreği ürperdi ve midesi kasıldı. “Seni parça parça seviyorum. Katman katman, gün gün, santim santim.

“Hiç merhamet gösterilmediğinde bile merhamet gösteren parçanı seviyorum. Elimi tutan ve iyileştirmeme yardım eden parçanı seviyorum. Korktuğunda diğerlerini yatıştıran parçanı seviyorum. Jerulu Maximus ve onu seven oğlan için yas tutan parçanı seviyorum. Kaybolduğu hâlde haysiyetini hiç kaybetmemiş, hatırlayamamasına rağmen asla gerçekten unutmamış olan kadını seviyorum. Bir köle olan ama kraliçe gibi davranan kadını.”

Gün ağardığında Kjell, Sasha'ya sıcak basmasından endişe ettiğinden ama aşağıya göndermekten de çekindiğinden gölge yapması için en alttaki yelkeni bağladı. Sasha üç saattir kusmadan, derin derin uyumuş ve Kjell en kötüsünün geçtiğinden emin olarak rahatlamıştı.

Sasha uyandığında susamış ve solgundu ama ateşi düşmüş, bulantısı geçmişti. Kjell onu kamarasına götürdü, Dendar'a varmadan önceki iki gün boyunca gücünü toplayabileceğini umuyordu. Ama Sasha iki saat sonra üzerine yeni bir elbise giymiş, saçlarını düzgün bir örgüyle başına dolayıp unvanına uygun bir taç yaratmış olarak geri geldi. Çok güzeldi ama iyi görünmüyordu, temiz kıyafetine ilaveten kederli bir ifade takınmıştı ve çökük gözleri görülmeden kalması daha iyi olacak şeylerle doluydu.

Lortimer ve mürettebatın da duyması için sesini yükselterek, "Her şeyi bağlayın, herkesi aşağı gönderin ve diğer gemiyle aramızdaki mesafeyi kapatın," dedi. Boş gözlerle ona baktılar. Tıpkı kayaların kaydığı gece ve kum fırtınası öncesi gökyüzü gibi deniz de o kadar sakindi ki bu taleplerin tuhaf, hatta komik karşılanmasına neden oluyordu.

Kjell, "Ne görüyorsunuz, Majesteleri?" diye sordu ve onun unvanını kullandığını fark eden Sasha gözlerinin içine baktı.

Sasha üstüne basa basa, "Gemilerin alabora olduklarını ve adamların suya düştüğünü... boğulduklarını görüyorum," diye cevap verdi.

Kaptan Lortimer yükünü Dendar'da indirmek ve çoğuyla işini bitirmek istiyordu. Yüksek bir ücret ödenmişti ona ve kibirli bir kararsızlıkla onu tehdit eden Padrig'ten korkmasına rağmen yolculuk olaysız geçmişti. Lortimer, "bir asilin kaprislerini yerine getirmeyi" umursamazdı; Sasha'nın ısrarı karşısında omuz silkip Kjell'in mürettebatına emirler yağdırmasına izin verdi. Denizciler, Kjell'in emirlerini aralarında fısıldaşarak isteksiz bir çabayla yerine getirdiler ama ne yapacaklarını söyleyen bir kadını ciddiye almadılar. Onun hünerlerini kendi gözleriyle görmüş

olan Kral Muhafızları ve Jerulu yolcular ise bu uyarıları ciddiye almamaya daha az meyilliydi. Muhafızlar ambardaki erzakı yeniden tahsis etmeye ve depoları sağlamlaştırmaya koyuldu; geri kalan yolcular kurtulmak için dua etmeye kamaralarına çekildi.

Bordadan bir filika indirdiler ve yakınlarındaki gemiye bir elçi gönderip fırtına ya da her şey için, en ufak şey için bile gözlerini dört açmaları konusunda uyardılar. Sasha, dimdik, küpeşteyi sımsıkı tutarak güvertede duruyordu. Neyse ki, ayakları artık yere sağlam basıyordu. Bulantısı geçmiş, korkusu artmıştı. Bütün gün diken üstünde beklediler.

Pascal pruvanın yaklaşık altı yüz fit ilerisinde bir şey gördüğünde güneş, gitgide kararan denizi yanardöner bir pembeye boyayarak batıyordu.

"Kaptan, az ileride." İkinci kaptan Lortimer'e dürbününü uzattı ve parlak ufku işaret etti.

Görünen kubbe o kadar büyüktü ki denizden yükselip yenisinden suyun altında kaybolan kocaman bir kaya etkisi yaratıyordu.

Lortimer, "Muhtemelen balina," diyerek sakinleştirmeye çalıştı ama dürbünü gözünde biraz fazla uzun tuttu. Bir şey dalgalanarak inip kalktı, tuhaf bir çıkıntı yükseldi ve sonra tekrar indi.

"Balinalar gemilere dokunmaz. Bu sulara en az kaygı duyulacak şeyler onlar," diye ekledi.

"Öyle mi? Peki sizi en çok kaygılandıran ne?" diye sordu Sasha, gözlerini ne olduğu belirsiz yaratığın gözden kaybolduğu yerden ayırmadan.

"Fırtınalar. Majesteleri, bu konuda şimdiye kadar sorunsuz geldik. Hiç bu kadar sakin bir deniz görmedim. Aslında az bir rüzgâr isteriz."

Gemi birden gövdesi bir sualtı dağına sürtünmüş, zirvesine çarpmaktan son anda kurtulmuş gibi şiddetle sallandı. Sonra toparlandı ve denizciler direklerle küpeşteye sarılıp tehlikenin ne olduğunu anlamak için denize baktı. Pascal, herhangi bir hasar olup olmadığını kontrol etmek için aşağıdaki ambara seslendi.

Kjell, Sasha'yı küpeşteden uzaklaştırarak, "Neye çarptık?" diye bağırdı. Sasha güverteye yuvarlanmış ve ardından ayağa kalkıp kenara sımsıkı tutunmuş, neye çarptıklarını görmeye çalışıyordu.

Tek eliyle halata asılmış, dürbünle tehlikesiz dalgalara bakarak denizi inceleyen çanaklıktaki denizci bağırarak ona cevap verdi. "En ufak bir tehlike yok. Hiçbir şey yok."

Az ilerideki gemi başta son derece düzgün dururken bir anda denizciler çığlık atmaya başladı, yelkenler yan yattı. Geminin kığı sudan tamamen çıktı, birkaç adam denize düştü ve teknenin baş tarafından uzanan uzun cıvadraya kocaman, boğum boğum yüzeyi kabarcıklı ve ağaç gövdesi kadar kalın iki adet dokunaç dolandı.

Pascal çanaklıktaki gözcüyle aynı anda, "Architeuthis!" diye bağırdı.

Dev kalamarın diğer geminin burnuna dolanıp onu aşağı doğru çekmeye başlamasını korku ve çaresizlik içinde izlediler. Güvertelerde yuvarlanarak denize düşen bedenlere bağırışlar ve çığlıklar eşlik etti, ardından cıvadra titreşen bir çatırtıyla kırılarak geride çentikli ve kısa süre sallanarak kalamarı serbest bırakan bir ağaç parçası bıraktı.

Kjell gürlercesine, "Bizi yaklaştır," diye bağırdı Lortimer'e.

Pruva direği halatına dolanmış, bir yandan diğer yana savrulan Jerick, yayını çekip yaratığın üstüne doğru sarkmış, canavarın parlak başına oklar savurmak için elinden geleni yapıyordu. Gibbous, gemi aslanında yavaş yavaş ilerliyor, Peter ise sımsıkı sarılmış dokunaçlara mızrağını saplayıp ölümcül bir darbe indirmeye çabalayarak kasara güvertesinin ön tarafına tırmanıyordu. Sinirlenen ve canı yanan Architeuthis sancak tarafına kaçtı ve yeniden yükselip iki dokunacı kasara güvertesinin küpeştesine doladı. Gibbous hızla suya düştü, Jerick ise kaydı ve düğümlü halata yapışıp denize yuvarlanmamaya çalışırken yayını düşürdü. Canavar sudan çıkıp yakınlaştıkça daha da büyük görünmeye

* Bir zamanlar efsanevi yaratıklar olduklarına inanılan dev kalamar —çn.

başladı. Kocaman ön dokunaçları onlara doğru uzanırken, küçük yan dokunaçları teknenin gövdesini kavrayıp Jerick'in asılı durduğu pruva direğine dolandı. Herhangi bir hasar vermeye en uygun konumdaki tek silahşor olan Peter mızrağını kahramanca saplamaya devam etti, sonra daha fazla kızdırmaktan başka bir işe yaramadığını fark edip kenara çekildi. Direk eğilip kırıldı, Jerick kış güverteye düştü ve ayağa kalkmadı.

Kjell, düşünmeden ve tereddüt etmeden mızrağını iki eliyle kavrayıp kendini iskele tarafından aşağı attı. Suyu çarpmadan önce Sasha'nın çığlık çığlığa adını söylediğini duydu.

Ateş başlatıcısı Isak suda birden yanında belirdi ve ele geçirilmiş gemiyle onu aşağı çekmeye kararlı yaratığa doğru yüzmeye başladı. Isak suda ateş yaratamadı ya da ıslak ellerinden alev fırlatamadı ama ışıldamaya başladı, kolları uzun kulaçlarla suyu yarararak ilerledi ve dokunaçlı yaratığın devasa gözünü kendine çevirmesini sağladı. Yaratık neredeyse duygusal bir ifadeyle onu izlerken Isak ile Kjell yaklaştı, kalamar bir dokunacını Isak'ın ışıldayan bedenine dolayıp onu sudan çıkardı ve inceleyecekmiş ya da yiyecekmiş gibi bombeli başına doğru kaldırdı. Isak, avuçlarını açarak kollarını uzattı; yaratık onu kendine doğru çekip yüz yüze getirirken mücadele dahi etmedi. Uzandı, iki elini de yaratığın kocaman gözlerine bastırıp göz bebeğini yakarak onu kör etti.

Canavar Isak'ı hızla fırlatıp serbest bıraktı ve Kjell ciğerlerini doldurup taş gibi batma dürtüsüyle mücadele etmeden dibe daldı. Tüm gücüyle bacak çırpıp elinde mızrağıyla dibe doğru yüzdü ve yaralı devasa kalamarın altına girdi. Sonra mızrağını dik tutup uzatarak yukarı doğru yükseldi ve mızrağını canavarın karnının alt kısmında yer alan ağzına sapladı. Mızrak o kadar derine girdi ki dar yarıktan sadece birkaç santimi dışarıda kaldı, hayvan acıyla kıvrıldı.

Kjell kısa bir an hızla geri çekilen Architeuthis tarafından kuşatılarak dokunaçlar tarafından hapsedildi. Sonra serbest kaldı ve gözleri kör ve hâlâ mızrak saplı canavar derin karanlığa doğru sürüklenirken yukarı doğru yüzmeye başladı. Kjell, hangi düşma-

nın alt edildiğinden, bunun devasa bir kalamar mı yoksa zalim bir Değişen mi olduğundan emin olamadan bacaklarını çırparak yüzeye, orada parıldayan ışığa doğru yüzdü.

Yolcularla mürettebat suya indirilmeye hazırlanan filikaya çoktan tırmanmaya başlamışlardı ve suda olanlar ise hasar almayan gemiye doğru yüzüyordu.

Kjell bir halata yapışmış Isak'ın sudan çekilip çıkartıldığını gördü, bilinci yerindeydi ve yaşananlar göz önünde bulundurulursa fazla yaralanmamıştı. İkinci gemi hasar görmüştü; küpeştesi kırılmış, burnu yarılmış, cıvadra ve ana direği ikiye ayrılmıştı. Onu kurtarmanın ya da açık denizde tamir etmenin imkânı yoktu ve ambarlar çoktan su almaya başlamıştı.

Kjell, Sasha'nın ona seslendiğini duydu, başını kaldırdı, yaralanmadığını belli eden bir el işareti yaptı ve geminin burnunun su üstündeki kısmına tutup güçlükle nefes alarak kısa bir süre dinlendi, ardından parçalanmış gemiye doğru yüzmeye başladı.

"Yüzbaşı kötü durumda, Komutan. Onu hareket ettiremiyoruz," diye seslendi bir denizci filika denize indirildiğinde.

Kjell, "Yukarı çıkmama yardım edin," diye bağırdı, bir ip merdiven atılarak suya çarptı. Kjell, kolları ve bacakları verdiği mücadelenin gerginliğinden ve yukarıda ne bulacağını korkusundan tır tır titreyerek yukarı tırmandı.

Direğin sivri ucu Jerick'i hasarlı geminin güvertesine mıhlamıştı.

"Herkes diğer gemiye," diye emretti Kjell, mürettebattan ve Kral Muhafızları'ndan birkaç kişiyi iterek kendine yol açarken. "Ben yüzbaşıyla ilgileneceğim."

Filika serdümeni âdeta yalvarırcasına, "Fazla zaman yok, Komutan," dedi. "Oradan kurtarsanız bile siz onu denize atmak dışında bir şey yapmaya fırsat bulamadan kan kaybından ölür."

Kjell, "Git," diye bağırdı ve adam başını sallayıp sendeleyerek geri çekildi. "Herkesi götür."

Kafasının içinde denizi duyuyor, görüşü bulanıyordu ama ku-

lak kabartıp nefes alarak ve ihtiyacı olan gücü toplamaya çalışarak yüzbaşının arkasında çömeldi. Jerick gülümsemeye çalışarak ona baktı ama acısı gözlerinin kısılmasına neden oldu ve kibirli sırtışını yok etti. Kjell, vücudundan çıkan kazığa dokunmama-ya dikkat ederek ellerini Jerick'in göğsüne koydu ama büyük bir korkuya kapılıp anında geri çekti. Duyduğu tek şey, tek tük kesik bağırlardı.

Kjell çaresizce, "Şarkın lanet olası bir kuş sürüsü gibi Jerick! Kopyalayamıyorum," diye homurdandı.

"Sizin içki şarkılarınızı hep sevdim, Komutan. Neden onlardan birini söylemiyorsunuz?"

Kjell, "Kes sesini Jerick," diye emretti ama Jerick'in cüreti karşısında gülmeden edemedi. Gözlerini kapattı ve ellerini Jerick'in karnından çıkan direk parçasına doladı. Jerick'e saplanmış bir direk varken Jerick'i bir bütün yapamazdı. Adamı öldürmeden bir yolunu bulup onu çıkarmalıydı.

Kjell, geminin gıcirtısını, bağıra çağıra gemiyi terk etmesini söyleyen ısrarlı sesleri duymazdan geldi. Jerick'in yüzünde açtığı yarayı düşündü, ona haddini bildirmek için yapılan bir izdi bu. Kjell hünerini boşa harcamıştı. Eskiden iyileştirdiği yaranın önemsizliğinin Jerick'in hayatını şimdi kurtarması için gereken beceriyi etkilemeyeceğini ümit etti. Jerick... dik kafalı, cüretkâr, güvenilir ve ölmek üzere.

Kjell kısacık bir an için elinde Sasha'nın elini istedi ama Jerick'e karşı sevgi beslemesi için Sasha'nın yardımına ihtiyacı olmadığını biliyordu. Kjell, Jerick'i seviyordu. Onu seviyordu ve iyileştirebilirdi. Cesaret toplamak için bağırarak direk parçasını hızla çekip çıkardı ve yaradan âdeta fokurdayarak fişkıran kanın üzerine ellerini kapattı.

"Seni aşağılık orospu çocuğu, Jerick. Beni dinleyeceksin Yüzbaşı! Beni dinleyecek ve ne dersem onu yapacaksın," diye bağırdı.

Jerick emredileni yapmış ve konuşmayı kesmişti. Gözleri kapalı, nefesi sığdı, şaka yapacak enerjisi kalmamıştı. Birileri Kjell'e sesleni-

yordu ama Kjell onları duymazdan gelip tüm hırsını ve gayretini ellerinden Jerick'in karnına iterek vücudunun kendini iyileştirmesini, etini kaynatmasını ve her hücrelerini, her damarını, her uzvunu, her yarasını onarmasını emretti. Jerick'in bedenine hatırlamasını ve eski hâline gelmesini, korunmasını ve dayanmasını buyurdu. Bir yandan bağıra bağıra Jerick'in en sevdiği şarkı olan saçma sapan bir içki şarkısı söylerken bir yandan da onunla kalması için yalvarıyordu.

"Heyamola, dönüyoruz geri, bira geliyor sana. Heyamola dönüyor geri, bira akıyor damarlarında," diye şarkı söylerken yüzbaşısının damarlarında akanın bira değil, şifa olduğunu, onu yaşam ve ışığa çektiğini hayal etti. Tuzlu su Kjell'in gözlerine battı, bu yüzden gözlerini sımsıkı kapatıp ellerindeki sıcaklığı, avuçlarındaki titreşimi hissetti.

Ve şarkı söylemeye devam etti.

Beşinci nakarattan sonra Jerick, "Boş verin, Komutan," diye fışıldadı. Kjell'in gözleri şak diye açıldı. Jerick küstahça ona bakıyordu. "Aslına bakarsanız sizin söylediğiniz içki şarkılarını sevmiyorum. Aşk ve güzel kadınlarla ilgili olanları duymayı tercih ederim."

Kjell, Jerick'in teninin pembeleşmeye başladığını ve dudaklarında içten bir tebessüm belirlediğini fark ederek geri çekildi. Parçalanmış tuniğinden, direğin karnına saplandığı yerdeki yırtıktan çizgi çizgi kan ve Kjell'in kanlı ellerinin iziyle kaplı yeni ve pürüzsüz teni görünüyordu.

Jerick, "Beni sevdiğinizi biliyorum, Komutan," diye mırıldandı ve bu duyguyu kutlarcasına derin bir nefes aldı. Kjell, baş güvertenin kalıntıları üzerine sırtüstü yuvarlanıp kahkahalarla gülmeye başladı; kıkırtı olarak başlayıp coşkulu bir sevince dönen bu kahkahalar Jerick sendeleyerek ayağa kalkıp elini ona uzatana kadar sürdü. Birlikte sendeleye sendeleye küpeşte gittiler ve diğer gemideki arkadaşlarının onları çıkaracağına güvenerek oldukça beceriksizce kendilerini suya attılar.

Son sayım yapıldığında Peter, Gibbous, iki denizci ve ikinci geminin kaptanı Egen Barnaby kayıptı ve boğuldukları düşünöldü. Beş adam denize gömüldü. Kjell onların ölümlerine çok üzüldü. Sasha ise göremediğı ya da onları hakkıyla hazırlamadığı şeylerin sorumluluğunu üstüne aldığından, bu yolculuk ve bilinmez tehlikeler için kendini suçladığından daha da üzüldü. Kjell'in kaderi değiştiremeyeceğı ısrarını ve Padrig'in bu yolcuğun zarar verdiğinden çok daha fazla insana yardım edeceğini söylemesini dikkate dahi almadan kendini sorumlu tuttu.

Artık yolculuğuna başladığından iki kat fazla yolcu taşıyan sağlam gemi, Dendar Körfezi'ne iki gün sonra ulaştı. Tropikal ağaçlı ve yumuşak kumlu kumsalları olan Jeru sahilinin aksine Dendar kıyıları kayalıktı; derin uçurumlar ve sadece bir geminin geçebileceğı genişlikte açık denizle arasında tampon görevi gören dar geçitler vardı.

Geçitten geçildiğinde kanal yeniden genişliyor, sahile kadar uzanıyor ve terk edilmiş refahın izlerini, bir zamanlar büyük, küçük onlarca geminin bağlandığı, düzgün inşa edilmiş dokları gözler önüne seriyordu. Basamak basamak yükselen kayalıklarının arası yemyeşil ve göz alıcıydı, ağaçlar kayaların üzerinde loş

bir sığınak yaratıyordu. Limanın arka tarafındaki dik duvar da burada insanların yaşadığının kanıtıydı ama tek bir kuşadamin bile yüksekliği aşır avını bulmasına engel olamazdı.

Gemi sakın limana girdiğinde yolcular, karaya çıkmadan önce güvertede durup yaşam izleri aradı. Boş binalar ve terk edilmiş bir liman... koyda tek bir gemi bile bırakılmamış Kilmorda'ydı burası. Sasha sessizdi, sanki beklediği tam olarak buydu, sanki terk edilmiş limanı önceden görmüştü.

Isak hayretle, "Hiç gemi yok," dedi.

"Evet, yok. Kaçabilenler kaçtı," diye cevap verdi Padrig.

Isak, "Ya kaçamayanlar?" diye sordu.

"Ölmüş olabilirler. Saklanmış veya kendilerini Volgarların yemeyeceği bir şeye dönüştürmüş de olabilirler."

Kjell, "Burada hiç kimse yok, Dönüştüren," dedi.

Padrig, sanki her şeyi düzeltecekmış gibi, "Caarn'a gideceğiz," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı ama Sasha kaşlarını çatıp gözlerini kısıarak ona baktı ve Padrig başka bir şey söylemedi.

Denizcilerin ve muhafızların yarısı suya filikalar indirip kürek çekerek sahile gitmiş, gemiyi bağlamak ve iskeleyi indirmek için halatların ve demirin atılmasını bekliyorlardı. Kraliçe Saoirse, Dendar'dan ayrıldıktan dört yıl sonra geri dönmüş, yuvasına kadar ona eşlik etmek üzere gönderilmiş yorgun yolcularla birlikte gemiden indi. Kimse koşarak onları karşılamaya gelmedi. Hiçbir Dendar vatandaşı kendini göstermedi ya da Jeru'dan gelen perişan elçilerin gelişini veya kraliçelerinin dönüşünü kutlamak için saklandığı yerden çıkmadı.

Gemilerden birinin kaybı her şeyi değiştirmişti. Kaptan Lortimer ve mürettebatı ya keşif gezisine çıkanlar geri dönmeye kadar beklemek ya da onlara katılmak zorunda kalmışlardı. Kaptan Lortimer gemiyi dibe çekebilen bir yaratığın olduğu denize geri dönmeye istekli değildi ama yine de ona sunulan tercihler konusunda şikâyet edip duruyordu.

"Ben kaptanım, kâşif değil," dedi yüzünü buruşturarak. Ama

tercihini Kjell'in yanında kalıp aynı beceriyle hem iyileştirebilen hem de öldürebilen bu adama yakın olmaktan yana kullandığını gösterdi. Denizcileri de onun bu tercihinine ayak uydurdular.

Kjell, Kral Tiras'la görüşeceğine ve Willa'ya gitmekle görevlendirilmiş adamları Caarn'a gidecek grupla kalmaya ikna edeceğine söz verdi. Sayıca fazla olmaları onları daha güçlü kılardı ve bilinmeyen çok şey vardı. Keşif gezisi sonrası gerçekte yüzleştiklerinde bir arada kalmak en iyi seçenek göründü ve kaybettikleri adamlar ve gemiyle birlikte batan erzak ve atlar dışında tüm yolcular yeni bir yolculuğa hazırlandı. At arabaları boşaltıldı ve yeniden yüklendi, arabaları çekmeye ve kalan cephaneyi taşımaya yetecek sayıda at vardı ama yolcular Caarn'a kadar yürüyecekti. Hepsi. Grup temkinliydi, ihtimalleri azalmış, endişeleri artmıştı.

Padrig, "Caarn vadisinin iç kısımlarına yolculuk iki gün sürecek. Ama kayalıklara tırmanmak ya da bu arabaları çekerek çayır-lardan ve ağaçların arasından geçirmek zorunda kalmayacağız," diyerek cesaret verdi. "Taş döşeli, güzel bir yol var. Dendar'ın her köşesini birbirine bağlayan yollar var. Caarn, Willa ve Porta eyaletlerini de tamamen içine alan bir dağın tepesinde. Kral ve ondan önce babası, daha önce de onun babası, halkı krallarına ve krallığa bağlayan yollar yaptırdılar. Dendar'daki her şey çok güzeldir," dedi böbürlenircesine.

Sessizlik güzel değildi. Ürkütücüydü. Volgarların izleri olan dağılmış yuvalar, tek tük tüyler, kemirilmiş kemikler hâlâ oradaydı ama hepsi geçmişe aitti. Canlı hiçbir şey kalmamıştı, kuş dışkıları her köşeye dağılmıştı, leş gibi bir koku havayı kaplamıştı. Ana caddede uzun omurgaya hâlâ bağlı, ölüm değneğini andıran bir insan kafatası duruyordu. Biri kaçmak istememiş, Dendar Körfezi'nde kalmış ve terk etmeyi reddettiği bu caddede ölüm meleğiyle buluşmuştu. Az ileride birkaç kuşadamin kalıntıları yığılıydı ve Kjell, gördükleri kafatasının onları öldüren adama ait olduğunu umdu.

Gruplara ayrıldılar ve ıssız sokakları araştırdılar, terk edilmiş evlere göz attılar. Düzgünce dizilmiş toz kaplı kadehler ve man-

tarlı şişeler olan bir meyhane, tahrik edici bir cömertlikle pusu kurmuş bekliyordu. Denizciler ve muhafızlar içkileri topladılar ama kutlama yapmak doğru görünmediğinden içkilerini yudumlayarak sessiz liman şehrinde dolanıp durdular ve sağa sola bakırken gitgide daha da huysuzlaştılar.

Farelerden korumak için ahırların kirişlerine asılmış torbalarca tahıl dokunulmadan ve kullanılmadan kalmıştı. Volgar Kuşadamlar tahıl yemezdi. Kjell'le Jerick torbaları indirip atları beslediler, kalanı Caarn'a götürmek için yeniden düzenlenmiş arabalara yüklediler. Kjell, sahibinin gelip tahılının alındığını görme, ahırını erzak boşaltılmış bulma ihtimaline karşı boş bir çuvala para koyup çuvalı duvara çiviledi.

Sasha ısrarla, "Geri dönmeye niyetliymişler. Bu anlaşılıyor. Hemen hemen her şeyi bırakmışlar. Geri dönmeye niyetliymişler," dedi. "Ayrıldığım gün bu köy insan doluydu. Korku vardı ama aynı zamanda heyecan vardı, risk vardı."

Kjell, "Bu insanlar da Dönüştüren miydi?"

Sasha, "Bir çoğu... öyleydi," diye cevap verdi.

"Nereye gittiler? Gitmeyenler ne oldu?"

"Herkes Caarn'a gidiyordu. Kral... Aren..." Sasha bu ismi söylerken bocaladı ve Kjell, onun her kelimeyle krala ihanet ediyormuş gibi hissederek rahatsız olduğunu sezdi. "Aren herkesin bir arada olmasını istedi, tıpkı şu an senin bizi zorladığın gibi."

"Ama geri dönmediler. Er ya da geç birileri kesinlikle... dönerdi," dedi Kjell.

"Evet. Kalınca daha güvende hissetmezlerse. Eğer... artık tehlike kalmazsa."

"Ama o kadar uzak değil. Şarap, tahıl, dayalı döşeli evler. Biri dönerdi." Kjell sustu. Sasha bunların hepsinin farkındaydı, bir de onun gözlemlerinin yüküne hiç ihtiyacı yoktu. Caarn, Dendar Körfezi kadar boşsa ne olacağını sormadı.

Kolları buldukları eşyalarla dolu olarak limanda tekrar toplandılar. Jerulu yolcuların yarısı gemi battığında her şeylerini

kaybetmişlerdi. Kalan kıyafetleri ve yataklardaki battaniyeleri kimse kullanmıyordu ama Kjell, Caarn'a ulaşmamaları ve çizmelerini fark eden bir satıcı olmamasını ümit ediyordu.

Isak, kafasız, yolunmuş kuşları kıvrık ayaklarından tutarak, "Tavuk," dedi büyük bir keyifle. "Jedah'da fazlası var. Başiboş doluyorlardı. Volgarlar tavuk yer. Eğer burada olsalardı ortada hiç tavuk olmazdı. Bu iyi bir işaret, değil mi Komutan?"

Kjell yavaşça başını sallayarak onu onayladı.

"Evet. İyi bir işaret ve daha da iyi bir yemek. Hanın saray mutfağı kadar büyük bir mutfağı var. Bir ateş yak Isak ve aşçıdan sana yardım etmesini iste. Bu akşam orada yiyeceğiz ve karnımız doyacak. Caarn'a gitmek için sabah yola çıkacağız."

Hanın kilerinde yağ ve sımsıkı kapatılmış un fiçıları buldular; iyi döşenmiş odalardaki demir küvetlere kovalarca ısıtılmış su taşıdılar. Krallar gibi yediler, midelerini başka bir insanın ekmeğiyle doldurdular, başka bir insanın sabunuyla yıkandılar ama o gece ahırda atlarla kalan birkaç nöbetçi dışında sahilde kimse kalmadı. Bol miktarda yatak ve oda olsa da yolcular, daha çok mezarlık hissi veren koyun uyandırdığı gergin huşu içinde güverteye uzanıp gemide uyumayı tercih etti.

Sasha, yolculuğun çoğunu geçirdiği kamarada uyudu ve Kjell dar koridordaki boşluğa zar zor sığan bir ot yatağa uzanıp kapısının önünde nöbet tuttu. Gecenin yarısında Jerick nöbeti devralacak, böylece Kjell biraz uyuyabilecekti ama Dendar'a varmayı başarmış olmak daha rahat hissetmesini sağlamıyordu. Kalamarı, altındaki yumuşak kısımdan çıkan mızrağını, dibe doğru battığını ve son anda ölü gözlü ve cansız uzuvlu Firili Ariel'e dönüştüğünü hayal etti. Ama emin olamıyor ve tehlikenin gerçekten geçtiğine kendini ikna edemiyordu.

Bir saat sonra gemi sessizleşip gemiyi okşayan dalgaların sesi uykusunu getirdiğinde Sasha'nın kapısı açıldı ve Sasha dışarı çıkıp kapıyı yavaşça kapattı. O, yüzü ona dönük oturup dizlerini göğsüne çektiğinde —ki bu dar koridordaki tek seçeneğiydi— Kjell

doğruldu. Sasha'nın geceliği fil dişi rengi ipekti ve her bakımdan mazbuttu ama ayak parmakları geceliğin eteğinden çıkmıştı ve Kjell'in midesi özlemle kasıldı. Zarif ayaklarından birinin yumuşacık tenini okşadıktan sonra elini çekmekte zorlandı.

Sasha kibar bir ifadeyle, "Caarn'a vardığımızda kapımın dışında uyuyamazsın," dedi. Saçları gül kokuyordu ama gözlerinin altında mor halkalar vardı ve Kjell endişelenen kişinin sadece kendisi olmadığını fark etti.

"Bu gemideki herkes sana âşık olduğumu biliyor," diye cevap verdi Kjell. "Jeru Kenti'nde yapılan ilanı hepsi duydu, aramızda ne yaşandığını ve nelerin elimizden çekilip alındığını herkes biliyor. Acıyan ifadeleri ve meraklı bakışları görmüyor musun? Hepsi biliyor. Onurunu korumak adına senden uzak duracaktım. Ama bunu yapamıyorum. Bunu yapamıyor ve *seni* koruyamıyorum."

"Biliyorum. Ama bilmeden aldatma farklı bir şeydir, bilerek aldatma farklı bir şey," dedi Sasha.

Kjell, "Evet. Doğru," diye karşılık verdi. "Caarn'a vardığımızda Kral Aren'e her şeyi anlatmalısın. Bilmeyen tek kişi o olmamalı."

Sasha duraksaya duraksaya, "Anlatacağım," diye fısıldadı. "Seni severek onu aldattım, ona dönerek seni."

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Kalleslik yoksa aldatma olmaz. Neden burada olduğumu biliyorum ve bu, krala meydan okuma değil," dedi Kjell.

Sasha, "Vicdanım bunların doğruluğunu kabul etmemi söylüyor. Sorumluluğum ise reddetmemi," dedi. "Bu, bana ihanet *gibi* geliyor. Kendime. Sana. Kral Aren'e. Bunu nasıl düzeltebileceğimi bilmiyorum."

Kjell sessiz kalıp düşüncelerini toparlamaya çalışarak Sasha'nın kendi iç huzurunu bulmasına fırsat tanıdı. Aklına gelen ilk şeyle karşılık verdi.

"Bazı şeyler iyileştirilemez. Sadece tahammül etmek zorunda kalınır," diye fısıldadı ve yüzünü buruşturdu. Gerçek buydu ama kulağa Tiras'ın söyleyeceği, tahammül acıyı kabullenmek anlamı-

na geldiğinden Kjell'in karşı çıkacağı bir söylem olarak gelmişti. Kjell acı çekmeye son vermek istiyordu. Onunla yaşamak değil.

Sasha, sanki o da bunu kabullenmekte zorlanıyormuş gibi cevap vermedi ama tahammül etmesine yardım ediyormuşçasına bir zamanlar yaptığı gibi Kjell'in elini tuttu. Başını duvara yaslayıp gözlerini kapasa da elini bırakmadı. Karşılıklı duvarlara yaslanmış, yüzleri birbirine dönük, diz dize ve el ele uzun süre oturdular. Kjell onun uyuyakaldığını düşündü ama Sasha yeniden konuşmaya başladı.

"Gitmeni isteyecektir, Komutan. Aren iyi biri. Kibar biri. Ama yine de bir erkek ve seni Caarn'da istemeyecektir." O kadar alçak sesle konuşuyordu ki Kjell, bu kelimeleri söylemenin onun için zor olduğunu fark etti.

Kjell, "Öyleyse ben de giderim," diye avuttu onu. Gidecekti de. Ama önce Firili Ariel'i öldürecekti.

Caarn yolu gerçekten de düzgün yerleştirilmiş taşlarla döşeliydi... kilometrelerce... ve her biri için harcanan emeği görmek Kjell'in aklını başından aldı.

İkinci gün bir nehir kenarına vardılar, su çok güzel ve altında durulabilecek kadar yüksekten akarak yolculara yıkanabilecekleri doğal duş sağlayan şelale yüzünden soğuktu. Önce kadınların üçü birden gitti ve erkekler geride kalarak onlara gereken mahremiyeti verdi. Kjell, Sasha'ya engel olmak, yanında kalması için ısrar etmek istedi ama onun yerine gözlerini dişleri takırdayarak kahkahalarla gülüp konuşan üç kadından ve onların yarı çıplak hâllerinden başka tarafa çevirip çizimleri dışında baştan aşağı giyimli olarak dökülen suyun altına doğru yürüdü.

Sasha'yı göremediğinde onu duyabildiğinden emin olmak için gerekeni yapıyor ve arkası dönük olduğunda ya da Sasha görünmediğinde de konuşmaya devam ederek onu oyalamasını istiyordu. Bazı yolcuların ve hatta kendi adamlarının çoğunun onu

fazla tutkulu bulduklarını biliyordu. Umurunda değildi. Onlar, Kjell'in bildiğini bilmiyorlardı. Her şey tehditti. Otların arasından narin, elma yeşili bir kertenkele fırladı ve Kjell'in kalbi sıkıştı. Bir an bile düşünmeden hançerini savurup küçük yaratığa saplandı. Gerçek biçimi olmama ihtimalini düşünüp ölünce değişmesini bekleyerek son nefesini verene dek izledi. Ama kertenkele olarak kaldı, yaşam bedenini terk ederken bacakları gitgide sertleşti, rengi soldu. Kjell, kafasının içinde saplantılı davrandığını söyleyen sesi duymazdan gelerek onu dilim dilim kesti. Daha önce Jerulu bir kaçak avcı tarafından avlanan Firili Ariel'in ölümünü, hareketsiz ve teslim olmuş yatışını izlemişti. Tehlike geçer geçmez havalanıp uçmuştu.

Onu öldürecekti. Bunu biliyordu. Sevdikleri ve çevresindeki insanlar sürekli tehdit altındayken yaşayamazdı. Bir yerde dünyayı Firili Ariel'den kurtarmanın yolunu bulacaktı. Ama Caarn'a ulaşana dek, neyle yüzleşeceklerini ve ne tür adımlar atabileceklerini görene dek yapabileceği tek şey tetikte olmak ve amacı her neyse, hiç değilse şimdilik kraliçeye yönelik olmaması için dua etmekte.

İkinci günün öğleden sonrası vadiye inmeye başladıklarında yolcular hareketlendi ve Kjell, felaketin yaklaştığı duygusuna kapıldı. Yolun ve bir daha asla doğmayacak günün sonuna yaklaşırlarken Sasha, gözleriyle kırsalı yalayıp yutarak, her ağaçla tek tek ilgilenerek, göğes dokunarak, hatırlayarak ve geçmişle bağlantı kurarak yanında yürüyordu. Ama yol, bir çalı kümesinde ve yolcuların durup bakakalmalarına neden olan yükseklikte ağaçlardan bir duvarda son buldu.

Yolda bir orman oluşmuştu.

Jerick kılıcını çekti ve Kjell'in birkaç adamı da aynısını yapıp bu ağaç engeli kesip yol açmaya hazırlandı.

Kjell, "Burada bir geçit açmak için kılıçtan fazlası gerekecek, Jerick," dedi.

Dönüştüren, kasıllı parmaklarını yolun ortasındaki ağaca koyup havayı koklayarak, "Kılıçlarınızı indirin," dedi. Sevdığı bir

çocuğun saçını düzeltir gibi gövdesini düzeltti ve kır saçlı başını dayayıp yakarmaya başladı.

“Ben Caarnlı Padrig. Kral Aren yeğenim. Soyum Caarnlı; yüregim ve sadakatim de Caarn’a ait. Sana yalvarıyorum, geçmemi-ze izin ver,” dedi yüksek sesle.

Ağaç duymuş, hatta uyanmış görünüyordu ama dallarını uzatıp ağırlığını başka tarafa verse de ağaçlar oldukları yerde kalıp Caarn vadisine girişi engellemeye devam etti. Padrig bir kez daha deneyip ricasını yerine getirmesi için ağacın gövdesine yalvardı ama ağaç yolu korumaya devam etti.

Grup nefesini tutup titreşerek sırayla onları izliyor görünen ağaçlara baktı.

Jerick, “Herhangi biri ondan çekilmesini rica edebilir mi?” diye sordu. “Yoksa sadece Padrig mi?”

Padrig anında, “Herkes *rica* edebilir. Ama çoğu insan yapmaz. Çoğu insan sadece kılıçlarını çekip onları kesmeye başlar,” diye cevap verdi, ikna etmeye çalışırcasına kabuğunu okşayarak. Ağaç duvarı açılmaya ikna edemediği için şaşırılmış görünüyordu.

“Affedersiniz yapraklı bayan. Geçmek istiyorum.” Jerick abartılı bir şekilde reverans yaparak yolcuların gülmelerine neden oldu.

Sasha, “Kibar bir ricadan daha fazlası gerekli, Padrig,” diyerek Dönüştüren’i düzeltti. “Evet Jerick, herkes rica edebilir. Ama ağaçlar ne cevap verir ne de itaat eder. Bir ağaca hareket etmesini buyurmak için Caarn kanı taşımak ve iyi niyetli olmak gerek. Hepimiz en iyi niyete sahibiz ama aramızda damarlarında Caarn kanı dolaşan tek kişi Padrig.”

Padrig, dil dökerek ve ikna etmeye çalışarak yandaki ağaca geçti, sonra onun yanındakine ve ağaçlar onun yalvarışını dinleyerek yavaşça hareket edip sallanmalarına rağmen yol açılmadı.

Kjell, “Kanından kimse şüphe etmiyor, Dönüştüren. Sorun niyetindedir belki de,” diyerek gözlemini dile getirdi ve Padrig’in duruşunu taklit ederek ellerini ağaca koydu ama ses tonunu tak-

lit etmedi. Yalvarmayacaktı ama rica etmenin bir zararı olmazdı. Bunca yolu geri çevrilmek için gelmemişlerdi.

“Ben, Jerulu Kjell. Şu lanet olası yolu açın ki geçebilelim,” diye homurdandı. Kjell’in dokunduğu ağacın dalları göğe doğru yükselmeye, yanındaki ağacın dallarından ayrılmaya başladı. Düzleşip uzayarak ortadaki iki ağacın gövdeleri arasında dar bir geçit açtı.

Jerick şaşkınlık içinde bağırdı. “Ağaçlar bile sizden korkuyor, Komutan.”

Padrig nefesi kesilerek, “Siz kimsiniz, İyileştiren?” dedi. “Siz... Caarn kanı taşıyor olmalısınız.”

“Ben, Jerulu Kjell’im, Dönüştüren ve sen benim sabrımı sı-
nıyorsun.” Diğerleri ağızları bir karış açık, hayranlık ve şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

“Bu, imkânsız. Tekrar yapın,” diye ısrar etti Padrig.

Kendisi de şaşkın ve zıtlaşmaya hazır olan Kjell, başka bir ağaçta bu isteği yerine getirdi ama bu kez küfretmedi. “Ben Jerulu Kjell. Bu vadideki insanların iyi olduğunu görmek istiyoruz. Lütfen geçmemize izin ver.”

Yer sarsılmaya, taş döşeli yol çatlayıp yarılmaya, Kjell’in konuştugu ağaç, toz toprakla kaplı büyük dokunaçları andıran köklerini geri çekmeye başladı, parçalanan yoldan kendini çekip topraktan çıktı ve ağaçların oluşturduğu duvardaki boşluğu genişletip önlerindeki yolu açtı.

Sasha, “Baban Zoltev’di Komutan, peki annen kimdi?” diye sordu, şaşkınlığı Padrig’ininki kadar belirgindi.

“Annem, babamın sarayındaki bir hizmetçiymiş. Beni doğururken ölmüş.”

Padrig, “Peki nereliymiş?” dedi, soruları soranın kendisi olduğunu vurgularcasına.

“Hiçbir yerli. Hiç kimse. Adı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum.”

Padrig, “Peki adı neydi?” diye bastırdı.

Kjell, Dönüştüren'e kızgın bir bakış attı. Bu adam çok şey biliyordu ve daha çok şey öğrenmeye hakkı olduğunu düşünüyordu.

Kjell, "Adı seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi.

Padrig, "Peki Caarn'dan olmadığına emin misiniz?" diye ısrarla devam etti.

Kjell sabırsız ve rahatsız olmuş bir tonla, "Ben, sadece bana anlatılanları biliyorum," diye bağırdı. Ağaçlar gitmiş ama kökleri yolda kocaman delikler bırakmıştı. Kjell, atışmayı dikkatle dinleyen adamlarına döndü.

"Yol açıldı ama at arabaları geçemez. Delikleri doldurun ve taşları yerlerine koyun," diye emrederek konuyu annesinden ve onun köklerinden uzaklaştırdı.

Jedah adında bir adam öne çıkıp onun omzuna dokundu. Dendar yolculuğuna Bahşedilmiş olduğunu iddia ederek katılmıştı ama Kjell, onun Isak ile tavuk yakalamanın ötesinde ne yapabildiğini henüz görmemişti.

"Yardım etmeme izin verin, Komutan," dedi. Kıpırdanan parmaklar ve avuçlarıyla havayı, toprak toprak gibi topladı ve yerinden çıkmış toprak onun çağrısına uyup kuma çarpan yağmur damlaları gibi bir ses çıkararak hızla toprak anaya geri döndü. "Taşlara komut veremem," dedi özür dilercesine. "Ama delikler doldu."

Kjell hayranlık dolu bir tonla, "Güzel iş Toprak Taşıyıcı. Bu hüneri daha önce görmemiştim," dedi.

Jedah umursamaz bir tavırla, "Fazla değerli bir hüner değil," diye karşılık verdi.

"Bu, bitki yetiştiricilerin ülkesinde çok değer görecektir bir hüner," dedi Sasha. "Bu, bir tür söyleyen hüneri. Taşlara komut verme, onları hareket ettirmesi için toprağa komut ver," diye önerdi.

Jedah kuşkuyla bir bakış attı ama avuçlarını bir kez daha havaya kaldırdı; kaşlarını çatıp gözlerini kısıp yerinden sökülen taşlardan birine dikkatle baktı. Taş takırdayarak ters döndü ve Jedah zaferle gülümsedi.

Kjell, "Alıştırma yapmaya devam et, Jedah," dese de taşları yerlerine koymaya başladı. Alıştırma için sonradan vakit olacaktı. Hızla çalışıp taşları yerleştirdiler ve yolu at arabalarının geçebileceği kadar düzleştirdiler.

Ağaçların oluşturduğu duvardaki boşluktan geçtikleri anda toprak gürledi, kökler sürünerek ilerledi, dallar çatırdadı ve ağaçların oluşturduğu duvar eski hâline gelip yolu kapatarak toprağı ve taşları tekrar yerinden söktü.

Kjell'in adamları birbirlerine gergin bakışlar attı ve yolcular kendi aralarında mırıldanmaya başladı. Artık isteseler de buradan çıkamazlardı. Kjell, bu engel onu rahatlatıyor mu yoksa geriyor mu kararını veremiyordu. Değişen onları takip ediyorsa ağaçları aşması için kuşa dönüşmesi yeterliydi. Ama ağaçlar bir duvar oluşturmuşlarsa Caarn'da korunmaya değer bir şey var demekti.

Başka yapacak bir şeyleri olmadığından ilerlemeye devam ettiler ama bakışlar sürekli yolu kapatan engele ve gök kubbeye kayıyordu. Rüzgâr yaprakların arasından fısıldıyordu ama ne bir kuş şakıması vardı ne de bir hayvan sesi. Jeru Kenti'nde avluda tavuklar gıdaklar ve su kurbağaları sarayı kuşatan hendekte her gece korolar hâlinde şarkı söylerdi. O zamanlar Kjell bu kakofoniye her fırsatta küfrederdi ama şimdi sesin verdiği güveni özlediğini fark etti. Mutlak sessizliğin huzuru olamazdı. Bir Volgar sürüsü bekleyerek sürekli göğü kontrol ettiğini fark etti. Ama tek bir tane bile gelmedi ve sessizlik sürüp gitti.

Sonra, bir sonraki dönemeci döner dönmez kale göründü, öylesi yoğun bir yeşilliğin arasına kurulmuştu ki beyaz taş duvarları o yeşilliğin arasında ışıldıyordu. Jeru'daki saray gibi bir tepeye oturtulmamış, tıpkı Padrig'in anlattığı gibi vadinin ortasına, yuvarlak bir alanın göbeğine konumlandırılmıştı. Köy, soluk renk yüzlerce zehirli mantarı andıran evlerle etrafını sarıyordu ve ip gibi uzanan geldikleri yol, yokuş aşağı oraya kadar inerek yolculuğun sonunu işaret ediyordu.

Kjell, önünde oturan Sasha'yla Lucian'ın sırtında Jeru Kenti'ne döndüğü gün çalan borazanları hatırladı, o gün içi içine sığmıyordu. Oysa Caarn'da onları ne çalan borazan ne de dalgalanan bayraklar karşılıyordu. Belki de henüz görülmemişlerdi. Belki de biraz daha yaklaşımları gerekiyordu. Ya da belki kimse uzun süredir kayıp olan kraliçenin ihtişamlı dönüşünü beklemiyordu. Köye doğru inerlerken ağaçların arasından sessiz kulübelere, boş bahçelere ve bakımsız meyve ağaçlarına bakarak dikkatle ilerleyen yabancı kafilesini karşılamak ya da gözlerini aval aval onlara dikmek için kimse koşarak sokağa çıkmadı. Her şey baştan sona Dendar Körfezi gibiydi ama kaleye yaklaştıklarında ağaçlar o kadar sıklaştı ki artık ne saray kapısını görebiliyorlardı ne de çok yakındaki gözcü kulesini.

Asma Köprü inik, kale kapısı açıktı ve geçiş için izin istedikleri sınırdaki ağaçların aksine kapıda kendilerini tanıtmalarını isteyen bir nöbetçi yoktu. Yolcular hız kesmeden ve durmadan saray avlusuna girdiler, durup herhangi bir yaşam belirtisi bulmayı ve bundan sonrası için talimat almayı beklediler.

Sasha, yaprak dolu çerçöpe ve kale avlusundaki ihmalkârlığın sonuçlarına göz atarak, "Herkes nerede, Padrig?" diye sordu. Asla karşılık bulmayacak bir selamlama seslenerek yürümeye başladı.

"Herkes *nerede?*" diye tekrarladı; sesi daha tiz, korkusu barizdi.

Padrig, "Hiç... hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi; yüzü kederli, kaşları çatıktı. Ama Sasha'ya anılarını geri getirdiğinde hiçbir şey kaybetmeyeceğine söz verdiği andaki gibi gözlerini kaçırıyordu. Yine bir şeyler saklıyordu.

Sasha uzun adımlarla saray kapılarına doğru yürümeye başladı ve Kjell omzunun üzerinden muhafızlarına talimatlar yağdırarak onun peşinden koştu.

"Kaleyi koyda yaptığımız gibi gruplar hâlinde arayın. Jerick ve Isak, Dönüştüren'in yanında kalın."

Kapılar ne demirliydi ne de sürgülü. Sasha'yla Kjell kıvrık demir mandalı kaldırıp kapıları iterek ardına kadar açtı ve sanki oraya aitlermiş, sanki sessizliği doldurma özlemiyle yanıp tutuşuyormuş gibi içeri girdiler. Kjell, Sasha, buraya *ait*, diye hatırlattı kendine. Onu burada, koridorlarda dolaşırken, dilini dişlerinin arasına almış büyük pencerelerden süzülen ışıktaki dikiş dikerken,

dışarıdaki ağaçlara ve tepelere bakarken ve hiç hayal etmediği bir geleceği görürken gözünde canlandırabiliyordu.

O, Caarn'a aitti. Artık dantel gibi örümcek ağı asılı Büyük Salon'da hüküm sürmüştü, şu an elbisesinin eteğini kale duvarlarını oluşturan beyaz kayaların renginde soluk toz zerrecikleriyle kaplayan uçsuz bucaksız mermer zeminde yürümüştü. Kralın yemek salonundaki masa asla gerçekleşmeyen bir ziyafet için hazırlanmıştı. Sasha masaya yaklaşmış toz kaplı çatal bıçağa ve metal kadehlere dokundu. Sasha'nın sandalyesi, masanın diğer ucundaki zarif bacaklar üzerinde ağaç malzemeye oturtulmuş ve daha kadınsı kıvrımlar oyularak süslenmiş olan sandalye olmalıydı.

Bir odadan çıkıp diğerine girdiler; bayraklar ve dokuma goblenlerle süslenmiş bir çeşit salondur burası. Gösterişli duvarın üst tarafındaki pencerelerden biri bir noktada kırılmıştı ve ayaklarının altında cam parçaları çatırdıyordu. Kırık pencere camının altındaki kirişte rutubet izleri vardı ama toz biraz donuklaştırmış olsa da goblenler renklerini korumayı başarmıştı.

Devasa mutfakları dolaştılar, buz kesmiş ocakların, asılı ocak demirlerinin, tava ve tencerelerin yanından geçtiler. Sadece yüzeyler toz kaplıydı. Her şey, büyük yokluğa hazırlık yapılmış gibi yerli yerindeydi. Sasha öncülüğünde mutfaklardan çıkıp bakıma muhtaç bitkiler, dikenli ve iç içe geçmiş, güçlü kokuları bakımsız güzelliklerini bastıran gül çalıları dolu bir bahçeye çıktılar. Bahçe her çeşit meyve yüklü ağaçla doluydu, yere düşmüş elmaların, şeftalilerin ve armutların, ortama aşırı olgunlaşmış meyve kokusu yayan çürümüş kokuları Kjell'e boğucu bir ziyafetteki parfüm kokan lordları hatırlattı.

Sasha büyük bir üzüntüyle, "Meyveleri yiyecek ya da ağaçlarıma bakacak kimse yokmuş," dedi.

Kjell, başının üstündeki bir daldan elma kopardı ve deliklerle dolu olduğunu fark etti. Elmayı soluk renkli taş duvara fırlattı ve lekesiz bir elma daha aldı. Isırdı ve dilinde lezzet patlaması hissetti ama tam bir ısırık daha alacakken yarım bir kurdun ka-

lıntılarını gördü. Midesi bulandı ve ilk elmayı fırlattığı gibi onu da fırlattı.

"Hangisi yasak meyve?" diye sordu.

Sasha, anlamamış bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Hiçbiri."

Kjell, "Kral Aren bu bahçeyi genç kraliçesi için mi hazırladı?" diye sordu. "Yoksa o da sadece bir hikâye miydi? O hikâyede yasak bir ağaç ve kurnaz bir yılan olduğunu hatırlıyor gibiyim."

Sasha şaşkın bir ifadeyle, "Kızgınsın," dedi.

Kjell, "Korkarım öyleyim," diye itiraf etti. "Hikâyelerinin hepsinin gerçek olduğu kanıtlandı."

Sasha, anılarını unutulana eşleştiremiyormuş gibi kendi etrafında daire çizerek döndü ve Kjell'in iddiasını yalanlamadı.

"Hatırladığımdan farklı. Doğa ormanla kaplı ve kale terk edilmiş. Hatta kemik bile yok," diye fısıldadı.

Sağda solda hayvan kemiği yoktu. Ne Volgar kemiği vardı ne de insan. Bu, Kjell'in de dikkatini çekmişti. Bitkin yolcular ve yorgun muhafızları hatırlayarak avluya gidip diğerlerine katıldılar. Denizciler gemiye dönmekten söz etmeye başlamışlardı bile. Kaptan Lortimer ertesi gün geri dönmek istiyordu.

"Burada hiçbir şey yok, Komutan," diye yakındı. "Gemimiz limanda bekliyor. Tıkış tıkış olacak ama yeterince erzak var, özellikle Dendar Körfezi'nde bulduklarımız göz önüne alındığında. Herkes eve dönmek istiyor."

Padrig, peşinde Jerick ve Isak ile avluya geri döndü ve Lortimer'in konuşmasının sonunu yakaladı.

"Buradan ayrılamayız. Henüz olmaz," diye bağırdı. "Nerede olduklarını biliyorum. Ne olduğunu biliyorum. Hepsi orada." Dört kale duvarını saran ve yukarıdan onlara bakan, birkaçı aynı tür olan ve hiçbirisi aynı yükseklik ya da mesafede olmayan, o güne dek gördükleri en tuhaf biçimde dip dibe büyümüş ağaç topluluğunu işaret etti.

Lortimer kahkaha attı, birkaç denizci de ona katıldı. Ama Sasha gülmedi.

“Büyükbaba Ağacı gibi mi?” diye sordu, sesinde korku tınısı vardı. Büyükbaba Ağacı hikâyesi hiç anlatmadığı bir hikâyeydi.

“Hayır.” Padrig son derece kararlı bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Hayır. Büyükbaba, bu hayattan diğerine geçmek için ormana gitmişti. Caarnlı Dönüştürenler ölmek için gitmediler. Saklanmak için gittiler.”

Kjell, “Ve hâlâ saklanıyorlar, öyle mi?” dedi ısrarla.

Sasha, “Neden?” diye bağırdı.

Padrig, “Bilmiyorum, Majesteleri,” diye karşılık verdi ve bu kez gerçek sesinde çınlıyordu.

Lortimer, kale kapılarına çıkan merdivenlere çökerek, “Ağaçlarla ne kadar iyi iletişim kurduğunu gördük, Yıldız Yapıcı,” diyerek onunla alay etti.

Padrig ısrarla, “Orada olduklarını biliyorum,” dedi. “Bunca yol geldik. Eminim ne yapılabileceğini görmem için bana birkaç gün verebilirsiniz.”

Jerick’le Isak gergince kıpırdandı ve Kjell kaşını kaldırdı. Jerick onun yanına gelip gözlerini Dönüştüren’den ayırmadan fısıltıyla konuşmaya başladı. “Kalenin etrafındaki ağaçlar yolu kapatanlarla aynı değil, Komutan. Dönüştüren onlarla konuştu. Onlara yalvardı. Ama yaprakları kıpırdamadı bile.”

Sasha, gözlerinde yalvaran bakışlarla Kjell’e döndü. Daha kelimeler dudaklarından dökülmeden Kjell onun ne diyeceğini biliyordu.

“Sınırdaki ağaçları sen hareket ettirdin, Komutan. Belki... bu ağaçlar da seni dinler.”

Padrig, “Yarın Saoirse,” diye araya girdi. “Bir gün daha beklemek sorun olmaz. Karnımızı doyurur ve dinleniriz. Ağaçlarla ondan sonra ilgileniriz.”

Sasha itiraz etmedi ve Kjell, Padrig’in her şeyin yoluna gireceğine söz vererek yorgun yolcuları içeri sokmasına izin verdi. Hava karardığında kimseye görünmeden ağaçların arasına gidecek ve dönüşmeleri istenebilir mi yoksa Padrig yalan mı söylüyor kendi gözleriyle görecekti.

Volgarlar, yuvalarını kuşların çoğu gibi kurarlar; saç, ip, kumaş, saman ve çamuru karıştırıp yaparlardı. Saraydaki yataklar parçalanmış, içleri boşaltılmış ve lime lime edilmişti ama hepsi bu kadardı. Volgarlar hayvandı ve hayvanlar sandalyede oturmaz, başarıları için kadeh kaldırmazdı. Avlanırlardı. Avlarını yerlerdi. Uyurlardı. İçecek kan, yiyecek et kalmadığında da başka bir yere giderlerdi.

Kalede yiyecek hiçbir şey kalmamıştı. Caarn'da sadece diğer hayvanlar değil, yiyecek bir şey de kalmamıştı. Volgarlar Caarn'ın bütün çiftlik hayvanlarını, vahşi yaşamını tüketmiş ve hızla daha verimli bölgelere gitmişlerdi.

Şimdilik hep birlikte Büyük Salon'da konaklamaya oybirliğiyle karar verildi ve hızla dolan salon toz ve çerçöpten temizlendi, halılar silkelendi ve mekân tekrar düzene sokuldu. Dolaplarda çarşaflar vardı ve süpürgelerle bezler sarayın kocaman çamaşırhanesinde düzgünce depolanmıştı. Kjell, özlemle demir küvete baktı. Yıkanmak istiyordu. Mutfak ve banyo, uzun saplı büyük kancalar gibi yükselen ve suyu yeraltından çeken musluklara sahip olmakla âdeta böbürleniyordu. Sasha, tuhaf kolu şarıl şarıl su akana dek azimle pompalayarak huşu içindeki topluluğa, mutfaktaki musluğun nasıl kullanıldığını gösterdi ve daha sonra sıra sıra ocaklardaki büyük kazanlarda ısıtılmak üzere kovalar birbiri ardına doldurdu.

"Banyo kolayca hazırlansın diye son üç kazan sürekli sıcak suyla dolu tutulur. Sarayın çamaşırhanesinde de üç ocak var ve hizmetçiler orada yıkanır."

Güneş batıyordu, ateşler yakıldı; yolcular ılık banyoyu ve sıcak yemeği dört gözle bekliyordu. Meyve dolu ağaçlardan meyveler toplandı ve aşçı onları Dendar Körfezi'nden getirilen un ve yağ ile hazırladığı hamurun içine yerleştirdi. Taze et yoktu ve turtalar olacaktı. Sarayın her duvarında hazır bekleyen şamdanlardaki meşaleler yakılınca grubun keyfi yerine geldi. Karınlar doyurulduktan, küvetler doldurulup boşaltılıp tekrar doldurul-

duktan ve yaklaşık dört düzine yolcunun bedenleri kilometrelerdir üzerlerine yapışan kirden arandıktan kısa süre sonra Sasha, saçları hâlâ ıslak, elbisesi buruşuk ama temiz olarak kadınların yıkandığı odadan çıktı. Kjell, muhafızlarının keyfini kaçırmak istemediğinden yıkandıktan sonra sıcaklığın, yorgun seslerin ve taş duvarların rahatlatıcı parıltısı altında bile onun kapısının önünde beklemişti. Diğer kadınlar gelmiş, gitmişti ama onun tetikte varlığına o kadar alışıktilar ki orada olduğunu fark etmemişlerdi.

Sasha elini ona uzatarak, "Benimle gel," diye mırıldandı. "Sana göstermem gereken bir şey var." Hava gitgide kararıyordu ve görevli nöbetçiler dışında herkes, uyumak ya da kapalı göz kapakları altında yalnız kalmak için Büyük Salon'daki ot yataklarına çekilmişti. Kjell antredeki meşalelerden birini aldı, Sasha'nın elini bırakmadan peşinden loş merdivenleri tırmandı ve gözlerini üst katın karanlığına dikti. Kimse üst katı aydınlatma zahmetine girmemişti.

Karanlığı takip edip şamdanları tek tek yakarak koridorda ilerlediler, içinden geçtikleri loşluk, goblenler ve devasa portrelerle donatılmıştı. Kjell'in gözüne altın çerçeveli, örümcek ağlarıyla bezenmiş bir tablo takıldı. Yeşil bir arka fon üzerinde gözleri kocaman açık ve siyah, toz yüzünden parlak saçları donuklaşmış Sasha'nın yansıtıldığı bir tabloydu bu. Kjell, daha detaylı bakmak için yavaşladı ama kendi portesinin güzelliğinden hiç etkilenmemiş olan Sasha onu yürümeye zorladı.

Sarışın kralların sıra sıra asılı portrelerine ikinci kez bakmadı bile, yürümeye devam etti ve nihayet altın dallar ve yaldızlı yapraklardan taçlar takmış, çekişmeli bir ittifak içinde tablodan bakan bir kraliyet ailesi resminin altında durdu.

Kjell kralın yanındaki sakallı, sarışın adamı işaret ederek, "Bu... Padrig mi?" diye sordu. Tablodaki tarih kırk yıl öncesine aitti ama Padrig fazla değişmemişti. Hatta o zamanlar daha yaşlı görünüyordu.

"Evet. Padrig, Aren'in amcası. Kral Gideon'un küçük kardeşi. Bu Briona, Gideon'un karısı ve Aren'in annesi." Sasha resmin ortasında oturan çifti gösterdi.

Sabit bakışlar ve kalkık çenelerle resmedilmiş Kral Gideon ve Kraliçe Brino etkileyici ve alımlı insanlardı.

Sasha tablodaki uzun boylu genci işaret ederek, "Bu Aren," dedi. On beş ya da on altı yazlarında görünüyordu; saçları altın sarısı, gözleri mavi, yüz hatları keskindi ve ondan en fazla iki ya da üç yaz büyük olan bir kızın yanında ayakta duruyordu. Kız da açık tenli, soluk mavi gözlüydü ve ciddi bir yüz ifadesi vardı. Çenesinin duruşunda ve gülümsemeyen dudaklarında küstah ve neredeyse tanıdık gelen bir şeyler vardı. Sasha onu işaret etti. "Bu, Aren'in ablası."

Kjell sabırlı olmaya çalışarak ve her zamanki gibi başaramayarak, "Bu tabloyu bana neden gösteriyorsun, Sasha?" diye sordu.

"Çünkü... o kızın adı Koorah," dedi Sasha yumuşak bir tonla.

Kjell, gözlerini annesiyle aynı ada sahip olan kızın resmedilmiş yüzünden ayıramadan donakaldı. Sasha bir kez daha elini tutup ona destek olmaya çalıştı ama konuşmaya devam etti, sesi hikâye anlatırken olduğu gibi şarkı söyler tondaydı.

"Caarn'a geldiğimde Koorah'tan kimse söz etmiyordu. Uzun zaman önce gitmişti." Sasha derin bir nefes alıp kendini sakinleştirdi ve onun kızarmış yanaklarını, titreyen dudaklarını fark eden Kjell gözlerini ona dikti. O da kendisi gibi ıstırap çekiyordu. "O, kraliçe olacaktı, Kjell. Caarn'da taht en büyük erkek çocuğa değil, en büyük çocuğa geçer. Hiç evlenmedi ama Aren çok sevildiğini söyler. Elbette talipleri olmuş ama hiçbiri aklını başından alamamış ve kalbini kazanamamış. Yirmi sekizinci yazında ortadan kaybolmuş. Aren, kral olmaya uygun olmayan birine âşık olduğunu düşünürdü. Dendar Körfezi'nden bir gemiye binmiş ve sonrasında kimse onu görmemiş. Kral Gideon'la Kraliçe Briona kendilerini denizde kaybolduğuna inandırmışlar. İyi olup olmadığını merak etmektense öldüğüne inanmak daha kolay gelmiş. Zaten herkes Jeruvian Denizi'nde korkunç yaratıklar olduğunu biliyormuş," diye ekledi fısıldayarak.

"Annemin adı Koorah'dı," diye mırıldandı Kjell, boğazına o kadar büyük bir yumru oturmuştu ki sesi daha yüksek çıkamadı.

Sasha, "Biliyorum," diye karşılık verdi, onun da sesi alçaktı. "Söylemiştin. Ama o zamanlar kendi adımları bile hatırlamıyordum. Bugün ağaçlara yolu açmalarını söylediğinde ve onlar itaat ettiğinde Padrig annenin nereli olduğunu sordu."

Kjell, "Ve sen de annemin adını hatırladın," diye tahmin yürüttü.

"Evet." Sasha başını salladı. Bir süre ikisi de derin düşüncelere dalıp sessiz kaldılar. Kjell'in kafasının içinde gelir gelmez uzaklaştırdığı olasılıklar zonkluyordu. Ama Sasha henüz bitirmemişti.

"Annenin adını hatırladım, sonra aklıma kraliçe olması beklenen Koorah'ın, İyileştiren'in hikâyesi geldi."

"İyileştiren mi?"

"Evet, Komutan, İyileştiren." Sasha gözlerini kaldırıp onun gözlerinin içine baktı; zihninde aniden yabancı bir ülkede başka bir köle kadın canlanan Kjell'in verdiği karşılık gözlerini dikip bakakalmak oldu sadece. Annesinin neye benzediğini hiç öğrenmemiştir. Hâlâ da bilmiyordu ama kafasında ona tablodaki gibi mavi gözler ve altın sarısı saçlar verdi. Dik bir çene ve kendisinininkine benzeyen bir ağız verdi.

Sasha, "Koorah çok kullanılan bir isim değil," diye mırıldandı.

Kjell ona hak vererek, "Haklısın," dedi.

Sasha, "Ağaçlar sana itaat etti," diye hatırlattı.

"Evet." Bu inkâr edilemezdi.

"O, bir İyileştiriciydi. Sen de öylesin."

Kjell bir kez daha onu onaylarcasına başını salladı.

"Eğer Leydi Caarn'ın oğluyusan... Caarn Kralı *sensin*."

Kjell, kararlı ve inanmaz bir ifadeyle başını iki yana salladı. İşte bunu kabul etmeyecekti. "Asla kanıtlanamaz. Üstelik kral olmak için en ufak bir arzum yok."

Sasha fısıldayarak, "Dendar dilinde Kjell *prens* demek," dedi.

Kjell, "Benim adım Kjell Baykuşu'ndan esinlenilmiş. Adımı ebe koymuş," diye karşı çıktı.

"Acaba... adını Koorah'ın koymuş olma ihtimali var mı?" diye sordu Sasha.

Kjell, "Ben sadece bana anlatılanı biliyorum," diye fısıldadı ve tabloya arkasını döndü. "Bu saçma. Eğer tahtın varisi olsaydı babam Zoltev onunla evlenirdi. Bu kârlı bir evlilik olurdu."

"Belki Koorah ona hiç söylemedi... belki senin gibi o da kraliçe olmak istemiyordu. Üstelik peşinden Jeru'ya geldiği erkek Zoltev olmayabilir."

Kjell boyun eğerek, "Ya da belki sadece âşık oldu... delicesine ve çok geç fark etti," dedi. "Asla öğrenemeyeceğiz."

"Hayır. Kesin olarak öğrenemeyeceğiz. Ama sana göstermek zorundaydım. Senden saklamak yanlış olurdu."

"Benden neyi saklamak? Kızın adı Koorah. Benim için bunun bir anlamı yok! O kızın benim için anlamı yok. Burada hiç kimse yok, Sasha. Etrafımız ağaçlar ve ona benzer ıvır zıvırla çevrili." Avuçlarını gözlerine bastırdı. Yorgun ve sinirliydi; sonrasında söylediği kelimeler, gurur duyduğu kelimeler değildi. "Jeru'ya dön. Benimle gel, Sasha. Lütfen."

Sasha başını eğdi ve Kjell hem kendi zayıflığına küfretti hem de onun acısını hissetti. Ellerini yumruk yapıp kıracak bir şey aradı.

Sasha, "Bu insanlara sırtımı dönemem," dedi.

Kjell, "Hangi insanlara? Hepsi gitmiş," diye gürledi. "Kral, köylüler. Hepsi lanet olası bir ormandaki boktan ağaçlar. Dört yıl oldu, Sasha. Caarn'ın Kralı olabileceğimi sen söylemedin mi? Boş bir kalenin ve uçsuz bucaksız bir ormanın kralı mı? Ağaçların kralı mıyım?" O kadar sinirliydi ki kelimeler ağzından yeterince hızlı döküleliyordu; duvardaki aile tablosunu çekip alarak koridorda fırlattı ve takla atarak gidip hiç hasar almadan merdivenin başında yan yatıp durmasını izledi. Sasha ne karşı çıktı ne de onu sakinleştirmeye çalıştı; her zaman yaptığı gibi yeterince dikkatli dinleyemiyormuşçasına, onu halihazırda sevdiğinden daha fazla sevmesi mümkün değilmişçesine izledi ve bu tavrı Kjell'i daha da sinirlendirdi çünkü kendi duyguları gibi onun duyguları da beyhudeydi.

"Bu terk edilmiş koca dünyada Caarn Kralı olmak istememi sağlayacak tek bir şey var. Tek bir. Şey." Parmağını kaldırıp onu dürtükledi. "Sen! Eğer senin yanında olmamı sağlayabilecekse saray soytarısı olup çizgili çoraplar giyer ve yüzümü boyarım. Ama ben Caarn Kralı olsam kraliçe sen olmazsın. *Dayımın* karısı olursun sadece. İşte komik olan bul Soytarılık yapsam *iyi olur* belki de. Bu karmaşık duruma ancak soytarılık yaparak katlanılır."

Avuçlarıyla az önce tablonun asılı olduğu boşluğa vurdu ve omuzlarındaki pelerini çekiştirdi, birden boğazına dolanmış halat hissi veren pelerini. Sasha hafifçe sırtına dokundu ve Kjell inleyerek dönüp kollarını ona dolayarak ayaklarını yerden kesti. Yüzünü saçlarına gömüp dudaklarını boynunun yumuşak tenine bastırdı ve sonra dudaklarını bulup çok geç olmadan alabileceği her şeyi almaya çalıştı. Dudaklarının şeklini dudaklarına nakşedererek, tadına bakarak, lezzetini diline işleyerek ve iç çekişlerini yudumlayıp öpücüklerinin sıcaklığını kalbinin en soğuk köşelerine çekerek onu öptü.

Ama bu öpüşme sinirini yatıştırmadı, midesini kasıp kavuran alevi söndürmedi. Arzusunun çaresizliğini daha da belirginleştirdi sadece. Hafif geri çekilip gözleri kapalı, bir süre onu içine çekerken kararı kesinleşmişti. Sasha ne sırtını Caarn'a dönecekti ne de ondan vazgeçecekti. Ama Kjell'in içinde bulunduğu zor durum onun canını yakıyordu. Varlığı onun canını yakıyordu. Belirsizlik ikisinin de canını yakıyordu ve son bulmak zorundaydı.

Sasha'yı bırakıp duvardaki şamdandan meşaleyi aldı ve onun peşinden gelip gelmediğini görmeyi beklemeden, geleceğine güvenerek uzun adımlarla koridorda ilerlemeye başladı. Parmaklığa yaslanmış, düşmek üzereymiş gibi duran tabloyu yakma güdüsüne direnip sırf yağlı boya gözlerle onu izleyen Koorah adındaki kadının hatırına olduğu gibi bıraktı.

Her şeyi bitirme, bu umut çilesine son vermeye kararlı bir hâlde geniş merdivenleri uçarcasına inip ayak seslerinin yankılandığı holü boydan boya geçti ve demir kapılardan çıktı.

Karanlıktan bir hayalet gibi çıkan Padrig, "İyileştiren!" diye bağırdı. "Nereye gidiyorsun?"

Kjell yavaşlamadan, "Ormanı ateşe vereceğim, Dönüştüren," diyerek onunla dalga geçti. Nöbetçiyi ayaklandırmıştı ve bütün sarayın ayaklanması uzun sürmeyecekti. Seyircisiz başlamak için yanıp tutuşarak hızını artırdı. Sasha arkasından nefes nefese konuşuyordu. Kjell onu korkutuyordu. Bu düşünce aniden durmasına neden oldu.

"Hangisi Padrig? Kral hangisi?" diye sordu, sesini alçaltarak.

"Neden?" diye soran Padrig'in nefesi kesilmiş, gözleri aleve yapışmıştı.

"Onları iyileştirmek istiyorum. Bu yüzden buradayım. Bana bu yüzden yardım ettin. Bunu bulacağımızı biliyordun."

Padrig, "Ben... tahmin ediyordum," diye itiraf etti.

"Nasıl?" diye sordu Sasha. "Nereden biliyordun, Padrig?"

"Anıların, Saoirse. Leydi Firi'ye anılarını gösterdiğimde gördüğümüz her şeyi söylemedim." Kjell'i engellemek için yalvarırcasına elini kaldırarak ona doğru döndü. "Senin ağaçlara dokunduğunu gördük, İyileştiren. Ağaçların insana dönüştüğünü gördük. Firili Ariel anlamadı. Ama ben anladım." Titreyen elini kalbinin üstüne koydu. "Ben anladım."

"Bana anılarımı geri verdiğinde bu yoktu," diye fısıldadı Sasha, kızgınlık ve farkındalık gözlerinin titreşen meşale ışığından parlamasına neden oldu.

Padrig inkâr etmedi, "Evet," diye karşılık verdi.

"Ama bana söylemedin," dedi Sasha.

Padrig, "Onu seviyorsun, Majesteleri. O da seni seviyor. Caarn'da geri dönülecek bir şey olmazsa geri dönmeyeceğini düşündüm," dedi çekinerek.

Padrig'in itirafı Kjell'i sinirlendireceğine tuhaf bir rahatlama hissi verdi. Padrig bir manipülatördü. Ağaçlar bile onu sertçe kınamıştı ama Kjell, Caarn'ın uyuduğunu bilmenin herhangi bir şeyi nasıl değiştireceğini anlayamıyordu.

"Sasha. Padrig söylemiş olsaydı da gelirdin. Ben de peşinden gelirdim." Sasha onun gözlerinin içine baktı. Yenik, çaresiz görünüyordu ve sorumluluğu ile onu koruma arasında sıkışıp kaldığı belliydi. Bu durum da değişmemişti.

Padrig telaşla, "Bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Çok uzun süredir ağaç formundalar, İyileştiren. Eski hâllerine dönmeyizlerdi," diye açıkladı, Kjell'in bağışlamış olmasının onu rahatlattığı açıkça belliydi. Kjell, meşaleyi Dönüştüren'in eline tutuşturup en yakındaki ağaca yaklaştı.

"Bu ağacın bir Dönüştüren mi yoksa Caarn'daki herhangi bir ağaç mı olduğunu nasıl anlarız?" diye sordu.

Padrig başını ağacın gövdesine doğru eğip, "Dokun ona," dedi.

Kjell ellerini ağacın kabuğuna bastırdı ve anında geri çekti. Bu ağaç, vadide yolu kapatan ağaçlardan farklıydı. Verdiği his, yine geminin güvertesi duruyor, fırtınalı sularda sallanıyor ve midesi ağzına gelip gidiyormuş gibiydi.

Padrig sevinçle, "Hissetin!" diye bağırdı. "Bu, sıradan bir ağaç değil. Bir Dönüştüren."

"Evet." Kjell başını salladı ama anında geri çekildi. Ağaca dokunmak istemiyordu. "Ama ben değilim."

"Sen İyileştirensin. Onların iyileşmesi gerek. Ağaçlarla konuşabildiğini kanıtladın." Padrig'in gözlerinde şeytanca bir ışıltı vardı. Kjell, meraklı Yıldız Yapıcı'nın salonda sinirden kendini kaybedişine kulak misafiri olup olmadığını merak etti.

Kjell avuçlarını açıp net bir buyrukla ağaca hitap ederek bir kez daha yaklaştı. His kollarından yukarı tırmanıp Kjell'in midesinin bulanmasına neden oldu ama Caarn yolundaki ağaçlardan farklı olarak bu ağaç titreşmedi ya da yer değiştirmede, kökleri ortaya çıkmadı, yaprakları sessiz kaldı. Onu duymamış gibiydi. Kjell, mesajını düzelterek bir kez daha denedi ama çabası karşısında elde ettiği tek şey dönen bir baş ve bulanık bir mide oldu.

Ellerini indirip geri çekilerek, "Onlarla konuşmak yeterli de-

gil," dedi. Derin derin nefes alıp midesindeki bulantıyı bastırma-
ya ve sinirlerini yatıştırmaya çalıştı.

Padrig, "Onları iyileştirmeye çabalamak zorundasın, Komutan,"
diye yalvardı. "Caarn'ın sıradan ağaçları değiller. İnsanlar.
Bazıları o kadar küçüklerdi ki bebekliklerinden daha uzun süreyi
ağaç olarak geçirdiler. Saklanıyorlardı ve buna nasıl son verecek-
lerini bilmiyorlar."

Kjell ellerini farklı bir ağaca koydu, ormandaki en küçük ağaç-
lardan biriydi bu; kabuğu solgun, ince ve dikkat çekici derecede
pürüzsüzdü. Sallanma hissi aniden kabardı ve Kjell, düşmemek
için yere sımsıkı bastı. Eğer ormandaki en küçük ağaç böyle his-
setmesine neden oluyorsa başarma umudu yoktu.

Sasha, "Sana yardım edeyim," diyerek tıpkı Solemn'in merha-
metsiz köyünde yaptığı gibi bir elini tutup ağacın gövdesinden
çekti. Diğer elinin avucunu ağaca, onun elinin yanına koydu ve
parmaklarını pürüzsüz kabuğa bastırdı. Yanaklarından akmaya
ve çenesinden damlamaya başlayan yaşlarla dolan gözlerini yü-
züne dikti.

Kjell, "Sevgi hissetmeme yardım etmen gerek Sasha," diye mır-
nıldandı. "Bir zamanlar bu insanları sevdin sen."

"Hâlâ seviyorum. Ama seni daha çok seviyorum," dedi Sasha
ağlayarak. "Caarn beni affetsin ama seni daha çok seviyorum."

Bir süre elleri kenetli, yürekleri kederli, yapılması gereken şeyi
yapma arzusunu bulmaya çalışarak konuşmadan durdular.

Padrig elinde meşaleyle yanlarına gelip, "Bence bu ağaç bir
çocukmuş," dedi. "Yakından bakarsanız yüzünü görebilirsiniz."

Dikkatleri başka yöne çekildiği, kendilerini unutma ve yap-
maları gerekene odaklanma fırsatı yaratıldığı için minnet duya-
rak dikkatle baktılar.

"Küçük bir çocuk, bir kız çocuğu. Saçında çiçekler var.
Görüyor musun?" diye fısıldadı Sasha, meşalenin turuncu ışıltı-
sında ve kabuktaki gölgeler arasında zar zor görünen gözleri ve
burnu parmağıyla takip ederek.

Kjell hırıltılı bir sesle, "Görüyorum," dedi. "Ama onu uyandırırsam korkmaz mı? Önce annelerle babaları uyandıralım ki çocukları uyandırmamıza yardım etsinler."

Yanındaki ağaca geçtiler. Küçük ağacı korumak için dallarının altına almış şemsiye manolya ağacıydı bu.

Sasha gözlerini bir çehrenin izlerini oluşturan çukurlardan ayırmadan, "Bunun kim olduğunu biliyorum," diye fısıldadı. "Bu, Yetta, sarayın aşçıbaşı. Çok asık suratlı ve heyecanlıydı. Sürekli bir sonraki yemeğinin yüzünü kara çıkaracağına inanır ve öyle olmamasını sağlama almak için durmadan çalışırdı. Turtalarını ne kadar sevdiğimi bilir ve sarayın neresinde olursam olayım beni bulur ve yaptığı her turtanın bir öncekinden daha iyi olduğuna yemin ettirirdi."

"Yetta'nın bir kız torunu vardı," dedi Padrig. "Önce Yetta'yı uyandırmayı deneyelim, sonra kızı uyandırırız."

Bir insanı, hatta bir atı iyileştirmek gibi değildi bu. Kjell'in midesindeki bulantı şiddetini artıyordu, Caarnlı Dönüştürenleri kendi içlerine saklanmaya iten korkuyu içine çekiyordu sanki. Duyduğu ses bir melodi değil, bir feryattı; onu tekrarlamaya çalışmadı. Kabuk katmanları altına dalarak soğurdu, ta ki feryat iniltiye dönüşene ve kalp atışı belirmeye başlayana kadar. Kjell, kendisi ağaca dönüşe dek kalp atışını bu ritme uydurmayı istedi ve ağaç, uzun önlük altında gizlenen bir elbise giymiş, uzun boylu, incecik bir kadına dönüştü. Kolları iki yanda sarkıyordu, gözleri ayakta uyuyormuş gibi kapalıydı.

Yavaşça gözlerini açtı ve şaşkınlıkla Kjell'e baktı, sonra bakışları kraliçeye takıldı.

"Ma... majesteleri?" diye kekeledi, sesinde uzun süredir kulanmamaktan kaynaklı bir çatallanma vardı. "Kraliçe Saoirse? Volgarlar gitti mi?"

Kjell ellerini indirip döndü, midesindekileri boşalttı ve sonra en küçük ağacı tutup hiç beklemeden baştan başladı, Sasha yine yanındaydı.

Her ağaç Dönüştüren değildi, her Dönüştüren de ağaç. Bazıları çömeliip çalı ya da bodur ağaca dönüşmüştü. Bir sarmaşık gül, aynı adı taşıyan bir kadındı. Bazılarını uyandırmak diğerlerinden daha kolaydı, bazıları ise uyandırılmaya direniyordu. Bir ağaçla çok uğraştığında Sasha, onu başka bir ağaca geçmeye zorluyordu. Çok yorulduğunda dinlendiriyordu. Ama Kjell gecikmemek için saraya dahi gitmiyor, korulukta uyuyup tüm gücünü ormanı uyandırmak için saklıyordu. Her uyandığında Sasha yanında bekliyor oluyordu. Kjell, kendisi yediğinde onun da yemesini, kendisi dinlendiğinde onun da dinlenmesini sağlamak için elinden geleni yapıyor ve bunu yapamadığında Jerick'ten ona göz kulak olmasını istiyordu.

Kjell iyileştirmeye ve uyandırmaya devam ettikçe feryatlar azaldı, kabukların ve dikenli dalların altında saklanmış kalp atışlarının korkutucu çığlıkları hafifleyerek insan tedavisindeki melodilere dönüşmeye başladı. Her iyileştirmeyle mide bulantısı azaldı, melodi arttı. Caarnlı Dönüştürenler sevdiklerinin yeniden ortaya çıktıklarını duymuş ve kendilerini de ortaya çıkarmaya başlamışlardı sanki. Ama sayıları çok fazlaydı ve iyileşenlerle bekleyenlerin baskısı iyileştirmeden daha yorucu hâle gelmişti.

"İyileştiren... bu benim oğlum," dedi bekleyen bir anne, beyaz bir fidanı okşayarak.

Çiçeklenen bir ağaç leylağının yanında duran bir baba, "İyileştiren, çocuğuma da yardım eder misin?" diye yalvardı.

Rose adında bir kadın, "İyileştiren, bundan sonra kocamı uyandırır mısın?" diye yakardı.

Muhafızları Kjell'in etrafını sarıp insanların geri çekilmelerini, sabırlı olmalarını rica ettiler ama Sasha, ne biçimde olurlarsa olsunlar sevdiklerinin yanında beklemelerini emredene dek kimse dinlemedi. Padrig, vatandaşların listesini yapmaya başladı ve aileler yavaş yavaş yeniden kavuşturulup evlerine gönderildi. Koru teker teker azaldı ve etrafında Caarn köyü büyüdü.

Çok fazlaydılar. Bir gün geçti. Bir gün daha. Ardından bir gün daha. Ta ki bir ağaç kalana dek.

"O, son iyileştirilen olmak isterdi. Diğer herkes ortaya çıkana dek beklemek isterdi," diye fısıldadı Padrig. Gözleri ıslıl ıslıl, sevgisi barizdi ve Kjell vaktin geldiğini anladı. Saatlerdir dinlenmişti ama önce işini bitirecekti.

"Bu, Kral Aren. O iyi biri. Üstelik kibar da. Halkını sever." Sasha'nın sesi titriyordu, parmakları kenetliydi. Kjell onun sadece elini tutabildi ve avucunu ağaca bastırıp Sasha'nın hüznüyle kendi direncinin onu teslim almasına izin verdi.

"Gördüklerinden korkan ve saklanan küçük bir kızken o benim arkadaşımdı. Onu geri çağırmanın sana neye mal olacağını biliyorum... ama iyileştirilmeye değer biri."

Kjell'in kalbi küt küt atmaya, kendi melodisini yaratmaya başladı. Göğsünden yoğun bir iniltiyle şifa melodisi yükseldi ve dalga dalga kollarından aşağı indi. Ses, dudaklarından gök gürlemesi ya da kayaların düşmesi gibi büyük bir uğultuyla çıktı ve tıpkı öncekiler gibi ağacın ne zaman uyandığını, eskinin ne zaman yok olup tenin ne zaman yenilendiğini hissetti. Değişim geçiren Değişenlerin aksine Dönüştürenler tamamen giyiniklerdi, kıyafetleri ağaç kabuğuna, yapraklara, dallara ve çiçeklere dönüşmüştü.

Ağacın gövdesi ne dağıldı ne de eridi, sadece değişip insana dönüştü. Yapraklar bükülüp yoğunlaştı, kabuk kemiğe ve kasa dönüştü ve beyaz saçlı, uzun sakallı kral karşlarına çıktı. Boyu Kjell kadardı ama ince ve daha kemikliydi; vücudunun her düzlemi ve yüz hatları keskin ve düzgündü, çıkık elmacikkemikleri ve kemerli burnu ona ahşaptan oyulmuş bir adamın biçimli görüntüsünü veriyordu.

Bütün gücü tükenen Kjell dizlerinin üstüne çöktü ve Kral Aren, kollarından yakalayıp ayakta durabilmesi için iri ellerini omuzlarına doladı.

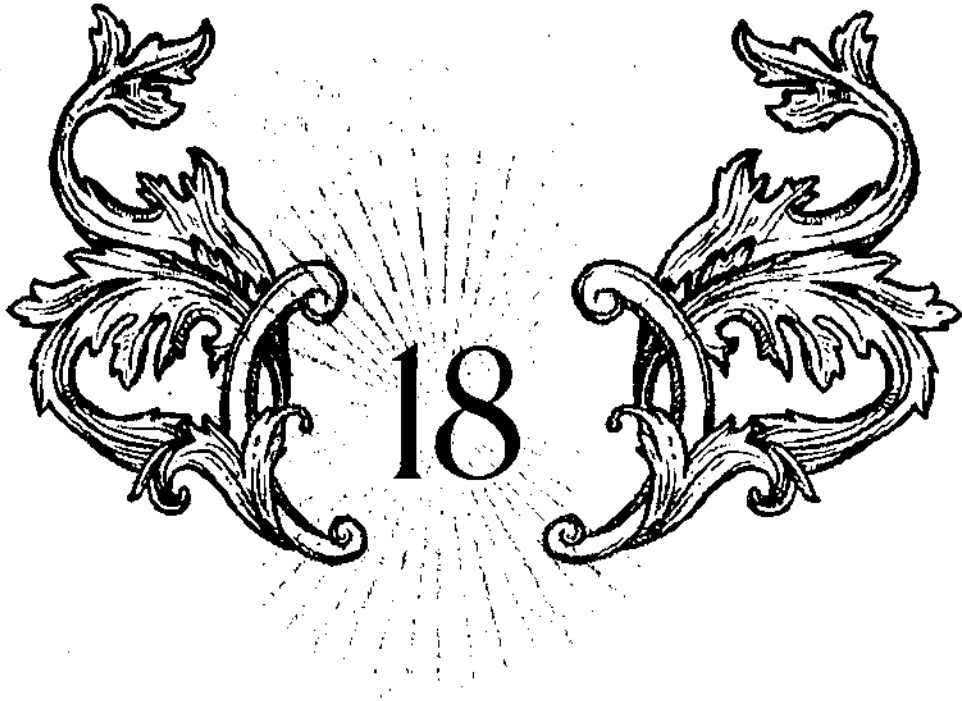
"Saoirse geleceğini söylemişti. Caarn'a bir gün bir İyileştirici geleceğini söylemişti. Adını bilmiyordu ama yüzünü görmüştü."

Kjell yorgunluktan ağırlaşmış başını kaldırdı, o kadar ağırdı

ki yana düşüyordu ama gözleri Sasha'nın gözleriyle buluştu. Ona ihanet etmiş, krallığını onun hayatına yeğlemiş gibi hıçkırarak ağlıyordu.

"Affet beni, Komutan. Affet beni," diye yalvardı.

Kjell, "Affedecek bir şey yok," dedi. Görüşü bulandı dua eder-
miş gibi eğilerek başını yere koydu ve karanlığın onu gevşeterek
alıp götürmesine izin verdi.

Sasha'nın, kocasını karşılayışını izlemekten kurtulmuştu. Onların yeniden kavuştuklarını görmekten kurtulmuştu. Yeniden kendine geldiğinde bir odada, geniş bir yatakta yatıyordu. Çizmeleri çıkarılmış ve silahları dikkatle bir kenara koyulmuştu. Kısa bir an onu koruluktan buraya taşımak için kaç adam gerektiğini merak etti ve kendini toparlayana kadar ağaçların altında bırakılmamış olmasına şaşırdı. Vücudunda yer yer çürükler olduğunu anladı, dokununca bile canı yanıyordu. Ağrı yoğun, koyu ve alacalıydı.

Son kez çok sayıda insan iyileştirdiğinde günlerce uyumuş ve başı Sasha'nın dizlerinde uyanmıştı. Bu kez yalnız, ağrı içinde ve ruhu yorgun uyandı.

Sakalı yeniden uzamıştı ama Sasha gitmişti.

Hareket etmenin kaslarını gevşetmek için en doğru yol olduğunu bildiğinden yavaşça doğruldu. Başucundaki sehpa da bir sürahi şarapla ağır bir kadeh duruyordu. Kadehi kaldırmakla uğraşmadan sürahiyi iki eliyle tutup kafasına dikerek boğazındaki kuruluğu, kafasının içindeki örümcek ağlarını giderdi. Şarap, sedir ve çam aromalı, böğürtlen rayihalıydı ama Quondoona'daki şarap gibi yumuşak içimli, insanı gerçeklerden kaçırmak yerine susuzluğunu gideren bir şaraptı. Şu an ikisi de biraz işine yarayabilirdi.

Karşı duvarda, ters taraftaki pencereden süzülen ışığı yansıtan oval bir aynanın altına yerleştirilmiş dar şifoniyerin üstünde bir ibrik su ve küçük bir leğen duruyordu. Yavaşça kalktı, aynaya gitti ve kan çanağına dönmüş gözleri, dağınık saçlarıyla karşılaştı. Otuz yazında bir adamdı ve şakaklarında yeni beyazlar oluşmuştu. Yaşlanmasının sebebinin çabaları olması onu kaygılandırmadı ama belli ki yıpranmıştı. Yüzü savaştan yeni çıkmış yorgun bir silahşorun yüzü gibi bir deri bir kemikti, uzayan sakalı yanaklarının çöküklüğünü ya da solgun gözleri altındaki morluğu saklamakta pek işe yaramıyordu.

Tıraş bıçağı bilenmişti ve düzgünce katlanmış bir bezin üstüne yine sedir ve çam kokan bir kalıp sabun konmuştu. Yanında dişleri ve saçı için birer fırça duruyordu. Her şey en ince ayrıntısına kadar düşünülmüşse de hepsi ona yabancıydı. Gücsüz düşmüş durumu karşısında yüzünü buruşturarak tuniğini çıkardı. Fiziksel tükenmişlikten fazlasıyla payını almış kasları ve vücudunun üst kısmı hareket etmekte zorlanıyordu. Kapıda hafif bir tıkırtı duyduğunda gözlerindeki uykuyu, dişlerindeki tabakayı temizlemiş ve iç çamaşırlarını çıkarmaya başlamıştı.

Kjell girmesini söylemeden içeri bir baş uzandı, onun hâlâ uyuduğunu beklediği açıkça belli olan bakışlar yatağa çevrildi. Kadın sarışındı, düzgünce örülmüş saçları bir daire şeklinde başına dolanmıştı. Kjell, ormandan hayal meyal hatırladı onu... meyve yüklü bir şeftali ağacıydı. Şaşkınlıkla Kjell'in çıplak göğsüne bakakaldı, ağzı hafifçe açıldı ama geri çekilmedi.

"Uyanmışsınız, Komutan," diye şakıdı. "Banyo yapmanız için su getireceğiz. Bütün giysileriniz yıkandı ve kurutuldu. Oradaki şifoniyerde bulabilirsiniz. Ben yemeğinizi getireyim. Kraliçe uyandığınızda çok aç olacağınızı söyledi."

Kraliçe her şeyi düşünmüştü. Bu kıza peşimden ayrılmama ve bir zamanlar Sasha'nın yaptığı gibi her ihtiyacımı görme talimatı mı verildi acaba diye düşündü Kjell. Bir an için kafasında Sasha'nın Enoch'taki sadece ay ışığına sarınmış görüntüsü canlanınca irkildi.

Sarışın çekingen bir tonla, "İyi misiniz, Komutan?" diye sordu.

Kjell, "İyiyim," diye cevap verdi ve tıraş bıçağını alıp sakalını kesmeye hazırlandı.

Kız, "Ben yapabilirim," dedi.

"Bunu kraliçe mi emretti?"

Kız kızardı. "Hayır, Komutan."

Kjell, onu gönderdi; onu pürdikkat dinleyecek bir kulak bulacağından ve Jerulu İyileştiren'in kabalığından söz edeceğinden emindi. Dairesine getirilen suyla büyük bir küveti kullanarak yıkandı, ardından getirilip boş şarap sürahisinin yanına konan tepelime dolu tabaktaki her şeyi yedi. Sürahi yeniden doldurulmuştu. Göğsüne suçluluk duygusundan kaynaklı bir sancı saplandı. Kısıtlı erzakın fazlası ona ayrılmıştı ama kale içinde doyurulması gerek birkaç yüz insan vardı artık. Yine de bir daha payına düşenden fazlasını almayacağı konusunda kendine söz vererek minnet ve iştahla hepsini midesine indirdi.

Yeniden uyandırılan bir kalenin seslerine, mırıltılı konuşmalara, ayakkabıların taş zemindeki tıkırtılarına, çalışmanın tantanasına kulak kabarttı. Daha fazla oyalanmak için sebep bulamayınca adamlarını bulmaya ve eşyalarını tekrar karargâha taşımaya karar vererek odasından çıktı. Kraliçenin hizmetçilerinin ona hizmet etmesini istemiyordu.

Yerler parlıyor, ahşap ışıldıyordu. Toz alınmış, goblen dokumalar pırıl pırıl olana kadar dövülmüş ve örümcekler yuvasız bırakılmıştı. Her köşe, her delik temizlenip ovalanmıştı; hava bile tertemiz kokuyor, yumuşacık gülümsüyordu. İyileşenler çok çalışmışlardı.

Kjell, Jerick'in emirlerini yerine getirdiğini, adamlarının birini Sasha'dan gözünü ayırmamakla görevlendirdiğini umuyordu. Sasha'nın karşısına çıkacağını düşündüğü yerlerden, geniş koridorlardan, büyük salonlardan, mutfaklardan, kütüphaneden, verandalardan ve revaklardan uzak dursa da sesini duymak için kulak kabarttığını fark etti. Ama karşısına kralın çıkacağını düşünmemişti.

Aren'in çevresinde kral konuşurken liste yaptığı ve talimatları yazdığı bariz, durmaksızın not alan bir uşak ve dikkatle dinleyen, sorulduğunda fikirleri söyleyen birkaç kişi vardı. Ek binaları gözden geçiriyorlardı ve Jeru'dan getirilen atların olduğu ahırlardan henüz çıkmışlardı. Padrig, kralın dirseğinin dibine âdeta büzüşmüştü ve başarısızca karanlık bir köşeye sığılmaya çalışan Kjell'i ilk fark eden o oldu.

Adamlar hürmetkâr bir minnetle reverans yaptılar ve beyaz saçlarının üstündeki tacı son derece rahat taşıyan kral da başını eğerek onu selamladı.

"Umarım kendinizi toparladınız, Jerulu Kjell."

Kjell başıyla onayladı. "Evet. Payıma düşenden fazlasını yedim. Bu kadar insanla Jeru'dan getirilen erzak uzun süre dayanmaz."

Kral zarif bir şekilde, "Fazlasıyla yeter," diye cevap verdi.

Kjell, "Kırsalda hiç çiftlik hayvanı ve vahşi yaşam kalmamış. Yiyecek hiçbir şey yok, Majesteleri," diyerek iddiasını sürdürdü.

"Tohum getirdik," diye hatırlattı Padrig. "Neyse ki bütün tohumlar Lortimer'in gemisindeydi. Yiyecek bir sürü şey olacak."

Kjell kuşkulu bir tonla, "Tohum mu?" dedi. Tohumlar bir işe yarayana kadar insanlar ölürdü.

Kral şakacı bir ifadeyle, "Ah. Anlamadı," dedi. "Gelin, Komutan. Bence çok eğleneceksiniz. Bugün ektik."

Kjell, Jerick'i görüp kraliçenin iyi olup olmadığını sormaya can atarak gayretli Dönüştürenlerin peşinden kalenin batısındaki arazilere gitti. O düşünceyi kafasından uzaklaştırdı. *Kapımın önünde uyuyamayacaksın.*

"Toprak Taşıyıcınız çok yardımcı oldu," dedi kral. "Bütün sabah taşları temizledik ama çok kalabalıktık ve adamınız bizi haftalar sürecektir işten kurtardı."

"Benim... Toprak Yapıcım mı?" diye sordu Kjell.

Padrig, "Jedah," diye açıklama getirdi. "Toprağı havalandırdı ve ekime hazır hâle getirdi. Bir gün içinde bir sürü işçinin yapa-

cağı işi başardı. Bugün güneydeki arazilerde. Yarın doğuya geçecek, ertesi gün de kuzeye. Peşinden de yetiştiriciler gidecek.”

Kral cebinden mısır tanesi çıkardı ve bir evleğe doğru yürüdü. Uzun bedenini eğerek tohumu toprağa soktu ve yavaşça üstünü kapadı. Hiçbir açıklama yapmadan elini yeni ekilmiş toprağa koydu, parmaklarını bükerek koyu renk yumuşaklığa soktu, avucunu indirip parmaklarını çanak gibi yaptı. Ayak parmak ucundan başlayıp başının en üst noktasına doğru çıkarak bir çocuğun boyunu ölçermiş gibi yavaşça topraktan yeşil bir filiz çıkardı ve kökünü yayıp yapraklarını açarak tırmandırdı ve güneşe doğru uzattı. Kjell’in etrafındaki diğer Dönüştürenler de aynısını yapmaya başladı, çevresindeki bitkiler çiçekleniyor ve serpiliyordu. Tohumu ekip sadece üstünü örtüyor ve anında bitkileri gün ışığına çıkarıyorlardı. Mısırlar, havuçlar... domatesler o kadar kırmızı ve iriydiler ki sapları onları tutamıyordu. Tıpkı Padrig’in gökten yıldızları aldığı gibi topraktan bolluk bereket alıyorlardı.

Çocuklar patateslerin yumrulu köklerini tümseklere soktu ve hafifçe vurarak onları toprağa yerleştirdi. Peşlerinden gelen bir kadın tümseklere ellerini koydu. Topraktan yeşil yapraklar fışkırdı ve kadın yanındakine geçti. Onun peşinden birkaç çocuk az önce dokunduğu toprağı kazdı ve sanki çok uzun süredir oradaymış gibi olgunlaşmış patatesleri çıkardı.

On Dönüştürücü ekilmemiş toprakta kalıp bir saat içinde sallanan sıralarca buğday başağı yetiştirmişti.

Kjell, Sasha’nın bahçesindeki hepsi çeşit çeşit meyve dolu ağaçlarını hatırladı. Aren, doğru tohumla böyle bir şeyi bir günde yapabiliyordu. Birkaç saat içinde.

Yiyecek çok şey olacaktı.

“Biraz yürüyüş yapalım, İyileştiren. İkimizin konuşacak çok şeyi var.” Padrig’le kralın danışmanları arkalarından onları takip etmeye kalkışınca kral elini sallayarak onları uzaklaştırdı. “Komutanla yalnız konuşmak istiyorum. Gelmeyin.”

Yetiştiricilerden, ellerinden fışkıran mucizelerden ve henüz ekilmemiş arazilerden uzaklaşırlarken Kjell, kralın temposuna ayak uydurdu. Dönüştürenlerden değil, Caarn'ın ulu ağaçlarından oluşan bir ormana girdiler. Kjell aradaki farkı artık kolayca görebiliyordu.

Kral, sanki onlardan biriymiş gibi ağaçların arasından geçerken, "İnsanlara yukarıdan bakmaya alışığım. Siz benden bile uzunsunuz," dedi.

"Kardeşim, Kral Tiras da uzundur. Babama çekmişiz," diye cevap verdi Kjell, her zaman inandığı şeyi tekrarlayarak.

"Benim gibi. Biz, uzun boylu bir halkız. Hünerlerimizin dışavurumudur belki de." Kral eğilip sağlam, uzun bir sopa aldı ve elleriyle yokladıktan sonra toprağa yaslayıp bayırı tırmanırken destek almak için kullandı.

Kjell sessizdi, kralın söylemek zorunda olduğu şeyi söylemesini bekliyordu. O uyurken birçok şeyin konuşulup açığa çıktığı konusunda pek kuşkusu yoktu. Sasha, Kral Aren'den bütün hikâyeyi saklamazdı. Bu, onun tarzı değildi.

"Ben genç değilim. Uzun süredir genç olmadım. Saoirse, kraliçem olduğunda da genç değildim. Bizimki halkları ve ulusları birleştirmek için yapılmış bir evlilikti ama birbirimize uygunluk ve onun hüneri bana cazip geldi. Caarn'da çoğumuz Ağaç Dönüştüreniz. Aramıza başka hünerleri katmaya çalışıyoruz ama dönüştürme hüneri çok baskın bir özellik. Babam Ağaç Dönüştüren'di, onun babası da. Padrig'in kendine mahsus bir özelliği var. Kız kardeşim de öyleydi. Ama o, tercihini Caarn'da kalmaktan yana kullanmadı."

Kral yürümekten vazgeçip sorgulayan gözlerle Kjell'e baktı.

"Saoirse, babanız Kral Zoltev'in zalim bir adam olduğunu söylüyor."

Kjell, inkâr etmeye gerek görmeden başıyla onayladı. Kral hâlâ onu inceliyordu.

Aren, "Cüssenizi babanızdan almış olabilirsiniz. Gücünüzü

de. Ama annenize çok benziyorsunuz,” dedi, Krallığa ilişkin bir hüküm beyan ediyor olsa da sesi düz ve ciddiydi.

Kjell sendeleyerek geri çekildi, şaşkınlıktan ciğerlerindeki hava aniden boşaldı. Beklediği bir itham değildi bu.

Aren, “Bana söyledi, Komutan,” diye açıkladı. “Saoirse bana kim olduğunuzu söyledi. İnanmak istemedim. Ama bu, su götürmez.” Aren sopasını kaldırıp Kjell’in göğsüne doğrulttu. “Yani önce kraliçemi aldınız, şimdi de krallığımı alacaksınız, öyle mi?”

Kjell ne geri adım attı ne de bakışlarını indirdi.

“Kraliçenizi almış olsaydım burada olmazdı, Majesteleri. Krallığınızı almak isteseydim de siz burada olmazdınız,” dedi yumuşak bir sesle.

Aren’in mavi gözleri birden keyifle ışıldadı ve başını geriye atıp kahkahalarla gülmeye başladı. Kjell ona katılmadı. Duyguları çok karışık, düşünceleri çok bulanıktı.

Aren sopasını indirip üzerine yaslanarak sakalını sıvazlamaya başladı. Gülümsemesi soldu, bakışları düşünceli, tavırları endişeliydi.

Israrla, “Beni neden iyileştirdiniz, Komutan?” diye sordu. “Saoirse’nın yanındaki yerimi siz alabilirdiniz.”

“Başka bir adamın yerini almak istemem. Sadece bana ait olanı isterim.”

Artık sana aitim.

Kjell söyleyeceklerini yuttu.

Aren, “Krallığın meşru olarak sizin olduğunu ileri sürebilirim.”

“Annem gerçekten Caarnlı Koorah olsa bile o, bu hakkından vazgeçmiş. Ben geri almaya gelmedim.”

Aren, “Peki neden geldiniz?” diye sordu.

“Kraliçenin güvende olduğundan emin olmak istedim.” Kralın yanında ona Sasha diyemedi. Fazla yakındı. Ama Saoirse de diyemedi çünkü o da yeterince yakın değildi. Onun adını hiç kullanmamaya karar verdi. Böylesi daha kolaydı.

Kjell, elinden geldiğince kısa ve öz biçimde onları bu yolculuğa çıkmak zorunda bırakan Değişen'den, korkularından söz etti ve Jeru kıyılarındaki güç savaşının henüz sona ermediğinden emin olduğunu söyledi.

Aren, bu hikâyeyi gözlerini kocaman açarak dinledi. Kjell konuşmayı bitirince uzun bir süre sessiz kalıp düşündü.

"Siz olmasaydınız Caarn surları hâlâ boş olacaktı. Caarn'ın bir İyileştiren'e ihtiyacı var," dedi net bir tonla. "Buradan gitmeniz konusunda ısrar etmem aptallık olur."

"Bu kahrolası köyün tümünü iyileştirdim. Buradaki herhangi biri için başka bir şey yapamam. Biri hastalanır ya da yaralanırsa hiçbir faydam olmaz."

Kral soluk soluğa, "Ne demek istiyorsunuz?" dedi. "Saoirse, Quondoondaki bir köyü tamamen iyileştirdiğinizi söyledi. Bir orman dolusu Dönüştüren iyileştirdiniz. Elbette tekrar yapabilirsiniz."

"Bir sıyrık. Küçük bir yara. Hafif bir yanık. Bunları tekrar tekrar tedavi edebilirim. Ama burada, Caarn'da yaptığım türden bir tedavi? Bunu tekrar yapmam mümkün değil. Bu tür bir tedavi, sadece bir kez verebileceğim bir hüner."

"Ama o kadın... Değişen. Bunu bilmiyor mu?"

"Hayır. Bence kraliçeyi bugüne kadar koruyan da bilmemesi. Dönüşen, onu yeniden iyileştiremeyeceğimi bilmiyor."

Kral ısrarla, "Sizi Dendar'a kadar takip ettiğinden emin misiniz?" diye sordu.

"Hayır. Ama eğer buradaysa onu ben getirdim. Onu size getiren benim. Her şey yeniden başlıyor ve bırakıp gidemiyorum. İstesem bile. Bırakıp gitmek daha kolay olsa bile."

"O zaman bekleyeceğiz. Beklerken de gözümüzü dört açacağız," diye iç çekti Kral.

Kjell, "Söz verdiğim şeyi yapacağım. Kraliçe güvende olana kadar kalacağım. Ama onu korumak zorundasınız, Majesteleri," diye ısrar etti.

"Saoirse savunmasız değil," dedi Aren.

"Hayır, değil. Korkusuz, şefkatli ve kendini tamamen adanmış biri. Ama görüntüleri dağınık ve eksik. Acımasız da sayılmaz."

"Leydi Firi, yani şu Değişen... acımasız mı?"

"Evet."

"Saoirse'nın sırtında çok kötü yaralar var. Onlar nasıl oldu?" diye sordu kral.

Öfke kabardı ve Kjell'in göğsünde feryat etmeye başladı. Kjell, yumruk yapmamak için ellerini gererek kendini başka tarafa bakmaya zorladı. Yaratıcı yardımcısı olsun. Sasha'nın soluk tenini başka bir adamın görmesi düşüncesine katlanamıyordu.

"Bu sizi rahatsız ediyor," diye fısıldadı kral. "Yaralarını görmüş olmam sizi rahatsız ediyor. Ama İyileştiren, o benim karım."

Kjell diline hâkim olamayıp, "Benimse kalbim," diye karşılık verdi.

Kral küfretti ve Kjell, kendini kralın sopasını savurma ihtimaline hazırladı. Cezayı kabul edecekti. Bunu hak ediyordu. Ama darbe gelmedi.

"Dünya erkeklerin ama hepimiz kadınların kölesiyiz," diye fısıldadı Kral Aren. "Sizi suçlamıyorum. Onu da suçlamıyorum. Ama ondan uzak duracaksınız, Komutan."

Kjell tek kelime etmeden başıyla onaylayıp kralın varlığına daha fazla katlanabileceği konusunda kendine güvenemediğinden ağaçların arasına girdi.

Kjell sözünü tutuyor, kraliçeden mümkün olduğunca uzak duruyordu. Adamlarıyla kuşkularını paylaştı ve kesin komutlar verdi. Adamlar ne aradıklarını bilmezlerse neye karşı savunacaklarını bilmeleri mümkün olmazdı.

Artık ikamet edecekleri bir köy olduğundan Lortimer'le denizciler kalmaya daha istekliydiler. Bu yolculuğa çıkmaları için iyi para ödenmişti. Caarn halkı da cana yakın ve samimiydi ve

koşullar kabul edilebilir olduğunda birkaç ay fazla uzun bir süre değildi. Yolculuğu katılan Bahşedilmişler ve tüccarlar en baştan beri kalmaya niyetliydi ve yeni toplumda kendileri için bazı düzenlemeler yapma çabasındaydılar.

Kalma sürelerinin uzaması konusunda Kral Muhafızları'ndan da hiç şikâyet gelmiyordu. Kaldıkları yerler konforlu, karınları toktu ve Sasha'ya olan düşkünlükleri barizdi. Jerick, Kjell'in kulağına gitmeyeceğini düşündüğü anlarda onlara Kraliçe Muhafızları diye hitap ediyordu. Kjell, kimse geri dönmezse Tiras'ın endişeleneceğini biliyordu ama ona haber göndermenin bir yolu yoktu. Hashim'in posta güvercinleri denizaşırı uçmak için eğitilmemişti.

Kjell, eşyalarını saraydan taşıdı ve adamlarıyla karargâhta uyumaya başladı. Kral Aren'in hiç askerinin olmaması endişe verici geliyordu ona. Meclisi, danışmanları, aşçıları, terzileri, hizmetkârları ve bahçıvanları vardı. Zanaatkârlar, dokumacılar, fırıncılar, mum imalatçıları ve Caarn'da artık çok az av olsa da avlak bekçileri vardı. Ama bir orduları yoktu.

Çöp gibi bir dizi nöbetçi girişin yanında ve kale siperlerinde hazır olda duruyordu; ancak eğilerek selam vermek, rahatsız edici horozlar gibi ses çıkaran borazan çalıp Caarn halkının genel refahını duyurmak ve bağırarak saati söylemek dışında pek bir şey yapmıyorlardı. Kjell, Volgarlar saldırdığında ilk olarak aralarından hangisinin titreşen bir ağaca dönüştüğünü merak etti. Nöbetçiler dönüşümlü olarak çalışıyor ve görevde olmadıklarında kulübelerine gidiyorlardı. Bütün kalenin en kalabalık köşesi Kjell ve adamlarının el koyduğu koğuşlardı.

Kjell, bu durumu değiştirme işini üstlendi.

Kraliçeye göz kulak olmaları için birkaç muhafızı tuttu ve geri kalan adamları asker olarak görevlendirmek için topladı. Neyse ki adamlar kendilerine iş arıyorlardı. Kral Aren sınırdaki ağaçlara açılmalarını emretmiş, sert bir komutla onları seyreletmişti. Ağaçlar itaat ederek yavaşça dışa çekilip vadi çevresinde geçilebilir bir çember oluşturmuşlardı.

Kjell, sınırı koruyamama konusundaki endişelerini Padrig ve Kral Aren'e söylediğinde Kral, onun korkularını ciddi bir tavırla başını sallayarak dinlemişti ama onun da kendi düşünceleri vardı.

"Caarn her zaman herkese kucak açar. Gelenlerden tek istediğimiz katkı sağlamaları. Yemek istiyorlarsa çalışacaklar. Herkes bir şey yapabilir. Bu, şimdiye dek güçlü yanımız oldu."

Kjell, "Bu, çok asil. Ama dünyada canavarlar da var. Güçlü yanınız, aynı zamanda zayıf yanınız. Canavarları kim dışarıda tutacak?" diye sordu.

Padrig, "Volgarlar gitti," diye karşı çıktı ve Kjell'in homurdanmasına sebep oldu. Anıları saklayan bir adam olarak Padrig'in anıları son derece yetersizdi.

Kjell sert bir tonla, "Çeşit çeşit canavar var," diye karşılık verdi. "Ama fazla aceleci olma, Padrig. Halk geri döndü. Belki Volgarlar da döner."

Kral başını yavaşça sallayarak onu onayladı. "O zaman gelince kendimizi onlara karşı savunmak için elimizden geleni yaparız."

Kjell de kendini tam bunu yapmaya adanmıştı. Boş kulübeler doldu, civardaki araziler ve nehirler onları besleyecek ürünler vermeyi sürdürdü. Caarn Dönüştürenleri için ürün yetiştirmek çocuk oyuncağıydı ama her yerde olduğu gibi toplamak emek ve zaman istiyordu. Bir işi, hüneri, vazifesi ya da zanaatı olmayanlar ise Caarn'ın savunmasında görevlendirildi.

Sınır boyundaki ormanın açılmasıyla vadiye vahşi yaşam da sızmaya başladı. Kjell ordu oluşturmadığı zamanlarda Değişen avına çıkıyordu. Ne bulmayı beklediğini bilmiyor, buna rağmen işaretleri, ipuçlarını, belirtileri ve izleri takip ederek arıyordu. Eğer şanslıysa öldürücü bir darbe vururdu. Eğer onu sadece yaralarsa kadın değişebilir ve değişerek iyileşebilirdi.

Her gün, toprağı kemerine takılı mataradan döktüğü biraz suyla karıştırıyor ve o çamurla sıvayarak tenini koyulaştırıyordu. Sonra kendini yeşil yapraklarla gizliyor ve korunaklı bir ağacın altındaki bir tümseğe tüneyip sabırla bekliyordu. Cüssesi saklanmasını zorlaştırıyordu ama kaleden kaçma ve kalenin kraliçesiyle karşılaşmama arzusu ona sabır ve direnç veriyordu. Sasha, onun hem kaçma hem de dayanma sebebiydi.

Günlerce bekledikten iki hafta sonra gözleri, ağaçlar arasından henüz görünmüş olan kaleden ayırmadan yeşillik arasında ağır ağır ilerleyen bir dişi geyiğin varlığıyla ödüllendirildi. Geyik gösterişli ve kahverengiydi; Corvar Dağları'ndaki kurtla aynı renk. Kalçasının kadınsı hatları ve gözlerinin koyu kahveliliğindeki ihtimal kırıntısı Kjell'in kalbinin deli gibi atmaya başlamasına neden oldu. Geyik ne ağaç kabuklarını koparıyor ne de burnunu çalılara sokuyordu, sanki onu çağırıyormuş gibi kaleye bakıyordu sadece.

Kjell, nefesini tutarak yayına ok yerleştirip gerdi; uzuvlarındaki gerginliği ve karşısındaki seçimi hissetti. Nefesini salıp oku attı. Ok havayı yararak yön değiştirmeden uçtu ve ön bacağının arkasına saplanıp geyiğin yumuşak postunu deldi. Geyik başını kaldırıp indirerek devrildi; direndiğini gösteren tek hareketi buydu. Kjell, gözlerini devrilmiş hayvandan ayırmadan kayalardan atlayıp çalıların kenarından geçerek koştu.

Az kan vardı ama geyiğin bakışları sabitti ve ölümden de yaşarken olduğu gibi kaldı.

Bir geyik.

Kjell küfretti; onu öldürdüğü için üzgün, aynısını tekrar yapacak kadar öfkeliydi. Hayvanın derisini yüzme işine girişti. Çabaları nafile olsa da et sevinçle karşılanacaktı.

Ağaçların arasından gelen bir çıtırtı bıçağını kaldırıp hızla dönmesine neden oldu. Yayı koluna asılı, ellerini öne doğru uzatmış, daha önce de bir kez ikram ettiği gibi şarap ikram eden Jerick göründü.

"Bir daha asla senin şişenden içmeyeceğim," diye mırıldandı Kjell.

Jerick anında, "Beklenmedik bir lütuf olduğunu söylemeden edemeyeceğim," diye karşılık verdi. "Paylaşmamayı tercih ederim."

Kjell, "Rapor ver, Yüzbaşı," diye emretti.

"Her şey yolunda, Komutan."

Kjell yüzüncü kez ısrarla, "Yanına hiçbir şey yaklaşmayacak," dedi.

Jerick, "Fare bile," diyerek Kjell'in inatla yinelediği emrine her zamanki cevabını verdi.

"O nasıl?" Kjell ilk kez sormuştu. O âna dek Jerick, fazla ayrıntıya girmeden Sasha'nın nerede ve nasıl olduğu bilgisini iletmeyi başarmıştı ki bu, Kjell'in hem minnettar olmasına hem de üzülmesine neden olmuştu.

Jerick, hak ettiğinden daha fazla bir sevecenlikle baktı ona.

"Durmak bilmiyor."

Kjell duygusuz bir tonla, "Yapacak çok iş var," dedi.

"O mutsuz, Komutan. Erken kalkıyor, durmadan çalışıyor ve geç yatıyor. Her gün iyi olup olmadığını soruyor ve size az önce söylediğim şeyi söylüyorum ona. Siz de durmak bilmiyorsunuz. Üstelik hâliniz de içler acısı."

"Bunu ona söyleme," diye çıkıştı Kjell.

Jerick neşeli bir tonla, "Olur, yalan söylerim," diye karşılık verdi.

Kjell, "Acı çekmesini istemiyorum," diye mırıldandı.

Jerick başını sallayarak anladığını belli etti ve anında konuyu değiştirdi.

"Bir şenlik yapılacak, Komutan. Orada olacak mısınız? Size şövalyelik nişanı verileceği lafları dolanıyor."

Kjell ona verilecek unvanı tekrarlayarak, "Krallığın kahramanı," diye iç çekti.

"Evet. Halkın bir şenliğe ihtiyacı var ve siz de teşekkür etmelerine izin vermelisiniz."

Kjell, "Kral da aynısını söyledi. Orada olacağıma söz verdim," diye homurdandı.

"O iyi bir kral, Komutan," dedi Jerick, yumuşak bir tonla.

Kjell, "Jerick? Neden sürekli duymak istemediğim şeyler söylüyorsun?" diye sordu ama sesinde alışılmış öfkesi yoktu.

"Çünkü buna cesaret edebilen tek kişi benim," diye cevap verdi Jerick. "Bu, sizin için iyi bir şey, Komutan."

Kjell umursamaz bir alaycılıkla, "Evet. Varlığın ve söylediklerin bana hep iyi geldi, Yüzbaşı," diye cevap verdi.

Jerick bir kahkaha attı. "Kral Aren, biraz sizi hatırlatıyor bana."

Kjell, Jerick'in asla susmayacağını bildiği hâlde iç çekerek, "Kes sesini, Yüzbaşı," dedi.

Jerick düşünceli bir ifadeyle, "Gözlerindeki bir şey yüzünden," dedi. "Ama onun gözleri parlak mavi ve daha sıcak bakıyor. Daha zeki. Belki de sebep ağzıdır. O daha çok gülümsüyor elbette." Kjell, onun ayaklarını yerden kesmenin bir yolunu ararken Jerick'in yüzünde muzip bir sırıtış vardı. Yüzbaşı dengesini koruyup sekerek uzaklaştı. Kjell, Jerick'in arkadaşlığından kabulendiğinden daha fazla hoşlansa da kovalamaca oynayamayacak kadar moralsiz olduğundan onun kaçmasına izin verip geyiğin yanında bir kez daha diz çöktü.

Jerick kuşların şakımalarına ve tepelerindeki sincapların çıtırtılarına kulak kabartıp, "Çok güzel. Geldiğimizden beri gördüğüm ilk hayvan bu. Hayvanlar geri dönüyor. Orman canlanıyor. Bu... rahatlatıcı," dedi dalgın bir ifadeyle.

Kjell başıyla onayladı; oysa rahatlığı çok az, huzuru daha da az biliyordu. Bir kez daha Firili Ariel'in deniz derinliklerinde öldüğünü düşündü. Belki de Corvar Dağları'ndan ya da Brisson Körfezi'nden hiç ayrılmamıştı. Hiçbir çaba harcamadan onu kontrol ediyordu... duygularını, zamanını, enerjisini.

"Geyiğin kanını burada akıtmayın. Yetta kanı isteyecektir. Çorbasına koyacak ve çorba lezzetli bir içecek tadında olacaktır." Jerick, Kjell'in henüz yüzmeye başladığı hayvanı işaret etti.

"O zaman taşımama yardım et," dedi Kjell. Geyiği omuzlarına alıp hayvanın ağırlığını ve sıcaklığını aralarında eşit olarak paylaşarak huzur verici bir sessizlikle yürümeye başladılar.

Kalenin batı kapısına yaklaştıklarında Jerick, "Komutan, Leydi Firi, sizi Janda ovalarından Corvyn'deki dağlara kadar takip ettiyse burada da edecektir," dedi. Yeni eğitilmiş nöbetçi yaklaştıklarını görüp tıpkı öğretildiği gibi hoş geldiniz diye seslenip sorular sormaya başladı.

Kjell kapının açılmasını beklerken, "Bahşedilmiş olmadığına emin misin, Yüzbaşı?" diye mırıldandı. "Zihnimi okuma konusunda olağanüstü bir hünerin var."

Jerick ânında, "Hayır, Komutan. Bahşedilmiş değilim," diye karşılık verdi. "Dostunuzum sadece."

Kjell, Kral'ın Konseyi tarafından saraya çağrıldı ve "ordunun kurulma çalışmaları ve muhafızların hazırlığı" hakkında rapor vermesi istendi. Kralın danışmanları, Tiras'ın Jeru'daki konseyine çok benziyordu; büyüklük taslayan, her şeye burunlarını sokan ve kendilerini üretken hissetmelerini sağlayan bir sürü önerileri olan ama çok az iş başaran adamlar.

Bu rağmen ona saygıyla davransa da hayranlık beslemeyen kral dışında herkes Kjell'e büyük saygı duyuyordu ve bu denli saygı onun için yeni bir deneyimdi. Sorularını cevapladı, kalenin savunmasını güçlendirmek için birkaç talepte bulundu ve elinden geldiğince çabuk kaçtı. Bakışlarını Koorah adlı kadına ya da genç kraliçenin ışıldayan tablosuna çevirmekten kaçınarak duvarlarında Caarn kraliyet ailesinin portreleri asılı uzun kordondan geçti. Sasha'nın girişin hemen solundaki Büyük Salonun yarı açık kapısından yankılanan sesini duyduğunda merdivenleri inmiş, geniş antreden geçiyordu.

Durdu, kendinden geçmiş bir hâlde sese yöneldi ve bir okşama gibi kendisini sarıp sarmalamasına izin verdi. Sasha yine bir hikâye anlatıyordu ve Kjell birden onun kendinden söz ettiğini fark etti.

Her kelimeye dramatik bir özellik katarak, "Komutan mızrağını Architeuthis'in karnına sapladı," diyordu.

Bir çocuk, "Dev Kalamar!" diyerek onun sözünü kesti.

"Evet, dev kalamar. Ölümcül bir yara alan kalamar geri çekilip yüzerek denizin en karanlık kısmına gitti çünkü Architeuthis'in yaşadığı yer orası."

Küçük ses araya girip, "Neden o kadar büyük?" diye sordu.

Sasha anlaşılmasa bir ifadeyle, "Çünkü yalnız," diye cevap verdi.

"Komutan yalnız mı?" diye sordu çocuk.

"Hayır."

Sasha'nın sesi çatladı ama kendini hemen toparladı. "Architeuthis yalnız. Kendi kendiyse arkadaş olmak için o kadar büyüyor. Dokunaçları arkadaşları gibi. Ama bazen o kadar yalnız hissediyor ki gemileri denizin dibine çekmeye çalışıyor. Ama ne gemiler denizin dibine ait ne de insanlar. Bu yüzden Architeuthis'in kaderi yalnız kalmak."

Aynı çocuk aklı iyice karışmış hâlde, "Peki İyileştiren neden o kadar büyük?" diye sordu ısrarla.

Sasha hiç duraksamadan, "Çünkü o bir silahşor," diye cevap verdi.

"İyileştiren değil mi?" diye sordu başka biri.

Sasha yumuşak bir sesle, "Sanırım ikisi de," dedi.

Başka bir çocuk çın çın bir sesle, "O da yalnız mı?" diye sordu. "Babam pek arkadaş canlısı olmadığını söylüyor."

Kjell yüzünü buruşturdu.

Çocuklardan biri kuşkulu bir sesle, "Dev kalamar hakkındaki bu hikâye gerçek mi?" diye sordu. "İsteğinin sadece gemileri yutup insanları yemek olmadığını nereden biliyoruz?"

Sasha çocukları susturdu ve kısa süre sonra pencerelerden sadece hafif bireysel çalışma sesleri süzölmeye başladı. Kjell arkasını döndü, büyü bozulmuştu, ellerinin hâlâ yıkanmaya ihtiyacı vardı.

Padrig, "Okulumuzu bulmuştunuz," diyerek onu korkuttu. "Daha kalıcı düzenlemeler yapılana kadar dersleri Büyük Salon'da sürdürüyoruz."

Kjell, "Onlara ders verecek başka kimse yok mu?" diye sordu. Jerick ve Sasha durmak bilmiyordu ama her şeyi de Sasha yapamazdı.

"Birkaç kişi daha var. Ama Kraliçe Saoirse her gün kısa bir süre destek oluyor. Aramızdaki en eğitilmiş kişi o."

Kjell, "Quondoonly bir köle," diye fısıldadı.

Padrig, "Evet," dedi, yüzünden kederli bir ifade geçti. "Geçiş sürecinde en çok çocuklar zorlandı. Ağaç değil çocuk olsalardı alacakları gibi yaş aldılar. Küçük uyudular, büyümüş uyandılar. Bedwin saklanmaya başladığında dört yaşındaydı. Şimdi sekiz yaşında ve okuma bilmiyor. Moira hâlâ on bir yaşında bir çocuktur. Birden on beş yaşında, kadın bedeni ve duygularına sahip oldu ve nasıl davranacağını bilmiyor. Sınıfta olamayacak kadar büyük ama başka yerde olamayacak kadar da toy. Bedwin ve Moira gibi bir sürü çocuk var. Hepsinin hayatı kesintiye uğradı ve hepsi biraz kayıp."

Kayıp olan sadece onlar değildi.

Padrig, "Kalıcı bir müdür arıyoruz," diye devam etti. "Eski okul müdürü geri dönmeyenlerden biriydi."

"Ağaçlardan biri mi?"

"Evet." Padrig başıyla onayladı.

"Hatırladım. Kalp atışı güçsüzdü." Kjell, kabuğun altında ne bir atış hissetmişti ne de bir hareket ve onun sıradan bir ağaç olduğuna inanıp neredeyse bırakıyordu ki müdürün karısı, o kara ağacın yanında saklananın kocası olduğuna ısrar ederek daha dikkatli dinlemesi için zorlamıştı. Ama adam kurtarılamamış ya da iyileştirilememişti.

"Okul müdürü Büyükbaba Ağacına dönüşecek."

Kjell, "Ne demek istiyorsun, Dönüştüren?" diye sordu.

"Ölecek. Ama tıpkı gökteki yıldızlar gibi ağaç yaşadığı sürece

yaşamaya devam edecek. Ağaca dönüştü ve bir daha eski hâline dönüşemeyecek.

"Ağabeyim Gideon, kralın babası, uykusunda öldü. Öleceğini bilmiyordu. Koruda, babasının —yani şu Büyükbaba Ağacının— yanındaki yerini alamadı. Aren'in annesi Briona orada. Ama Gideon değil. Kralı çok üzen bir şey bu."

Padrig üzgün bir tonla, "Ben öldüğümde de Caarn ağaçlarından biri olmayacağım. Tekrar toza dönüşeceğim sadece," diye omuz silkti. "Ama belki Yaratıcı, merhametini gösterip beni yıldız tozu yapar."

Çocuklar, peşlerinde Architeuthis varmış gibi birden kapılardan fırladılar ve Padrig hızla ellerini kaldırıp güçlü bir rüzgâr tarafından savruluyormuş numarası yaptı.

"Yavaş çocuklar! Saraydasınız!"

Hep bir ağızdan, "İyi günler, Efendi Padrigus," diye bağırdılar, eğilip reverans yaparak yanından geçip saray mutfağına doğru koşuştururlarken. Çeşitli kilo ve boyda üç küçük oğlan Kjell'in karşısında sendeleyerek durup saygılı bir ifadeyle perçemlerini çekıştirdiler.

Biri, "İyi günler, İyileştiren," diye kekeledi. Diğerleri tek kelime etmeden kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. Üçüncü oğlan, Kjell'e Jerick'i hatırlattı ve ağzını açtığı anda benzerlik daha da belirgin oldu.

"Kraliçe Saoirse'nın söylediği gibi hem İyileştiren hem de silahşor müsünüz? Üstelik Architeuthis gibi çok yalnız mısınız? Ben, onun yalnız olduğunu sanmıyorum. Kötü sadece. Kötü ve hain. Dokunaçlarıyla kemikleri ve gemileri parçalamayı çok seviyor."

Kjell, ilk hangi soruya cevap vermesi gerektiğinden emin olamadan ona baktı, tabii gerçekten cevap vermesi gerekiyorsa. Architeuthis'in, Sasha'nın iddia ettiği kadar sevimli bir yaratık olmanın yanına bile yaklaşmadığını kabul etmek zorundaydı.

Sasha, "Gidin buradan, çocuklar. Komutanı bir gün dersimize getiririz. O zaman size maceralarından birini anlatır," diye ses-

lendi Büyük Salon'un kapısından. Kjell, onu görmenin canını acıtacağını bildiğinden gözlerini kaldırmamaya çalıştı ama bu, nefesini tutmak gibi bir şeydi, beyhude ve kaçınılmaz. Onun gözlerinin içine bakarken ciğerlerini doldurdu. Sasha'nın elmacık-kemikleri yoğun iki tonla kızardı ve Padrig iç çekerek reverans yapıp gitmek için izin istedi.

Kjell yumuşak bir tonla, "Muhafızın nerede?" diye sordu kraliçeye.

Isak, Sasha'nın arkasından, "Buradayım, Komutan," dedi. Kraliçe kenara çekilip Büyük Salon'dan çıkması için Isak'a yol açtı.

Isak, "İki adam ön girişin dışında, iki tane de diğer girişlerde. Biri orada," diyerek antreden uzanan uzun koridorun sonunu işaret etti, "bir tane de şurada." Chet adlı muhafız geniş merdiven sahanlığının altından çıkıp başını eğerek komutanı selamladı. Kjell, onun orada olduğunu fark etmemişti bile.

Kjell memnuniyetle homurdandı. "Çocuklar geri dönecek mi?" diye sordu Sasha'ya.

"Bugün dönmeyecekler. Mutfakta tatlı sözü verildi onlara ama dersleri bugünlük bitti."

"Bir ay içinde çok şey başarıldı," dedi Kjell.

Sasha, "Evet. Daha yapılacak çok şey var," dedi.

Gözleri kilitlendi, âdeta birbirlerini içerken bu açlık dolu bakışmaları resmi konuşmalarına sekte vuruyor, kelimeleri onları terk ediyordu.

Sasha soluksuz kalmış bir hâlde, "Saçında beyaz var, Komutan. Şakaklarında," dedi ve yüzüne ıslıl ıslıl bir gülümseme yayıldı. Ona dokunmaması gerektiğini unutmuş gibi elini uzattı ama anında geri çekti.

Kjell, az önce küçük oğlanların yaptığı gibi saçını çekiştirdi.

"Bu seni güldürüyor, öyle mi?" diye sordu.

Sasha fısıldayarak, "Evet," dediğinde Kjell, kadının duygularının boğazında düğümlendiğini hissetti.

Kjell kuşkulu bir tonla, "Neden?" diye sordu.

"Seni böyle görmemiştim," diye cevap verdi Sasha.

Sasha onu böyle görmemişti. Kjell'in zihninde onun Brisson geçidindeki korkusunun, Dendar'da siyah saçlı bir başla öleceği endişesinin anıları canlandı.

"Değişikliği fark etmeden pek memnun olmadım," diye itiraf etti.

Sasha alaylı bir tonla, "Kibir zayıflara özgüdür," dedi ama boğazı, minnettar gözyaşlarını gerisingeri yutmuş gibi kasıldı ve Kjell, sözünden dönmeden onun gülümsemesine ya da tatlı tesellisine dayanamayacağından bakışlarını kaçırdı.

Gitmek üzere döndü ama Sasha onu durdurdu.

"Görmen gereken bir şey var, Komutan. Isak da gelebilir." Cümlesinin sonu soru sorar gibi vurgulandı. Kjell, Isak'ın bu isteği duyduğundan emin olunca başıyla onayladı.

"Hizmetinizdeyim, Majesteleri," dedi başını eğerek. Sasha, daha fazla uzatmadan çocukların gittiği yöne doğru yürümeye başladı ama mutfığa girmek yerine büyük salonun ilerisine giden koridora saptı. Geniş holün sonunda birkaç basamak sonra karanlıkta kaybolan merdivenlere çıkan kapıyı açtı.

Kjell koridordaki şamdandan bir meşale alıp, "Isak? Işık?" dedi. Isak söyleneni yaptı ve Kjell'in elindeki şamdan hızla hayat buldu. Sasha, ellerini taş duvara dayayarak anında aşağı inmeye başladı. Kjell karanlıktan ve bilinmeyen hedeften hoşlanmayıp kolunu yakalayarak onu durdurdu ve Isak'a öne geçip ışıldayan eller ve temkinli ayaklara yolu göstermesini emretti.

Kjell, Sasha'ya dokununca onu bırakamadı ve kısa bir an öylece kaldılar, ondan bir basamak yukarıda olan Kjell'in nefesi Sasha'nın saçlarını uçuşturdu ve sonra Isak'ın peşinden inmeye başladılar.

Sasha yumuşak bir sesle, "Aşağıya kadar yirmi sekiz basamak var," dedi. "Burayı henüz küçük bir kızken keşfettim ve cadıların ini olduğunu sandım. Tamamen unutmuştum. Ama Kral Aren, dün burasının... Prenses Koraah'ın özel odası olduğunu hatırlattı bana." Koorah'ın adını, onun önemini Isak'a açık etmek istemiyormuş gibi dikkatle söyledi.

Kjell kaskatı kesildi ve Sasha'nın tepkisini hissettiğini anladı.

En alta yaklaştıklarında "Her yerde gaz lambaları var, Isak," dedi talimat verircesine. Isak lambaları tek tek yaktı ve fitiller alev aldığı anda mağarayı andıran oda aydınlandı ve gölgeler dans etmeye başladı. Raflarda irili ufaklı şişeler diziliyordu ve çalışma masasının üzerinde kurumuş bir mürekkep hokkası, çizimler vardı ve ayrıntılı tariflerle doldurulmuş deri ciltli iki defter sanki biri az önce incelemiş gibi açık duruyordu.

Sasha, "Koorah, iyileştirendi ama şifacı da olmak istiyordu. Her şeyle ilgili not var... Caarn'ın şifalı otlarından yaptığı şuruplar ve merhemlerle ilgili... ve orada da tedavi ve hastalık tarifleriyle dolu günceler var," diyerek diğer uçtaki duvarı işaret etti. "Aren, onun tedavi hünerinin sadece Bahşedilmişlerle kısıtlanmaması gerektiğine inandığını söyledi. Hünerini paylaşmak istiyormuş."

Ateş için, yılan ısırığı için, öksürük için, mide rahatsızlıkları için şurup... Kjell, özenli etiketlere dikkatle bakarak şişelere dokundu.

"Bu ilaçlar benden daha yaşlı olmalı," diye fısıldadı ve anında ifade seçiminden pişman oldu. "İçen herkesi zehirleyebilir."

Sasha ısrarla, "Ama aynıları yapılabilir," dedi.

Kjell iç çekerek, "Sasha," diye karşılık verdi. Ardından irkildi. Onun adını söylememe, uzak durma ve gereken kibarlığı gösterme sözü vermişti kendine. "Majesteleri, ben iyileştirme hüneri bahşedilmiş bir silahşorum. Ne bilim insanıyım ne de eczacı. Doğru dürüst okuyamam bile ve bu odada bir saatten fazla kalırsam deliririm. Eminim ki bunu biliyorsunuz." Kendine bir kez daha küfretti. Ona yakınlıklarını hatırlatmaya gerek yoktu.

Sasha ona gülümsedi, dudakları hem sevecenlik hem de kederle kıvrıldı.

"Evet, bunu biliyorum. Halkımın hünerlerini bulup çıkaracağım. Eğer ne yapabileceğimizi, her birimizin ne sunabileceğini bilmezsek hem zaman hem de hünerler boşa gider. Hepimiz Ağaç Dönüştüren değiliz. Hepimiz Yetiştirici değiliz. Aramızda ne tür hünerlerin saklı olduğunu keşfetme vakti geldi. Bunlar Koorah'ın defterleri. Onun

çalışmalarını devam ettirebilecek birini bulursak diye senin iznini ve onayını istiyorum sadece. Belki... başka birinin incelemesine izin vermeden önce bunları odana götürüp bir bakmak istersin."

Kjell, geride kalan Isak'a baktı, yüzünü dikkatli bir biçimde ifadesiz, bakışlarını ilgisiz tutuyordu. Kjell, buna kanmadı. Adamlarının şimdiye dek Koorah'ın adını duyduklarından ve Kjell'in Caarn prensesiyle olası bağı hakkında enine boyuna konuştuklarından şüphesi yoktu. Bunun kendi hatası olduğunu düşünüyordu. Koorah'ın resminin asılı olduğu koridorda kraliçeyle ateşli bir tartışma yaşamıştı. Üstelik adamlarının dedikoducu kocakarılarından farkı yoktu, hatta onlardan beterlerdi. Birlikte çok zaman geçiriyor, birbirleriyle fazla ilgilenmiyor ve onunla ilgili konulardaki merakları hiç bitmiyordu. Bu, hep böyle olmuştu. Ne kadar saklı durursa o kadar çok kurcalıyorlardı.

Önündeki masada açık duran defterin sayfasına dokunarak, "Nereden başlayacağım?" diye mırıldandı.

Sasha ciltlerin durduğu rafa gitti. İlk cildi çekip aldı ve elini kapakta gezdirip otuz yıldan fazladır orada olan tozu sildi.

"Bu defterlerin en iyi yanı istediğinden başlayabilmen. Sayfalar düzenli ama ilk olarak son defteri okusan da kimse anlamaz."

Kjell ağır cildi ondan alıp ağırlığının ve şeklinin, kalıcılığın ve olasılığın tadına baktı. Bu defter annesine ait olduğuna göre okumak istiyordu. Tek başına. Dikkatle.

Gözleri tekrar Isak'a kayıp bir kez daha uzaklaştı.

Beklenmedik bir şekilde, "Hemen başlamak istiyorum," dedi.

Sasha gülümseyerek başıyla onayladı ve Kjell, onun yanlış anladığını fark etti. Başını iki yana sallayarak tahmin ettiği şeyi düzeltti.

"Şuruplar ve iksirler bekleyebilir. Defterler de. Caarn'da hangi hünerlerin olduğunu öğrenmek istiyorum."

Başka bir iyileştirici bulması gerekiyordu.

Soruşturmaya Büyük Salon'da başladılar ama kısa süre içinde bu düşüncenin aptallığını fark edip orman kenarındaki bir açıklığa geçtiler. Bahşedilmişler geçmiş yüzünden çekingenlerdi. Kral Aren'le Kraliçe Saoirse'nin ender bulunan hünerleri aradığı haberi ağızdan ağıza, kulaktan kulağa yayılmıştı ve tüm gün boyunca açıklık hem meraklılar hem de cesurlarla dolup taştı. İnsanlar ortaya çıkmakta isteksizlerdi, alay edilmekten ya da aşağılanmaktan korkuyorlardı ama kralın kuşkularını giderme çabaları, kraliçenin kibar ricaları sayesinde Bahşedilmişler kendilerini ifşa etmeye başladı.

Kjell eli kılıcında, gözleri toplanan insanlarda kenarda durmuş, kralla kraliçenin soruşturma yapmalarını izliyordu. Gözlemleyecek kadar yakın, engellemeyecek kadar uzak duruyordu. Kral gösterileri hayranlıkla izliyor, büyük ya da küçük olsun her çabayı bir beğeniyle gülerek alkışlıyordu.

Hatta bazıları çok küçüktü

Caarn'a Dendar'daki bir köyden gelmiş olan bir kadın kendini bir tırtıl boyutuna getirebiliyordu. Kocasını, herkes görebilsin diye onu avucuna alıp gururla kaldırdı ve ardından eski boyutuna dönebilmesi için tekrar yere koydu.

Jeru'dan gelen Tess adında bir hizmetçinin de gizli bir hüneri vardı. Sasha onu şaşkınlık içinde sorgulayarak bu hünerini neden daha önce paylaşmadığını sordu. Tess omuzlarını silkip tırnaklarını kemirdi.

"Saçma sapan bir hüner, Majesteleri," dedi kadın. Tırnağını koparıırken ne yaptığını fark ederek ellerini uzun önlüğünün derin ceplerine soktu.

Sasha ısrarla, "Her hüner önemli," dedi.

Kadın, "Ben suyu çağırabiliyorum," diye itiraf etti.

Kral şaşkınlık içinde, "Gökten mi?" diye sordu. Böyle bir hüner çok işe yarardı.

"Olabilir. Çok fazla denemedim. Daha önce hiç ihtiyaç olmadı. Ayaklarımın altındaki suyu çağırarak daha kolay."

Kral, "Gösterebilir misin?" diye ısrar etti.

Tess ayakkabılarıyla yün çoraplarını çıkarıp eteğini dizlerine kadar çekti. Çıplak ayak parmaklarının çevresindeki toprak gitgide ıslanıp yavaş yavaş bir havuza dönüşürken topluluk ilgiyle izledi.

"Küçükken annem beni döverdi. Benim... kendimi ıslattığımı düşünürdüm," dedi telaşla. "Suyu düşündüğüm anda yükseliyordu. Zaman içinde daha iyi kontrol etmeye başladım." Hizmetçi kıpkırmızı oldu. "Nerede kuyu kazılır, su nerede temizdir ve neresi kısa sürede kuruyacaktır bilirim," diye ekledi. "Bu işe yarayabilir mi?"

Sasha anında "Eskiden yaşadığım yerde bu hüner çok değerli olurdu," diye karşılık verdi. Gözleri Kjell'in gözlerini buldu, sonra bakışlarını kaçırdı.

Tess'ten sonra Caarn dışından gelen ve kale muhafızı olarak iş arayan Gaspar adlı bir adam öne çıktı. Sessiz ve becerikliydi, ondan istenen her şeyi yapmaya istekli biriydi.

"Ben değişemem... ama gözlerim değişebilir," dedi kısaca. Daha fazla açıklama yapmadan gözleri gerildi, irisleri sarılaştı, gözbebekleri uzayıp tuhaf bir şekil aldı. "Karanlıkta görebilirim. Bu beni iyi bir avcı ve iyi bir nöbetçi yapar." Konuşurken beklenti içinde Kjell'e bakıyordu, belli ki hünerini en değer görecektik yerde kullanmak istiyordu.

Kjell, "Yüzbaşı Jerick'le konuş. En karanlık saatteki nöbeti tutacaksın," diye seslendi. Adam sevinçle başını salladı ve gösteriler devam etti.

Kedi gözlü nöbetçiden cesaret alan birkaç kişi daha öne çıkıp çekinerek pençeler, kuyruklar, boynuzlar ve solungaçlar sergilediler. Sergilenen değişimler küçük, kısmi ve özeldi ve öne çıkan insanlardan hiçbiri tamamen değişemiyordu. Kraliçe cesaret verici bir biçimde başıyla onaylıyordu.

"Quondoondan bu tür Değişenler vardı. Eminim hünerlerinizi Caarn'da işe yarayacağı yerler vardır."

Kalabalıktan bir adam, "Ben değişebilirim," diye seslendi. "Ama karada değil."

Kral, "Tamamen mi?" diye sordu.

"Evet, Majesteleri. Suda olduğumda istediğim su yaratığına dönüşebilirim."

Kjell, heyecanlı izleyicilerinin mırıldanmalarını bastırmak için sesini yükselterek, "Ne kadar suya ihtiyacın var?" diye sordu.

Adam omzu silktilti. "Dönüştüğüm yaratığın boyutuna bağlı."

Kjell, Tess'e baktı. "Su Değişen'i için bir havuz yapabilir misin?"

Tess hevesle öne çıkıp eteğini bir kez daha yukarı çekti ve etrafında su birikmeye başladı; başta sadece çamurlu olan parça çabucak büyük bir su birikintisine dönüştü.

Adam kadınların başka bir yere bakmalarını istedi. Hiçbiri onu dinlemedi. Adam kayıtsızca omuz silkerek üzerindeki-leri çıkarmaya başladı. Kalabalığın şaşkınlıktan soluğu kesildi. Değişen'in ne yapmak istediğini çok azı anladı.

"Tunikli bir balık gördünüz mü hiç?" diye sordu adam sırtarak. "Dönüştüğümde giysilerim üzerimden düşer ve ben onların ıslanmamasını tercih ederim." Toplanmış köylülerden birkaçı utanıp başlarını çevirdi ama adam duyulabilir bir puf sesiyle Kjell'in avucundan daha büyük olmayan küçük, turuncu bir balığa dönüşürken çoğu izledi. Çamurlu suda daireler çizerek yüzdükten sonra su birikintisinin yanındaki toprağa sıçrayıp yeniden insana dönüştü. Çıplaklığını sakince örttü, çenesinde hafif bir çamur lekesi vardı.

Dev adında yeşil gözlü, hemen hemen Sasha'nınki kadar kırmızı saçlı, on iki ila on üç yaşlarında bir çocuk güçlü bir rüzgâr yaratıp kraliçenin saçlarını savurdu, kralın sakalını ikiye ayırdı.

Annesi kuşkulu bir tonla, "Bu bir hüner, değil mi Majesteleri?" diye sordu. "Aynı zamanda bir Ağaç Dönüştüren ama fırtına gibi dönüşüyor. Ağaca dönüşürken etrafındaki bütün dalların yapraklarını savuruyor."

Oğlan yakındaki ağaçların en üst dallarına mutlu bir esinti gönderirken kral, "Gerçek bir hüner," diye karşılık verdi.

Bir kadın, kocası Boom'u tanıştırap onun özel bir Söyleyen olduğunu iddia etti.

“Onun adına ben konuşuyorum çünkü sesi o kadar yüksek ki kulaklarınızı kanatır,” diye açıkladı kadın. “Ona bu yüzden Boom diyorum. Fısıldaması bile çok yüksek. Çoğu zaman iletişim kurmak için ya ellerini kullanarak konuşur ya da tahtaya yazar.”

Adamın aslan gibi çukur bir göğsü, köstebek gibi kulakları vardı. Sesi neredeyse kendi başını bile ağrıtıyordu. Boom ağaçların arasına girip toplulukla arasına birkaç yüz adım koydu. Ağzını açıp “İyi günler” dediğinde ses bir gong gibi yankılandı ve toplanmış herkes acı içinde elleriyle kulaklarını kapattı.

Kral, Boom’dan Caarn sınırına kadar yürüyüp bir daha denemesini istedi. Adam söyleneni yaptı, sesi o mesafeyi aşır gayet net ve güçlü duyuldu, bu kez kesinlikle daha katlanılabilirdi. Kral onu kale tellalı ilan ederek kraliyet duyurularını bütün vadiye iletmekle görevlendirdi ve adam birden kendini işe alınmış buldu.

Hünerler tuhaf ve çeşit çeşitti; Kjell’in tahmin ettiğinden daha fazlaydı. Ama gün sona erdiğinden kendini ifşa eden bir İyileştiren çıkmamıştı. *İyileştiren hüneri inkâr edilmesi en kolay olan hüner.* Kjell’in Jerulu Gwyn’e, diğerlerindeki hünerleri algılayabilen o yaşlı Kâhin’e ihtiyacı vardı ama iyi bir kâhin bulmanın başka bir İyileştiren’i ortaya çıkarmaktan daha zor olmasından korkuyordu.

Güneş, Caarn’ın ağaçlarının ardında batmaya başladığında kalabalık seyrelti ve hüner paylaşımı azaldı. Gece nöbetçileri devriyelerine başladı, kralla kraliçe saraya geri döndü ve kale kapıları indirildi. Kjell karargâhtaki küçük odasına çekildi ve Caarnlı başka bir İyileştiren’e, hiç tanımadığı bir kadına ait olan defteri açtı. Daha önce hiç sormadığı soruların cevaplarını bulacağını umarak dikkatle okumaya, sayfaları incelemeye başladı.

Kimdin sen?

Ben kimim?

Çekip gitme gücünü nasıl buldun?

Masalar, bir insanın yetiştirebileceği, sadece bir çocuğun hayaline getirebileceği her çeşit yiyeceklerle doluydu. Et hâlâ azdı ama birkaç yabani hindi, iki kaz, Dendar Körfezi'nden getirilen tavuklardan biri de masalardaydı. Kjell ilk geyikten sonra iki tane daha avlamıştı ve etin eksikliği diğer her şeyde fazlasıyla telafi edilmişti. Tahıllar toplanmış ve her tür ekmek yapımında kullanılmak üzere öğütülüp un hâline getirilmişti. Böğürtlen doldurulmuş ve elmalara sarılmış ekmekler ya da kuru üzümlü çeşitli otlar serpiştirilmiş ekmekler havaya maya ve baharat kokusu yayıyordu.

Devrilmiş ağaçların dallarından ve gövdelerinden yapılan yaylı çalgılarla yumuşak sesli trampetlerden sıcacık bir müzik yayılıyordu. Caarn'da hiç ağaç kesilmezdi. Odun toplanmadan önce ağacın kendiliğinden ölmesi gerekirdi. İnsanlar ağacın dallarını, yapraklarını, yemişlerini ve iğne yapraklarını uzun bir yaşam karşılığı isteyerek verdiklerine inanırdı. Meşe palamutları kızartılır, çam fıstıkları toplanır, bitki özleri çekilirdi ama sadece ağacın vermek istediği kadarı. Ağaçların kendiliğinden verdikleri bu şeylere ihtiyaçları yoktu ve Kjell, Caarn ağaçlarının kimse- nin onlarla ilgilenmediği dört uzun yıl boyunca süt dolu inekler gibi sızlanıp rahatlamak için yalvarıp yalvarmadıklarını düşündü.

Dönüştürenler uyandırıldığından ve köy yeniden canlandığından beri orman zemini de tıpkı tarlalar gibi boydan boya biçilmişti.

Şölen bütün halkı dahil etmek için saraydan ana avluya taşındı ve Kjell'in adamlarıyla yeni nöbetçiler de gün boyu süren şenliklere katılabilsin diye surlardaki nöbetçiler sık sık değiştirildi. Kraliçe muhafızlarına her tür talimat verilmişti ama Kjell saatlerce süren dans, ziyafet ve şenliği, tunik kolunun altındaki hançerle kınında sallanan kılıcını yoklayarak, dört bir yanı ve güzel kraliçeyi izleyerek geçirdi.

Sasha ona çok yakışan altın rengi kenarlı koyu Jeru yeşili bir elbise giymişti. Elbisesinin kolları genişti ve uçları eteğine kadar uzanıyordu. Elbisenin üst kısmı bedenine tam oturuyordu, açık yakası çilli memelerinin kıvrımını ve ince boynunun uzunluğunu ortaya çıkarıyordu. Sıkıca örülen saçlarından kalan yığın da yukarıya doğru bukleler oluşturmuştu. Altın tacı, bu örgülerin oluşturduğu görkemli heykelin zirvesinde, kudretli bir hükümdar gibi parlıyordu.

Günbatımından hemen önce kral; borazanların ve trampetlerin çalmaya başlayıp şövalyelik töreninin, nöbetçilerin vaziyet alabileceği merkez avluda gerçekleştirileceğinin, köylülerin ise alt avluda toplanabileceklerinin duyurulması talimatını verdi. Kjell, başını eğip tek dizi üzerine çökerek Kral Aren'in onu ülkenin koruyucusu ilan etmesine izin verme rolünü layıkıyla oynadı. Aren, asasını sırayla iki omzuna koyup ona şövalye unvanı verirken gözlerini kralın çizmelerinden ayırmadı. Halk saygıyla avuçlarını birbirine sürtüp etraflarını saran ormandaki yaprakların fısıltısını andıran sesler yarattılar, onun adını bağırdılar ve onu Caarn'ın fahri evladı ilan ettiler.

Kjell, âdetleri bilmiyordu ama tören bittiğinde kalkabileceğinin söyleneceğine güvenerek dizlerinin üstünde, gözleri yerde bekledi. Karl, kraliçesine döndü ve onu öne, Kjell'in yanına getirmek için elini uzattı.

Sasha, Kjell'in karşısında reverans yaptıktan sonra elini ölçülü bir biçimde eğik başına koyduğunda Kjell başını kaldırıp bakmadı. Bakışlarının onu ele vermesinden, kraliçenin namusunu lekelemekten ve bu aşağılanmayı hak edecek hiçbir şey yapmamış olan kralın onurunu zedelemekten korktu.

Sasha konuşmaya başladığında sesi güçlüydü ama Kjell, saçlarının üstündeki elin titrediğini hissetti. Söylediği sözlerin törenin bir parçası olduğunu biliyordu ama aşkın engellendiğini, yeminlerin bozulduğunu hatırlatan bu kelimeler yüreğini dağladı.

"Sen bize aitsin, biz de sana. Köklerimiz seni sabitleyecek, yapraklarımız seni örtecek. Bugünden sonra Caarn ağacında senin adını taşıyan bir dal var."

Kral sesini herkesin duyabileceği kadar yükselterek, "Ayağa kalk, İyileştiren," komutu verdi. Kraliçenin eli indi ve halk avuçlarını bir kez daha fısıldattı.

Kral, "Şenlik başlasın," diye bağırdı ve halk sevinç çığlıkları attı.

Kjell, gözlerini çevirip kral ve kraliçenin ilerisine bakarak doğrulduğunda kanını donduran anlık bir hareket yakaladı. Belki sebep kadının boynunun duruşuydu, belki yoğun siyah bukleleri, belki de başını döndürme şekli. Ama o anlık görüntü, beyni ona oyun oynuyormuşçasına hemen yok oldu. Kalabalık seyircilere, batan güneşin yarattığı dans eden gölgelere ve avluyu çevreleyen yeni yakılmış meşalelere dikkatle baktı. Hava henüz kararmamıştı ve ne parlak bir renk vardı ne de koyu gölgeler. Akşamın karanlığı pembe, yumuşak ve sakindi. Caarn gri, yeşil ve koyu kahverengiydi... toprak, gökyüzü ve yetişen ürünlerin renkleri. Kjell, törenden ayrılıp dönüp duran köylülerin, dans eden ayakların arasına girip çıkarak aramaya başladı.

Çocuk avucu büyüklüğündeki solgun mum ağacı meyveleri saatlerce yanacaktı ve Kjell'in baktığı her yerde, taş kaideler üzerindeki yanıcı çekirdek piramitleri yakılıyor, kaleye ve araziye kehribar rengi ışık ve rayihali yağ kokusu yayıyordu.

Isak kocaman gözler ve kıpkırmızı yanaklarla onu bulduğunda Kjell gördüğünün bir hayal olmadığını anladı.

"Komutan, onu gördüm. Jandarian ovasındaki kadını. Burada," dedi Isak nefes nefese.

"Anlat."

"Bu kez yılan değildi... hayvan formunda değildi. Kalabalığın kenarında dans edip içiyordu. İpek giysiler içindeydi ve saçı..." Isak elleriyle göstermeye çalıştı, tarif etmeyi başaramayınca vazgeçti. "Darmadağınık ve karışık değildi. Bir taç gibi başına sarılmıştı. Çok güzeldi..." diye yutkundu. "Ben kraliçenin yanındaydım ve kadını takip etmek için yerimden ayrılmaya cesaret edemedim. Doğrudan bana bakıp gülümsedi."

Kjell insan kalabalığına ve adamlarının düzgün biçimde iletişim kurma beceriksizliğine küfretti.

"Sen doğrusunu yaptın. Düşmanı takip etmek için kraliçenin yanından asla ayrılma."

Isak başıyla onaylayıp konuşmasını sürdürdü. "Ziyafet başladı. Jerick kraliçeye göz kulak oluyor. Büyük Salon'un her kapısında ve surlarda nöbetçiler var. Kral sizi soruyor, Komutan. Siz şeref konuğusunuz."

"Birazdan orada olacağım. Haberi yay. Adamlara Değişen'in burada olduğunu söyle."

Isak endişe içinde, "İnsan formundayken fazla zarar veremez, değil mi Komutan?" diye sordu.

"Öyle olduğunu düşünüyorum," dedi Kjell. "Ama özgüveni endişelendiriyor."

Isak, "Nereden geldi? O kıyafetleri... ve mücevherleri nereden buldu?" diye sordu.

Kjell sert bir tonla, "Sanırım biliyorum," dedi. "Git ve dediğimi yap sen, Isak."

Kjell, merdivenleri uygun olandan daha hızlı tırmandı. Dikkat çekmek istemiyordu ama adaba uygun davranmayla kaybedecek zamanı yoktu. Uzun koridordan sarayın kraliyet ailesine ait

odalarının olduğu kanadına telaşla yürüdü. Kralın dairesi solda, kraliçenininki sağdaydı. Geldiklerinden beri Sasha'nın kapısının önünde uyumamıştı ama odanın her santimini, içerideki her eşyayı ve kraliçenin her alışkanlığını, her yaptığını biliyordu. Sasha düzenliydi, sadeliğı severdi ve görüntüsü için çok ender uğraşır, fazla zaman harcamazdı. Dairenin şimdiki durumunu gören biri orada başka birinin yaşadığını düşünürdü.

Değişen içeri uçarak girmişti. Yüksek duvar üzerindeki küçük bir pencere odayı havalandırmak için aralık bırakılmıştı ve açık mücevher kutusunun yanında kapkara, kısa bir tüy duruyordu. Kjell, Firili Ariel'in bir karga formunda oraya tünediğini, ışıltılı mücevherlerin hepsine dikkatle baktığını ve sonra kadına dönüşüp birkaçını aşırıldığını gözünde canlandırabiliyordu.

Sasha'nın küveti yıkandıktan sonra boşaltılmamıştı. Büyük demir küvetin yanındaki soluk taş zeminde kirli ayak izleri vardı. Leydi Firi, kraliçenin banyo suyunda yıkanmış ve işi bitince tuz ve yağları boca edip Kjell'in hırıldayarak solumasına ve anında geri çekilmesine neden olan bol parfümlü bir bulut yaratmıştı.

Sasha'nın elbiseleri askılardan çekilip alınmış ve yere saçılmıştı. Birkaçı yırtılmış ve kirletilmişti, Firi canavara dönüşüp sırf eğlence olsun diye onları parçalamıştı sanki. Sasha, Firili Ariel'den daha uzun ve daha inceydi. Elbiseler ona uymazdı. Ama Leydi Firi'nin bir tane bulup kendini zar zor içine sokup giyindiğı, saçını yaptığı ve çalıntı mücevherleri taktığı barizdi. Sonra odadan çıkmış ve avluya inerek haftalardır yabancıları büyük bir mutlulukla içlerine alan Caarn halkının şenliğine katılmıştı. Kimse onu durdurmamıştı. Güvenle sıvışana kadar kimse alarm vermemişti.

Şenlik neredeyse gün boyu sürmüştü ama şeref konuğı için ziyafet salonundaki uzun masalar büyük dikdörtgenler şeklinde düzenlendi. Meclis üyeleriyle karıları, Padrig, Kaptan Lortimer ve birkaç saygın köylü, yemeğı kral ve kraliçeyle yemek için davet

edilmişti. Şeref konuğu olarak kralın yanına oturtulan Kjell, lezzetini almadığı yiyecekler yiyor, yemediği lezzetler tadıyordu.

Adamları boyunlarını uzatmış, gözlerini dört açmış tetikte bekliyor olmasına rağmen gece Kjell'in geçirdiği en uzun geceydi. Saat geçip şarap su gibi akmaya devam ederken köylüler gitgide daha da neşelendi ve Kral, izleyenlerini yıllar öncesinden gelen Caarn hikâyeleriyle eğlendirdi, o sırada herkesi gölgede bırakan bir hikâye anlatıcı olan Sasha sırtı dimdik, sessizce yanında oturuyordu.

Gözleri kopkoyu, elleri eteğini sımsıkı tutarak birden ayağa fırlayınca kralın sesi kesildi ve bakışları onun yüzüne çevrildi.

Kral onu yatıştırmak için elini uzatarak sorgulayıcı bir tonla, "Saoirse?" dedi. Sasha boş gözlerle ona baktı, tacı kulağına doğru eğilmişti ama ne tacını düzeltti ne de krala cevap verdi. Kjell, kralın yanındaki sandalyesinden kalkıp başka tarafa bakamadan Sasha'ya doğru bir adım attı.

"Kalp atışlarımız çekiyor onları. Damarlarımızdaki kan çekiyor," diye mırıldandı.

Solundaki sandalyede oturan Padrig, "Kimi, Majesteleri?" diye sordu.

"Hiç kemik yoktu," diye devam etti Sasha, sesi boğuktu.

Onun dikkatleri üzerine çektiğini fark eden kral, "Burada olmaz, Saoirse," diye uyardı. "Bunu özel konuşuruz."

Gördüğü şey yüzünden hâlâ kendinde olmayan Sasha, "Hiç Volgar kemiği yok. Caarn'da hiç kemik yok," dedi yavaşça.

Duyuma mesafesindekiler korkuyla bağırdı ve söylenti diğer masalara yayıldı.

"Kraliçe, Volgarları gördü."

"O bir Kâhin. Kraliçe bir Kâhin ve Volgarların geri döneceğini söylüyor."

"Tekrar saklanmamız gerek."

"Caarn'dan ayrılmamız gerek."

Herkes birbiriyle konuşuyor, konuşarak rahatlamaya çalışı-

yordu. Panik, uğultulu bir mırıltıya dönüştüğünde kral ayağa kalkıp gürleyerek sessiz olunmasını emretti.

"Kraliçe çok yorgun. *Hepimiz* çok yorgunuz ve ne yazık ki hâlâ korkuyoruz. Kraliçenin söz ettiği şey bir görüntü değil, kötü bir anı. Oturun. Yemeğinizi yiyin. Eğlenin. Kutlayacak çok şeyimiz var. Bu akşam kimse tehlikede değil."

İnsanlar başlarıyla onayladı, bazıları kendi korkularına güldü. Diğerleri ikna olmamış görünüyordu. Kjell sandalyesine dönmedi, kraliçenin sandalyesinin hemen arkasında sırtını duvara dönüp ayakta durarak nöbet tuttu. Sasha başka bir şey söylemedi, başını eğip düşüncelere daldı, geçici karmaşa daha da sakinleşti ve yatıştı. Ama hava değişmişti ve misafirler vaktin geç olduğunu, uzun bir gün geçirdiklerini, başlarının ağrıdığını ve karılarının yorgun olduğunu bahane edip ayrılmaya başladı.

Kralın da keyfi kaçmıştı. Buz kesmiş kraliçenin yanında donuk bir yüz ifadesiyle oturmuş, elini hafifçe sallayıp başını hafifçe eğerek reverans yapan misafirlerle vedalaşıyordu. Nihayet salonda o, kraliçe, Kjell ve kapılarda nöbet tutan muhafızlar dışında kimse kalmadı.

Kjell sakin bir sesle, "Ne gördünüz, Majesteleri?" diye sordu.

Sasha, "Kanatlar. Pençeler. Doğudaki tepeler. Küt küt atan kalpler," diye sıraladı. Sesi tekdüze, hatta soğuktu ama gözleri endişeyle etrafta dolanıyordu.

Kjell ısrarla, "Peki sizce bunun anlamı ne?" diye sordu.

"Volgarlar Caarn'a dönecek. Hepimiz birer yiyeceğiz onlar için. Kanımızın kokusunu alıyorlar."

Padrig, "Gördüklerinizi başka bir açıklaması olabilir," diye bağırdı. "En kötüsünü düşünmemize gerek yok."

Kral bıkkın bir tonla, "Padrig," diye uyardı. "Aptallık yapma. İyimser olmak başka bir şey, kör olmak başka."

"Caarn'dan bu kez ayrılamam. Ayrılmayacağım," dedi Padrig, başını iki yana sallayarak.

Kral, "Saklanmayacağız zaten," diyerek onunla hemfikir olduğunu belirtti. "Bir kez daha dönüşürsem geri dönemem."

"Dönüşmek kalıcı olmak demek değil. Samanı altına dönüştürmek başka bir şey. Havayı ateşe çevirmek, topraktan ürün çıkarmak. Bunlar canlı değil. Ama ister hayvan olsun ister ağaç olsun insan olmadığı bir şeye dönüştüğünde süre ne olursa olsun ruhu köreliyor ve özü baskılanıyor. Hünerleri kullanmak zorundayız ama onların arkasına saklanamayız," dedi Sasha.

Kjell net bir dille, "O zaman sahip olduklarımızı kullanacağız," dedi.

Padrig, "Yaprak ve köklerle Volgarlarla savaşamayız, İyileştiren," diye bağırdı.

"Belki de yapabiliriz," dedi Kjell. "Topraktan avucunuzla bitki çıkarabiliyorsanız sarmaşıkların büyümesini de sağlayabilirsiniz. Kapanlar yerleştirebiliriz. Tuzaklar kurabiliriz."

Aren, her şeyin yeniden yaşandığına inanamıyormuşçasına başını iki yana salladı.

Sasha ısrarla, "Savaşacağız," dedi. Çenesi kaskatıydı, rengi uçmuştu. Önceden de savaşmak istemiş ve kovulmuştu.

Padrig mızızlandı ama karşı çıkmadı.

Kjell, "Ne zaman geliyorlar?" diye sordu.

Sasha, "Tepelerdeki yaprakların renkleri canlandığında," diye fısıldadı.

Kralla Padrig'in soluğu kesildi ve Kjell'in kalbi sıkıştı.

Yaz sona ermek üzereydi. Caarn'ın üst taraflarındaki ağaçların yaprakları henüz yeşildi ama ışık kaymaya başlamıştı, hava farklı kokuyordu ve o günler çok uzakta değildi.

Görünen o ki köy hemen ölsün diye canlandırılmıştı.

Ertesi sabah, aşırı yüksek sesli adam kale surlarının en yükseğine çıktı ve aşağıdaki halkın kulaklarını patlatmamak için başını göğe kaldırıp köylüleri kale avlusuna çağırdı. Caarn halkı, fazla içmekten dolayı uyuşmuş, çok dans etmekten dolayı bitkin düşmüş bir hâlde, uykulu gözlerle esneyerek ve ayaklarını sürüye sürüye av-

luya doluydu. Şenlik henüz bitmişti ve kral onları geri çağırıyordu.

Kral Aren ciddi bir ton ve temkinli kelimelerle halkına hazır olmalarını söyledi. Avlu şaşkınlık, inkâr, öfke ve korkuyla doldu. Bazıları neden ve nasıl diye sordu, diğerleri kaderin bu kadar zalim olmasına öfkelenildi. Çoğu cevap, hepsi umut istiyordu.

Ama kimse saklanmak istemiyordu.

Erkekler dik başlıydı. Kadınlar itiraz etti. Çocuklar sadece düşünce karşısında bile titremeye başladı. Kjell, yardım etmeleri için muhafızlarını ve Bahşedilmişleri çağırıp salt Sasha'nın önse-zilerine dayalı bir savaş planı taslağı üzerinde çalışmaya başladı. Dönüştürenler saatlerce çalışıyor, ürünleri toplayıp depolayarak Caarn'ı, görece kadar yaşamasına dua ettikleri önlerindeki so-ğuk aylara hazırlıyorlardı. Hünerlerini savaşa hazırlanmak yerine kışa hazırlanmakta kullanmanın daha iyi olacağından emin olan kral, günlerini yetiştiriciler arasında geçiriyordu. Savaşa hazır- lanma işini Kjell'e, diğer her şeyi kraliçeye bırakmıştı. Yenik bir adamın karamsarlığına bürünmüştü ve diğer herkes kadar çok çalışıyor olsa da gözleri ormanda geziniyor ve Kjell, adamlarıyla görüşürken yarım kulakla dinliyordu.

"Jeru Kenti'nde Volgarlar bizi gafil avladı. Caarn'da ise gele-ceklerini biliyoruz."

"Onları nasıl yendiniz?" diye sordu genç ve acemi bir asker.

Kjell olanları hatırlayarak, "Kraliçe Lark gökten düşmelerini sağladı," dedi.

Su Değişen'i hayretler içinde, "Bunu nasıl yaptı?" diye sordu.

Kjell dalgın bir ifadeyle, "Kelimelerle. Ama bizim kelimeleri- miz yok," diye karşılık verdi.

"Ama rüzgârımız var," diye seslendi Dev'in annesi. "Oğlum onları yere serecek büyük bir fırtına çıkarabilir."

Jedah, "Toprağımız var," diye ekledi.

Boom "Sesimiz var," diye gürledi, fısıldamaya çalıştı ama bü- tün camların sarsılmasına neden oldu.

Jerick, "Bir de sarmaşıklarımız var," diye hatırlattı.

“Sarmaşıkları kale surlarından kulelere kadar uzatırız. İşimiz bittiğinde Caarn Kalesi, yeşil kaplı, devasa bir çadır gibi görünecektir. Altında durup mızraklarınızı kaldırarak Volgarların kucağına düşmesini bekleriz. Kaleye inmeye kalkıştıklarında kanatları sarmaşıklara takılır, biz de onları öldürürüz.”

Ellerindeki her şeyi kullanacaklardı ve Kjell, hâlâ ormanın bir yerinde saklanan Değişen’in onun karşısına çıkma sırasını beklemesi ya da her şeyden vazgeçmesi için dua edecekti. Volgarların kana susamışlığı karşısında Değişenler bile güvende değildi. Bu düşünce onu cesaretlendirdi.

Kjell omzunda sarsıntı, kulağında çekingen bir sesle uyandırıldı. Gelen kedi gözlü Gaspar’dı ve gözlerinin irisleri karanlıkta, Kjell’in tepesinde parıldıyordu.

“Komutan, kapıda girmek için izin isteyen biri var.”

Kjell anında uyanıp kafasının içinde nöbetçiye tatlı tatlı yalvaran Değişen’in görüntüleriyle yatağa oturdu.

“Adam, Jeru Kralı Tiras olduğunu söylüyor. Ama çıplak. Israrla sizi görmek istediğini söyledi. Siz onu görmek istiyor musunuz, Komutanım?” Gaspar’ın sesi kuşkuluydu.

Kjell yataktan fırlayıp çizmelerini ayağına geçirdi; kalbi sevinç ve kuşkuyla deli gibi çarpıyordu. Tiras mı? Caarn’da. Yüce Tanrım. Tiras Caarn’da.

Kardeşi, kollarını bronz göğsünde kavuşturmuş, bacakları açık, çenesi meydan okuyan bir ifadeyle kalkık kale kapılarının ardında duruyordu. Taç giyme törenindeki duruşuydu bu. Ve cırılçıplaktı.

“Kapıyı açın,” diye bağırarak tırmandığı gibi hızla gözetleme kulesinden indi.

Tiras, kale sanki ona aitmiş gibi uzun adımlarla avluya girdi. Kjell, son ayların gerginliği ve içindeki büyük sevinç arasında bocalarken, Tiras’ı görünce yüzünde tedirgin bir gülümseme belirdi ve onu neşeyle sarsarak havaya kaldırdı.

"Giysilerin nerede?"

"Değişen olmanın sıkıntısı bu, ağabey. Bilirsin. Kilmorda'ya uçtum. Dendar'a yüzdüm. Giysiye ne kuşların ne de deniz yaratıklarının ihtiyacı var."

Gaspar güçlükle nefes alıyordu ve arkalarında karargâh boşalmaya başlamıştı, adamlar akın akın dışarı çıkıp krallarını selamlıyorlardı. Jerick, yüzünde kocaman bir gülücükle eğilerek Tiras'a bir tunikle pantolon fırlattı.

"Caarn'a hoş geldiniz, Kral Tiras. Çıplak bir adam gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim."

"Yüzbaşı." Tiras gülererek selamladı onu. "Kendini kutsanmış say. Şimdi söyleyin bakalım teşhirci bir kral nereden yiyecek bir şeyler ve bira bulabilir?"

Kjell boğazı tıkanarak, "Gel kardeşim," dedi, daha fazla konuşamayacak kadar duygulanmıştı. Tiras'ı kale mutfaklarına giden batı girişine yönlendirdi, Yetta'nın kilerinde krala uygun bir şeyler olacağını biliyordu. Isak lambaları yakmak için önden koştu, Kjell zarif bir jestle adamlarını hızla uzaklaştırdı. Soğukkanlılığını yitirmişti, duyguları çok yoğun, yüreği kabarmış, zihni çok doluydu. Adamlarının, ağladığını görmesini istemiyordu.

Kardeşi için bir tabağı tepeleme doldurdu ve Tiras'ın, geldiği kilometreleri kanıtlayan bir açlıkla yemeği ağzına tıktırmasını ve birayı kafaya dikmesini izledi.

Kjell güçlükle, "Bizi nasıl buldun?" dedi, hâlâ kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Dendar'daki yolların hepsi Caarn'a çıkar." Tiras ağzındakileri yuttu ve tekrar yemeye koyuldu. "Yıldız Yapıcı bu durumdan oldukça gurur duyuyordu. Kuş gözünün görüşü ise epey iyidir."

"Kraliçe Lark'ı bırakmamalıydın," diye mırıldandı Kjell. "Geri dönmezsen seni asla affetmez."

"Uzak duramazdım. Sen benim için gelirdin."

Kjell bu gerçeği inkâr edemedi ve duyguları bir kez daha tüm bedenini kaplarken başıyla onayladı.

Tiras azarlarcasına, "Geri döneceğine söz vermiştin," dedi. "Ne oldu?"

Kjell nereden başlayacağını bilmiyordu. "Buraya vardığımızda hiç kimse yoktu. Tek bir kişi bile," diye başladı. Son aylarda yaşananları, ormandaki kurdu, geminin kaybını ve boş koyu anlattı. Ağaçlara dönüşmüş Dönüştürenlerden, onları geri döndüren tedaviden söz etti. Komutuyla ormanın nasıl ayrıldığından, kraliçe olması gereken Koorah adındaki kadından bahsetti. Leydi Firi'nin onu Quondon'dan Caarn'a takip etmesi yüzünden kapıldığı korkularını açıkladı.

Tiras çatık kaşlar, gerilmiş dudaklarla dinledi ve Kjell anlatacaklarını bitirip ayağa kalktığında Tiras'ın yemeği bitmiş, üçüncü birası unutulmuştu.

"Yaradan'ın merhameti üstünde olsun, ağabey. Ne hikâye," diye fısıldadı. "Ne hikâye."

"Gerçek. Her kelimesi. Seni bir daha göremeyeceğimi sandım."

Tiras ona baktı. Kjell, kardeşinin gözlerinde kendi duygularının yansımalarını görebiliyordu.

"Zayıflamışsın," dedi Tiras.

Kjell, "Zayıflamadım," dedi dudak bükerek.

Tiras gülüp başını iki yana sallayarak duygusal gerginliği azalttı. "Peki. Zayıflamamışsın. Ama *daha* incesin. Yıpranmış görünüyorsun."

Kjell elini saçlarında gezdirerek, "Sasha saçımdaki kılları beğeniyor," diye karşı çıktı.

Tiras, "O senin kışındaki kılları da beğeniyor ama bunun çekici olduğuna inandırma kendini," diye cevabı yapıştırdı. Kjell ters ters baktı ve Tiras bir ah çekti.

"Özür dilerim, ağabey. Niyetim Kraliçe Saoirse'ya saygısızlık etmek değil, senin için korkuyorum. Hepsi bu. Havada Volgarların pis kokusu var."

"Geliyorlar, Tiras. Sasha geldiklerini gördü," dedi Kjell, kardeşine her şeyi anlatmadığını fark ederek.

"Lanet olsun, Kjell!" Tiras küfretti.

"Gitmelisin. Jeru'ya, Lark'a ve çocuğuna geri dönmelisin," dedi Kjell ısrarla. "Bu gece dinlen. Yarın git."

Tiras yumuşak bir tonla, "Sen bunu yapar mıydın, Kjell?" diye sordu. "Daha önce birçok kez Volgarlara karşı omuz omuza savaştık."

"Lütfen bana bunu yapma, Tiras. Sasha'nın buradan ayrılmasını isteyemem ve bu insanları Volgarlara karşı yalnız bırakmam. Kral Aren bir savaşçı değil. Orduları yok. Yine de bu, senin hayatından daha değerli değil."

Tiras son derece kararlı bir tonla, "Sen benimle dönebileceğin zamana kadar kalacağım," diye cevap verdi.

Küfretme ve iç çekme sırası Kjell'e gelmişti.

"Birlikte savaşacağız ve sen de eve döneceksin," diye tekrarladı Tiras, sesinde tartışma kabul etmeyen bir ton vardı.

Kjell, daha önce de onlarca kez yaptığı gibi Tiras'ın isteğine boyun eğerek başını salladı ama kalbi yalan söylediğini biliyordu. Savaş bittiğinde ister canlı ister ölü olsun Jeru'ya dönmeyecekti.

Kilmorda'daki savaşta Volgarların pis kokusu hep vardı. Caarn'da ise rüzgârla taşınarak, ölümün ve çürümenin uyarısını vererek gitgide arttı. Tiras, yüksek hayvansı güdüleriyle bunu fark eden ilk kişi oldu ama ertesi gün şafak söktüğünde sadece o değildi. Kjell, Kral Aren'e dışarıda tek kişi bırakmadan tüm halkını kale surlarının içine almasını söyledi.

"Tepelere bakın, Komutan," diye mırıldandı Jerick. Kjell'in bakmasına gerek yoktu. Tepeler ıslıl ısıldı, yapraklar titreşerek ölüm şarkılarını söylüyordu.

Yetiştiriciler tarlalardan ayrılmış sarmaşıkları döndürerek kale duvarlarından surlara doğru uzatmaya başlamışlardı. Dikenli yeşilliğin uzun kolları dokundukları her şeye takılıyordu. Dolanarak uzayan sarmaşıkları, kalenin üstüne çaprazlamasına döşeyip kaleyi yeşil ağla sararak bir tür tuzak oluşturmayı planlıyorlardı.

Kral Aren bir yandan yeşilliği tırmanmaya, avluyu boydan boya sarmaya yönlendirirken, "Volgarların sarmaşıkları parçalayıp geçmeye çalışacaklarını nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

Kjell sert bir tonla, "Çünkü altında biz duruyor olacağız," dedi. "Ve kuşadamlar etlerimizi kemiklerimizden söküp almak için yanıp tutuşuyor."

Jerick, "Kendilerine hâkim olmaları mümkün olmayacak," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti.

Tiras rahatlatmaya çalışarak, "Pike yapma ve uçma becerilerini ellerinden alırsak onları yenebiliriz," diye ekledi. Kral Aren, Jeruvian kralını şaşkınlık ve umutla karşılamıştı ama Tiras'ın yalnız olduğunu, beraberinde ordu getirmediğini keşfedince kasvetli ruh hâline geri dönmüştü.

Ağlar dizilirken Kjell'in adamları da Volgarlar camları kırıp içeri giremesinler diye saray pencerelerini tahtalarla kapattılar. Çocuklar, birkaç kadın, Kaptan Lortimer ve gemi idare edebilecek sayıda denizci holde duracaktı. Erzak derlendi, düzenlemeler yapıldı ve yiyecek hazırlandı. Volgarlar geldiğinde kapılar sürgülü kalacaktı. Toprak Taşıyıcı Jedah ormandan, surların altından geçip kalenin kilerlerine ve depolarına çıkan tüneller oluşturmuştu. Kral Muhafızları ve Caarn'ın acemi ordusu bozguna uğrarsa Kraliçe Saoirse, avludan geçmeden ve kapıları kaldırmadan herkesi kale dışına çıkarıp ormana götürecekti. Dendar Körfezi'nde bir gemi hâlâ bekliyordu. Caarn çocuklarından bazıları kurtarılabilirdi. Kjell'in verebileceği en büyük söz buydu.

Geride kalanlardan savaşmak isteyen herkes, kadınlar ve erkekler, sivri kazıklar, kılıçlar ve mızraklarla silahlandırılacak, tıpkı Kjell'in adamlarının Jandarian ovasında yaptıkları gibi sıkışık düzende sarmaşık örtü altında bekleyeceklerdi. Kjell, bütün kadınları korumayı, en yaşlısından en gencine hepsini Büyük Salon ve sarayın sonsuz sayıdaki odalarına saklamayı tercih ederdi. Ama kadınların çoğu kararlı bakışlarla bu fikri reddetmişlerdi. Kraliçe Saoirse da aralarında idi.

Aşağıda silahlar ve sarmaşıklarla yapılamayanı, yukarıda surlar üzerindeki yüzlerce okçu ve kulelerdeki bir avuç Bahşedilmişle başarılabilirdi. Sıcak yağ ya da mancınık yoktu ama Kjell, eşsiz hünerlerin de bir yere kadar destek sağlayacağı konusunda iyimserdi. Jeru'daki Bahşedilmişler gidişatı Zoltev ve onun kuşadam ordusu aleyhine çevirmişlerdi.

"Isak her şeyi ateşe verebilir. Bu, onun hüneri ama aynı zamanda etrafındaki insanlar için tehlikeli. Savaşın ortasında kalenin yanıp kül olmasını istemeyiz," diye açıkladı Kjell, suyu çekebilen kadına. Tess gözlerini kocaman açıp başıyla onayladı. Kjell, "Gözünü Isak'tan ayırma. Yangının yayılmasına izin verme," talimatı verdi.

Tess gözlerini duracağı kulenin taş duvarlarından ayırmadan, "Taştan su çekemem, Komutan," diye fısıldadı.

"Havada su var. Gökten çağırman gerekecek." Tess gönülsüzce başını salladı; Kjell, onun korkusunu görebiliyordu. Onu sakinleştiremezdi. Korkmak için her tür sebep vardı. Ama canını kaybetmekten korkarsa hünerini devreye sokmayı başarabileceğinden Kjell'in hiç kuşkusu yoktu. Rüzgârı çağırarak ve şiddetli rüzgârlar başlatarak fırtına gibi dönebilen Dev adlı oğlan da en yüksek kulede Tess'in yanında olacaktı. Boom da orada olacak, sesiyle havayı sarsarak Volgarların kanatlarını titretecekti.

Bir mızrak ve kazıkla silahlandırılan Su Değişen'i, diğer adamlarla birlikte savaşıacaktı. Kjell onu kenara çekmiş ve görevini sessizce vermişti. Caarn düşerse Su Değişen tünellerden çıkıp Jeru Kenti'ne gidecekti. Biri, Caarn'da olanları Kraliçe Lark'a haber vermeliydi.

Sarmaşıklar dolanıp güneş batmaya başladığında herkes hazır ve korkarak, kısa nöbet aralarında yemek yiyip uyuyarak beklemeye başladı; bütün gözler ve kulaklar kraliçenin kuşadamların geldiğini gördüğü doğu yönündeydi. Sasha, sürekli dolaşıp yumuşak bir sesle konuşarak insanları sakinleştiriyor, ihtiyaçlarının karşılanıp karşılanmadığını, her ihtimalin gözden geçirilip geçirilmediğini kontrol ediyordu. Aren de halkı arasında dolaşıyor, Kjell'in planına ve Caarn'ın gücüne sonsuz güveni olduğunu söyleyerek onları yatıştırıyor ve cesaretlendiriyordu. Padrig ise çok şey görmüş geçirmiş bir adamın hayretler içinde kalmış tavrıyla peşinden ayrılmıyordu.

Tiras, Kjell'den talimat alıyor, bir kralın değil bir kardeşin rolünü oynuyordu ama hiçbir şeyi kaçırmıyor, her şeyle ilgileniyor,

elleri hiç boş kalmıyordu. Her köşeye odun gibi uçları sivriltilmiş sopalar, mızraklar ve kılıçlar yığıldı, ardından Volgarların yaklaş-
tığını uyarmak amacıyla gözcü kulesine tırmanıp kanat çırparak
göğe yükselip vadinin üstüne uçmaya başladı.

Tıkış tepiş odalar ve tutulmuş nefeslerle geçen iki gün sonra-
sı Caarn Kalesi'ndeki insanların sınırları kopma noktasına geldi.
Bir çatışma yaşanmayacağı, kraliçenin görme becerisini kaybetti-
ği umudu, beklemeyi daha zor sabredilir kılarak gece nöbetlerini
zorlaştırıyordu. Kötü koku bile azalmıştı ama Kjell, bunun sebe-
binin talihin dönmesi değil, rüzgârın yönü olduğunu biliyordu.

Üçüncü gün gölgeler yoğunlaştığında Tiras, kartal olarak çık-
tığı devriyeden terden yapış yapış bir ten ve kısıp gözlerle geri
döndü. Volgar sürüsü görülmüştü ve sayıları çok fazlaydı. Tiras
kıyafetlerini giydi, kılıcını kuşandı ve en ufak bir sıkıntı ya da hu-
zursuzluk belirtisi göstermeden diğerleriyle beklemek üzere av-
luya indi.

Saçakların altına tıkmış ve kalkanların arkasına eğilmiş si-
perlerdeki okçular, nişan almadan önce Volgarların pençeleriyle
sarmaşıkları yolmalarını bekleyecekti. Kuledeki Bahşedilmişler
ise ikinci dalganın gelmesini. Volgarlar sürüler hâlinde toplanıp
uçmaktan, sonra yine sürüler hâlinde toplanıp uçmaktan hoşla-
nırlardı. Kjell sürüler hâlinde toplanıp ölmeleri için dua ediyor-
du. Sürüler hâlinde toplan ve öl. Emirlerinin yerine getirileceğin-
den ve yapabileceği her şeyi yaptığından emin olduktan sonra
gözetleme kulesinden indi.

Dönen merdivenlerin altında Sasha onu bekliyordu.

Loş girintide kısa bir an yalnız kaldılar. Sasha ellerini önünde
kavuşturup onun son basamakları inişini izledi. Kjell ona yaklaştı,
o kadar yaklaştı ki vücudunun sıcaklığı ve derisinin altındaki
yaşamın uğultusu Kjell'i onun renklerine boyadı. Ona dokunma-
dı ama onun tadının ve o tadın anılarının keyfini çıkarmak için
kendine izin verdi. Dudakları onun öpmesi, elleri onun tutması
için değildi ve gözleri hâlâ sonsuza kadar vaadi verse de dudak-

ları veremezdi. Kjell, yüzünü onunkine yaklaştırdı, konuşurken nefesini hissedecek, göğsünde kıpırdanan umudu tadacak kadar yakındı.

Sasha ateşli bir şekilde, "Bugün ölmeyeceğiz," dedi. "Caarn bugün ölmeyecek."

Kelimeleri o kadar inanç doluydu ki Kjell de inanarak içine çekti.

"Söz ver," diye fısıldadı.

Sasha nefes nefese, "Söz veriyorum," dedi.

Bu güvenceden sonra Kjell, Yaratıcı'nın onun verdiği sözü kabul etmesini dileyerek geri çekildi.

Çocuklar Büyük Salon'da toplandı, kapılar sürgülendi, dualar edildi ve Caarn vatandaşları silahlarına sarılıp pozisyon aldılar ve yüzlerini altında durdukları sarmaşıklara çevirdiler.

Volgarların sesi Kjell'in asla hatırlamak istemediği ve unutamadığı bir sestir. Çığlıklar atıyor ve gıkıyorlardı, kanatları havayı dövüyor, pençeleri çatırdıyordu. Uzaktaki bağrışlar, uğultu dolu bir kakofoniye dönüştüğünde Caarnlı köylüler arasında toplu bir korku yayıldı. İlk kuş sarmaşıklara çarptığında bu korku feryada dönüştü ve Kjell âdeta gürleyerek her dizin bükülmesi ve her silahın hazırlanması talimatını verdi. İnsanlar, silahlarını daha sıkı tutup yapraklarla dal ağının engel olmasını dileyerek söyleneni yaptı.

Siperlerden yükselen oklar, debelenen sürülerin üzerine vızıldayarak yağmaya başladığında Volgarların tiz bağrışları da çığlıklara dönüştü. Bir kuşadam engelden sıyrılarak geçti, ardından diğeri, derken sonunda kanatlarıyla pençeleri sarmaşıklara takılmış, gagaları şak şak açılıp kapanan iki düzine Volgar avlunun üstünde asılı duruyordu.

Kjell, "Mızraklar!" diye bağırdı ve muhafızları doğrulup mızraklarını asılı sürüye fırlattı. Birkaç mızrak yere düştü ama çoğu hedefini buldu. Volgarların sayısı önce iki, sonra üç katına çı-

kınca sarmaşıklardaki ağırlık arttı. Canlılar çırpınarak ve parçalanarak ölüme gidiyor, insan etinin kokusu ve gürül gürül akan kan daha çok Volgarı sallanan tuzığa çekiyordu. Sarkan ağ kuş tüylerini andıran sopalarla ve oklarla doluydu. Sarmaşıklardan yeşil kan akmaya ve köylülerin yukarı dönük yüzlerine damlamaya başladı ama kimse yerinden ayrılmadan Kjell'in komutlarına itaat etti.

Sonra sarmaşıklar kopmaya ve kuşlar, sinekler gibi aşağıdaki avluya düşmeye başladı.

Kuşadamlar ağdan kurtulunca Kjell, "Toplanın!" diye bağırdı ve insanlar daireler oluşturarak mızraklarını aynı anda savurup geri çekerek saplamaya başladılar. Bu, ölümle yaşamın Volgar çığlıkları eşliğindeki dansıydı âdeta. Canlı kuşadamlar şişleniyor ve yere düşen ölümler bir kenara atılıp sopalarla mızraklar yeniden kullanılmak üzere çekilip alınıyordu. Sarmaşıklar dolanıp içinden çıkılmaz bir tuzığa dönüşmeye, kuşadamlar yere çakılmaya devam ettikçe eğreti üç yüz savaşçının güveni arttı. Kjell kaç kuşadam olduğunu saymıyor, kutlama yapmıyor ve sevinmiyordu ama Caarn'ın bir gün daha göreceğine içten içe inanmaya başladı.

Tiras gözlerini üstlerindeki kuşadamlardan ayırmadan, "Sürül!" diye bağırdı. Sarmaşıkların tırtıklı deliklerinden görünen gök yüzlerce kanat yüzünden gitgide grileşti. Volgarlar pike yapmaya başlayınca Kjell'in kalp atışı yükseldi, umutları azaldı. Ağlar, bu kadar kalabalık bir sürüyü daha fazla tutamazdı.

Boom âdeta gürledi, göğsünde yükselen gürleme havada dalga dalga yayılıp köylülerin yere kapaklanmasına ve Lark'ın kelimelerinin Kilmorda düzlüklerinde yarattığı etki gibi Volgarların gökte kontrolsüzce dönmelerine neden oldu. Köylüler ayağa kalkarken rüzgâr uğuldamaya başladı ve kuşadamların çığlıkları şiddetli rüzgârla sürüklendi. Şimşekler çaktı, gök gümbürdedi ve rüzgâr yağmur getirdi.

Bahşedilmişler başarmıştı.

Kjell bağırarak erkeklerle kadınlara kalkmalarını ve pozisyon-

larını almalarını söyledi; mızraklar kaldırıldı, gözler yukarı çevrildi. Parçalanmış sarmaşıklar rüzgâra kapılıp uçtu ve yağmur dalga dalga yayılan pusa dönüştü ama Volgar sürüsü geri dönmedi.

Kısa bir an için mutluluk gözyaşları yeşile çalan yağmurla karıştı.

Kjell, "Sarmaşıkları onarın, Volgarları gömün. Eğer çok ıslak değillerse yakın ve yeni bir saldırıya karşı hazır olun," emri verdi.

İnsanlar nefes nefese, bitik ve inanamaz hâldeydiler ama verilen emre anında uyup okları topladılar, silahları bir araya getirdiler ve Volgar ölülerini üst üste yığdılar. Sadece bir kişi kaybedilmişti... surlardan düşen bir okçu. Cesedi Volgarlar tarafından alınıp götürülmüştü. Bir başkasının kolunda derin bir kesik vardı ve hatalı atılmış bir mızrak bir kadının uyluğuna saplanmıştı. İki yaralı da daha önce bir kez iyileştirilen Caarnlı Dönüştürenlerdendi. Kjell adamın kolundaki kesiği kısmen kapatmayı başardı ama kadının uyluğundaki derin yarayı tedavi edemedi. Kadını yaraya bir tür lapa süren bir ebeye devredip yavaş olsa da iyileşeceğini söyleyerek onu rahatlattı.

Geceyi huzursuz bir bekleyişle geçirdiler, bölük pürçük uyu-yup henüz geri dönmemiş olan kanatlı canavarlar yüzünden çırpınarak nefes nefese uyandılar. Üstlerindeki sarmaşıklarla gökyüzünü kapatan bir perde yaratıyor, yıldızların görünmesini engelliyor ve onlara hem güven veriyor hem de havayı korku ve çaresizlik dolu bir umutla boğuklaştırarak hapsedilmiş duygusu veriyordu.

Avlu korkuya bulanmış ten ve balık istifi bedenlerin yanında bok ve yanmış saç kokuyordu. Tess'in yağmuru havayı nemlendirmiş, canavarları geri püskürtmüştü ama havada asılı kalan nem geceyi uzatıyor, sinirleri yıpratıyordu. Şafak, dürten parmaklarını gergin Caarn'a uzattığında çoğunluk sırf sıkıntılarından kurtulmak için başlamak üzere olan savaşa hazırды.

Güneş, Volgar sürüsünden hiç işaret olmadan doğduğunda

Kjell, temizlenmek, daha ziyade köylülerin omuzlarına yük olan güven duygusundan kaçmak için yanıp tutuşarak kale banyosuna gitti. Tuniğini çıkardı ve tenindeki Volgar kokusuyla dehşet izlerini temizledi, sabunun kokusu ve soğuk su ona dinginlikten ziyade huzur verdi.

Kral Aren, onu orada buldu. Sanki sorumluluğunu kendine sürekli hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi tacı hâlâ başındaydı. Kjell bunu anlıyordu. Taç, durum uygun olmadığında rafa kaldırılabilecek bir şey değildi. Kılıcını asla çıkarmamasının ya da hançerini çizmeleri içinde bir kenara koymamasının da nedeni buydu. Silahların ağırlığı ve sürtünmesi, sabunun görevleri alıp götüremeyeceğini hatırlattı ona.

Aren girizgâh yapmadan, "Saoirse kuşadamların tekrar ağlara düşmeyeceğini söylüyor," dedi. Sasha'nın doğrudan ona gelmiş olması arzusu ve bunu yapmayacağını bilmesi Kjell'in kalbinin sıkışmasına neden oldu. Düşünceleri, kapalı bir aleve ulaşmak için vızıldayıp duran yorgun pervaneler misali kafasının içinde vızıldarken kurulanıp üzerine temiz bir tunik geçirdi, eteklerini pantolona sokup kemerini sıktı.

"Hücum edeceklerini ama çoğunun bekleyeceğini söylüyor," diye ekledi Aren. "Size söylemem için ısrar etti."

Kjell, "Nerede bekleyecekler?" diye sordu. Aren'in omuzları çöktü ve gözleri kısa süreliğine kapandı.

Yorgun bir ifadeyle, "Siperlerde," dedi. "Okçuların saklandığı yerde."

Kjell düşünceli bir ifadeyle, "Çoğu bekleyecek," diye mırıldandı. Volgarlar insan değildi. Ama uyum sağlayabilirlerdi. Kjell daha önce görmüştü bunu.

"Hazırlık umuttur," diye cevap verdi sakın bir tonla. "Kraliçe bize umut veriyor."

Aren başını bir kez sallayarak onayladı ve çıkmak üzere döndü. Birden, "O, kapının önünde," dedi. "Ne yapmamızı istediğinizi söyleyin. Biz de yapalım."

Kralın çıkışının ağır sessizliğinde Kjell ne yapılabileceğini düşündü. Sonra Sasha'nın yakınlarda olduğu gerçeği dışında başka bir şeye odaklanamayınca banyodan çıktı. Sasha, sırtı dimdik, gözleri yorgun, koridorda duruyordu. Hoş karşılanmayacağını bildiği haberi iletmek için bekliyordu.

Kjell karşısında durup kibar bir sesle, "Anlat," dedi.

"Onları görüyorum, tünemişler ve sabırla bekliyorlar. O kadar çoklar ki siperlere sığmıyorlar, surlar da onlarla dolu. Okçuları teker teker yok edecek ve sonra bekleyecekler," dedi bitkin bir sesle.

Kjell, "Orada olmayan bir şeyi yiyemezler," diye karşılık verdi. "Okçuları ormana göndereceğiz."

"Bu, Volgarları da oraya çekmeyecek mi?"

"Üç yüz kalp sarmaşıkların altında hâlâ atıyorken gitmezler. Sarmaşıkların engel olacağını biliyoruz. Volgarların oraya dalmalarını sağlayacağız sadece."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Kendi kanımızı akıtarak," dedi Kjell.

Sasha'nın ne beti benzi attı ne de geri çekildi, gözlerini ayırmadan, anlayışlı bakışlarla onun planını irdeledi.

Sesli düşünerek, "Bana bir hançer lazım," diye mırıldandı.

Kjell, "Size bir hançer lazım değil, Majesteleri," diye karşılık verdi alçak sesle.

Sasha, "Bugün lazım olmayabilir ama elimde olması beni rahatlatacak. Lütfen, Komutan," diye fısıldadı, yalvarışı o kadar içten ve o kadar tatlıydı ki Kjell ânında boyun eğdi.

Çizmesinin içindeki hançere uzandı, kabzasının eline verdiği his, tıpkı eski bir dost gibi rahatlatıcı ve sakinleştiriciydi. Hançeri Sasha'nın avucuna koydu ve parmaklarını bükerek nasıl tutacağını gösterdi.

"Eğer kullanman gerekirse sapla. Düşmanını yıldırmaq için kullanma. Öldürmek için kullan."

Sasha, gözlerini parmaklarını saran elinden ayırmadan başıyla onayladı.

Kjell hançerini onda bırakıp onun elini çekerek, "Eğer kullanmak zorunda kalırsan seni yüzüstü bırakmışım demektir," diye mırıldandı gizemli bir tonla. Onun yaptığı hareketi birebir taklit ederek hançeri çizmesine sokuşunu izledi.

Sasha doğrularak, "Beni hiç yüzüstü bırakmadın," dedi. "Ben de seni bırakmayacağım."

Ormanın saraya yakın kenarı Dönüştürenler iyileştirildiğinde seyrelip açılmış, surların etrafında topraktan boş bir halka kalmıştı. Volgarlar sarmaşıkların üst tarafındaki siperlere tüneyeceklerinden yeşilliklerle kaplanmış ve ağaçların arkasına saklanmış olan okçular ağaçsız dairenin ötesinde bekleyeceklerdi. Jerick'le Kral Aren de ormanda, okçuların arasında olacaktı. Kjell, sarmaşıklar altındaki çatışmayı yönetecek, Tiras ise koşulların gerektirdiği forma girip ormanla kale arasında gidip gelerek koordinasyonu sağlayacaktı.

Kjell yeni planlamadan ödü kopanlara, "Siperlerde yiyecek bir şey olmaz ve Volgarlar sarmaşıkların altındaki kan kokusunu alırlarsa engeli aşmaya çalışırlar," diye durumu açıkladı. Birkaç itiraz olmuştu ama korkuları ağır basmıştı. Yeni konumlar belirlendi, yeni işaretler saptandı ve beklemeden kaynaklı yeni bir korku dalgası başladı.

Üçüncü günün alacakaranlığında bağırsı nihayet yükseldi.

Tiras kartaldan, uçuşan tüy ve et karışımı bir insana dönüşerek, "Volgarları!" diye uyardı. Ağaçların arasındaki okçular, uzun beklemenin uyuşukluğundan ve olumsuzluğundan sıyrılıp kamuflajlarına bürünerek yaylarını kaldırdılar. Ağların altındaki kalabalık, mızraklarını hazırlayıp kılıçlarını kavrayarak kullanmak için işaret beklemeye başladı.

Tam da Sasha'nın öngördüğü gibi kuşadamlar Caarn göğünde kalenin etrafında çığlıklar atarak ve toplanarak daireler çizdiler, ardından birer birer siperlere konup altındaki köylüleri kısmen giz-

leyen kalın sarmaşık örtünün arasından aşağı bakmaya başladılar. Tüylü basenleri, akbaba kanatları ve insan gövdeleriyle gerçekten balamayacak kadar ürkütücüydüler, özellikle de en ufak bir duygu ve irade belirtisi olmadan, gözleri parlayarak ve dikkatleri odaklanmış olarak avlunun üst tarafındaki surlara sıralandıklarında.

Kjell, "Kan akıtın," komutu verdi, sesi alçak, bakışları yukarıdaydı. Komut yankılı alçak bir sesle silahlı kalabalığa yayıldı, Caarnlı köylüler titreyen ellerle kılıçlarını elden ele geçirip avuçlarına çizik attı ve kuşadamları tuzaklarına bir kez daha çekmesini umarak kanlarını tenlerine sürdü.

Volgarlar, kanatlarını çırpıp gagalarını açıp kapayarak kıpırdanmaya ve tiz çığlıklar atmaya başladı. Kan kokusu sağduyularını yok ederek hepsini baştan çıkarıcı bir sarhoşluğa itmişti.

Kjell, "Oklar!" diye bağırdı ve köylüler kanlı avuçlarıyla kulaklarını kapatıp Boom'un bu kelimeyi tekrarlamasına hazırlandı.

"Oklar," diye tekrar etti Boom, kelime surlarda yankılanıp ağaçların arasına ulaştı. Okçular söyleneni yaptı. Kuşadamların bazıları düşer, diğerleri ise aşağıdaki kan uğruna siperlerdeki konumlarını terk edip etmeme arasında gidip gelirken keskin çığlıklar umutsuz keşmekeşe dönüştü. Cesetler sarmaşıklara çarpmaya ve Caarn halkı yüzlerce kuşadamı koordineli olarak katletmeye başladı.

"Mızraklar..."

"Dağılın!"

"Daire..."

"Saldırın!"

Öldür ve devam et. Sapla ve geri çekil. Ağa takılan, şişlenen ya da ölmüş ya da ölmek üzere olan bedenlerin altındaki sarmaşıklara sıkışan Volgarlar şiddetli saldırı karşısında birer birer yere yığıldı. Ormandan açılan yaylın ateşi devam ederek kuşadamları duvardan aşağıdaki ağa inmeye zorladı.

Yere yığılan sadece kuşadamlar değildi. İçlerinden biri sarmaşıkların arasından geçmiş, onlarca mızrak tarafından öldürülmeden önce pençelerini açıp gagasını Su Değişen'in sırtına saplamıştı.

Kjell, adamı bir bira fıçısına çekip değişmesini emrederek içine tıktırdı. Adam bir anda gümüş rengi bir alabalığa dönüştü, sonra Kjell onu tutup tekrar çıkardı ve yere attı. Değişen anında eski hâline geldi, sıırsıklam ve çıplak olsa da tamamen iyileşmişti. Islak giysileri giyip mızrağını aldı.

Volgarlar ne zaman içeri sızsa köylülerin havaya kaldırdıkları mızraklarını öfkeden kudurmuş kuşadamların pençeleri ve gagalarına çevirip çoğunlukla onları yere indirdikleri bir çatışma yaşıyordu.

Ağ sarkıp parçalanmaya, kenarları, fırtınada aşınmış bir yelken takımı gibi çatırdamaya başladığında Kjell, avluyu terk etmelerini söyledi.

“Kapı!” diye bağırdı.

Boom, “Kapı!” diye tekrar etti ve avludaki köylüler kale surlarına abanıp girişe koşarak hızla açılan kapıya üşüştiler.

Kjell avlunun tamamen boşaldığına emin olduktan sonra, “Yak şurayı, Isak,” diye emretti.

Isak, alev dolu yumruklarını sağa sola savurup yukarı doğru dalga dalga yükselen alevler salarak havayı dövmeye başladı ve alevler devasa ağın ortasını sardı.

Okçular işareti duymuşlardı ve sığınacak yer sağlamak üzere bekliyorlardı. İnsanlar kale kapısından dökülmeye başlayınca taze kanın baştan çıkarıcılığına direnip ağaçların arasındaki okçuların oklarından kaçabilen Volgarlar, karmaşanın içinde yiyecek kapabilme umuduyla siperlerden pike yaptılar. Bir kadın tam yakalanmak üzereydi ki minik bir fare boyutlarına indi. Tepesine inmek üzere olan kuşadam yere çakılıp anında çevresi sarılarak deşilirken o hiç yara almadan hızla uzaklaştı.

Kuşadamlardan bazıları uçmaya çalıştı ama kanatları alev aldığı anda devam edemeyip tepetaklak düştüler. Ama yangını rüzgâr, alevleri yağmur takip ettiğinde kalan kuşadamlar gökyüzüne sığındılar, sayıları öncekinden çok daha azdı.

Kjell, köylülerin arasında dolaşıp avuçlarındaki küçük kesikleri kapatmaya, yaralı ve ölüleri araştırmaya başladı. Köylüler ellerine yapışıp teşekkür ederken gözlerinde yoğun bir minnet vardı.

Umut dolu ve tedirgin bir tonla, "Sizce geri dönecekler mi, Komutan?" diye sordular.

Kjell, "Dönerlerse onları yok ederiz," diyerek rahatlatmaya çalıştı ve hepsi de ona inanarak başlarını salladı.

Çoğu yok edilmişti. İçin için yanan Volgar yığını havaya yeşil bir pus yayıyordu. Uçuşan küller yüzünden Caarn halkı ağızlarını kapatıyor, duman içinde birbirlerini ararken öksürüyorlardı. Tiras değişmişti ve şimdi Caarn'ı çevreleyen gökte uçuyor, beklenmedik bir geri dönüşe karşı nöbet tutuyordu.

Kjell, ormandan avluya akın eden, birbirine sarılan ve durdukları yerdeki savaşı anlatan başarılı okçulara bakarak, "Herkes sayıldı mı?" diye sordu.

Sorusu boş bakışlar ve çatık kaşlarla karşılandı, adamlardan biri ona cevap veremeyince diğerine sordu.

Kjell sesini şamatayı bastıracak kadar yükselterek, "Herkes sayıldı mı?" dedi bir kez daha. "Yaralılarınız nerede?"

Jerick avludaki kalabalığı yarararak ona doğru ilerlerken, "Mutfakta, Komutan. Kraliçe, ebe ve Tess yardım, su ve sargı bezi sağlıyor," diye cevap verdi.

"Ya Kral Aren?"

"O benimle gerideydi. Az kalsın Gaspar'ı kaybediyorduk ama Majesteleri kısa bir an dönüşüp onu korumayı başardı. Kuşadam, biz onu öldürmeden biraz yaprak kopardı. Kral sarsıldı ama yaralanmadı. Gaspar'ın da bir kolu kırık. Kraliçe pek hoşlanmaya bilir ama mutfığa bir iyileştiren gitmesi Gaspar'ı mutlu edebilir."

Jerick, yaşanan sanki muhteşem bir maceraymış, kadınların öfkesinden ve Volgar etinin kokusundan büyük bir keyif almış gibi sıırıyordu. Kjell de kendini sıırarak karşılık verirken buldu. Sasha'nın öfkesi bugün başına gelecek en kötü şeyse kendini şanslı sayacaktı. Kjell'in, adamlarıyla etrafını sarmasından hiç hoşnut olmamıştı. Ucu sivri sopasını sinirle kavrayıp diğerleriyle birlikte avucuna bir kesik atmıştı ama her savunma ve hücumda izlenip önüne geçilmişti. Kjell, çatışmanın her saniyesinde tam olarak nerede olduğunu yakından takip etmişti.

Yol boyunca sayım yapıp kafaları sayarak mutfığa giden koridor boyunca ilerledi. Sasha'yı gördüğünde göğsündeki baskı ve karnın ağrısı hafifledi. Burnunda is lekeleri vardı, birkaç bukle yanaklarına dökülmüşse de hâlâ bir bütün hâlindeydi. Evet, meşguldü. Kjell etrafa göz atarak Gaspar'ı aradı ve çok geçmeden bir köşeye kıvrılmış olduğunu gördü. Gaspar'ın yüzü acıdan solgundu, kolunu karnına bastırmıştı, kedi gözleri acıdan parlıyordu. Kjell, onun karşısına çömelip elini titreşen kalbine koyarak acısını hafifletecek ezgiye kulak kabarttı. Gaspar, Caarn'a sınır açıldıktan sonra gelmişti. Onu iyileştirmek fazla çaba gerektirmeyecekti.

Gaspar'ın iyileşme sesi daha çok bir kedi mırıltısına benziyordu —kediler şarkılarıyla tanınmazdı zaten— ve Kjell o müt-hiş titreşimleri kendi içine çekerek kırık kemiği yerine oturtup Gaspar'ın acısını hafifletti, bu o kadar kolay oldu ki geri çekilip yardım edecek başka birine bakınmaya başladı.

Gaspar nefes vererek, "Kral hâlâ ormanda, Komutan," dedi, rahatlaması o kadar büyüktü ki kelimeler ağzında gevelendi ve gözleri titreşerek kapandı. "Bir süre yalnız kalmak istedi ama onu bulmanız gerek... kaygılıydı."

Kralı bulmak zor olmadı. Batıdaki ormana açılan kapıya yaslanmış duruyordu; gözleri kraliçenin bahçesinde, eli kalbinin üzerindeydi; hoş bir anıya dalıp gitmişti sanki. Huzur dolu bir yerdi burası ve Kjell, adamın kendini toparlama ihtiyacı duymasını kınayamadı.

Kjell yaklaştığında, "Onları yendik, Komutan," dedi Aren. Hâlâ bitkindi, gözleri hâlâ kendi düşüncelerine takılıydı.

Kjell, "Evet. Şimdilik. Belki de sonsuza dek. Köylülerden bazıları yaralandı. Bazıları kaybedildi, Majesteleri," diye cevap verdi.

Aren, "Çoğu kurtarıldı," diye karşılık verdi ve gözleri kraliçenin bahçesinden Kjell'e kaydı. Eli hâlâ göğsündeysen duvardan uzaklaştı.

Kjell soluksuz kalmış bir hâlde, "Siz yaralısınız," diyebilirdi. Kralın eli kandan yapış yapış ve kıpkırmızıydı. Kjell, onun pelelinini aniden çekip açtı ve sırlıklam tunik, Aren'in kan akışını yavaşlatmak çabasıyla vücuduna bastırıldığı kolu açığa çıkırdı.

Kral sendeledi ve Kjell, ona destek olarak yavaşça yere yatırdı.

Aren, "Sen Koorah'ın oğlusun, Komutan. Bundan hiç şüphem yok. Sende onu görebiliyorum. O da senin gibi verebileceği hiçbir şey olmadığına inanırdı. Kraliçe olmayı hiç istemedi. Oysa iyi bir kraliçe olurdu. Sen de iyi bir kral olacaksın," dedi.

Kjell, "Konuşmayın, Aren," diye bağırdı ve kanın kaynağını bulmak için ellerini kralın böğrüne bastırdı.

Kjell çaresizce inledi ve tüm dikkatini verip hünerine boyun eğmesini talep ederek ellerini kralın ıslak tuniğine bastırdı. Volgarların, Sasha'nın sırtında açtığı yaraları iyileştirdiği gibi Aren'in yaralarını da iyileştirecekti. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Dişlerini sıkıp onu kurtarabilme beceriksizliğine direnerek kralın bakışlarıyla karşılaşmamak için gözlerini kapattı.

Kjell'in çaresizliğini fark eden kral, "Zaman yok," dedi. "Burada ölmek istemiyorum. Kalkmama yardım et."

"Sizi iyileştirebilirim."

Kral dediğim dedik bir tonla, "Kalkmama yardım et, Komutan!" diye bağırdı. Dizlerinin üstünde doğrulup ayağa kalktı, adım atarken tökezledi. Kjell ona destek oldu ve birlikte sendeleyerek ormana doğru yürümeye başladılar. Aren'in ağırlığının çoğunu Kjell taşıyordu ve kral gözlerini kalenin arkasındaki tepenin eteğine sıralanmış ağaç nöbetçilerin en uzununa dikmişti.

Kral ısrarla, "Beni koruya götür," dedi. "Orada benim için bir yer var."

Sonrasında yalnız değillerdi. Kjell'in çağrısına cevap veren köylüler akın akın peşlerinden geliyordu. Gaspar'la Sasha da çok arkada değildi ve onları Padrig takip ediyordu. Tiras, üstü çıplak ve ayakkabısız olsa da eli kılıcında hemen arkalarındaydı. Kral Aren onları görmezden gelip ilerledi. Dişleri sımsıkı, yüz ifadesi sabitti ve koruya ulaşmakta kararlıydı.

Ağaçlar küçük bir açıklığa çıktığında inleyerek, "Burası İyileştiren," dedi. "Yer burası." Kjell kralı ormanlık zemine oturtmaya çalıştı ama Aren, Kjell'in omuzlarından destek alarak ayakta durmakta ısrar etti.

"Bu senin mirasın, Caarnlı Kjell. Boşa harcama," dedi, yüzü solgundu. Kanlı elleriyle başındaki tacı çıkarıp Kjell'in başına taktı.

Aren sendeledi ve Kjell başındaki tacı umursamadan hüneri için yalvarmaya, kralın ruhundan sızan ezgiyi güçlendirmeye çalışmaya devam ederek bacaklarından destek alıp onu dik tuttu. Ama ezgi düzelmedi, kan durmadı, kral kollarının arasında ölüyordu.

Kjell, "Sasha," diye seslenerek onu çağırdı. "Onu iyileştirmeme yardım et. Bana yardım et."

Sasha koşarak yanına geldi ama tuttuğu Kjell'in eli değildi. Gözyaşları sel gibi akarak ve dudakları titreyerek, Aren'in iri elini iki avucunun arasına aldı ve ona son kez dönüşmesi için ihtiyacı olan gücü verdi. Sonsuza kadar.

“Büyükbaba Ağacı’na yakın olacağım. Tam planladığım gibi,” dedi kral gözleri Sasha’nın gözlerinde. “Mutlu ol, Saoirse,” diye fısıldadı. Onun elini sımsıkı tutarak gözlerini kapattı.

Kralın önce sakalı değişti. Ardından saçları kıpırdanan, toprağın ve yağmurun kokusunu taşıyan yeşil ve parlak yapraklara dönüştü. Toprak sarsılmaya başladı ve Aren’in ayağındaki çizmeler, ayaklarının altından kıvrıla kıvrıla toprağa girip derinlere inerek köklere dönüştü. Kral elini bırakıp kollarını göğe kaldırdığında Sasha geri çekildi, parmak uçları filizlenerek uzayıp kalınlaşarak dallara dönüştü. Kjell’in kollarıyla destek olduğu Aren’in vücudu büyük bir meşe ağacı gövdesine dönüştü, hızla çoğalan dallar altında yükseldi ve yaprakları çoğaldı. Sonra bitti, değişim tamamlandı ve Kjell, kolları boş, yüreği ağır bir hâlde geri çekildi. Çevresindeki koruluk huşu içinde ve sessizdi. Ölen kralın ruhu ağaçların arasından fısıldıyordu sanki.

Kjell, elini kabuğa bastırırsa gizlenmişlerin sessiz korkusunu ya da sahte bir kabuğun nahoş itişini hissetmeyeceğini biliyordu. Bu ağaç, kalbi çarpan, yeniden uyandırılmayı bekleyen bir Dönüştüren’i saklamıyordu. Bu ağaç bir insan değil, bir anıttı. Bir diriliş, bir hatıra anıtıydı.

“Elveda, Gideon’un oğlu Kral Aren,” diye seslendi Padrig. Sesi titriyordu ve gözleri nemliydi, ağacın altına diz çöküp başını eğdi ve saygısını göstermek için yaşlı kemikleriyle iki büküm oldu.

Köylüler de diz çökmeye başladılar. Volgarları bozguna uğratmanın ışıltılı zaferi gözyaşları içinde bir mateme dönüştü. Gözyaşlarının düştüğü yerde minik yaprakları ve yeşil saplarıyla orman toprağından fışkıran, yasını tuttukları adama adanmış bir çiçek büyüdü. Kjell, sadakatının bir işareti olarak kılıcını çekip kükrercesine bağırarak yumuşak toprağa sapladı. Çiçek büyütemezdi ama iyi bir adamı onurlandırabilirdi.

Tiras ne diz çöktü ne de eğildi. Kılıcının kabzasını sımsıkı tutup omuzları dik, bacakları gergin duruyor, gözlerini pul pul olmuş kabuğa ve sivri uçlu yapraklara, heybetli yükseklığe ve güç-

l  köklere dikmiş, gördüklerini kavramaya çalışıyordu. şaşkınlık tüm yüzüne yayıldı, çenesi kasıldı ve gözleri Kjell'inkiler ile bulunca bakışlarını kaçırmadan yavaşça başını eğdi.

"Jeru'nun oğlu Kral Kjell çok yaşa," diye gürledi ve kılıcını havaya kaldırdı.

Başını ilk kaldıran Padrig oldu ve sesiyle Tiras'a katıldı.

Hâlâ diz çökmüş durumda, hâlâ ağlayarak, "Koorah'ın oğlu Kral Kjell çok yaşa," diye bağırdı.

Halk, krallarının, tacını Kjell'in başına koyduğunu görmüştü. Aren'in bir yaşamdan diğerine geçişini, yeniden doğuşunu ve atalarının koruluğunda, büyükbabasının ağacının yanındaki yerini alışını izlemişti. Ama Padrig'in sözleri şoke etti ve tüm bunların ne anlama geldiğini fark ettiklerinde şaşkınlık ve hayranlık içinde dudaklarından Koorah'ın adı döküldü. Birer birer seslerini yükselterek ve Padrig'e katılarak bir kralın kaybını kabullenip diğer kralın tahta çıkışını müjdelediler.

"Koorah'ın oğlu Kral Kjell çok yaşa," diye bağırdılar, başlarının üstündeki yapraklar titreşip sallandı ve diz çökmüş kalabalığın üstüne yavaş yavaş yağmur gibi yağdı.

Kjell onları geri çevirmek istedi.

Tacı ağaçların arasına fırlatıp koruluktan ayrılmak istedi.

Ama yapamadı.

Alnına oturan ta  ona aitti ve nasıl ki ellerinden akan hüneri, kardeşine bağlılığını ya da kraliçeye olan aşkını inkâr edemiyorsa, bundan da feragat edemezdi. Cesaret bir ışık gibi kapladı onu, kavrayış damarlarında g r l g r l akmaya başladı ve o an bu çağrıyı kabul etti, çünkü yapacak bir şey yoktu ve bu insanları yüzüstü bırakamazdı.

Sasha, sanki bacakları yavaş yavaş uyuşmuş gibi dizlerinin üstüne çöktü, sırtı eğildi, elleri toprağı avuçladı; saçları, çatallaşarak yayılan ve Aren'in ağacını toprağa bağlayan yeni kökleri okşadı. Köylüler teker teker yanına gelip eğildi, her biri sevgi ve hüzünle yanına sokulup acısını paylaştı ve sonra kalkıp yerini başkasına bıraktı. Ayağa

kalkan herkes Kjell'in yanına gidip ellerini öptü ve ardından açık alandan, yere kapanmış kraliçenin yanından ayrıldı. Kjell ne âdetleri biliyordu ne de buradaki rolünü ama yine de başında yeni bir taç, omuzlarında yeni bir yükte Sasha'nın yanında kaldı.

Son köylü de ayrıldıktan sonra Padrig, sanki bacakları tamamen hissizleşmiş gibi sendeleyerek ayağa kalktı. Tiras öne doğru bir adım atıp kolunu tutarak ona destek oldu. Birlikte Kjell'e doğru yürüdüler.

Padrig, "Bizim de gitmemiz gerek, İyileştiren," dedi.

Kjell, "Ben gidemem," diyerek itiraz etti.

"Kraliçe üç gün burada sessizce yas tutacak."

"O zaman ben de onunla yas tutarım," dedi Kjell.

"Yapacak çok iş var, Majesteleri."

Bu unvan kalbinin sıkışmasına, midesinin düğümlenmesine neden oldu ama ellerini yumruk yapıp gözlerini Yıldız Yapıcı'nın kederli yüzüne dikerek bunu da kabullendi.

"O zaman yapılıp yapılmadığını kontrol et, Dönüştüren. Ben kraliçeyi yalnız bırakmayacağım."

"Halk sizi tahtta görmeyi, savaş bittiğine göre şimdi ne yapılacağını söylemenizi bekler," dedi Padrig.

"Ben o tür bir kral değilim." Aren değildi. Tiras da değildi. Yine de elinden geleni yapacaktı.

Padrig hâlâ üzgün, "Hayır, değilsiniz," diye fısıldadı.

"Bana Jerick'i gönder. Talimatları ondan, tavsiyeleri Tiras'dan al ve Kraliyet Meclisi'nin, Aren'in isteyeceği gibi devam etmesini sağla. Köylülerin kaleyle köyü toparlamasını sağla. Madem mecburum üç gün sona erdiğinde o lanet olası tahta oturacağım. Ama şimdi kraliçenin yanında kalacağım." Çenesini o kadar sıkı-mıştı ki dişleri acıyarak yaşlı adamın itiraz etmesini bekledi.

İtiraz gelmedi. Padrig yavaşça eğilip açık alandan bir daha asla aynı olmayacak krallığı çevreleyen surlara doğru yürümeye başladı.

"Ben seni bekleyeceğim, ağabey," dedi Tiras. "Caarn da bekleyecek."

Sasha sadece kuru ekmek yiyor ve Jerick'in her sabah getirdiği sürahiden su içiyordu. Konuşmuyor ve gözlerini kaldırıp Kjell'e bakmıyordu.

Yağmur yağdı, ağaçlar eğilip onlar korudu, ıslanmadılar. Geceler soğuktu ama Isak mum ağacı meyvelerinden asla sönmeyen ateş yakıyordu. En karanlık saatlerde Kjell'in iki muhafızı nöbet tutuyor ve bu, Kjell'e Sasha'nın sessizliğinde, yere bakan gözlerinden kısa bir süre uzaklaşma fırsatı veriyordu. Ama her zaman elleri ellerinde uyanıyordu. Sasha sadece zorunlu ihtiyaçlarını gidermek için kalkıyor ve uyanık kalmaya daha fazla dayanamadığında uyuyordu. Ağlamıyordu ama Kjell ağlamasını istiyordu. Sessizliği geleneklerin bir parçasıydı ama kuru gözleri öyle değildi.

Üç gün sona erdiğinde Sasha ayağa kalktı ama yürüyemedi. Kjell onu kucaklayıp kaldırdı ve kucağında kraliçeyle ilk kez kral olarak kaleye girdi.

Jeru'da ölüm, cenaze törenleri ve Penthos –matem– süresini belirten, aralıklı olarak yedi kez çalan çanla duyurulurdu. Sarayın arkasındaki tepeye yapılan anıtlar, ölmüş kralların soluk mezarlarıydı. Ama Caarn'da anıtların çoğu ağaçtı ve köylüler kralların dönüşümlerine şahit olmuştu. Aynı anda bir kral ölmüş, bir başkası yerine geçmişti. Kjell'in taç giyme töreniyle Aren'in dönüşümü aynı anda gerçekleşmiş ve bütün köy, sadece Kjell'in yaşadığı şok ve hayranlığın ötesine geçen, şaşkınlık dolu bir saygı sergilemişti.

O kraldı. Jerulu Kjell, istememesine ve çekincelerine rağmen Caarnlı Kjell, Dendar Kralı olmuş, omuzlarına anlamadığı bir eyaletin ve tanımadığı insanların sorumluluğu yüklenmişti.

Ona krallık verilmişti ama kraliçe başlı başına ayrı bir sorundu.

Sasha, yas nöbeti bittikten sonraki bir hafta boyunca odasından çıkmadı. Onunla Tess ve daha önce Kjell'in sakalını tı-

raş etmeyi teklif eden sarışın hizmetçi ilgilendi. Sarışın, Kjell'den korkuyor ve gözlerinin içine asla bakamıyordu ve Tess ısrarla kraliçenin iyi olduğunu söyleyip duruyordu; oysa öyle olmadığı barizdi. Kjell, onun tavırları, kendi sorumluluklarının ağır yükü ve Caarn'daki tehlikenin sona ermemiş olmasının süregelen korkusu yüzünden kaygılanıyor ve uyuyamıyordu. Tiras yanından ayrılmıyordu, o kaos içinde sığınacak bir limandı ve hiçbir zaman istemediği ve peşinde olmadığı bir konumda yolunu bulmasına yardım ediyordu. Ama çok geçmeden Tiras, Jeru Kenti'ne yola çıkmak için hazırlanmaya başladığında Kjell neredeyse yıkıldı ve tavsiye vermesi için kardeşine yalvarmaya başladı.

"Ne yapacağımı söyle, Tiras," diye yalvardı, kafa karışıklığı ve endişesi o kadar yoğunlu ki delirmenin eşiğindeydi. Sasha'ya ihtiyacı vardı ama o, tek başına acı çekiyordu.

Şu an, hiçbiri Kjell'in umurunda olmayan krallık varlıkları ve çeşitli yatırımlarını dikkatle inceleyen Tiras başını kaldırıp düşünceli bir ifadeyle ona baktı. Vermek üzere olduğu tavsiye konusunda endişelendiği bariz bir ifadeyle, idare memurunun çalışma masasındaki hesap defterlerini kapattı ve haritaları rulo yaptı.

"Bir duvar lambasının yakıldığı ânı gördün mü hiç? Sanki alevlerin yayılması ikisini de daha güçlü kılacakmış gibi kısa bir an hem lamba hem de fitil parıldar. Kraliçe Saoirse ve sen birlikteyken olan bu. Bunu görüyorum. Kral Aren de gördü. Bütün Caarn görüyor," dedi.

Kjell acı dolu gözlerle kardeşi bakarak devam etmesini bekledi.

"Sen özgür bırakıldın, Kjell. Kraliçe bırakılmadı," dedi Tiras, her kelimenin üstüne basa basa ve Kjell anında çılgına döndü.

"Özgür mi bırakıldım?" diye tekrarladı, inanamaz bir tonla. "Özgür falan bırakılmadım. Taç giydirildim! Başımda şu lanet olası altın halka var ve kraliçenin kimse duymuyor sandığındaki ağlamasını dinleyerek kralın odasında uyumam bekleniyor."

"Kral öldü ve sen, onun kraliçesini artık hiçbir engel olmadan sevebilirsin," dedi Tiras ısrarla. "Sen özgürsün ama o değil.

Hiçbir şey olmamış gibi kollarına koşamaz, ağabey. Suçluluk duygusu, acıyı dayanılmaz yapar."

Kjell bitkin bir ifadeyle gözlerini ovuşturarak homurdandı. Sasha'nın Aren için üzülmelerini istemiyordu. Bu, korkunç bir gerçektir ama yine de gerçektir.

Tiras, "Birden yüreğinin en arzu ettiği şeye sahip olabilecek duruma geldi. Sana. Ama istediğimizi başkalarının zarar görmesi pahasına elde etmek en büyük hayallerimizin gerçekleşmesinin bile lekelenmesine neden olur," dedi. Tiras'ın bu içten ve dürüst değerlendirmesi Kjell'in hayal kırıklığı içinde yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Kjell, "O suçsuz. Aren'in ölümüne sebep olan o değil, böyle bir şey istemedi," dedi.

Tiras, "Bu önemli değil. Seni seviyor, kral öldü ve bütün krallığın gözü üstünde," diye devam etti.

"Hiç bitmeyen bir döngü bu," dedi Kjell öfkeyle. "Sorunlar ardı ardına gelir. Onu seviyorum. Ama sahip olamıyorum."

Kjell ayağa fırladı ve kütüphanede turlamaya başladı, okumaya hiç niyeti olmadığı raflar dolusu kitabın önünden geçti ve üzgün ve karamsar bir ifadeyle tekrar Tiras'ın karşısına dikildi.

"O senin, Kjell. Hem kalbi hem ruhu," dedi Tiras, onun için üzüldüğü açıkça belli oluyordu. "Bu bariz. Seninle karşılaştığı andan itibaren senindi. Ama yasını tutmasına izin vermelisin."

"O yanımda olmazsa Caarn Kralı olamam, Tiras," diye fısıldadı Kjell. "Bunu başaramam."

Tiras üstüne basa basa, "Zaman ağabey... ve sabır," dedi. "Ona verebileceğin şey bu. Kendine verebileceğin şey de bu. Seni tekrar gördüğümde Sasha senin kraliçen olacak ve bu hesap defterleri bu kadar eski olmayacak. Bundan hiç şüphem yok."

Kjell, Sasha'ya aynı bedenini ve hünerini verdiği, kalbini ve hayatını ellerine teslim ettiği gibi sabrını da verdi. İsteyerek. Bütünüyle. Kapısının önüne bir, penceresine bakan surlara iki muhafız koydu. Ona zaman verdi ve bekleme gücü olması için dua etti.

Sürpriz yükselişinden kısa süre sonra Kjell'in az sayıdaki eşyası karargâhtan kralın dairesine taşındı. Olduğu yerde kalamayacağını, krallığı yönetirken adamlarıyla aynı yerde uyuyamayacağını bilen Kjell, bunu sessizce kabullendi. Ayrıca Sasha'ya da yakın olmak istiyordu.

Kral Aren'in eşyaları ortadan kaldırıldı, odasındaki varlığı tamamen silindi ve odaya yeni duygusu vermek amacıyla ağır mobilyaların yerleri değiştirildi. Kjell, Aren ölmeden önce kralın dairesini hiç görmemişti ve mobilyaların onun için hiçbir önemi yoktu. Yine de yaşlı kralın odadaki aksı kendini gaspçı gibi hissetmesine neden oldu, bu yüzden de dairede asla uzun süre kalamıyordu.

Tiras'ın gidişinden bir hafta sonra, bir gece, kendini aşırı yorgun ve değersiz hisseden Kjell, kraliçenin bahçesine çıktı, Sasha'nın odasına baktı ve kendini aşk acısı çeken bir aptal gibi hissetti. Meyveler toplanmış, ağaçlar budanmış ve sonbaharın serinliği ay ışığıyla aydınlanmış havaya nüfuz etmişti. Ne saraya dönmek istiyordu ne de Aren'in odasında uyumak, bu yüzden perlerini yere atıp elma ağacının altına uzanarak gözlerini Sasha'nın odasından süzülen ışığa ve surlardaki sessiz nöbetçilere dikti. Bu

gece kraliçeye Jerick göz kulak oluyordu; yayı kolunda, omuzları dikti. Ona verilen talimata uyarak yüzünü kraliçenin penceresine dönmüştü ve Kjell, yorgun ama her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olarak gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Rüyasında Sasha'yı, Jeru Kenti'ndeki evlilik duyurusunu, onun altın rengi elbisesini, dağınık buklelerini, mutluluğunu ve yumuşacık dokunuşunu gördü. Tenine değen eller, dudaklarına değen dudaklarla uyandı ve hâlâ rüya gördüğünü düşünerek gözlerini açmadı. Ama vücudunda dolaşan eller saldırgan, dudaklarsa kuru ve rahatsız ediciydi. Dudaklarına değen nefeste kan tadı vardı. Uykulu gözlerini açtığında gördüğü yüz Sasha'nınki değildi.

Leydi Firi'nin saçı hâlâ başında bir taç gibi duruyordu. Şölen gecesi hazırlıklarının ve kraliçenin odasına yüz­süzce izinsiz girişinin kanıtıydı bu. Oysa üzerinden on beş günden fazla süre geçmişti ve Kjell, onun son haftaları hiç insana dönüşmeden bir hayvan olarak geçirip geçirmediğini merak etti. Örgü saçları onun çıplaklığını daha da belirginleştiriyordu ve Kjell, o saçların dağınık vahşi bukleler hâlinde dökülüp bir kalkan gibi onu görmesine engel olmasını diledi.

Leydi Firi uzaklaşarak aralarına mesafe koydu ve dudaklarının kuruluğun o da farkındaymışçasına dudaklarını yaladı. Kjell, çizmesindeki yeni hançerin ağırlığını, ne hızla hareket etmesi gerektiğini ve doğru atılmış bir hançerle onu öldürme ihtimalini değerlendirerek yavaşça ayağa kalktı. Leydi Firi, onun niyetini anlayarak aralarındaki mesafeyi artırdı.

"Bir zamanlar benim varlığımdan ve dokunuşumdan haz alırdın, Jerulu Kjell," diye kedi gibi mırıldandı. "Yine aynı hazzı alacaksın."

Kjell, "Bir zamanlar giyinik olurdun, Ariel. Bir zamanlar kokun güzel, öpücüklerin tatlıydı. Gerçekte kim olduğunu bilmediğim bir zaman. O zaman geçti," diye karşılık verdi.

"Hayır, Kjell. O zaman nihayet geldi. Krallık artık senin. Bu halk, senin halkın. Her isteğine boyun eğecekler."

"Sana da mı?" diye sordu Kjell.

"Evet. Senin kraliçen olacağım."

"Hayır," dedi Kjell. "Olmayacaksın."

Dalga geçer bir ifadeyle yüzünü astı. "Bu ne ciddiyet. Bu ne inat. Bu ne aptallık. Ne istesem olurum, Jerulu Kjell. Caarn Kralı Kjell," dedi alay edercesine. "Enoch'da satın aldığın küçük doru kısarak bendim. Volgarları harekete geçiren martı bendim. Otların arasındaki siyah engerek, Corvar Dağları'ndaki kurt, denizdeki dev kalamar bendim." Gözleri öfkeyle parladı. "Ölmeni istemedim ama sen beni neredeyse öldürüyordun. *Hepinizi* denize atabilirdim."

Kjell yavaşça adım atarak, "Neden atmadın peki?" diye sordu. Ariel geri çekildi ve ay ışığı onu sarıp sarmaladı.

"Ölmeni istemedim. Korkmanı istedim," dedi. "Benden korkuyorsun, Kjell. Korku, aşktan bile iyidir."

"Yani Caarn'ı da kendinden korkutacaksın, öyle mi?"

"Mecbur kalırsam. Seni uzun süredir takip ediyorum, Kjell. Yıllardır. Yıldız Yapıcı'nın bana gösterdiği şeylerin gerçekleşmesini bekliyordum. Sonra *o kadını* buldun ve onun, senin kral olacağını gören Kâhin olduğunu fark ettim.

"Sen onu iyileştiremeyesin diye onu uçurumdan atmaya, öldüğünü fark etme diye uykusunda öldürmeye, yalnızken ona saldırmaya çalıştım. Ama o, asla yalnız kalmıyor. Onu hep yakınında tutuyor ve aşırı derecede önemsiyorsun. Senin için artık hiçbir şey ifade etmiyor muyum?"

Kjell cevap vermedi, Ariel'in gözleri öfkeyle kısıldı.

"Kendi eyaletimde dışlandım. Ama Dendar'da... istediğim her şeye sahip olabilirim. Sana bile. Burada kimseyi bulamadığımda ne kadar şaşırıldığımı hayal edebiliyor musun?" İnanamaz bir ifadeyle kahkaha attı. "Karşında emirlerine boyun eğecek kimse yoksa krallığın ne anlamı var? Yönetecek kimse yoksa?"

"Bu yüzden de bekleyeme devam ettin."

"Kızım, kızım, Jeru'nun kızı, bekle onu, sevgisi gerçek," diye eski ezgiyi tekrarladı. "Hepsini bana geri getirdin. Volgarları yendin ve daha fazla beklememe gerek yok."

Düz ve uzun bir ok havayı yararak geldi ve Ariel'in omzuna saplanıp onu öne doğru devirdi. Kjell aralarındaki mesafeyi kapatırken bıçağını çekip ona saldırdı. Ariel'in boğazından öfke dolu bir çığlık koptu ve kanatlarını çırparak göğe yükselen bir şahinin feryadına dönüştü. O göğe tırmanırken ok düştü, saldırıya uğramış ama yaralanmamıştı ve Kjell'in tek yapabildiği elinde hançeriyle durup Değişen'in hayal kırıklığı içinde çığlıklar atarak gecenin karanlığı içinde gözden kayboluşunu izlemek oldu.

Kısa bir süre sonra Jerick yayını sımsıkı tutarak nefes nefese yanına geldi. "Iskaladım, Komutan. Özür dilerim. Geri çekildi ve önümde bir engel yoktu."

"Iskalamadın, Yüzbaşı." Kjell bir küfür savurdu. "Onu öldürmek çok zor." Göğsüne korku yayıldı ve bacakları titremeye başladı. Değişen'in varlığı karşısında verilmiş geç bir tepkiydi bu. Sasha'nın yaralanmadığından emin olmak için gözleri Sasha'nın penceresindeki ışığa kaydı. Birden surlarda tek bir nöbetçinin olmadığını fark etti.

"Kraliçeyi görmem gerek," dedi kısaca.

Jerick, Kjell'in isteğini sorgulamadan başıyla onayladı ama birlikte yürürken rapor verdi. "Isak, kraliçenin odasının dışında nöbette. Pencere kapalı, Kjell. Değişen içeri girmedi. Her şey yolunda."

Geniş basamaklardan hızla çıkıp koridorları geçtiler ama Isak kraliçenin kapısının önünde değildi. Onun yerine Aren'in eski dairesinin önünde duruyor, gitgide artan bir şaşkınlıkla yaklaşımlarını izliyordu.

Sorgular bir tonla, "Komutan?" dedi. Âdeta büyülenmiş gibi arkasındaki ağır kapılara baktı. Sertçe kapıyı çaldı.

"Majesteleri?" diye seslendi.

"Neden kralın dairesinin önünde nöbet tutuyorsun, Isak?" diye sordu, sesinde alışılmadık bir sertlik vardı.

"Kraliçe içeri girdi ve kapıyı kapattı, Majesteleri," diye açıkladı Isak. "O zamandan beri burada nöbet tutuyorum."

Kjell kapıyı itip içeri girdi. Kapı sürgülü değildi ve ardındaki oda boştu. Koşarak banyoya, giyinme odasına ve kralın özel

şarap mahzenine inen dar merdivenlere gitti. Gitgide artan bir korkuyla basamaklara baktı.

Isak arkasından ısrarla, "Odadan hiç çıkmadı ve içeri kimse girmedi," dedi.

Jerick, "Kjell, her girişte bir adam var. Herkese talimat verildi," diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

Kjell bağırarak için kendini zor tutarak, "Kraliçe dışında herkes," dedi. "Kapıdan hiç ayrıldın mı, Isak?"

"Hayır, hep buradaydım. Sizinle birlikte olduğunu sandım, Komutan. Ben..." diye kekeledi Isak, "özelinize saygı göstermeye çalışıyordum."

Kjell saçlarını avuçlayarak, "Mahzendeki tünelden çıkmıştır. Jedah'ın savaştan önce yaptığı tünellerden geçip kaleden çıkmıştır," dedi nefes nefese.

Isak inanmamış bir ifadeyle, "Bunu neden yapsın, Komutan?" diye bağırdı.

Jerick, "Isak," diye homurdandı. "Nedenini biliyorsun."

Kjell'in adamlarının onu hafife almasına asla izin vermeyen, onu Volgar pençelerinden korumak için kendini önüne atan, onu korumak için ilaç verip Brisson'da bırakmaya kalkışan, onu hünerinin bedelinden ve acı çekmekten koruyamamaktan endişelenen Sasha. Sasha, Kjell'i kurtaracağını düşünürse ormana girip Leydi Firi'ye seslenirdi. Kjell'in bundan hiç şüphesi yoktu.

"En son ne zaman? Biri onu en son ne zaman gördü?" diye fısıldadı, tir tir titreyen muhafızdan ziyade kendine kızgındı. Duygularını tam olarak anlaması için zaman tanımak, sabırsızlığından ve özleminde korumak için ondan uzak durmuştu. O ise gizlice kaçmıştı.

Isak, "Bir saat önce, Komutan," diye karşılık verdi, dudakları kasılmış, gözleri affedilmek için yalvarıyordu.

Kjell, "Bul onu," diye yalvardı.

Isak, elleri ısıldayarak ve ayakları koşturarak tünellere girmek için şarap mahzenine indi ama Kjell peşinden gitmedi. Tünellerin nereye çıktığını biliyordu, oradan elleri ve dizleri üstünde emekle-

yerek geçmek çok uzun sürecekti. Kjell, peşinde Jerick ve bir düzine adamla koşarak kale avlusundan geçti, koruluğun kenarında ayrıldılar ve adamlar ormana dağıldı. Kjell, gözünü kör eden korku ve onu bulma umuduyla koşamayacağını bildiğinden duraksadı. Gözlerini kapatıp soluklandı ve ellerini dikkatle ağacın kabuğuna bastırıp kendisine rehberlik etmelerini ve yol göstermelerini rica etti. Kısacık bir an bacakları büküldü ve başı eğildi.

“Ben Koorah’ın oğlu Kjell’im. Caarn kanı taşıyorum. Lütfen... kraliçeyi bulmama yardım edin.”

Ellerinin altındaki ağaç titredi, belki de ona ayak uydurup endişe ve korkudan ürperdi sadece ama uzun, ince bir dal uzayıp iskeleti andıran bir parmak koruluğun derinliklerini işaret etti. Kjell, ağaçların zekâsını ya da talimatını sorgulamadan koşmaya başladı ve birkaç adım sonra nerede olduğunu fark etti.

Sasha belki de sadece Aren’in ağacının dalları altında oturmaya, geçmişle barışmaya gitmişti. Ama vakit geçti ve Kjell’in içgüdüğü, kraliçenin ağaçların arasına avuntu ve sessizlik için gitmediğini söylüyordu. Sasha, kutsal koruda diz çöküp anma töreni yapmak için gizlice gitmemişti ormana.

İnce bir dal çatırdadı, yumuşak bir rüzgâr esti ve Kjell, bir an Sasha’yı bulduğunu düşündü, elbisesinin ince kumaşı gümüş rengi pervane kanatları gibi ışıktaki bir görünüş bir kaybolarak uçuşuyordu. Hızını arttırıp adını fısıldadı ama bir şey dilini tutmasına sebep oldu.

Gördüğü Sasha’nın elbisesiydi ama Sasha değildi.

Firili Ariel, üzerinde kraliçenin elbisesiyle koruluktan fırladı, Kjell’in bahçede sarf ettiği sözler gururunu ve insanlığını yaralamış görünüyordu. Memelerine kadar çekilmiş olan uzun elbise çalılıklara takılıp yaprak kırıntılarını ve soluk renkli giysiyi yırtan kırık dalları topluyordu. Ağaçlar sessizce uyardı ama Kjell’in kalbi bu uyarıyı dinlemedi. Sürünerek ilerleyip Değişen’i takip ederken uyarı kulaklarında âdeta gürledi ve damarlarındaki kanın gürül gürül akmasına neden oldu.

Sonra meraklı ay, bulutların arkasından çıkıp Aren'in onu kral ilan ettiği açık alanı aydınlattı. Sasha, ay ışığıyla sarmalanmış bekliyordu ve duruşunda hem asil hem de boyun eğmiş bir tavır vardı. Açık saçları elbisesinin koyu kırmızısına karışıp görünmez oluyordu. Eteklerini toplayıp kaçmaya kalkışmadı, saklanacak bir yer aramadı ya da kurtarması için ona seslenmedi. Sadece ağaçların ortasında durup sanki uzun süredir onu bekliyormuş gibi üzerinde kendi elbisesi olan Leydi Firi'nin yaklaşmasını izledi.

Kjell, görüntünün güzelliğini, hayatta en çok korktuğu kadınla sessizce yüzleşen sevdiği kadının tehlikeli sükunetini hayranlıkla izleyerek geri çekildi.

Ağaçların arasından hücum edip koruluğa yayılan hayatın ve ölümün sessiz dengesini altüst mü etmesi yoksa yayını çıkarıp hedefi vurma becericine güvenmesi mi gerektiğini bilmiyordu.

"Gitme zamanın geldi, Değişen," dedi Sasha, sesi sakın ve tuhaf biçimde kibarlı.

Leydi Firi, "Ölme zamanın geldi, Saoirse," diye mırıldandı. Volgarların kanının sarmaşıklar arasından sızması gibi onun da kelimelerinden mutluluk sızıyordu. Ödünç elbisesinin kıvrımlarını düzelterip küçümseyen ve kendine aşırı güvenen bir tavırla, ayakları sanki Caarn'ın kavrulan toprağına basmıyormuş da değerli taşlarla süslenmiş terliklerin içindeymiş gibi dans edercesine Sasha'nın etrafında bir daire çizdi.

Ardından elbisesi suya dönüşerek yılan derisi misali sıyrılıp ayaklarının dibinde su birikintisi hâline geldi. Leydi Firi'nin pençeleri çıktı, yüzü kedi yüzüne dönüştü.

İpeksi uzuvları ve kıvrık kuyruğunda simsiyah, ipeksi tüyler dalgalanıyordu. Büyükbaba Ağacı'nın geniş gövdesine tırmandı ve en geniş dalı boyunca sinsi adımlar atarak kraliçenin üst tarafında konuşlandı.

Jeru Kenti için savaştıklarında aldığı biçimdi bu. Kjell, sur-lar üstünde tünemiş, çevresinde gerçekleşen yıkımı izlerken

görmüştü onu. Kraliçe Lark'ı yaralamış ama bir okçunun oku ve Zoltev'in gazabı yüzünden öldürme arzusu engellenmişti.

Böğrüne saplanan oku çıkararak şekil değiştirmiş, ardından panter zarafetine bürünerek şu an sarkmış dalın üzerinde sinsice dolandığı gibi surlarda ağır adımlarla gezinmişti.

Sasha kendini saldırıya hazırlarcasına üç adım geri çekildi. Sonra çenesini Değişen'e doğru kaldırdı. Onu kurtaramayacak kadar uzak, gözünün önünde gerçekleşen olayı görmezden gelemeyecek kadar yakın olan Kjell, ağaçların arasında yankılanan bir kabullenemeyişle koşmaya başlarken kaçınılmaz bir meydan okuma ciğerlerinden bir feryat hâlinde yükseldi.

Panter, dişlerini çıkarıp pençelerini öne doğru uzatarak aniden sıçradı. Soluk ışıktaki siyah bir çizgiye dönüştü. Sasha neredeyse canavarı kucaklayacakmış gibi kolunu kaldırdıktan sonra yere yığıldı. Panter kükredi, sesi aynı anda kınlarından çıkarılan kılıçları andırıyordu ve kraliçenin üstüne atlayıp Sasha'yı güçlü gövdesinin altına aldı.

Kjell, arka arkaya ok atarak ve çılgık çılgıca bağırarak ağaçların arasından fırladı, vınlayarak uçan oklar kavis çizerek uzağa uçup hedefi iskaladı. Kjell yayını atıp Değişen'in üstüne atladı ve kollarını kocaman kediye sararak yuvarlanıp koca kütleyi kraliçenin üstünden kaldırdı.

Ne direnç vardı ne de kasların bükülmesinin iniltisi ve dişlerle pençelerin açtığı yara. Kjell, Değişen'i serbest bıraktı ve gözlerini hareketsiz canavardan ayırmadan güçlükle süründü, göğsündeki korkunun yerini şok ve şaşkınlık almıştı.

Hançeri, ikinci Volgar saldırısından önce Sasha'nın eline sıkıştırdığı hançeri panterin göğsündeydi, kalbine saplanmıştı. Kjell sürünerek Sasha'nın yanına gidip merhamet ve yardım etmesi için Yaradan'a yalvararak ellerini kadının vücudunda gezdirdi.

Sasha güçlükle nefes alıyordu, gözleri siyah ve dipsizdi, dudakları aralık, nefesi kesik kesikti. Elleri kan içinde kalan, inkâr içinde titreyen Kjell acı içinde bağırarak adını söyledi.

"Sasha," diye yalvardı. "Sasha, Sasha, Sasha."

Sasha kımıldandı ve nefes aldı, sonra bir nefes daha aldı ve rahatlayarak yavaşça gözlerini kapattı.

"O kadın nefesimi çaldı, Komutan. Hepsi bu," diye fısıldadı, her kelimededen sonra duraksıyordu. "Yaralanmadım."

Kjell sarılıp onu kaldırdı, aralarına sızan kanın sıcaklığını ve ıslaklığını hissetti, ölümün eşiğinden dönmenin hatırlatıcısıydı bu. Titremeye başladı ve Sasha kollarını ona dolayıp dudaklarını boynuna bastırarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Ama Kjell sevdiği kadını canavardan uzaklaştırma ihtiyacı duyuyordu.

Yarı sürünüp yarı sendeleyerek ve Sasha'yı çekerek uzaklaşıp sırtını Aren'in ağacına dayadı ve Sasha'yı kucağına yatırdı. Panterin kömür karası kürkünün soluk tenli kol ve bacaklara, çıkık, kadınsı bir kalçaya ve kıvrımlı, ince bir bele dönüşmesini izlediler. Firili Ariel, keçeleşmiş uzun saçlarına dolanmış, ölüm maskesini düşürmüş ve hünerini kaybetmiş hâlde yatıyordu. Hançer göğsünden düşmemiş, değişim sırasında yok olmamıştı, hâlâ dibine kadar saplıydı, kabzası ıslaktı ve parıldıyordu.

Sasha, "Her şey yolunda, Komutan. Bitti," diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Kalp çarpıntısı azaldığında her şeyi daha net gören Kjell, "Bunu görmüştün. Bu günün geleceğini biliyordun," diye bağırdı.

Sasha, "Bir mücadele olacağını biliyordum," diye itiraf etti, "ve koruyacağın kalbin onunki olmayacağını da."

Kjell kahkahalarla gülmeye başladı, o kadar rahatlamıştı ki nefesi kesildi, algısı yok oldu. Sonra kahkahası kulak tırmalayıcı bir iniltiye dönüştü ve yanaklarından süzülen, tenini kandan ve yüreğini korkudan arındıran yaşların sıcaklığını ve akışını hissetti.

Sasha, "Ağlıyorsun, Komutan," diye fısıldadı ve onu kendine çekip sımsıkı sarılırken Kjell, onun sesindeki aşırı heyecanı hissetti.

Kjell, "İyileşiyorum, Sasha," dedi ve Sasha'nın dudakları onunkileri buldu. Öperek kendine şifa verdi, geçmiş hüznlerin lezzetini tattı ve eski yaraların ağırlığını hafifletti. Kjell, birkaç

dakika onun öpücüğüne karşılık verdi, birbirine dolanmış dillerden ve aceleci dudaklardan minnettarlık döküldü, dudakları arasında mahrem fısıltılar ve aşk itirafları dolaştı.

Kjell, kraliçesinin Değişen'le yüz yüze geldiği, kralın ölümüne gittiği koruluktan bir an önce kurtulma arzusuyla onu da çekerek kalktı. Ama Sasha geri çekilerek onun kollarından kurtuldu ve her şeye yaklaştığı merhametle ölü kadına döndü.

"Onu burada bırakamayız," diye itiraz etti. "Böyle bırakamayız. Burası kutsal bir yer."

"Bedenini küle çevirmesi için Isak'ı göndereceğim. Bu gece çok üzüldü. Sona erdiğini görmek onu rahatlatacaktır."

"Bence ağaçlardan rica etmeliyiz," dedi Sasha, koruluktaki en büyük meşe ağacına dönerek. Büyük bir özgüvenle ellerini ağacın kabuğuna bastırıp bir kraliçenin ciddi ve otoriter tonuyla konuşmaya başladı.

"Ben Caarn'ın kraliçesi Saoirse. Caarn kanı taşıyorum. Dallarının altında ölen bu kadını geldiği yer olan toprağa geri döndürmeni rica ediyorum."

Üzerinden çok uzun zaman geçmiş gibi hissettikleri Caarn'a geldikleri gün olduğu gibi ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve itaatkâr ağaç, toprağa gömülü köklerini ortaya çıkardı. Devasa parmaklar topraktan kurtulup Değişen'in vücuduna sarılarak onu toprağa çekti ve toprak onu bütün olarak yuttu. Toprak tekrar sarsıldı, yapraklar uğuldadı ve Firili Ariel artık yoktu, Kjell sonunda kurtulmuştu. İncecik yarıklar bile yavaşça dolduruldu, kökler ölüsüyle geri çekilirken açılmış toprak eski yerine geri döndü.

Sasha, Kjell'in yanına gelip elini tuttu.

Kjell neler olduğunu anlamamıştı, "Sen Caarn kanı mı taşıyorsun?" diye sordu.

Sasha, gözlerini gözlerinin içine dikerek, "Caarn kanı taşıyorum," dedi.

Kjell geri çekilip ona bakarken hâlâ şaşkındı.

"İçimde senin çocuğun, bir Caarn çocuğu... büyüyor," diye açıkladı Sasha yumuşak bir tonla.

Kjell kekeleyerek, "İçinde, benim çocuğum... büyüyor," dedi.

"Evet, Komutan."

Kjell düşecek gibi oldu ve Sasha onu tutup kollarını beline doladı. Kjell, dudaklarını onun saçlarına, yanaklarına bastırıp Sasha'nın karnındaki hafif kabarıklığa elini koyabilmek için dizlerinin üstüne çöktü. Sonra onu kendisine doğru çekip büyük bir saygı ve şaşkınlıkla ellerini dudaklarına götürdü. Kısa bir an yapabildiği tek şey bu şans için tanrıya, her şey için yaratana teşekkür etmek oldu. Kelimelerle değil, dudakları karşısında duran kadının karnında, ruhundan taşan bir mutlulukla şükreliyordu.

Dudakları Sasha'nın vücudunda, "Buraya yalnız gelmeni affetmedim," diye fısıldadı.

Sasha saçını okşayarak, "Edeceksin," dedi.

Kjell, ona mümkün olduğunca yakın olmak ihtiyacıyla kucaklayıp kaldırdı ve vücudunu göğsüne yapıştırıp ormandan geçerek kaleye doğru yürümeye başladı.

Sasha başını onun çenesinin altına sıkıştırıp dudaklarını kalbine bastırarak, "Ben yürüyebilirim, Komutan," diye fısıldadı.

"Seni biraz daha taşımak istiyorum," dedi Kjell. Sasha karşı çıkmadı.

Kalenin arka kapısının üstündeki kule nöbetçisi, Kjell'in kucağında kraliçeyle ormandan çıkıp yaklaştığını görünce korku içinde bağırdı.

"Majesteleri!"

Kjell, "Kapıyı aç. Her şey yolunda," diye seslendi.

Sasha ısrarla, "Bırak yürüyeyim, Komutan," dedi. "Herkesi korkutacaksın."

"Umurumda değil. İstedığımı yaparım. Hayatımda ilk kez içimden ne geliyorsa onu yapacağım."

Sasha haklıydı. Genelde öyleydi. Kaleden ve çevredeki arazi-

lerden akın akın muhafızlar çıktı ve kraliçeyi bulma çabaları başladı. Telaşa ve korkuyla Kjell'in yanına koşup onu soru yağmuruna tuttular ve soruları sakın bir özgüvenle Sasha cevapladı.

Padrig fazla uzakta değildi, uzun cübbesi arkasında uçuşarak geldi.

Gözlerini Sasha'nın elbisesinin gitgide koyulaşan kırmızısından ayırmadan, "Yaralı mı?" diye sordu titreyerek.

Kjell, "Hayır. Ama yardımına ihtiyacımız var," dedi.

Padrig başını coşkuyla sallayarak, "Elbette, Majesteleri," diye karşılık verdi.

"Kraliçeyle evlenmek istiyorum."

Padrig'in soluğu kesildi, Jerick kahkaha attı.

Padrig kekeleyerek, "Şimdi mi?" diye sordu.

"Şimdi."

Sasha, "Kıyafetlerimizi değiştirebilir miyiz, Ekselansları," diye sordu, sesi sakindi ama gözleri âdeta dans ediyordu.

Kjell, elbiseler kadar önemsiz bir şeyin onları geciktirmesine izin vermek istemediğinden kısa bir an tereddüt etti. Daha fazla beklemeyecekti.

Sasha tatlı bir dille, "Yeminlerimizi Firili Ariel'in kanına bulanmış olarak etmek istemiyorum," diye ısrar etti. "Ayrıca Caarn Kralıyla sanki kraliçesi olmaya utanıyormuş gibi gecenin bir yarısı evlenmeyeceğim. Bütün Caarn'ı... bütün Dendar'ı... düğünümde ağırlamak istiyorum."

Kjell onu bırakmadan iç çekti. "Ama yakında, değil mi?" diye söylendi.

Sasha, "Çok yakında," diye cevap vererek onu sakinleştirdi.

Kjell, "Savaşa iki günde hazırlanabiliyorsak bir düğün için de aynı sürede hazırlanabiliriz," dedi ısrarla. Padrig itiraz etmek üzere ağzını açtı ama Kjell bir bakışla susturdu onu. "Yarından sonra kraliçeyle evleneceğim, Yıldız Yapıcı. Karar verildi, yapılacak."

Boom gözcü kulesinden, "Koorah'ın oğlu Jerulu Kjell, Kilmordalı merhum Lord Pierce'le merhume Leydi Sareca'nın kızı Prenses Saoirse'yla evlenecek. Kelimelerin Tanrısı ve Yaradan'ı, bu birleşmeyi Caarn'ı iyiliği için kutsasın," diye bağırarak ağaçları sarstı ve bu evliliği sabırsız kralla bütün Caarn halkına duyurdu.

Kjell halkın gelmeyeceğinden, kraliçenin utanacağından ve bu evliliğin kabul görmeyeceğinden endişeleniyordu. Buna izin vermeyecekti, bunu beklemeyecekti ve bunun olmaması için kral olarak ilk emrini vermişti.

Ama tüm Caarn geldi. Elllerinde çiçekler, dillerinde iyi dilekler, yiyecekler ve şarkılarla geldiler. Padrig kollarını göğze kaldırıp çifti karı koca ilan etti ve herkes ağladı. Kral Muhafızları da ağladı ve komutanlarının başını eğip kraliçesini öptüğü ânı, bir yolculuğun sonuna ulaşmak, bir başkasına başlamak için sabırsızlanma olarak adlandırdılar.

Bir aydan kısa bir süre önce kraliçenin uyarısıyla sona eren şenlik, coşkuyla yeniden başladı. Kadehler, hiç tereddüt edilmeden uzun bir yaşam ve gerçek bir aşk için kalktı ve Caarn'ın gelecekteki kaderi coşkuyla yeniden inşa edildi. Ama köylüler ayrılıp kale uykuya teslim olduktan sonra kral, en yakındaki yıldızların yumuşacık ışığında kraliçesinin elini tutup kendisi yalnız, kraliçesi kaybolmuş ve gelecek henüz gerçekleşmemişken Quondoontepelerinin eteklerinde verdiği sözleri tekrarladı.

Melodik ve tatlı bir tonla, "Beni duyabiliyor musun, kadın? Benimle şarkı söyle," diye fısıldadı Sasha'nın kulağına.

"Bana gel ki seni iyileştirmeye çalışayım. Ancak bana gelersen iyileştirmeye çalışabilirim seni," diye eşlik etti Sasha. Melodi tatlı, güfte içtendi ve dudaklarından güçlü bir yakarıyla dökülüyordu.

Kjell, "Bana gel ki seni koruyayım. Ancak bana gelersen koruyabilirim seni," diye ekleyerek Sasha'nın bıraktığı yerden devam etti. Dudaklarını kulak memesinde dolaştırdı ve onun tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Sasha'nın kalbi deli gibi çarpmaya başladı,

Kjell'in bedeni altındaki tenini gitgide artan bir ıslaklık kapladı ve Kjell, sözlerini ardı ardına tekrarlayarak şarkısına devam etti.

"Bana gel ki seni sevmeye çalışayım. Ancak bana gelersen sevmeye çalışabilirim seni."

Aralarında, çevrelerinde ve içlerinde tek, yalnız, güçlü, talepkâr bir çınlama duydu ve sesini yükseltip tonu yakalayarak Sasha'nın küt küt atan kalbinin ezgisini yakaladı. Ses gitgide yükseldi ve Kjell, Sasha'nın nabızı teninde, kafatasının içinde, gözlerinin ardında ve karnının derinliklerinde yankılanana kadar mırıldanmaya devam etti. Ses gitgide yükseliyor ve Kjell, Sasha'nın kıpkırmızı saçlarını benekli yanaklarından çekip sonsuz görünecek denli siyah olan gözlerinin içine bakarken mutluluktan uçuyordu. Ses ve zafer her yanında yankılanıyordu âdeta. Gözleri birbirine kilitlendi, kısa bir an aralarında sadece yankılanma vardı.

"Seni gördüm," diye fısıldadı Sasha, bedeni titriyor, elleri Kjell'in yüzünü okşuyordu. Kjell eğildi ve ellerini onun saçlarıyla, ağzını dudaklarıyla doldurdu.

Dudaklarını dudaklarından ayırmadan, "Seni gördüm," dedi, "ve ondan sonra başka bir yere hiç bakmadım."

Güneş ışığı boş tahtı sıyınp geniş odayı bir uçtan diğer uca hızla geçti ve köşelere göz gezdirip duvarlara tırmandı. Odanın tek sakini sessizlikti. Tavanda bir şeyler titreşerek sükûneti bozdu. Taşların etrafından dolanarak yollarını bulan, ışığı süzerek ve iç mekânı yeşile boyayarak pencereleri aşan sarmaşık yaprakları, zümrüt yeşilinin öyle bir tonuydu ki gölgede kalan yerleri siyah görünüyordu. Saray nefesini tutuyordu. Hem de çok uzun süredir.

Sonra sessizliğin içinde mutlu ve güçlü bir ağlama sesi çınladı ve saray uzun bir solukla nefesini bıraktı. Bebek gelmişti. Bir kız. Kral Kjell'le Kraliçe Saoirse'nin ilk kızı, Caarn'ın yeni kızı. Annesi çok uzun süre özlemle beklemişti onu. Babası, bebeği kollarına aldığı anda mutluluktan uçarken dört ağabeyi de hayranlıkla kuşku arasında gidip gelen duygularla ona bakıyordu. Prenses Koorah nihayet gelmişti.

Onun doğumunu beklerken hizmetkârlar çok meşguldü. Günün mutluluğu, oraya giren herkesi güler yüz ve vaatlerle nefes nefese karşılayıp sardı sarmaladı ve canlandırdı. Ahşap cilalandı, goblenler parlatıldı ve koridorlardaki kralların portrelerinin özenle tozu alındı. Yağlıboya krallar solgun saçlar ve yumuşacık tebessümlerle gelip geçene bakıyordu. Sonuncusu dışında.

Onun gözleri karanlık, bakışları sert ve yüzü asıktı. Alnına inen altın tacı, dikenlerden yapılmış bir taç gibi rahatsız edici duruyordu. Tablodaki, tenindeki altın rengi çiller kadar doğal bir taç takan kadın, başını kaldırmış yumuşak bakışlar ve kıvrık dudaklarla adama bakıyordu. Adam onun elini sımsıkı tutuyor ve kadın o eli nadiren bırakıyordu.

Başta bazıları, genç Kjell'in, Caarn'ın en büyük prensinin aslında ölen kralın oğlu olduğunu düşünüyordu. Aren öldükten ve İyileştiren, Kâhin'e evlilik yemini ettikten altı ay sonra doğmuştu. Ama oğlan büyüdükçe ve babasına benzedikçe bu kuşkuların çoğu yok oldu. Yaşına göre iri yarıydı ve babasının soluk gözlerini ve koyu saçlarını almıştı. İnsanlar onu gördüğünde hemen anlardı.

Annesi birkaç kez başını eğmiş, onun duyamadığı şeylere kulak kabartmış ve ona hiç öğretmediği bir ezgiyi mırıldanırken yakalamıştı onu. Babası, ölmekte olan bir kuşun göğsüne parmaklarını hafifçe nasıl bastıracağı göstermişti ona ve birlikte hayvanın bir bütün olarak uçup gitmesini izlemişlerdi.

Hayatlarını Jyraen Denizi'nde kaybeden Gibbous ve Peter'in anısını isimlerinde taşıyan ikizler, ağabeylerinden iki yıl sonra doğmuştu. Kızıl saçları ve parlak gözleri, onlara afacan birer elf görüntüsü veriyordu ve Büyükbaba Ağacı onların küçük ellerini, tırmanan ayaklarını tanıyor, düşmek üzere olduklarında dallarını genişletip uzatarak onları tutuyordu. Çocuk odalarının duvarlarında sürekli çiçekler açıyordu. Saray çalışanları Peter'in şifoniyer çekmecesinde büyüyen bir mısır koçanı bulmuştu.

Kral Kjell, dördüncü oğlunun adının Lucian Maximus olduğunu duyurduğunda herkes bunun güzel bir isim olduğu yorumunda bulundu; bu ismin, Kjell'in çok sevdiği atı ve sabırlı köpeğinin anısına konduğunu hiç kimse anlamamıştı. Lucian Maximus, tıpkı aynı adlarını taşıdığı at ve köpek gibi koşmak, uçmak ve yüzmek için yanıp tutuşuyordu ve ilk değiştiğinde üç yaşındaydı. Kraliçe Saoirse, küçük oğlunun beşiğinde bir yavru ayı bulmuş ve saçlarına ilk kır düşmüştü.

Caarn gelişmişti. Dendar refaha kavuşmuştu. İnsanlar geri dönmüş, Volgarlar dönmemişti. Tepelerde ve onları çevreleyen arazilerde hayvanlar kükrüyordu. Kırsal, otlayan büyükbaş hayvanlarla, dörtnala koşan atlarla doluydu.

Köpekler havlıyor, tembel kediler taş duvarların üstünde güneşleniyordu. Tavuklar gıdaklıyor, kurumla yürüyerek kümeslerine dadanan domuzları gagalıyordu.

Orman da büyümüştü, büyüyen ve gelişen vadiye yukarıdan bakarak günleri dolan Caarnlı Dönüştürenleri sevgiyle karşılıyordu. Ağaçlar günlerin geçtiğinin ve mevsimlerin değiştiğinin farkında değillerdi. Azimli nöbetlerini tutarak ve hünerlerini merhametle paylaşarak büyüyorlardı sadece. Bazen İyileştiren, yani Caarn'ın oğlu aralarında dolaşıyor, hürmetkâr ellerle dokunup onları selamlıyor ve teşekkür ediyordu ama ağaçlar ne yapraklı başlarını eğiyor ne de teşekkürüne karşılık veriyordu.

TEŞEKKÜR

Kocama ve çocuklarıma sonsuz teşekkürler. Her kitap sonrası hep yorgun, gergin ve sinirli olurum. Ama beni sevmeye devam ederler. Hem de her seferinde.

Asistanım Tamara, hayatında bana zaman ayırdığın, beni organize olmuş ve verimli tuttuğun, sürekli büyüyen boşlukları doldurduğun için teşekkür ederim. Şu son birkaç yıldır yazdığım eserlerin başarısında senin dostluğunun payı çok büyük.

Nicole Karlson, coşkulu övgülerin ve gece yarısı mesajların bu kitapta beni öyle teşvik etti ki. Sen bu kitabı seviyorsun ve sen sevdiğin için ben de daha çok sevdim.

Tüm dünyadaki yayıncılarıma, her köşedeki okurlarıma, bloggerlara, Twitter kullanıcılarına, kitap gruplarına, bookstagramlara kitaplarımı sevdirdiğiniz için teşekkürler. Size çok şey borçluyum.

Jane Dystel ve Lauren Abramo, desteğiniz ve benimle ilgilediğiniz için teşekkür ederim. Dünyanın en iyi telif ajansıyla çalıştığımı eminim.

Karey White, sen Tanrı'nın bir lütfusun. Düzeltilerin ve işini bu kadar iyi yaptığın, her zaman gerçekçi olduğun için teşekkürler.

*Kjell, iyi biri değildi. Hüce gönüllü değildi.
Gözü pek ya da merhametli değildi. Onu
seviyordu sadece ve bu aşk onu daha iyi bir adam
yapıyordu. Hepsi buydu.*

Jerulu Kjell, bir savaşçıydı; Kral Muhafızları'nın komutanı, kılıcıyla ülkesinin kaderini çizen bir adamdı. Her zaman kim olduğunun farkındaydı ve hiçbir zaman tahtın sahibi kardeşinin yerini istememiş, gücünü sorgulamamıştı. Fakat geçmişinden kaçmanın imkânsız olduğunu fark ettiğinde tüm hayatı değişti. Kjell yalnızca bir savaşçı değil, aynı zamanda bir şifacıydı ve bu gerçek, onu inandığı her şeyi meydan okumak zorunda bırakacaktı.

Kalbinde taşıdığı yeteneği, pişmanlıkları ve sorumluluklarıyla boğuşan Kjell; Volgar'ın son kalıntıları yok etmek için çıktığı görevde ölümle burun buruna gelmiş ve yolu, geçmişine dair hiçbir şey hatırlamayan gizemli bir kadınla kesişmişti. Kadın, gözlerini açtığında karşısında Kjell'i buldu. Yabancıydı ama bir şekilde tanıdıktı da. Belki de kader, onları birbirine doğru usulca sürüklemişti.

Ancak Kjell, bu yolculukta en büyük sınavı kılıcıyla değil, kalbiyle vermek zorunda kalacaktı. Çünkü en büyük savaş kaderden kaçmak
ona teslim olmaktır.

Çeviren: Arzu Altınanıt

www.ithakiyayingrubu.com

YABANCI

9 786256 826397

@X /yabanciayinlari